

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVIL'S BACKBONE • CHAPTER 1

Dear

Reader

USA Today and International Bestselling Author

TATE JAMES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SEVGİLİ OKUYUCU
ŞEYTANIN OMURGASI
BİRİNCİ KİTAP

TATE JAMES

Tate James

Sevgili Okuyucu: Şeytanın Omurgası #1

Telif hakkı © Tate James

Tüm hakları saklıdır

İlk yayın tarihi: 2025

James, Tate

Sevgili Okuyucu: Devils Backbone #1

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan, yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz. Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Antoaneta Georgieva

Düzenleme: Gretchen Stelter

Düzeltilme okuma: Aubergine Editing

İÇERİK UYARISI

Ruh sağlığınız önemlidir! İçeriğe ilişkin özel bilgiye ihtiyacınız varsa, lütfen contact@tatejamesauthor.com adresinden bize ulaşın.

Potansiyel tetikleyiciler şunlar olabilir:

- Dub-Con
- Zorbalık
- Cinayet
- Kaçırma
- Cinsel saldırı girişimi
- Soygun
- Aldatma (ana çiftler arasında değil)
- İntihar

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Tate James'in diğer eserleri](#)

*Bu kitap, en beklemediğiniz anlarda her zaman yanlış kelimeleri
düzelten otomatik düzeltme özelliğine adanmıştır.
Canın cehenneme, otomatik düzeltme.*

Sevgili Okuyucu, bu günlüğü bulduysan, ben ölmüş olmalıyım. Başıma gelenleri anlatan bu günlüğü kimsenin bulmasına izin vermemin tek yolu budur. Bana yaptıkları. Hala bana yaptıkları .

Bunu okuyorsanız... o zaman ben ölmüşüm demektir ve bunun sorumlusu Devil's Backbone Society'dir.

Sen, her kimsen, muhtemelen sıradaki kurban olacaksın.

Muhtemelen baştan başlamalıyım, böylece daha sonra yazacaklarımın bağlamını anlayabilir ve beni bu kadar uzun süre nasıl kandırdıklarını ve şu anda nasıl bu noktaya geldiğimi anlayabilirsiniz. Muhtemelen ölmüşümdür. Kesinlikle ölmüşümdür, çünkü siz, sevgili okuyucu, günlüğümü buldunuz. Eğer beni öldürmezlerse, onlara karşı olan tüm kanıtları yok edeceğime yemin ettim...

Bu kitabı saklamayı planladığım yerden dolayı, sen Nevaeh Üniversitesi'nde öğrenci olmalısın. Ben de öyleydim. Mariah Greenberg Bursu'nu kazandığımda, piyango kazanmış gibi hissettim. Nevaeh'da tüm hayallerim gerçek olacaktı. Ne kadar da yanılmışım.

Devil's Backbone Society'yi ilk kez duyduğumda, okul yılı başlamış olalı bir ay olmuştu.

Arkadaşlarımla Prosper Gölü kıyısında bir partideydim ve bazı kızların "kabul töreni" hakkında fısıldaştıklarını ve kimin seçileceğini tahmin ettiklerini duydum. Seçim kriterleri açık görünüyordu.

Zengin, nüfuzlu, güzel... Sadece en iyiler davet ediliyordu. Ama görünüşe göre her yıl birkaç kişi rastgele seçiliyordu.

Kızlar onlara "top mermisi" diyorlardı.

Birisi öldü. Kimse bu konudan bahsetmiyor ve ben de asistanıma ne olduğunu sormaya çalıştım.

olduğunda, beni çok sert bir şekilde susturdu. Tek bildiğim, Sarah Black adında bir kızın gece yarısı Cat's Peak'ten atladığı iddiası. Ama DB Society ile ilgisi yoksa, neden herkes bu olay hiç olmamış gibi davranıyor? Daha da kötüsü, sanki o kız hiç var olmamış gibi davranıyorlar. Bu çok ürkütücü ve şimdi onların kabul törenini öğrendikten sonra... Onun itildiğine yüzde 100 eminim.

Muhtemelen şimdiye kadar tahmin etmişsinizdir, DB Topluluğu beni bu yıl sözde "rastgele" seçtikleri üyelere dahil etti. Sarah Black'in Cat's Peak'te intihar ettiği iddia edilen olaydan sadece bir hafta sonra, akşam yemeği için yemekhaneye giderken beni yakaladılar. Biri kafama bir çanta geçirdi

ve beni zorla bir minibüse bindirdiler. Çok uzun bir süre, gerçekten öleceğimi düşündüm.

Ölmedim... tabii ki.

Aksi takdirde, şu anda bu yazıyı yazıyor olmazdım. Ancak bu ilk deneyim, Sarah gibi olmamak için bir şeyler yazmaya başlamam gerektiğini fark etmemi sağladı. Eğer şu anda bunu okuyorsanız, muhtemelen benim gibi olmuşsunuzdur.

Kahretsin. Eğer bunu okuyorsanız... lütfen benim gibi olmayın. Benden daha akıllı olun ve kimseye güvenmeyin.

"Lanet olsun, ciddi misin?" diye inledim, burnumun köprüsünü ovuşturarak. Gözlerimi tekrar açtığımda, kötü bir şekilde çizilmiş arabamın çirkin manzarasıyla karşılaştım. Çocukluğum boyunca babamla sevgiyle restore ettiğim muhteşem 1973 model Pontiac Firebird'üm. En değerli varlığım... şimdi sol tarafındaki alev kırmızısı boyasında burnundan kuyruğuna kadar derin bir yara izi taşıyordu.

"Üzgünüm, evlat." Tecrübeli tamircim omuz silkti. "Bunu yapan kişi gerçekten zarar vermek istemiş. Sigortadan tazminat talep edebilir misin?"

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı yuttum. "Hayır... Sadece çarpışma sigortam var." Okul ücretlerini ve yaşam masraflarını ödedikten sonra, part-time işimle karşılayabileceğim tek şey buydu.

Tamircim derin bir nefes aldı. "Kahretsin, evlat, ne diyeceğimi bilmiyorum. En fazla 5800 dolar yapabilirim, ama o zaman bile işi çıraklardan birine yaptırmam gerekir. Böyle arabalar..."

"Bakımı pahalı, biliyorum," diye mırıldandım, yıllardır her küçük tamir için bana söylediği şeyi tekrar ederek. "O benim değil, satamam, Rex, bunu biliyorsun."

Bana sırtarak baktı. "Biliyorum, ama sormaktan zarar gelmez. Bir dahaki sefere baban geldiğinde, beni görmeye gönder, tamam mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii."

"Peki. Bu karışıklığı nasıl çözeceğiz?" Arabamdaki çirkin çizgiyi işaret etti, metalin birkaç yerinde eziklere neden olacak kadar derindi. Başka bir araba olsaydı, onu olduğu gibi bırakır ve param olduğunda hasarı giderirdim, ama paslanma riskini göze alamazdım. Böyle bir arabada olmazdı.

Yine inledim ve yüzümü ovuşturdum. "Tamir et. Parayı bulurum... bir yerlerden." Saatile baktım. "Bu arada, derse gitmem lazım."

Tamircim başını salladı ve omzuma hafifçe vurdu. "Tamam, evlat. Onu bana bırak. İşin bittiğinde seni ararım."

birkaç hafta sürebilir."

Bu şaşırtıcı değildi. Firebird'ümün parçaları her zaman çok uzun sürerdi, bu yüzden tam olarak uygun boyayı bulmak da kolay bir iş olmayacaktı. "Teşekkürler, Rex."

Hayal kırıklığıyla iç çekerek garajdan yürüyerek çıktım ve otobüs durağına doğru yürürken sırt çantamı omzumda daha yukarıya çektim. Yerel üniversiteye sadece birkaç durak vardı ve park yeri aramak zorunda kalmadığım için bir kez olsun derse erken gittim.

Anksiyete bütün gün zihnimi kemirdi ve öğle yemeğinden sonra felsefe dersime odaklanmak için çok uğraştım. Umarım bilinçaltım bilgileri emmiştir, çünkü kampüsten ayrıldığımda defterim stresle çizdiğim karalamalarla doluydu.

Zaten zar zor geçiniyorken, fazladan beş bin sekiz yüz doları nereden bulacaktım ki? Anneme söyleseydim, günün sonunda param hesabımda olacaktı, üstüne üstlük fazlasıyla, ama bu seçenek beni rahatsız ediyordu. Birincisi, o para *onun* parası değildi. İkincisi, araba *babamın* gözbebeğiydi... ve annem başka bir adamla evlenmek üzereyken, bu çok saygısızca olurdu. Ayrıca, yirmi bir yaşındaydım ve hayat bana zorluklar çıkardığında her seferinde anneme koşup yardım isteyemezdim.

Ama bu bir yedek seçenektir. Gururumu bir kenara bırakabilirsem.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, telefonum çaldı ve arayan kimliği MOM olarak göründü. Onun resmi, kalp şeklinde eller yapmaya çalışan şapşal bir fotoğraftı ve her gördüğümde beni gülümsetirdi.

"Merhaba anne," dedim ve telefonu kulağıma götürerek otobüs durağına doğru ağır adımlarla yürüdüm.

"Merhaba tatlım, dersler nasıldı?" Annemin telefonda duyduğum sıcak ve melodik sesi, göğsümde biriken para stresini anında hafifletti. Gülümsedim ve ona Klasik Edebiyat profesörümün verdiği son projeyi anlattım. Okulda ne yaptığımı bilmek onu mutlu ediyordu, ben de ona anlatmaktan mutluluk duyuyordum. Bir şekilde, ona anlatmak dersleri daha iyi anlamama yardımcı oluyordu.

Otobüsüm gelene kadar bir süre sohbet ettik ve sonra otobüse bindim. Otobüs kartımın bip sesi ile annem sözümü kesti. "Ashley, otobüste misin?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde. "Firebird'e ne oldu?"

Dudaklarımı ısırıp içimden inledim. Ona çiziklerden bahsetmemiştim, çünkü yine para konusunu açacağını *biliyordum*. Arabamı ne kadar sevdiğimi biliyordu, ama aynı zamanda değerini de biliyordu ve onun *sadece bir araba* olduğu görüşündeydi.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Sadece çevreye daha duyarlı seçimler yapıyorum. Yakıt emisyonları falan." Söylediğim her yalan kelimeden nefret ederek yüzümü buruşturdum. Annem ve ben birbirimize *yalan söylemezdik* ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu.

Telefonun diğer ucundaki garip sessizlik, yalan söylediğimi anladığını gösteriyordu, ama beni suçlamak yerine sadece hafifçe iç geçirdi. "Tamam, tatlım. Akşam yemeğinde görüşecek miyiz?"

Burnumu kırıştırdım ve içimden küfrettim. "Hayır, üzgünüm. Tamamen unutmuşum ve işte ekstra vardiya kabul etmişim." Ve şimdi, her zamankinden daha fazla paraya ihtiyacım vardı. Akşam vardiyaları daha iyi ücretliydi ve *genellikle* gündüz vardiyalarına göre daha fazla bahşiş de veriyorlardı.

"Sorun değil," dedi annem yargılamadan, "ama Max ve ben seninle bir şey hakkında konuşmak istiyoruz, yarın eve gelebilir misin?"

Max, annemin patronu ve *yeni nişanlısı*, teknik olarak Lake Prosper'da kendi evi vardı, ancak annem oranın *sıcaklık* eksikliği olduğunu söylediği için onu Panner Valley'de kendisiyle birlikte yaşamaya ikna etmişti. Birlikte çok sevimliydiler, bunu ben bile kabul etmek zorundaydım, ancak kısa süre önce neredeyse sekiz yıldır süren ilişkilerini itiraf ettiklerinde bunu kabullenmek benim için zor olmuştu. Neden bunu gizli tuttukları mantıklıydı; annem Max'in sekreteri olduğu için dedikodulardan ve stereotiplere kapılmaktan kaçınmak istemişlerdi.

"Evet, tabii. Özür dilerim. Lütfen Max'e de özürlerimi ilet. Eminim çoktan yemek yapmaya başlamıştır." Max yemek yapmayı *severdi* ve bu konuda çok iyiydi. Her yemeği bir gurme deneyimi olarak görürdü.

Annem güldü. "Öyle, ama sorun değil. Sanırım Nate de gelecek ve o çocuk her öğünde aklıktan ölüyormuş gibi yer."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana haber vermeden üvey kardeşimi önüme atacaktın? Ne kaba. Yarın orada olacak mı?" Annem ve Max bir aydır nişanlı olmalarına rağmen, Max'in oğlu Nate ile henüz tanışmamıştım. O da benim gibi, tüm bu yıllar boyunca anne babamızın ilişkilerinin doğası hakkında hiçbir şey bilmiyor olmalıydı.

"Yarın için emin değilim," diye cevapladı annem. "Ona sorarım. Ama eminim ki bir gün tanışacaksınız. İkiniz de hep çok meşgulsünüz!"

En azından benim durumumda, bu konuda haklıydı. Ertesi gün akşam yemeğinde görüşeceğimizi tekrar söyledikten sonra, otobüs durağıma yaklaşırken telefonu kapattım. Beş kızla paylaştığım iki yatak odalı daireye dört blok yürüme mesafesindeydim, ama Panner Valley'de kiralar çok yüksekti ve aşk hayatım olmadığı için özel bir odanın lüksüne ihtiyacım yoktu.

Bir saat sonra, masöz olarak çalıştığım lüks bir günlük spa olan Serenity'nin personel girişinden hızla geçiyordum. "Geç kaldın!" diye bağırdı müdürüm Meg, soyunma odasına girip üniformamı giymek için koştduğumda.

"Üzgünüm!" diye cevap verdim, tişörtümü başımdan çıkarıp göğsünde adımın işlendiği siyah, kısa kollu gömleği giydim. "Otobüse binmek zorunda kaldım."

Meg yanıma geldi ve yüzünü buruşturdu. "O seksi arabanla bir sorun mu oldu?"

İç geçirdim. "Evet, bir pislik, kişisel bir kin besliyormuş gibi arabamı çizdi. Bu yüzden, yerine bakmam gereken ekstra vardiyalar varsa..."

O da başını salladı. "Anladım. İlk müşterin çoktan geldi. Senin için anketi doldurmasını sağlayacağım. Rolex saati var, yani iyi bahşış verebilir."

Meg, müşterimin beklediği salona doğru yönelirken, ben de gülerek gömleğimin düğmelerini ilikledim. İşe geç ve bitkin bir şekilde gelmekten nefret ediyordum, ama elden bir şey gelmiyordu. Mümkün olduğunca çabuk, kot pantolonumu üniforma keten pantolonla değiştirdim ve dalgalı, tarçın rengi kahverengi saçlarımı başımın üstünde profesyonel bir topuz haline getirdim.

Dolaplardan çıkarken saate hızlıca baktım ve sadece altı dakika geç kaldığımı gördüm, ama bu yine de müşterinin ayrılan süresinden bir kısmını yemişti.

randevu saatine yetişmek için telafi etmek zorunda kalırdım... bu da vardiyamın geri kalanında geç kalmam anlamına gelirdi.

Serenity, talep nedeniyle son zamanlarda daha geç saatlere kadar açık kalmaya başlamıştı ve ben bunun büyük bir hayranıyım. Akşam ücretleri çok daha iyiydi ve vardiyalar derslerime göre çok daha kolay uyum sağlıyordu, ama olumsuz tarafı, happy hour'dan sonra sık sık şüpheli iş adamları gelip *happy ending* soruyorlardı.

Bizim sunduğumuz masaj türü bu *değildi*.

"O *çok seksi*," diye fısıldadı Meg, bekleme salonumuzun dışındaki koridorda yanından geçerken bana klipboard'u uzattı.

Gülmeme engel olarak, ona sitemkar bir bakış attım, sonra klipboardla hafifçe vurdum. "Şşş. Hiç profesyonelce değil mi?"

Meg gözlerini devirdi ve gülerek uzaklaştı, beni müşterimi karşılamak ve kendimi tanıtmak için yalnız bıraktı.

Az önce doldurduğu anket formunu hızlıca gözden geçirdim ve köşeyi dönerken önemli bilgileri kafamda topladım.

"Merhaba, Heath, değil mi? Ben Ashley, bu akşam senin terapistin olacağım. Sen..." Gözlerimi klips tahtasından kaldırıp müşteriye gülümsemek için baktığımda, neredeyse dilimi yutuyordum.

Siktir. Meg abartmamış. Adam *çok* yakışıklıydı. "Ben..." diye sordu, koyu kaşlarını kaldırdı ve

ben ise farlara bakmış geyik gibi ona bakakaldım. Sadece yakışıklı değil, aynı zamanda uzun boyluydu — benden neredeyse 30 cm daha uzundu — ve kaslıydı. Omuzlarının genişliği, avuç içlerimi onları şekillendirmek için kaşındırıyordu.

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtarak ne dediğimi hatırlamaya çalıştım ve utançtan yüzüm kızardı. "Özür dilerim, şey, özür dilerim. Ben Ashley, terapistinizim."

"O kısmı söyledin," dedi alaycı bir fısıltıyla.

Tanrım! "Evet, söyledim. Beni takip eder misin?"

Hatalarımı örtbas etmek için aceleyle koridora geri döndüm ve odama giderken ona bakmamaya *özen gösterdim*. Tüm müşterilerime yaptığım gibi, kapıyı açtım ve onun önce girmesi için kapıyı tuttum, ancak bu sırada bana çok yakın geçtiği için zorlukla yutkundum.

Ne oluyordu böyle? O, seks rüyalarından çıkmış gibi biriydi: uzun boylu, geniş omuzlu, muhteşem bir gülümseme... ve ben ona dokunmak üzereydim. Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu, yoksa kovulurdum.

"Uh, soyunman için seni yalnız bırakacağım," dedim ona, yüzümün kızarmaması için dua ederek. "Hazır olduğunda, yüzünü deliğe sokarak üst çarşafın altına gir." Tecrübeli hareketlerle üst çarşafı geri katladım, sonra odadan bir kez daha çıkarken ışıkları hızla kısarak.

Kapı kapandığında, duvara yaslanıp gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalıştım. Çünkü oraya çok yorgun ve kaotik bir halde gelmişim ve o da çok yakışıklı bir adamdı. Hepsi bu kadar. O soyunurken yaklaşık üç dakikam vardı, yani iç huzurumu yeniden bulmak için üç dakikam vardı.

"İyi misin Ash?" diye sordu, koridordaki odasından çıkan, Dwayne adında iri yarı bir iş arkadaşım.

Ona baktım ve kararlı bir şekilde başımı salladım. "Evet, iyiyim."

Sadece seksi bir müşteriydi. Önemli bir şey değildi. Her zaman böyle müşterilerimiz olurdu ve ben daha önce hiç aptalca davranmamıştım, bu adam da farklı olmayacaktı. Tamamen profesyonelce davranacaktım. Yüzüstü yattığında, o da diğer masaj yaptığım herkes gibi sıradan bir vücut olacaktı. Kaslara, düğümlere, gergin noktalara odaklan... gerisini görmezden gel.

Söylemesi kolay, yapması zor.

2

Müşterimin hazır olup olmadığını kontrol etmek için kapıyı çaldıktan sonra, olabildiğince sessiz ve profesyonel bir şekilde odaya geri girdim. Serenity'de iki yıldır çalışıyordum ve bu süre zarfında yüzlerce kişiye masaj yapmıştım, bu yüzden bu aşamada işlemlerim bir ritüel gibiydi. Klipboard'u küçük tezgahımın üzerine koydum ve ellerimi iyice yıkadım, genellikle müşterimin rahat hissetmesi için gündelik sohbetler yapardım.

Ancak bu sefer, kendimi sessizce konuşmaya zorlamam gerekiyordu.

"Peki, üzerinde çalışmamı istediğiniz herhangi bir sorunlu alan var mı, Bay Jones?" Flört etme dürtüsünü durdurmak için soyadını kullanmaya başladım.

Masadan gürültülü bir kahkaha attı. "Bana Heath de, Ash. Sana Ash dememin bir sakıncası yok, değil mi?"

Kahretsin. Sesinin daha sonra rüyalarımın gireceğini biliyordum. Derin seslere karşı bir zaafım vardı, bu da sesli kitap takıntımı besliyordu.

"Tabii," mırıldandım. "Peki... sorunlu bölgeler?" Konuşurken yağlarımı hazırladım.

"Evet, sol omzum," diye cevapladı o seksi, alçak sesiyle. "Eski bir rotator manşet yaralanması, bu soğuk havalarda çok sertleşiyor."

Kafamda notlar alıp, kaslı sırtını daha eleştirel gözlerle inceleyerek başımı salladım. "Tamam, bu konuda yardımcı olabilirim. Başka bir şey var mı?"

"Her zamanki gibi. Çoğunlukla stres gerginliği."

Gerçekten yüksek sesle yapmak istemeden kısa bir kahkaha attım, sonra kendime geldim. *Profesyonelce değil, Ash.*

"Uh, az önce bana güldün mü?" Heath, yüzünü masadan kaldırıp bana gözlerini kısarak sordu.

Yanaklarım anında kızardı. "Üzgünüm. Bu kabaydı."

Küçük bir homurtu çıkardı ve yüzünü tekrar masanın deliğine gömdü, böylece ben de tekrar nefes alabildim. "Dur tahmin edeyim, benim gibi bir adamın neden stresli olacağını merak ediyorsun, değil mi?"

Yağlarım döndüm ve avuçlarımı kaplamak için lavanta ağırlıklı *rahatlatıcı* kokuyu seçtim. Cevap verip kendimi daha da zor duruma sokmak yerine, tedavisine başlamak için gerekli hareketleri yaptım.

Her zaman, birinin sırt kaslarını birkaç kez ovuşturmam gerekirdi, tabiri caizse durumu anlamak için. İlk ovuşturmalardan itibaren ne kadar gergin olduğu acı verici bir şekilde belliydi.

"Rahatlamaya çalışın," diye mırıldandım, sanki benim emrimi kasten reddedercesine vücudunun daha da gerginleştiğini görünce kaşlarımı çattım. Hayal kırıklığıyla iç çekmeyi bastırdım ve elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim. Gergin ve rahatsız olan birine masaj yapmak *çok zordu*, ama yine de yapılabilirdi.

Neyse ki, birkaç dakika içinde gerginliği azalmaya başladı ve nefes alış, neredeyse uykuya dalmış gibi mükemmel bir seviyeye ulaştı. Çalışırken müşterilerimin en sevdiğim hali buydu.

Sonraki bir saat boyunca, flütlerin ve yağmurun yatıştırıcı müziği odayı doldururken, Heath'in derin, düzenli nefes alıp veriş ve ara sıra çıkardığı inlemelerle mükemmel bir uyum içinde, tam bir sessizlik içinde çalıştım. Omuz yaralanmasına müdahale ettiğimde uyandı — omzunun ne kadar gergin olduğu konusunda şaka yapmıyormuş — ama diğer tarafına geçtiğimde hemen tekrar rahat bir uykuya daldı.

Zamanı dolduğunda, onun gitmesine neredeyse üzüldüm. Garip, çünkü diğer müşterilerimle olduğundan daha fazla etkileşimde bulunmadığımızı düşünürsek.

"Tamam, Heath, zamanımız doldu," dedim yumuşak bir sesle, onu çok ani uyandırmak istemiyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

O, yüzünü kaldırırken omuzlarını esneterek düşük bir inilti çıkardı. "Vay canına," diye mırıldandı. "Bu gerçekten çok iyiydi, Ash."

Bu tepki beni memnun etti ve gülümsedim. "Tamam, peki, giyinmen için seni yalnız bırakayım. Acele etme, ben dışarıda bekliyorum."

"Bekle." Ben uzaklaşmadan uzanıp bileğimi tuttu.

Uzun parmaklarının bileğimi sıkıca ama acı vermeyecek şekilde kavradığı yere baktığımda, beynimden tüm kelimeler uçup gitti. Göğsümde bir korku kıvılcımı çaktı, ama hemen kendime, çığlık atarak ulaşabileceğimiz mesafede güvenlik olduğunu hatırlattım.

"Aslında dikkatini çekmeni istediğim başka bir konu daha vardı." Bileğimi bırakmadan, masada dönerek oturdu. Çarşaf, sanki bir şaka gibi kucağına sarkmıştı ve üzerinde yattığı devasa ereksiyonu gizlemek için hiçbir işe yaramıyordu.

Ağzım kurudu. Akşam masaj hizmetlerimizle ilgili yaygın olan yanlış kanıya rağmen, ilk kez böyle bir teklifle karşılaşırıyordum. Meg beni uyarmıştı elbette, ama bu... bu benim için bir ilkti.

"Sanırım kafan karışmış, Heath," dedim, sesimin titremesinden nefret ederek, olabildiğince sakin bir şekilde. "Bu o tür bir masaj değil. Ve zamanımız doldu. Yani, sakıncası yoksa..."

Hiç de caymış gibi görünmüyordu, dolgun dudakları sanki onunla flört ediyormuşum gibi gülümsüyordu. "Hadi ama Ash... bana yardım et. Az önce vücudumun *her* santimini okşadıktan sonra..."

Kafamı salladım, panik ve utanç içindeydim. "*Yanılıyorsun*," dedim kararlı bir şekilde ve bileğimi onun elinden çekerek kurtardım. "Mutlu bir son arıyorsan, caddenin aşağısındaki Jolly Roger'a bakmanı öneririm."

O güldü, zengin sesi bana, menüsünde birçok ekstra hizmet sunan, erkeklere özel, şüpheli bir striptiz kulübü önerdiğimi bildiğini gösterdi. "Benim aradığım ilgi bu değil, Ash."

Dudaklarımı ısırarak, onun baştan çıkarıcı bakışlarından uzaklaştım. Elbette ona masaj yaparken çıplak olduğunu fark etmiştim, ama bu da olağandışı bir durum değildi. Birçok müşteri iç çamaşırlarını çıkarırdı ve bunda kötü bir şey yoktu. Hatta ben bile masaj için külotumu çıkarmayı tercih ederdim.

"Altı," dedi, ben ise kafam karışmış bir haldeydim. Neden hala odadaydım? Beni orada tutmuyordu ve kapı arkamdaydı, istediğim zaman çıkabilirdim.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Altı... ne?"

O seksi gülümseme dudaklarını tekrar kıvrılttı ve masadan tembelce kalktı, beline gevşekçe sarılmış çarşafı tutarak — lanet olsun

lanet olsun — ve tamamen atmadı.

Nedense kendimi o noktada donmuş buldum, onun eşyalarının düzgünce istiflenmiş olduğu yere doğru yürüdüğünü ve bir çek defteri çıkardığını izledim. Kaç yaşındaydı, altmış beş mi? Bu günlerde kim çek kullanır ki?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla, o çekin üzerine bir şeyler karalayıp yırttığında.

Çek defterini giysi yığınının üzerine attı, sonra küçük odayı geçip kapının yanında heykel gibi durduğum yere geldi.

"Altı bin," dedi bana, *nakit* olarak yazılmış ve zarif bir imzayla imzalanmış çeki göstererek.

"Ne?" diye ciyaktım, şaşkınlıktan daha mantıklı bir şey söyleyemedim. Altı bin dolar arabamın tamir masraflarını karşılayacak ve öğrenci kredilerime ödemek için iki yüz dolar kalacaktı. Profesyonel bir seks işçisi olsam bile, bu *çılğın* bir miktardı. Öyle değil miydi?

Heath'in flörtöz gülümsemesi geri dönmüştü, koyu renkli gözleri ateşle dans ediyordu. "Ekstra on dakikalık zamanın ve... *özel ilginin* karşılığında altı bin dolar. Ne dersin?"

Dudaklarım açıldı, ama hala çok şokluydum ve hızlı bir cevap ya da kesin bir ret bulamıyordum. O kadar seksi olduğu için mi odadan çıkmakta zorlanıyordum? Yoksa para yüzünden mi? Belki de her ikisi de.

Kendime gelmem gerekiyordu, çünkü bu benim işim *değildi*.

"İnan bana, gururum okşandı. Ama Serenity'de sunduğumuz hizmet bu değil ve bu konuşmaya girmem bile kovulmama neden olabilir. Bu işe ihtiyacım var Heath, sakıncası yoksa..."

"Kimse bilmesine gerek yok, Ash," dedi, sözümü keserek, başını yana eğip yüzümü inceledi. "Patronun bu odalarda neler olduğunu asla bilmeyecek, değil mi? Sen söylemediğin sürece, bu sadece seninle benim aramda kalacak."

Haklıydı. Ve *çok fazla paraydı*. Bir barda tanışmış olsaydık, ona seve seve bedavaya mutlu son yaşatırdım, muhtemelen yalvarırdım. Ama tanışmadık ve yapamazdım, bu yüzden başımı salladım.

"Bu odalarda neler olduğunu kim *bilir*, ama böyle bir şey olmayacak. Teşekkürler, çok gururum okşandı. Ama cevap *hayır*, Heath. Gitmeliyim, böylece giyinebilirsin." Yine de... kıpırdamadım.

Bir anlığına bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi. Göz teması kurdum, en ufak bir bakış bile atmamak için başımı eğmedim. O parayı ne kadar istesem de, ahlakımı tehlikeye atmaya niyetim yoktu.

"Emin misin?" diye sordu, kafası karışmış gibi. "Aramızda bir kıvılcım olduğunu sanıyordum."

Lanet olsun. "Öyleydi. Ama eminim. Benim sunduğum hizmet bu *değil*."

Dudakları yine kıvrıldı, beni neredeyse ikna edecek kadar seksi bir sırıtışla. "Huh. Dürüst olmak gerekirse, biraz şaşırdım. Kırılmalı mıyım?"

Kaşlarım öfkeyle kalktı. "Burada alınması gereken biri varsa, o da benim. Şimdi gidiyorum, sen de giyinebilirsin."

Düşünceli bir şekilde başını salladı, sonra parmaklarıyla çekini katladı ve göğüs cebime koydu. Bir şekilde bunu yaparken meme ucuma dokunmayı bile başardı ve bacaklarım kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, nefes nefese. *Kahretsin.* Kararlılığım kumdan kale gibi parçalanıyordu.

Cevap olarak gülümsemesi saf seks idi.

"Sakla." Yavaşça başımı salladım. "Heath, ben..."

"Biliyorum. Ama yine de sakla. Kötü omzumun ağrısını geçirdiğin için bahşiş olarak düşün." Gülümsedi ve sanki bana daha fazla zorlamayacağını sessizce temin edercesine hafifçe geriye yaslandı. Kafamdaki yoğun sis bulutuna rağmen, bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Dudaklarımı ıslattım, gözlerimi onun karanlık bakışlarından hala ayıramıyordum. "Bunu kabul edemem, Heath. Bu çok fazla ve patronum *hemen* burada yasadışı bir şey olduğunu düşünecek."

O güldü. "O zaman ona gösterme. Sen söylemezsen ben de söylemem, Ash."

Cazip. Çok cazip. Bu benim araba sorunumu çözecekti ve gerçekten... neden bir pislik arabamı çizdiği için geçimimi sağlamak için uğraşmak zorunda kalayım ki? Bu benim hatam değildi, öyleyse neden onarım masraflarını ben üstleniyordum? Heath, onun sikini yalamadan parayı almamı söylüyordu, öyleyse neden itiraz ediyordum?

Onun dediği gibi, başka kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Çek nakit olarak yazılmıştı ve büyük olasılıkla karşılıksız çıkacaktı, bu yüzden bu tartışma geçersiz olacaktı.

Bu düşünceyle iç geçirdim. "Tamam. Parayı alacağım."

Yine güldü, bu sefer daha samimi bir sesle, içimde bir şeyler uyandırdı. "Bu kadar heyecanlanma Ash. Eminim *teşekkür etmek* istedin, *Heath*."

Tanrım, terbiyem nerede kalmıştı? Yüzüm *yine* kızardı. "Üzgünüm. Evet, demek istediğim buydu. Teşekkür ederim. Bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

O hafifçe omuz silkti ve çarşaf kaydı. Kahretsin. Keskin kaslarının sivriildiği alt karın bölgesindeki V şekline bakıyordum...

"İstersen, bir öpücük kabul ederim," diye şakacı bir şekilde önerdi.

Nedense, rızam olmadan bana hiçbir şey yapmayacağını biliyordum ama *lanet olsun*, altı bin dolar için? Aramızdaki kıvılcımlar bu kadar ateşliyen? Siktir et. Parmak uçlarımda yükselip yüzünü tuttum, onu benim seviyeme çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sürprizle çıkardığı homurtu her şeyi anlatıyordu. Bunu beklemiyordu ve bu beni onu daha çok öpmek istememe neden oldu. Bir saniye sonra, beni öpmeye başladı, o kadar şiddetliydi ki iç çamaşırım yanıyordu ve neredeyse iş yerinde olduğumu, *bir müşteriyi* öptüğümü unutuyordum. Çıplak, çok tahrik olmuş bir müşteri, beni kapıya sıkıştırmış ve ellerini kıcıma koymuştu.

Tanrım, işler kontrolden çıkmadan durmam gerekiyordu. *Daha da* kontrolden çıkmadan.

Büyük bir çaba sarf ederek, ellerimi onun geniş göğsüne dayadım ve onu bir adım geri ittim.

Heath bana şaşkın, nefes nefese ve heyecandan kızarmış bir şekilde baktı. Ben de aynen öyle hissediyordum.

"Teşekkürler, Heath," diye fısıldadım, dudaklarımı yaladım. Sonra olabildiğince çabuk, arkamdaki kapıyı açtım ve daha aptalca bir şey yapmadan koridora çıktım. Onu sikmek gibi.

Suçluluk duygusuyla boğuşarak, koridordan personel soyunma odasına koştum ve hemen yüzüme soğuk su sıçrattım. Cebimdeki çek kurşun gibi ağır geliyordu, bu yüzden onu titrek ellerimle çantama koydum

çantama koydum, Meg'e göstermenin imkânsız olduğunu biliyordum.

Müşterime veda etmek için her zamanki prosedürü atladım, çünkü kendimi tutamayacağımı çok iyi biliyordum. O öpücükten sonra olmazdı...

Ah, çok saçma davranıyordum. Çek *as/a* karşılıksız çıkmayacaktı. Bu, daha sonra arkadaşlarıyla gülüp geçecekleri bedava oral seks için bir taktikti.

Bunu düşünerek saçımı düzelttim ve bir sonraki müşterim için hazırlanmak üzere odama döndüm.

3

Heath'in ayrılmasından ve benim mesaim bitene kadar, çekin sahte olduğuna kendimi tamamen ikna etmişim. Öyle ki, ertesi gün tüm derslerim bitene kadar çeke bir daha bakmadım bile. O zaman bile, sadece çantamda sakız ararken buldum ve bankamın önünden geçerken onu götürmenin bir zararı olmaz diye düşündüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, imzasını okuyamamama rağmen çek geçerli çıktı ve bir işletme hesabından yazılmıştı. Bir saat sonra, henüz tamamlanmamış bir iş için tamirciye tüm ücreti ödemişim.

O akşamki yemekte, yeni üvey kardeşim Nate ile tanışmadığım için biraz hayal kırıklığına uğramışım, ama Heath'in cömert bahşişinin verdiği adrenalinle o kadar heyecanlıydım ki, annem ve Max düğün tarihini öne aldıklarını açıkladıklarında bile kızamadım.

Kızmam gerekmiyordu zaten. Max harika biriydi ve annemi deli gibi sevdiği belliydi. Sadece yeni düğün tarihi, babamın ziyarete geleceği hafta ile çakışacağı için biraz garipti ve ben babamın üzülmesini *hiç* istemiyordum. Annem bu konuyu halledeceğine söz verdi ve ben de bu işi onun yetenekli ellerine bıraktım. Ne de olsa bu *onun* evlilikleriydi.

Bir ay sonra, şafak sökmeden hemen sonra şehri geçip havaalanına doğru hızla giderken telefonum çaldı.

"Baba?" diye cevap verdim. "Şu anda 30.000 fit yükseklikte olman gerekmiyor mu? Uçağın bir saat sonra inecek, değil mi? Yoksa ben mi geç kaldım?" Yılın başında bana ziyaret tarihlerini verdiğiinde, varış saatini doğru yazdığından emindim.

Telefonun diğer ucundaki yorgun iç çekişi bana bir ipucu vermeliydim. "Üzgünüm, Ashy... Ben..." Yine iç çekti. "Burada kalmam gereken bir iş çıktı. Eve dönüşümü iptal etmek zorunda kaldım. Üzgünüm, evlat."

Hayal kırıklığı beni buz kıracağı gibi vurdu ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı geri yuttum. Onu en son görmeyeli neredeyse altı ay olmuştu ve eğer ertelemek yerine iptal ediyorsa, geri dönmesi için altı ay daha beklemem gerekecekti. Annemle evliliğinin bozulmasına şaşmamalı.

"Tamam, anlıyorum." Belki de eski karısının yeniden evlendiği hafta sonu şehirde olmak istememişti. Benim için çok hayal kırıcı olsa da, bu anlaşılabilir bir durumdu. "Belki bir ara oraya gelebilirim?"

Bir iç çekiş daha. "Buraya gelemezsin tatlım. Çok tehlikeli."

Bunu biliyordum. "Ortada buluşabiliriz? İkimizin de gitmediği bir yere gzmeye gidebiliriz?"

"Belki. Çok isterim Ash, bunu biliyorsun. Mezun olduktan sonra ne yapabileceğime bir bakayım, tamam mı?" Sesi yorgun geliyordu. *Üzgün* geliyordu ve bu beni çok üzdü. Annemle boşanmalarını neredeyse sekiz yıl önce kesinleştirmiş olmalarına rağmen, onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Bundan emindim.

"Tabii, tamam. Mezuniyetten sonra." Sadece altı hafta kalmıştı. Yüksek lisans eğitimime devam etmek için her şeyi yapardım, ama bunu karşılayamazdım. Fikrimi değiştirip bölümümü değiştirmeden önce spor terapisi eğitimi için çok fazla zaman ve para harcadıktan sonra bunu yapamazdım. Belki birkaç yıl masaj terapisi eğitimimi kullanarak para biriktirebilir ve sonra yüksek lisansa dönebilirdim.

Telefonun arka planında duyulan bazı boğuk sesler babamın dikkatini bir anlığına dağıttı, sonra uzaktan silah sesleri duyduğuma yemin edebilirim.

"Baba?" diye sordum, anında endişelendim. Güney Sudan'da çatışma arabulucusu olarak çalışıyordu ve bir gün öldürüleceğinden sürekli endişeleniyordum. Her zaman dünyayı kurtarmaya çalışan, işte benim babamdı.

"Buradayım evlat, ama gitmem gerek. Hey, bana bir iyilik yapar mısın?"

Boğazımdaki duygusal yumruyu bir kez daha yuttum. "Senin için mi? Ne istersen."

"Annene, onun ve Max için mutlu olduğumu söyle. Gerçekten mutluyum. O, dünyadaki her şeye layık ve Max de ona bunu verebilecek

." Sesi kırıldı ve benim de gözlerim doldu. "Gitmem gerek. Seni seviyorum, Ashy bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, baba," diye fısıldayarak cevap verdim ve sonra görüşme sona erdi.

Lanet olsun. Şimdi otoyolda hiçbir yere gitmeden ağlayarak boğuluyordum.

En yakın çıkış rampasını buldum ve daireme doğru geri döndüm. Babamla vakit geçirmek için işten izin almıştım, ama aynı zamanda annem ve Max'in bu akşamki prova yemeği için Prosper'a gitmem gerekiyordu. Babamla günü birlikte geçireceğimiz için biraz geç kalacağımı söylemiştim ve onlar da bunu tamamen kabul etmişlerdi. Şimdi babamın gelmeyeceğini önceden biliyorlar mıydı diye merak ediyordum.

Bu çok kötüydü, ama anlayabiliyordum. En azından şimdi rahatlayıp acele etmeden hazırlanmak için vaktim vardı.

Beş ev arkadaşımınla birlikte kendi dairemde hazırlanmaya çalışmak ve kaos yaratmak yerine, Prosper'a gittim ve Max'in hafta sonu için rezervasyon yaptığı otele giriş yaptım.

Resepsiyonistten anahtar kartımı alırken annem "Ashley!" diye seslendi ve baktığımda onu lobiden bana doğru koşarken gördüm. "Erken gelmişsin! Nerede...?"

"İptal etti," dedim ona sıkı bir gülümsemeyle ve omuz silkerek. "İş önce gelir, falan filan." Henüz onun mesajını iletmeye kendimi hazır hissetmiyordum. Hala hayal kırıklığının acısını yaşarken olmazdı.

Annemin kaşları çatıldı ve ona söylediğime hemen pişman oldum.

Onun suçu değildi, düğün tarihini değiştirmeleri otelin yenilenmesi yüzündendi. Ya şimdi ya da on sekiz ay sonraydı.

"Tatlım, çok üzgünüm, ben sandım ki o..."

"Sorun değil." Hemen sözünü kestim. "Anlıyorum. Mezun olduktan sonra tatil için bir yerde buluşmayı konuşmuştuk."

Üzgün ifadesi kayboldu ve zorla gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor. Aslında, madem buraya erken geldin... birkaç dakika vaktin var mı, odama uğrar mısın?"

"Tabii ki," diye kabul ettim ve çantamı omzuma astım. "Gelin için ne istersen."

Annem güldü, kolunu koluma takarak asansör bloğuna doğru yol gösterdi. "Sana hiç, benim en sevdiğim çocuğum olduğunu söyledim mi?"

Eski şakaya gözlerimi devirdim. "Ben senin *tek* çocuğumum."

Bana kaşlarını kaldırarak sıırttı. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca öylesin. Sonra herkesin oyunu olacak. Nate çok kibar bir çocuk, biliyor musun? Ve tabii ki..." Asansör kapılarının açılması, söyleyeceği diğer şeyleri kesintiye uğrattı ve bizimle birlikte asansöre binen iş arkadaşısıyla konuşmaya daldı.

O ve Max çatı katı süitinde kalıyorlardı, bu beni hiç şaşırtmadı. Max, diğer birçok özelliğinin yanı sıra, Forbes'un en zenginler listesindeydi. En azından seçilmiş azınlıktan biri olduğu için kendini beğenmiş biri değildi.

"Ashley, tatlım!" Annem ve ben etkileyici süite girdiğimizde beni içten bir sıcaklıkla karşıladı. "Erken geldin! Carina akşam yemeğine kadar gelmeyeceğini söylemişti. Stew nasıl?"

Gözümün ucuyla annemin hafifçe başını salladığını gördüm, ama Max sadece şaşkın görünüyordu. İç geçirdim ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bana uzattığı kucaklamayı kabul ettim.

"Bir işi çıktı," diye mırıldandım belirsiz bir şekilde.

"Max tatlım, Ashley erken geldiğine göre, bu akşam her şey çığırından çıkmadan önce, Bayan Greenberg'in meselesini onunla konuşabilir miyiz?" Annem, Max babamın iptal ettiği için bana sempati göstermeden önce araya girdi ve ben de bunun için minnettardım.

Max beni sıcak kucaklamasından serbest bıraktı ve heyecanla gülümsedi. "Evet! İyi fikir. Gel, bize katıl Ashley. Bir şey içmek ister misin?"

Kafamı salladım ve onları süitlerinin ortasındaki devasa salon alanına kadar takip ettim. "Hayır, gerek yok. Sadece merak ettim. Bayan Greenberg kim?"

"Mariah Greenberg." Max koltuğa oturdu, annem ise yanıma oturdu. "O benim bir arkadaşımın büyük teyzesi ve... aslında önemi yok. Birkaç yıl önce öldü ve tüm mal varlığını Nevaeh Üniversitesi'ndeki bir burs fonuna bağışladı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok cömert bir davranış." Ama bunun benimle ne ilgisi vardı, hiç bilmiyordum. Valley State College'da beşeri bilimler lisansımı bitirmek üzereydim.

Max ve annem birbirlerine baktılar, sonra Max bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Fonun bir kısmı özellikle ileri düzey çalışmalar için ayrılmış. Doktora, yüksek lisans ve lisansüstü dereceler için."

"Tamam..." Gözlerimi kısarak baktım. Başvurmamı mı öneriyorlardı? Max, liseden mezun olduğumda Nevaeh'deki okul ücretimi ödemeyi teklif etmişti, ama ben annemin erkek arkadaşından bu kadar büyük bir meblağı kabul etmek istemediğim için kesin bir şekilde reddetmişim. Valley State hala iyi bir okuldu ve ücretleri astronomik olarak daha düşüktü.

Annem koltuğunda kıpırdadı, dizi benim dizime değiyordu. "Tatlım, Max'ten para almaya nasıl baktığını biliyoruz, ama bu bir *burs*, yani..."

Ah, haklıydım. "Yani... şimdi başvurmak için kesinlikle çok geç ve eminim binlerce umutlu başvuru vardır, bu yüzden..."

Aralarında yine suçlu bir bakış alışverişi oldu. Tanrım, ne yapmışlardı?

"Senin adına başvuru yaptık," dedi Max, hafifçe yüzünü buruşturarak. "Yaklaşık altı ay önce."

"Ve kabul edildi!" diye ekledi annem, gülümseyerek. "İstediğin herhangi bir beşeri bilimler alanında yüksek lisans. Al." Ayağa kalkıp başka bir odaya koştu, beni şaşkın ve suskun bir halde Max'e bakarken bıraktı.

"Max... ne?"

Biraz özür diler gibi görünüyordu. "Son akşam yemeğinde, iş olanakları konusunda çok depresif görünüyordun ve Carina, her zaman eğitimine devam etmek istediğini söyledi."

"Öyleydi," diye onayladım, anlamaya çalışırken başımı sallayarak. "Ve ben de... Bu sadece bir şok, Max. Ben..."

"İşte!" dedi annem, evraklarla dolu bir dosya ile geri dönerek. "Resmi teklif mektubu. Bursun içerdiği her şeyi, örneğin yurttaki kalma gibi, özetliyor, ama istersen sana yakınlarda bir daire bulabiliriz ve..."

"Anne." Onu gülümseyerek kesip durdurdum. "Dur. Saçmalıyorsun. Bir bakayım?"

Belgeleri bana uzattı ve ikisi de ben okurken sessizce beklediler. Dürüst olmak gerekirse, Max'in bursu gizlice kendisi finanse ettiğini ima eden bir yer var mı diye bakıyordum, ama bu çok uzak bir ihtimaldi. O zengindi, ama bu onu yalancı yapmazdı. Eğer bunun meşru bir burs olduğunu söylüyorlarsa, şüphe etmek için gerçek bir nedenim yoktu.

"Kurslarını seçmek için hala birkaç hafta var, ama burs fonunu garantilemek için pazartesiye kadar teklifi kabul etmemiz gerekiyor," dedi annem yumuşak bir sesle. "Sana daha önce söylemeyi planlamıştık ama işler çok yoğundu ve bunu bir nevi düğün hediyesi olarak vermek istedik."

Gülümseyerek, "Düğün hediyeleri öyle olmaz anne. Hediye ben *size* vermem gerekir, tersi olmaz" dedim.

Elimi eline aldı ve yalvaran bakışlarıyla gözlerime baktı. "Aynen öyle. Böylesine prestijli bir üniversitede harika bir yüksek öğrenim göreceğini bilmek, ikimize verebileceğin en güzel hediye. Hayatta en iyi fırsatlara sahip olmanı istiyoruz Ash bebeğim ve bu okul sana bunu sağlayabilir."

Tanrım. Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Gözlerimden yaşlar akarken, kabul ettiğimi belirtmek için başımı salladım. "Tamam." Annem nefesini tuttu, yüzü aydınlandı.

"Evet? Gerçekten mi?"

Max'in yüzündeki rahatlama beni neredeyse güldürecekti ve ben tekrar başımı salladım. "Evet. Teşekkür ederim. İkinize de. Böyle bir şeye başvurmayı hiç düşünmemiştim... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi Max, gözlerinde gerçek bir mutlulukla. "Annenin dediği gibi, bizler çocuklarımız için sadece en iyisini isteriz."

Çocuklarımız. Babam için ne kadar üzülsem de, annem için acı verici bir şekilde mutluydum. Max gerçekten ona başına gelen en iyi şeydi ve beni zaten kendi çocuğu gibi görüyordu. Anlaşılan annem de Nate için aynı şeyi hissediyordu ve ben onu hala tanımamıştım. Ama o özel okullara gitmiş, arkadaşları ve çeşitli etkinlikleri vardı. Ben kendi işlerime odaklanmıştım. Yine de, bu biraz tuhaftı.

Annemin birkaç sıkı kucaklamasından sonra, odamı bulup kendimi tazelemek için izin istedim. Hepsi birkaç dakika içinde tören provasına katılacaktı, ama ben izin almıştım, bu yüzden odamdaki devasa küvetin tadını çıkarmaya niyetliydim.

Köpekbalığı köpüklerinin içinde boğulmuş ve minibardan aldığım ücretsiz şampanyayı yudumlarken, haberin tam anlamıyla farkına vardım. Mezun olduktan sonra Panner Valley'de düşük maaşlı bir ilkokul öğretmeni olarak çalışmayacaktım. Nevaeh Üniversitesi'nin yurtlarına taşınacaktım. Bingo kartımda bu yoktu, ama aslında çok heyecanlıydım.

Kendi kendime gülümseyerek, şampanyadan bir yudum aldım ve köpüklerin içine daha da battım. Geleceğim birdenbire çok parlak hale gelmişti.

4

Akşam yemeği için giyeceğim elbise annemin düğün organizatörü tarafından seçilmişti ve *renk uyumu* ya da başka bir bahaneyle onu giymem için bana baskı yapılmıştı, ama altı aylık kiramdan daha pahalı olan lavanta rengi saten elbiseyle restorana girdiğimde kendimi en kötü türden bir sahtekar gibi hissettim.

"Ashley, sen misin?" diye haykırdı zarif, gümüş saçlı bir kadın, akşam yemeği için rezerve edilmiş özel yemek odasına yaklaşırken.

Sevinçle gülümsedim ve kollarımı uzattım. "Nana Grace, beni tanımamış gibi davranma."

O gülerek beni Chanel No. 5 parfümüyle kaplı bir kucaklamaya aldı. "Seni kot pantolon giymeden görünce çok şaşırdım, canım kızım. Muhteşem görünüyorsun." Büyükbabam beni bıraktı ve elbiseyi iyice görebilmek için beni kol mesafesinde tuttu. Straplez ve korseli, dökümlü etekli ve uyluk kısmında yüksek bir yırtmaç olan bu elbise, benim normalde giydiğim kıyafetlerden çok daha sofistikeydi. "Tanrım, göz kamaştırıcısın. Bu güzelliğini elbette benim genlerimden almış olmalısın."

Buna yüksek sesle güldüm, çünkü o büyükbabamın ikinci eşi, annemin üvey annesiydi ve benimle hiç kan bağı yoktu. "Tabii ki. Prova nasıldı?"

Nana Grace omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse sıkıcıydı, ama bu tür şeyler hep öyledir. Masaya geçmeden önce sana bir içki alalım. Max'in ailesinden bazıları, içki içmeden ortamı yumuşatmak için epey uğraşıyor."

Onlardan sadece birkaçıyla tanışmıştım, ama hayal edebiliyordum. Bu yüzden büyükbabamı bara eşlik ettim ve barmen bize Nana Grace'in en sevdiği klasik daiquirileri hazırlarken, daracık yaşam koşullarımın zorluklarını ona anlattım.

İçkilerimizi almış ve yemek odasına dönmeye başlamıştık ki, garip bir şekilde tanıdık gelen birini gördüm.

O... *Hayır, olamaz.*

"Ashley? Her şey yolunda mı?" diye sordu Nana Grace, dirseğıme nazikçe dokunarak.

Hızla gözlerimi kırptım ve tanıdık kişi gözden kayboldu. "Hmm? Oh, pardon. İşten bir müşterimi gördüğümü sandım ama bu delilik olurdu. Pardon, sanırım sadece stresli ve yorgunum."

Nana Grace alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki öylesin, tatlım. Zıt programları olan iki kızla aynı yatak odasını paylaşıyorsun. Bu kadar uzun süre dayandığın için hayret ediyorum. Nevaeh'deki yurtlara ne zaman taşıınıyorsun?"

Ağzım açık kaldı, tanıdık adamı unuttum. "Bursu biliyor muydun?"

O, şeytani bir gülümsemeye sıırttı. "Sence bunu kim buldu ve anneni bunu yapmaya ikna etti?"

Hafif bir zil sesi çaldı ve garsonlardan biri kibarca yerlerimize geçmemizi rica etti, bu yüzden konuşmamız daha sonraya kalmıştı. Büyük yemek salonuna girdik ve abartılı bir şekilde dekore edilmiş masayı tarayarak yer kartlarımızı aradık. Nana benimkinden birkaç sıra ileride, annemin hemen yanındaydı.

Tam sandalyemi çekmek üzereyken, biri uzanıp tabaktan isim kartımı aldı ve Suzette Marie'nin kartıyla değıştirdi. Suzette Marie, annemin en iyi arkadaşı ve nedimesiydi.

"Uh, pardon?" diye itiraz ettim, kafam karışmış ve sinirlenmiş bir şekilde.

"Üzgünüm Ash, düğün organizatörü her yerde hata yapıyor. Sen buradasın," dedi adam, ben onu iyice görebilmeden arkasını dönerek. Kartımı masanın daha ilerisine götürdü ve Suzette'in koltuğına koydu, sonra bana dönüp gülümsedi.

Ya da sırtarak. O gülümseme kesinlikle *dostça* değildi.

"Teşekkürler, sanırım," diye mırıldandım, şimdiden rahatsız olmuşum. Yakışıklıydı, buna şüphe yoktu, giydiğıim yüksek topuklu ayakkabılarla bile benden bir baş daha uzundu, Max'inkiyle mükemmel uyumlu, zengin yanık karamel rengi kahverengi saçları vardı. "Nate, sanırım?"

Sırtışı genişledi ve viski rengi kahverengi gözleri, kesinlikle kardeşçe olmayan bir şekilde vücudumu süzdü. "Göründüğün kadar aptal değilsin, bu bir rahatlama. Otur, *kardeşim*. Mutlu çift gelmek üzere."

Gözlerimi devirdim. Max'in ne kadar sevimli olduğunu düşününce, bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Tabii ki oğlu, babasını paylaşmayı kaldıramayan şımarık bir veletti.

"İkimiz de yetişkiniz, Nate. Öyle davranmaya ne dersin?" Kokteyli masaya koydum, sonra sanki o yokmuş gibi koltuğuma oturdum. Siktir et bu saçma sapan şeyi. Ailelerimiz *yıllardır* çıkıyorlardı ve biz hiç tanışmamıştık, bu yüzden birdenbire mutlu bir aile gibi davranmamızın gereği yoktu. Düşünden sonra, altı derece ayrılık durumuna geri dönebilirdik.

Reddedilmeyi hiç sevmediğine belliydi, çünkü sinirli bir şekilde burnunu çekerek yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. *Kahretsin*. Madem pislik gibi davranacaktı, neden Suzette ile yerimi değiştirdim ki?

"Nathaniel, canım!" söz konusu kadın, oturduğumuz yere yaklaşarak cıvı cıvı sesle konuştu. "Bu takım elbise sana çok yakışmış, değil mi?"

Kaşlarım birdenbire yukarı kalktı. Annemin arkadaşı, Max'in yirmi dört yaşındaki oğluna asılıyor muydu? *Vay canına*. Belki de koltuk değişimi benimle ilgili değildi.

"Suzette, seni görmek ne güzel," dedi Nate, ayağa kalkıp onu düzgün bir şekilde selamlamadan. "Sanırım Carina'nın yanında oturuyorsun." Geldiğimiz yönü işaret ederek, onu açıkça başından savdı.

Suzette'in tepkisini görmek için başımı eğdim, ama annemin arkadaşı Nate'e şehvetli bakışlarını dikmişti. Aralarında bir geçmiş mi vardı?

Eğilip Nate'e duyamadığım bir şey fısıldadı, ama Nate'in çenesi o kadar sıkıydı ki bunu görebiliyordum. *İlginç*.

Suzette uzaklaşırken, merakımı bastıramadan "Bayan Robinson'la ilgilenmiyor musun?" diye mırıldandım. Nate'in keskin bakışları bana yöneldi ve ben de onun bakışlarına cesurca karşılık verdim. Birkaç sert bakışla benim sırtıma dağıldığını düşünüyorsa, çok yanılıyordu.

Gergin bir anın ardından, gözlerini kırptı ve başka yere baktı. "Öyle bir şey."

Bir ıslık sesi duyuldu ve ben de diğer herkesle birlikte ayağa kalkıp alkışladım. Annem ve Max, masanın ortasındaki yerlerine doğru ilerlerken, gülümsüyorlardı ve muhteşem görünüyorlardı.

Tekrar oturmak için yerime gittiğimde, Nate sandalyemi içeri itti ve ben ona şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Ama o beni görmezden geldi, masaya oturdu ve su bardağına uzandı.

Karşımızda iki koltuk boş kalmıştı, benim diğer tarafımda da bir koltuk boş kalmıştı. Ben de eğilip, yokluğunda olan komşumun plakasında hangi ismin yazdığını görmek istedim.

Carter Bassington Jr.

Gözlerimi devirdim. Neden zengin aileler çocuklarına hep bu kadar tuhaf isimler veriyorlardı?

"Ah, işte koltuğum," dedi bir adam bir saniye sonra ve gözümün ucuyla, masadan sandalyeyi çeken bronzlaşmış bir el gördüm. "Oh, bu oturma düzeninde hoş bir değişiklik, Nate. Bütün gece Cougar-Marie ile mahsur kalacağımızı sanıyordum?"

Koltuğumda yerimi değiştirerek, belirgin bir İngiliz aksanı olan ve şu anda beni ana yemekmişim gibi süzen yeni gelen adama baktım. Kahretsin, saçma bir isim olsa da, o *çok yakışıklıydı*. Bronz tenli, siyah saçlı, parıldayan koyu mavi gözlü ve yakasının kenarında görünen bir dövme... Nate kolunu omzuma dolayana kadar kendimi ona bakarken buldum.

"Carter, ailemizin en yeni üyesiyle tanışmadın galiba? Bu *Ashley*." Adımı mırıldanarak söylemesi tüylerimi diken diken etti. Sorunu neydi? Babasının kendisine yeterince ilgi göstermediğini kıskanmak için çok yaşlıydı.

Carter masadan elimi kaldırdı ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı, beynim bir an kısa devre yaptı ve nabzım hızlandı. "Çok memnun oldum, Ashley. Senin hakkında çok şey duyduk."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elimi onun sıcak tutuşundan çekemedim. "Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Oh evet," diye cevapladı, o güzel gözleri parıldayarak. "Tüm *tüm* ilginç detayları biliyoruz."

Ha?

"Anne gibi kızı, hmm?" Nate ekledi, kolu hala omuzlarımdan üzerinde ve parmak uçları çıplak köprücük kemiğimi okşuyordu. "En azından artık piyasa fiyatını biliyorum."

Ne?

Parmaklarımla Carter'ın elinden kurtuldum ve Nate'i omuzlarımdan ittim. "Sen ne yapıyorsun..."

Şoktan dilimi yutmak üzereyken sözlerim kesildi. Şimdi, gördüğümü sandığım o *tanıdık yüze* daha fazla dikkat etseydim keşke dedim.

"Saat kaç oldu, çocuklar?" Max, kalan iki misafir karşımda oturduğunda seslendi.

"Üzgünüm, Max!" sarışın olan cevap verdi, ama ben şaşkınlıktan gözlerimi bile kırpmaya gücüm yoktu.

"Ne kadar kaba davrandık," dedi Nate. "Ashley, bunlar Royce D'Arenberg ve Heathcliff Briggs... Ah, dur, Heath'le tanışmıştın, değil mi? *Hem de çok yakından.*"

Aman Tanrım. Masaj randevusu... teklif... hepsi bir tuzaktı. O seansı *tam olarak* kim olduğumu bilerek ayarlamış ve sahte bir soyadı kullanmıştı. *Ne için?* Sonra anladım. Heath bana cinsel hizmetlerim için para vermeye çalışmıştı, bu da beni bir fahişe yapardı. Nate'in ima ettiği şey tam da buydu.

Öfke göğsümü doldurdu ve son bir ay boyunca kirli rüyalarımın çoğunda başrol oynayan adama ölümcül bir bakış attım. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

"Küçük arkadaşlarına ne anlattığını bilmiyorum *Heathcliff*, ama ikimiz de hiçbir şey olmadığının farkındayız." *O öpücük hariç.* Gözlerimi kısarak baktım ve dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı. "Bir kadının ilgisini çekmek için para ödemeniz ne kadar acınası... ve reddedilmeniz ne kadar utanç verici. Bir dahaki sefere daha çok çaba gösterin."

Yüzünde karanlık, soğuk bir ifade belirdi ve bana bakarak, arkadaşlarına anlattığı saçmalıkları düzeltmeme tek kelime bile cevap vermedi. Orada oturup, sanki dünyanın kralıymış gibi koltuğuna yaslanarak, tamamen rahat bir şekilde oturdu. Gözleri hariç.

gözleri hariç. Orada başka kimse yokmuş gibi bana bakıyordu.

"Ah, yani Heath'in bize yalan söylediğine inanmamızı istiyorsun, ha?" Nate, sanki komik bir şaka yapıyormuşum gibi sözlerini yavaşça söyledi.

Omuz silktim, Heath ile göz teması kurmayı bırakıp Nate'e küçümseyerek baktım. "Neye inandığın umurumda değil, Nathaniel. Babamın yeniden evlenmesi konusunda açıkça çok sinirlenmişsin, ama bu senin ve terapistinin sorunu, benimle hiçbir ilgisi yok. Şimdi, ben mazoşist olmadığım için, oturmak için başka bir yer bulacağım." Koltuğumu geriye ittim ve ayağa kalktım. "Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum demek isterdim, ama açıkçası köpek pisliğine basmak bile daha keyifli bir deneyimdi."

Heath ile birlikte gelen sarışın Royce kıkırdadı, sonra hemen eliyle ağzını kapattı. Ben yanıt beklemek için orada kalmadım. Bunun yerine içkimi alıp, aptal zengin çocukların ve çocukça alaylarının yanından uzaklaştım.

"Ash, her şey yolunda mı?" Annem, Max'in yanına yaklaştığımda sordu. "Çocuklar sana iyi davranıyor mu?" Sesindeki endişe, Nate'in ne kadar pislik olduğunu zaten bildiğini ve bana hiç uyarmadığını gösteriyordu. Nate'in bir paket anlaşması olarak geldiğini de bana söylememişti.

Harika, daha fazla sır. Sanki sekiz yıllık bir ilişkiyi seksi patronundan saklamak yetmezmiş gibi.

Adil olmak gerekirse, annem ve Max benim de bir arkadaşımı getirmemi önermişlerdi, ama birincisi, babamı getirmek niyetindeydim... ikincisi, yakın arkadaşım yoktu.

"Halledemeyeceğim bir şey yok," diye onu rahatlattım. "Provaları kaçırdığım için bunu yapmak istemiyorum ama başım biraz ağrıyor. Gidersem kızar mısın?"

"Tabii ki hayır, tatlım, saçmalama! Yatağına git, biraz dinlen. Migrene dönüşmesini istemezsin. Yarın sana ihtiyacım olacak." Annem endişeli bir şekilde kaşlarını çattı, sonra elimdeki içkiye baktı. "Alkol yardımcı olmaz, Ash."

Yüzüm kızardı. "Oh, bunu Nana Grace'e götürüyorduk."

Annemin yüzündeki kaşları anında düzeldi. "Sen çok tatlı bir kızsın. Git, biraz dinlen. Sabah görüşürüz."

O ve Max bana hızlıca sarıldılar, sonra ben de yemek odasından hızla çıktım. Görüş alanından çıkar çıkmaz kokteyli bir yudumda içtim, sonra biri kolumu tuttuğunda asitli içecekten boğulmak üzere oldum.

Bardak yere düşerek parçalandı, ama saldırganım kimse beni kırılan bardakla ilişkilendiremeden beni gardıroba sürükledi.

"Nate, ne oluyor?" diye kekeledim, soluduğum daiquiri damlacıklarından biraz öksürerek. "Yeterince açık konuşmadım mı? Senin okul bahçesindeki zorbalık saçmalıklarına hiç ilgim yok."

Loş ışıklı vestiyerde, onun ifadesini anlamak zordu, ama beni duvara sıkıştırmış olması iyiye işaret değildi.

"Neredeyse etkileniyorum, Ash," diye mırıldandı, kişisel alanıma çok fazla yaklaşarak. "Bu kadar ikna edici bir yalancı olduğuna göre pokerde iyi olmalısın, ama bir şeyi unuttun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Öyle mi? Neymiş o?"

Daha da yaklaştı, cevabını verirken nefesi kulağımı okşadı. "Çeki bozdurdun."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve nefesim kesildi. Durum hiç de iyi *görünmüyordu* ve ekstra bir şey olmadan bahşiş için çok fazla paraydı. Ama inkar etmenin bir anlamı yoktu. Bildiğim kadarıyla, para doğrudan Nate'in kendisinden gelmişti.

"Bu arada, güzel araba," dedi, geri çekilip kapıyı açarak. "O boyayı eşleştirmek çok zor olmuştur."

Ağzım açık kaldı, ama cevap veremedim o gitmişti. O *pislik herif* arabamı çizmişti!

5

"Nate'in binasında sana bir daire bulamayacağımızdan emin misin?" Max, sanki yüzüncü kez soruyormuş gibi sordu. O ve annem, yurt odama taşınmama yardım ediyorlardı ve odanın ne kadar küçük olduğu ve banyonun karma katta ortak olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemişlerdi.

Kafamı salladım. "Teşekkürler, ama hayır. Burası benim için kesinlikle mükemmel ve dürüst olmak gerekirse, son üç yıldır iki kızla aynı yatak odasını paylaştığımı düşünürsek, lüks bile sayılır. Kendi alanım var" — annemin bana aldığı kraliçe yatak ve küçük bir çalışma masasının zar zor sığıdığı küçük odayı işaret ettim — "ve derslerimin çoğuna kampüsten sadece iki dakikalık yürüme mesafesindeyim. Mükemmel."

Max kaşlarını çattı ama tekrar ısrar etmedi. Nate ve arkadaşlarının kalması için dört yatak odalı bir daire satın aldığı binadan, onların birinci sınıfın başında bana zaten bahsetmişti. Beni sinirlendiren şey, o dört çocukça pisliğin hepsinin de yüksek lisans için geri dönüyor olmasıydı, ama anladığım kadarıyla

—çok açık olmasa da—konu çakışması yaşamayacaktık. "O iyi olacak,

Max tatlım," dedi annem, kolunu

beline doladı. Maldivler'deki uzun balayından yeni dönmüşlerdi ve ikisi de etkileyici bir bronzluk sergiliyordu. Bu, babamın çok kolay yanma ve çil oluşturma eğilimi olan açık ten rengini değil de, annemin bronzlaşabilen ten rengini miras almış olmayı dilememe neden oldu.

Max kısa bir iç çekişte bulundu. "Güçlü irade, Layne soyunda genetik bir özellik olmalı."

Annem güldü ve başını salladı. "Öyle. Hadi, akşam yemeğine yetişebilmek için beşten önce Ashley'nin eşyalarını boşaltmamız gerekiyor."

Sürekli sosyal planları vardı. Bir haftada kaç tane randevuları olduğunu dinlemek bile beni yoruyordu, ama onlar bundan çok hoşlanıyor gibi görünüyordu. Taşınma kamyonundaki son birkaç kutuyu taşımalarına yardım etmelerine izin verdim

son birkaç kutuyu taşımalarına yardım etmelerine izin verdim, sonra kutuları açmaya yardım etmek istediklerini söylediklerinde onları uğurladım. Orası benim alanımdı ve eşyaları istediğim gibi yerleştirmek için zamanımı almak istiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi *doğru hissedene* kadar eşyalarımı defalarca yeniden düzenlememi görmelerini istemiyordum... ama annem benim bu sürecimi biliyordu.

Onlar gittikten sonra, yatağımın kenarına oturdum. Odamı boşaltıp düzenlemek için yapılacak *çok* iş vardı, ama şimdilik sadece nefes almam gerekiyordu. *Yıllar* önce ileri düzeyde eğitim alma olasılığını reddetmişken, Nevaeh'da yüksek lisans yapmaya başlamak hala çok zordu.

Valley State'ten mezun olduktan sonra, babamla Portekiz'e kısa bir tatile çıkmış ve ona bursu anlatmıştım. Bana büyük destek olmuştu ve bu yolun doğru yol olduğuna dair ihtiyacım olan güveni bana vermişti.

İtiraf etmeliyim ki... tek endişelendiğim şey yeni üvey kardeşim ve arkadaşlarıydı. Nate. Kahretsin, ne *pislik herif*. Ne yazık ki düğünden sonra onunla birkaç kez daha karşılaştım ama birkaç sert sözle hepsinden kurtulmayı başardım. Aynı üniversitede olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmekten nefret ediyordum, özellikle de kampüs çok büyük olmadığı için. Yunan mahallesi bile yoktu, erkek öğrenci kulübü yoktu, kız öğrenci kulübü yoktu... umarım bu, kendini beğenmiş kötü kızlar ya da aptal havuz partileri olmayacağı anlamına geliyordu.

Heathcliff Briggs'e gelince, benim için Prosper Dağı'nın tepesinden atlasa da umurumda değildi. Ne yalancı, ne manipülatif *bir pislikti o*. Bana o parayı vererek beni suçlu göstereceğini biliyordu ve aramızda olanlar hakkında yüzsüzce yalan söylemekten büyük zevk alıyordu. Yakışıklıydı ve aramızdaki kimya inanılmazdı. Ama bunu başka birçok erkekte de bulabilirdim.

"Tık tık!" diye birisi seslendi ve kapımı çaldı.

Bu aptalca giriş karşısında burnumu kırıştırdım, sonra kim olduğunu görmek için ayağa kalktım.

"Merhaba," koridorda duran kıza selam verdim. Süper model gibi çok güzeldi. Benden en az 15 santim daha uzundu, çilek sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

"Merhaba, ben Carly," dedi ve elini uzatarak tokalaşmamızı istedi, "312 numaradan." Omzunun üzerinden başparmağıyla benim odamın karşısındaki kapıyı işaret etti.

"Oh, harika," diye heyecanla cevap verdim. "Komşular! Sen de yüksek lisans öğrencisi misin?" Yaşımla aynı gibi görünüyordu, içeri girerken gördüğüm liseden yeni mezun olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış çocuklar gibi değildi.

Carly başını salladı. "Tabii ki. Dilbilim ve Antik Tarih uzmanlığı."

"Harika, ben sosyal bilimler üzerine yoğunlaşıyorum ama klasik edebiyat seçmeli dersleri de alacağım, yani muhtemelen bazı dersleri birlikte alacağız. Aa, bu arada ben Ashley. Ashley Layne." Henüz adımlı söylemediğimi fark ederek kendimi işaret ettim.

Carly hiç aldırış etmemiş gibi görünüyordu, arkamdan yerdeki, yatağımdaki ve masamdaki kutuları inceliyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum. Eşyalarını yerleştirirken yardım ister misin? Bu işin sonu gelmez! Hepsini nereye koyacaksın ki?"

Gergin bir şekilde güldüm. "Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok. Ama bir şekilde hallederim. Yine de teşekkürler." *Ama yine de teşekkürler, aynı şekilde.*

Omuz silkti. "Ekstra yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Akşam yemeğine çıkmadan önce uğrayacağım, böylece o kutuların altında kaybolmazsın... Ne yazıyor orada? Model arabalar mı?" Kaşlarını kaldırdı ve utançtan yanaklarım kızardı. Carly bana gülmedi, sadece başını salladı. "Tamam. Sonra görüşürüz komşu."

Carly sözünü tuttu, birkaç saat sonra beni giysi yığınınından çıkardı ve akşam yemeğine davet etti. Kabul ettim, çünkü bir kızın yemek yemesi gerekiyordu ve komşum hoş birine benziyordu.

Çimlerin üzerinden merkezi yemek salonuna doğru yürürken rahatça sohbet etti ve bana Paris'teki bir müzede yaz tatilinde staj yaptığını anlattı. Kulağa inanılmaz ve biraz da gerçek dışı geliyordu, ama sadece kafamda oturtmam gereken bir şeydi. Nevaeh Üniversitesi mezunları ve öğrencileri *tüm* kapıların anahtarlarına sahipti.

Okul yemeği için akşam yemeği şaşırtıcı derecede iyiydi ve karnım ağrıyana kadar yedim. Sonra kendime biraz yavaşlamam gerektiğini hatırlatmam gerekti

yoksa midem bulanacaktı. Nevaeh'e gelmeden önce *açlıktan ölmek* üzere değildim ama çok uzun süre ramen noodle ile beslenmişim.

"Hey, part-time bir iş aramayı düşünüyordum," dedim Carly'ye, akşam yemeğinden sonra yavaşça yurtlarımıza doğru yürürken. "İşe alım yapan bir kahve dükkanı falan biliyor musun?" Kampüs yakınlarında masöz pozisyonu aramaktan daha kolay bir seçenek olduğunu düşündüm.

Carly burnunu kırıstırdı. "Sanmıyorum, ama sabah Dancing Goats'a bir bakabilirsin. Kampüste tek düzgün kahve dükkanı orası ve her zaman doludur. Ama baristaların hiçbiri öğrenci değil, o yüzden... Bilemiyorum."

Muhtemelen diğer öğrencilerin hiçbiri harcanabilir gelirlerini düşünmek zorunda olmadıkları içindi. Bursum sayesinde okul ücretim, oda ve yemek masraflarım karşılanıyordu, ama yine de harçlığım gerekiyordu. Yeni kıyafetler, kahve, benzin, sosyal etkinlikler... Hepsi paraya mal oluyordu.

"Oh, özel ders ofisine bir bakabilirsin? Sürekli personel arıyorlar ve maaşları da çok iyi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

Carly heyecanla başını salladı. "Tabii ki. Kimse yapmak istemiyor, ama özel ders öğretmenlerine ihtiyaçları var, yani... bilirsin, arz ve talep falan."

Bu bilgiyi sabah araştırmak üzere bir kenara kaydettim ve Carly'ye tavsiyesi için teşekkür ettim. Katımıza geri döndüğümüzde, odama bakıp kıkırdadı.

"Gerçekten ilerleme kaydediyorsun Layne. Bu hızla gidersen Şükran Günü'ne kadar bitirebilirsin. Belki?"

Yarattığım daha da büyük dağınıklığa bakarak inledim. "Belki de yardıma ihtiyacım var."

"Daha fazla bir şey söyleme, kızım, ben senin yanıdayım." Beni içeri itti. "Hoparlörümü alayım da müzik dinleyelim. Arka planda müzik olduğunda daha iyi konsantre oluyorum."

"Ben de öyle," dedim, ama kulaklıklarımın nerede olduğunu bulamamıştım.

Birkaç dakika sonra Carly'nin neden bu kadar yardım etmeye istekli olduğunu anladım. Kız, mekanı ne kadar hızlı bir şekilde inceleyip plan oluşturduğuna bakılırsa, korkutucu derecede organize *bir makineydi*

. Çok takdire şayan bir şeydi, orası kesindi. Ayrıca bu sayede birbirimizi daha iyi tanımak için bolca vaktimiz oldu.

Carly, görünüşe göre Nevaeh kız basketbol takımının eski yıldızıydı ve hala büyük bir hayranı olduğu için birkaç hafta sonra bir maçı izlemeye gelmem için beni coşkuyla davet etti. Ayrıca son derece kararlıydı ve odamdaki her şey açılıp tertemiz bir şekilde düzenlenene kadar pes etmeye niyetli olmadığını belli etti... saat sabahın ikisi gibi.

"Carly, vay canına, sana ne kadar teşekkür etsem az. Hayatımı kurtardın!" Kendi öze/ alanım olan odama hayranlıkla baktım. Tüm eşyalarımı dağınık görünmeden yerleştirmek için harikalar yaratmıştı.

O sadece omuz silkti ve esnedi. "Sorun değil. Çarşamba gününe kadar dersimiz olmadığı için şanslıyız! Aslında sana... şey... açıklamak istediğim bir şey var. Artık arkadaş olduğumuza göre?"

Kaşlarımı kaldırdım, ellerimi belime koydum. "Külotlarımı elledin Carly. Artık kesinlikle arkadaşız."

O kıkırdadı. "Haklısın. Tamam, siktir et. Senin kardeşinle yattım. Bir kez. Sadece bir kez."

Bu beklenmedik ve kafa karıştırıcı bir durumdu. "Ha?"

Soluk yüzü utançtan pembeye dönmüştü ve kaşları endişeyle çatılmıştı. "Nate? Eskiden çıkıyorduk. Sayılır. Ya da öyle sanıyordum ve... ah, bu çok utanç verici. Meğer kız arkadaşını benimle aldatıyormuş ve geçen yılın sonunda her şey çok çirkin bir şekilde ortaya çıktı ve uzun lafın kısası, okulun bazı çevrelerinde biraz dışlanmış durumdayım. Ayrıca... çok üzgünüm."

Ağzım açık kalmıştı. "Ne? Neden benden özür diliyorsun? O adamı pek tanımıyorum ve gördüğüm kadarıyla da sevmedim. Bu... onun ne kadar pislik olduğunu doğruluyor, bu yüzden sana zarar verdiği için üzgünüm. Ne pislik herif!"

Carly şaşkın bir kahkaha attı. "Cidden. Altı ay önceydi, ama hala çok utanıyorum ve eski arkadaşlarım beni hayatlarından çıkardılar, yani... Çarşamba derslerinde benimle arkadaş olmak konusunda tereddüt edersen, seni tamamen anlarım. Alınma."

"Oh... Anlıyorum." Dudaklarımı sıkıştırdım, gerçekten düşünüyormuş gibi davrandım. "Şey, benim tüm planım Nevaeh'e gelip yeni üvey kardeşimin zengin bir arkadaşıyla güçlü bir evlilik kurmaktı, bu yüzden artık takılamayız sanırım. Yine de odamda yardım ettiğin için teşekkürler."

Carly'nin yüzü düştü, dudakları şok ve hayal kırıklığının karışımıyla aralandı ve ben anında onunla dalga geçtiğim için pişman oldum.

"Şaka yapıyorum, drama kraliçesi. Bu durum, seninle *daha çok* arkadaş olmak istememe neden oluyor. Nate ve onun pislik arkadaşlarını hiç sevmiyorum, o yüzden arkadaşlık bileziklerimizi hazırlamaya başla, çünkü artık benden kurtulamazsın." Gülümsedim ve ortamı yumuşatmak için yatağımdan ona bir yastık attım.

O da güldü, yastığı geri attı ve beni hızlıca kucakladı. "Teşekkürler, Ash. Sen çok havalısın, biliyor musun?"

"Artık biliyorum," diye cevapladım. "Şimdi yat. Yorgunsun ve duygusalsın ve tüm bu duygularla beni ağlatmana gerçekten ihtiyacım yok."

Beni tekrar kucakladı, sonra öğlen saatlerinde Dancing Goats'ta kahve içmek için buluşma sözü vererek ayrıldı. Kapıyı arkamdan kapattım, güvenli bir şekilde kilitledim ve yatmaya hazırlandım.

Yorgundum ama yeni arkadaşlığımdan dolayı içim sıcak duygularla doluydu. Nate hakkındaki itirafı bana verdiği yağlı, endişeli his, zihnimden tamamen silinmişti. Benim için o, yoktu.

Carly, Nate ile olan olaydan sonra arkadaşlarının onu dışladığını söylerken yalan söylemiyordu. Neyse ki bütün hafta boyunca ona ya da onun zavallı arkadaşlarına rastlamadım, ama Carly'nin eski arkadaşlarının ona nasıl davrandığını görmek için bolca fırsatım oldu.

Açıkçası, kaybeden onlar oldu. Carly harika biriydi ve dışlanmasaydı, muhtemelen onunla arkadaş olma fırsatım hiç olmazdı.

Çoğunlukla, onun arkasından yapılan alaycı yorumlar ve kötü fısıltılar vardı ve ben bunları duymadan edemedim. Bu da Carly'nin de duymadığı gibi davranmasına rağmen duyduğu anlamına geliyordu. İlk içgüdüm, saldırıp bu davranışı *düzeltmekti*, ancak daha önce hiç görmediğim kızlarla birkaç kez sözlü atışmaya girdikten sonra, Carly benden tüm durumu görmezden gelmemi istedi.

Bu bana doğru gelmedi, ama birkaç gün boyunca dilimi tuttum... ta ki artık dayanamayana kadar.

Tüm bu karışıklık Cuma sabahı Carly ve benim, onun en büyük işkencecilerinden biriyle birlikte bir Siyasi Tarih seminerine katıldığımızda başladı. Jade, Paige'in en iyi arkadaşıydı — Nate'in gerçek kız arkadaşı — ve en iyi günlerinde bile öfkeli bir kaltaktı.

Ancak Cuma sabahı, çok iyi bir formdaydı. Seminer boyunca Carly'ye hakaret etmek için her fırsatı değerlendirdi, yakışıklı genç profesörle flört ederken ona fahişe dedi. Başka bir kadına olan nefretine bu kadar takıntılıyken dersin içeriğini nasıl hatırlayıp *öğrenebileceğini* anlamak beni çok şaşırttı, ama bir şekilde başardı.

Kalemimi silah gibi sıkmaya başladığımda Carly, "Ash," diye uyardı. "Bırak. Eninde sonunda sıkılacaktır."

Gözlerimi devirdim, aynı fikirde değildim, ama kalemimle Jade'i bıçaklasam ne tür bir ses çıkaracağını hayal etmekten vazgeçmeye çalıştım.

Adil olmak gerekirse, ona zarar vermeden önce kalem muhtemelen ikiye kırılırdı, ama filmlerde her zaman işe yarardı... Bir kız hayal kurabilir.

"Bu akşam bir planın var mı?" Carly seminer bittikten sonra sordu. Binadan çıkıp, farklı derslere gitmeden önce Dancing Goats'a kahve içmeye gidiyorduk. "Nevaeh'da ilk cuma gecesi, Lake Prosper'daki partiye gidecek misin?"

"Ne partisi?" diye sordum, esneyerek. İlk birkaç günün notlarını okuyup bilgileri biraz daha iyice sindirmek için geç saatlere kadar uyanık kalmıştım. En az iki profesör sınav olabileceğini ima etmişti ve ben hazırlıklı olmak istiyordum.

Carly iç geçirdi. "Bu bir Nevaeh geleneği. Yılın ilk hafta sonu, Prosper Gölü'nün batı kıyısında büyük bir parti düzenlenir. Öğretim üyeleri bu parti hakkında hiçbir şey bilmediklerini iddia ediyorlar ve birçok öğrenci 21 yaşın altında olduğu için partiye *izin verilmiyor*, ama öğrencilerin yardım almadan bu partiyi düzenlemeleri imkansız."

Omuz silktilim. "Benim tarzım değil." Ve eğer bu kadar önemli bir şeyse, Nate'den kaçınmak imkansız olurdu. Ya da Heath'ten. *Aptallar*.

"Umarım gitmeyi düşünmüyorsunuzdur, *sürtük*," diye Jade arkamızdan tükürdü, ben de ona dönüp öfkeyle baktım. "Kimse seni orada istemiyor ve Paige seni yine Nate'in etrafında salya akıtariken görürse, muhtemelen seni gölde boğar."

"Tamam, yeter," diye bağırdım, sabrım çoktan tükenmişti. "Derslerde Carly'ye kötü isimler takmak bir şey, ama fiziksel zarar verme tehditleri çok fazla. Kendi işine bak, Jade."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Sen kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Sen bizden değilsin." Sanki kraliyet ailesinden falanmış gibi alaycı bir şekilde güldü.

"Neyse ki değilim," diye karşılık verdim, başımı sallayarak. "Bu tür zorbalığın lisede kaldığını sanıyordum. Sen bir yetişkinsin, Jade. Öyle davranmaya başla."

Onun söyleneni yapacağını düşünmekle ne kadar da aptalmışım. Ona sırtımı döndüm, Carly'nin koluna girerek kahve içmeye doğru yolumuza devam ettim, ama Jade'in başka planları vardı. Sırtımın ortasına sert bir itme

dönüp bana sertçe bir itti, ama yere düşmeden dengemi korumayı başardım.

Öfke ve kızgınlık içimi kapladı ve her şey kırmızıya boyandı.

"Ash, yapma!" Carly, ben dönüp Jade'e saldırdığımda bağırdı. Ama artık çok geçti, ben çoktan hamlemi yapmışım ve bir saniye sonra o kendini beğenmiş, acımasız dilini kullanan sürtük, yolun kenarındaki çimlere yüzüstü düşmüştü.

Ben dövüşçü değildim, ama o da değildi ve ben sürpriz unsuruna sahiptim. Onun sırtına oturup koyu renkli saçlarını avuçladığımda hiç şansı yoktu. Onu *gerçekten* incitmemiştim. Sadece onu şok etmişim. Egosunu incitmişim. Ama bağırışından sanki onu bıçaklıyormuşum gibi anlaşıyordu.

"Lanet olsun, *kes sesini!*" diye bağırdım, ama ondan inemeden, kocaman bir çift el belimi kavradı ve çığlık atan kızın üzerinden beni kaldırdı.

O eller *kesinlikle* Carly'ye ait değildi.

Hayır, Carly oradaydı, solgun ve şok içinde bakıyordu ve bronzlaşmış büyük elleriyle belimi tutarak beni yerden kaldırmıyordu.

"Kapa çenenin Jade," diye bağırdı İngiliz aksanlı bir adam ve ben daha da kaskatı kesildim. Zaten kaskatı olduğumdan daha fazla, ki bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. "Yerden kalk. Böyle davranarak DB'lere utanç veriyorsun."

Carly'nin yanaklarında iki parlak renkli leke belirdi ve bana yalvaran bir bakış attı. Keşke bana ne yapmamı ya da yapmamamı istediğini bilseydim. Ne bileyim ki?

Jade hemen susmuş ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ayağa kalkmıştı. "Carter! Ne, şey, nasılsın?"

Nate'in en yakın arkadaşı sadece homurdandı ve beni o kadar yakına koydu ki, sonunda onun ayakkabılarının üzerinde durdum ve uzaklaşmaya çalıştığımda beni daha sıkı tuttu. "Sinirliyim Jade, ben böyleyim. Defol git buradan ve benim küçük Spark'ımla kavga etmeyi bırak."

Sırtımı ona dönmüş olduğum için Carter'ı göremiyordum, ama sesindeki alaycı tonu itiraz etmeye yer bırakmıyordu. Jade dudaklarını bükerek tozunu silkeledi ve söyleneni yaptı.

"Sen de, Carly," diye tersledi Carter. "Yeni kıza biraz terbiye öğretmek için onunla baş başa kalmam lazım."

Korku ve endişe beni sardı ve onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Ama tek başardığım, bir dakika önce serbest olan kollarımın bir şekilde sıkışıp kalmasıydı. Lanet olsun, o neydi, ahtapot mu?

"Bırak beni," diye homurdandım, sesimin olduğunu hatırlayarak.

O, alçak ve soğuk bir kahkaha attı. "Mümkün değil, Spark. Sana bir emir verdim, Carly. Uymayı mı reddediyorsun?"

Yeni arkadaşım yüzünde özür ve pişmanlık dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Ash..." Başını salladı. "Ben, Carter, ona kuralları anlatabilirim. Onu bırakabilir misin? Dersimiz var ve..."

"Hayır, yok. Politik Tarih dersini birlikte bitirdiniz ve Antik Mimari dersine kadar otuz dakikalık bir molanız var ve Spark'ın Essex Hall'da Felsefe dersi var."

Programımızı bu kadar iyi bilmesi beni şaşkına çevirdi. Bunu nereden biliyordu? Neden?

Carly korkmuş görünüyordu. Kesinlikle *dehşete kapılmıştı*.

"Sen git," dedim ona, sesimi kendinden emin ve rahatsız olmamış gibi tutarak. "Kahvemi sipariş et, ben de orada buluşuruz, tamam mı? Carson'ın bana söylemesi gereken her neyse, eminim kısa ve kibar olacaktır."

O, ismini bilerek yanlış telaffuz etmeme sadece güldü. Eh... o benim ismini kullanamıyorsa, ben neden onun ismini kullanayım ki?

Carly gergin bir şekilde dudağını ısırdı, gözleri benden yaklaşan kaçırıma ve tekrar bana kaydı, kararsızdı.

"Devam et Carly," dedi Carter. "Yılın bu kadar erken bir döneminde benim kötü tarafımı görmek istemezsin, değil mi?"

Gözlerine bakarak başımı salladım ve gitse de sorun olmayacağını ona garanti ettim. Nate'in arkadaşlarının bana karşı beslediği hayali kinini ona da yüklemek istemiyordum, hele ki o zaten kendi sorunlarıyla uğraşırken.

Acı dolu bir nefes aldı, sonra başını salladı ve isteksizce bizden uzaklaştı.

"Mükemmel. Artık sana tek başıma sahibim," diye fısıldadı Carter kulağıma, beni titretirken. Aptal değildim; Carter'ın fiziksel olarak kesin bir üstünlüğü olduğu için bu durumun ne kadar tehlikeli sonuçlanabileceğini çok iyi biliyordum.

Yine de, ağzımı tutamadım. Buna savunma mekanizması diyebiliriz.

"Oh, harika, bu, arkadaşların seni reddettiğim için seninle dalga geçmesinler diye benimle yattığına dair uydurma bir hikaye uyduracağın anlamına mı geliyor?"

Yine güldü ve ben onun gülüşünü sevdiğim için kendimden nefret ettim. Garip bir şekilde bulaşıcı ve şaşırtıcı derecede flörtçüydü. Ayaklarım hala onun spor ayakkabılarının üzerindeyken, iki adım attı ve beni binanın yan tarafına sırtım dayana kadar döndürdü.

Artık onu görebiliyordum ve düşünde hatırladığım kadar yakışıklıydı. Belki daha da yakışıklıydı, çünkü dövmeli kalın pazılarını günahkar bir şekilde ortaya çıkaran siyah bir tişört giyiyordu.

Kahretsin. Neden yakışıklı olanlar hep kişilik bozukluğu yaşıyor? "Bu çok sevimli," dedi, bir elini belimde tutarak.

Diğerini duvara yasladı. "Altı bin dolar, *hiçbir* şey olmaması için çok para, Spark. Belki onunla yatmadın... ama bir şey yaptın. Eminim ikinizin arasında bir *kıvılcım* bile olmuştur."

Yüzüm kızardı. Heath öyle demişti... ama bu, onu reddettikten hemen sonraydı. Sanırım onun olaylara bakışı benimkinden çok farklıydı.

"Gördün mü? Suçlu yüzün her şeyi anlatıyor. Dinle, seni yargılamıyorum. Kızlar çok daha az para için onun sikini emmişler, biliyor musun?" Dudakları gülümsemeye kıvrıldı, dilinin ucu dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Kafamı salladım, onun yakınlığının beni baştan çıkarmasına inatla direndim — uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım — onun arkadaşıyla öpüştüğüm o öpücüğün son dört ayda başıma gelen en ateşli şey olduğunu asla itiraf etmezdim — ama bu kadar kötü bir şey varken, ateşli olması nedeniyle pes etmeyecektim. "Hayır, *Carlos*, bilmiyorum. Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı yoksa sadece dedikodu mu yapıyordun?"

Garip bir şekilde koyu mavi gözleri bir anlığına düşünceli bir şekilde benimkilere kilitlendi, sonra başını salladı ve biraz geri çekildi. Eli belimde kalmaya devam etti, sıcak ve ağırdı, ama en azından biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

"Jade'e bir daha böyle davranamazsın. En azından herkesin içinde." Sanki ekleyecek başka bir şey varmış gibi dudaklarını büzdü, ama eklememeye karar verdi.

Gözlerimi kısarak baktım. "O başlattı lan, seni kim okulun gözetmeni yaptı?"

Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra sırttı. "Daha parlak bir geleceğe altın bileteni yeni almış bir kız için kötü bir tavrın var, biliyor musun?"

"Olamaz!" Dramatik bir şekilde nefesimi tuttum ve elimi ağızıma bastırdım. "Callum Buckingham Dördüncü, benim tavrımın kötü olduğunu mu düşünüyor? Ne yapacağım ben? Tanrım, bu kesinlikle uykularımı kaçırarak."

O seksi sırıtış dudaklarında daha da genişledi. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor muydu? "Sevimli. Ama ben ciddiğim. Bir dahaki sefere kavga çıkarmak istersen, etrafta kimseyi görmeyecek şekilde yap."

Ciddi alt tonunu duyunca kaşlarımı çattım. "Yoksa ne olur?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ya da disiplin cezası uygulanacak." Duvardan uzaklaşmaya başladı, sonra bana düşünceli bir bakış attı. "Gerçekten Jade ile güreşmek istiyorsan, bir havuz dolusu jöle ve birkaç ip bikini ayarlayabilirim. Sen söyle, Spark, ben hallederim." Yüzüne küstahça bir göz kırptı, beni bıraktı ve aşırı özgüvenle uzaklaştı.

Aşağılık herif, tabii ki *bunu* önerecekti.

Elini koyduğu belimdeki yeri ovuşturdum ve köşeyi dönüp kaybolmasını izlerken dudağımı ısırdım. Uyarısında beni ürperten bir şey vardı, çünkü onun üniversite personelinin vereceği cezayı kastettiğine bir an bile inanmamıştım.

Bu neden beni bu kadar *meraklandırdı* ki?

Carter ile karşılaştıktan sonra, Carly'yi Dancing Goats'ın dışında endişeyle beklerken buldum, elinde kahvem ve yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. Beni gördüğünde, rahatlaması o kadar belirgindi ki, Carter'ın uğursuz uyarısını iki kez düşünmeme neden oldu.

"Oh, şükürler olsun," diye bağırdı ve kahvemi uzattı. "İyi misin? O sana... şey... zarar vermedi, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "O böyle bir şey yapar mı?" Carter bana zengin bir pislik gibi gelmişti, ama şiddet ya da tecavüz eğilimi hissetmemiştim. Carly bu kadar endişeleniyorsa, belki de karakter tahlilinde berbat birisiydim.

Tereddüt etti, başparmağını ısırdı, sonra iç geçirdi. "Tam olarak bilmiyorum. Son zamanlarda Nevaeh'daki bazı kişilerle işler gerçekten tuhaflaşmaya başladı. Nate de senin hakkında bazı kötü şeyler söylüyor..."

Gözlerimi devirdim. "Şaşırtıcı. Adam beni hiç tanımıyor ama hakkında bir sürü uydurma fikir oluşturmuş. Bekle, hâlâ Nate ile konuşuyor musun?"

Carly hızla başını salladı. "Hayır, tanrım, hayır. Sadece dedikodu, anlarsın ya? Bu da kaynağından duymaktan daha kötü bir şey. Senin için endişeleniyorum, Ash."

Gülümseyerek endişelerini önemsemedim. "Kendimi koruyabilirim. Jade'e ne olduğunu görmedin mi? Neyse, geç kalmadan sınıfa gidelim. Kahve için teşekkürler." Ona hızlıca sarıldım ve yanağına bir öpücük kondurdum, sonra Essex Hall'a doğru koştum.

Derslerimin yarısının, adeta Nate'in ailesinin adını taşıyan bir binada olması beni son derece rahatsız ediyordu, ama *Nate'in* bağışçı olmadığını kendime hatırlattım. Muhtemelen Max ya da ondan önce de onun ailesi idi.

Felsefe dersine kendimi kaptırarak, Carter'ı ve onun büyük ellerini hızla kafamdan çıkardım ve öğrenmeye odaklandım.

Carly ve ben artık aynı dersleri almıyorduk, ama ögle yemeğinde buluştuk ve her şey sıradan geçti. Erkeklerin kampüs dışında kendi daireleri olduğu için, muhtemelen bizim gibi sıradan insanlarla yemek yemeye hiç ihtiyaçları olmadığını düşündüm. Nate'in muhtemelen kendi aşçısı vardı, bu yüzden kendi yemeğini hazırlamak için kendini küçük düşürmesine gerek yoktu. Ne diva ama.

Haftanın son dersinden çıkarken, Heath'i annemin düğünündeki seksi sarışın adamla çimleri geçerken gördüm. Heath de bir şekilde beni fark etti ve kararlı bir ifadeyle gözlerime baktı.

Siktir et. Hemen yönümü değiştirdim ve manzaralı yolu kullanarak yurda geri döndüm. Bu gece herkes bu partiye gidiyorsa, benim katım güzel ve sessiz olur ve günün notlarını çalışmak için harika bir fırsat olur.

"Hey, Ashley, değil mi?" dedi bir adam, odama çıkarken merdivenlerde yanımdan geçerken.

Başımı salladım. "Evet, şey...?" Onun benim katımda yaşadığını hatırladım ama adının ne olduğunu bilmiyordum.

"Jack," diye cevapladı. "Sadece bir uyarı, yurtlarda evcil hayvanlara izin verilmiyor. Eğer fakülte bunu öğrenirse, atılabilirsin."

Burnumu kırıştırdım. "Şey, tamam mı? Ama benim evcil hayvanım yok."

Sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi yavaşça başını salladı. "Tabii... anladım." Göz kırptı. "Evcil hayvan yok. O zaman havlamalar için başka bir bahane bulsan iyi olur."

Şaşkın bir şekilde, onun merdivenlerden aşağı inmesini bir süre izledim, sonra aceleyle kendi katıma çıktım. Tabii ki, üst kata yaklaştıkça, koridorun sonunda, odama doğru gelen belirgin bir havlama sesi duyuluyordu.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım, koridorda aceleyle ilerleyip anahtarımı aradım. Havlamalar kesinlikle odamdan geliyordu, bu çok açıktı, ve kapıyı açar açmaz, koku burnuma çarptı.

Kusacak gibi oldum, burnumu tıkayıp cesaretimi toplamak için bir an kapıyı kapalı tutarak bekledim, sonra kapıyı tekrar açtım.

Orada, yatağımın ortasında, hayatımda gördüğüm en çirkin köpek duruyordu. Hırlıyor ve battaniyemi parçalıyordu ve

Yatağımın yanındaki daha önce temiz olan küçük bir alanda, birkaç tane kokuşmuş pislik yığını vardı. Altındaki su birikintisi bir ipucuysa, hayvanın masa sandalyeme işemiş olduğunu varsaymak zorundaydım.

Pencerede, biri kırmızı rujla "*Sürtük*" yazmış.

"Vay canına, bu da ne lan?" diye bağırdı Carly, beni biraz rktt. Boyu sayesinde rahatlıkla omzumun üzerinden bakabildi. "Şey, Ash..."

Gözlerimi devirdim. "Bu benim köpeğim değil."

"Umarım değildir," diye karşılık verdi Carly, gülerek. "nk aman Tanrım. İğrenç, pireleri mi var?"

Köpek şimdi parçalanmış yatağımın ortasında öfkeyle kaşınıyordu. *Harika.*

"En azından bu da bir şeydir," diye mırıldandım, köpek kaşınırken alt kısmını tam olarak görebiliyordum. "Jade, şakasını tamamlamak için bir *orospu* gönderecek kadar komikti."

"Jade," diye tekrarladı Carly, sesi kötü geliyordu. "Evet... bu mantıklı. Onu yere serdikten sonra, intikam almak isteyeceğini hissetmiştim. Seni bu işe bulaştırdığım için zgnm, Ash."

Köpeğe ihtiyatla bakarak i geçirdim. "Senin suçun değil. Senin yardımın olsa da olmasa da buraya gelirdim." Nate'in ailelerimizin düğününde bana karşı pek dostça davranmadığını ona zaten anlatmıştım, ama Heath'le ilgili saçmalıkları atlamıştım. Kimsenin bu bilgiye ihtiyacı yoktu ve doğrusu, *hiçbir* şey olmadığından emin olduğuma kendim de inanmıyordum. Bir ay boyunca daha fazlasının *olmasını* diledikten sonra değil.

"Yine de..." Carly burnunu imdikledi. "Temizlenmene yardım edeceğim, ama köpeği ne yapacağız?"

Dudaklarımı büzdüm ve öfkeyle tırmalayan köpeğe baktım. Jade'in nerede yaşadığını bilmiyordum, ama Carter'in nerede yaşadığını biliyordum...

"Sen köpeği bir yere gtrebilirsen, temizliği ben halledebilirim." Ona soru dolu bir bakış attım. Az nce Carter'dan neredeyse *korkmuş* gibiydi, ama haberciyi vurmak aptallık olurdu.

Carly omuz silkti. "Tabii, tasma olarak kullanabileceğim bir şey bulurum. Onu barınağa götürmemi ister misin?"

Kötü bir gülümsemeyle, "Öyle bir şey," dedim.

Bana şaşkın bir bakış attı ama odasına geri dönüp köpeğe geçici bir tasma bulmaya gitti. Isırılma riskini göze almak istemediğimden, Carly geri dönene kadar köpeğin yatağımın her yerine pirelerini dökmesini izledim, sonra da bu vahşi yaratığı ipek bir kravata takılı elmaslı bir tasma tarzı kolyeye sokmak için çok uzun zaman harcadık.

Onu bağladıktan sonra, telefonumdan Nate'in daire bilgilerini açtım — Max *her ihtimale karşı* bana vermişti — ve Carly için bir kağıt parçasına yazdım. Sonra Carter için başka bir not yazdım ve ona, iyi arkadaşı Jade'in köpeğini kaybettiğini bildirdim.

Notu kendi adımla imzaladım, böylece onun Carly değil, benim harekete geçtiğimi açıkça anlayacaktı.

"Al." İki notu da Carly'ye uzattım. Bana soru dolu bir bakış attı, sonra notları okudu ve inledi. "Ash... bu kötü bir fikir."

"Eminim öyledir, ama biz boyun eğip kendimizi savunmazsak zorbalar hatalarından ders almazlar. Eminim Carter o uyuz köpeğin halledilmesini sağlayacak ve onu da barınağa bırakacaktır." Carly alaycı bir şekilde güldü, sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "Peki. Ama bu iş ters giderse..."

"Onlara seni şantaj yaptığımı ve benim önemsiz işlerime ortak olmaktan başka seçeneğin olmadığını söyleyeceğim," diye ona güvenle söyledim.

Kaşlarını çattı. "Siktir et, her şey ters giderse, en azından kasabadan kovulduğumuzda birbirimize sahip olacağız diyecektim."

Onun bu kadar çabuk sadık bir arkadaş olacağını beklemediğim için güldüm. Ama bundan hoşlanmadım da değildi. Carly gülümsedi, sonra dilini çırpıtı ve köpeği, göz kamaştırıcı ev yapımı tasma ve tasmaıyla odamdan dışarı çekti.

O gittikten sonra, odamdaki dağınıklığı yeniden değerlendirdim. Kokusu çok kötüydü, bu yüzden ilk yaptığım şey pencereleri açıp

Sonra pislik yığınınını temizleyip çöp şutuna attım.

Bunu hallettikten sonra odanın geri kalanına el attım. Yatak takımlarım ve -üzülerek- babamla birlikte yaptığım iki model araba da dahil olmak üzere çok fazla eşya çöpe atıldı.

Carly bir saat sonra geri döndü ve temizlikte bana yardım etmekte ısrar etti, bu sayede işler oldukça hızlı ilerledi ve kısa sürede odanın tamamını boşaltıp limonlu dezenfektan kokusu ile doldurduk.

"Yardımanın için teşekkürler," diye esneyerek ona söyledim, artık temiz olan yere otururken. "İtiraf etmeliyim ki, bu tür şakaların lise yıllarında kaldığını sanıyordum."

"Valley State'te kendilerini dokunulmaz sanan cadaloz kızlar yok muydu?" Carly kafası karışmış bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Kıskandım. Belki de oraya gitmeliydim."

Kıkırdadım. "Sanki bu senin için bir seçenekmiş gibi." Bana müzik endüstrisinde çalışan ailesinden ve on altı yaşındayken amcasıyla Grammy Ödülleri'ne nasıl katıldığından bahsetmişti.

"Yeni çarşafklar yarım saat sonra gelecek," diye telefonunu kontrol ederek bana haber verdi. Yırtık pırtık çarşafklarımı değiştirmek için ısrar etmişti ve ben de kabul etmiştim, çünkü bu gece çıplak bir yatakta uyumak istemiyordum ve en yakın Walmart çoktan kapanmıştı.

"Sen harikasin Carly," dedim ona. "Ama bu gece gölde yapılacak partiye katılmayı planladığını sanıyordum?"

O da başını salladı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum, sen de gitmelisin. Jade'in *bugün* bunu yapmasının tek nedeni, senin partiye gitmeni engellemekti, bunu biliyorsun, değil mi? Carter'ın ilgisini çekmek için çaresiz ve bu sabah olanlardan sonra, muhtemelen seni bir tehdit olarak görüyor."

Çıkardığım homurtu hiç de zarif değildi, ama lanet olsun, Carter Bassington Junior'dan ziyade o pireli sokak köpeğiyle yatmayı tercih ederdim.

Tamam. Bu *tamamen doğru* değildi — o çok seksi biriydi ve kötü olmasaydı ve bu kadar boktan bir kişiliği olmasaydı, onu bir saniye bile düşünmeden seçerdim.

"Çoktan başlamış olmalıydı, değil mi?" Saat dokuzu geçmişti. "Yoksa gece yarısından sonra başlayanlardan biri mi?" Ki bunun gerçek hayatta

gerçek hayatta böyle bir şeyin olmayacağından emindim, çünkü insanların uyuması gerekirdi, değil mi?

Carly sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Komiksin. Tamam, duş alıp üstümü değiştireceğim. Rahat ayakkabılar giy, tamam mı? Çok fazla aptal kız kum ve çim üzerinde topuklu ayakkabı giymeye çalışırken ayak bileğini burkuyor."

"Tamam," diye mırıldandım. "Ben de duş almam ve çarşafLARımın gelmesini beklemem lazım. Orada buluşabilir miyiz?"

Carly şüpheyLe gözlerini kısarak baktı. "İyi denemeydi. Hazırlan, çarşafLAR geldiğinde sana haber veririm."

Ben başka bahaneler bulamadan ortadan kayboldu ve ben iç geçirdim. Açık pencereden serin bir esinti içeri girdi ve ben titredim, odadan çıkmadan önce pencereyi kapatmam gerektiğini hatırladım. Ne olur ne olmaz diye.

Temizlik yaparken yatağımı pencereden uzaklaştırmıştık, bu yüzden ağır eski pencereyi kapatmak için araya sıkıştım. Kapatmaya başladığımda bir başka kuvvetli rüzgar esti ve lanet olası pencere dişlerimi sıkacak kadar sert bir şekilde kapandı.

Neyse ki kırılmadı ve eski metal mandalı çevirerek kilitledim, ama bunu yaparken ayak parmağım süpürgelik tahtasının gevşek bir kısmına çarptı.

"Siktir," diye mırıldandım ve dar alanda eğilip süpürgelik tahtasını yerine itmeye çalıştım. Ulaşamadığımda, daha fazla yer açmak için yatağımı ittim ve süpürgelik tahtasının *gevşek* olmadığını fark ettim. Kesilmişti. Kasten.

Biri bir saklanma yeri yaratmıştı. Ne kadar havalı.

Dizlerimin üzerine çökerek, heyecan ve merakla doluydu içim. İçinde bir şey var mıydı acaba? Tahtanın kesik kenarlarını tırnaklarımla kavradım ve dikkatlice sallayarak çıkardım, sonra elimi içeriye soktum.

Devil's Backbone Society'ye kabul edildikten iki hafta sonra, başka bir öğrenci kayboldu. O da benim gibi

"rastgele" seçilmiş bir üyeydi. Sarah Black gibi onun da öldüğünü düşünüyorum, ama hiçbir kanıt yok. Herkes onun erkek arkadaşıyla kaçtığını söylüyor, ama ben buna inanmıyorum.

Dernek üyelerinden birine ayrılmak istediğimi söyledim ve o da beni tehdit etti. Bu, son kaybolma olayıyla ilgili korkularımı doğruladı... Dikkatli olmazsam, sıradaki ben olacağım. Bu yüzden, yaptıkları tüm korkunç şeyleri kaydetmek için bu günlüğü tutmaya karar verdim. Yanılıyorsam, onu yok edeceğim. Ama haklıysam...

Diğer DB'lerden birine planımdan bahsettim. Tüm şüpheli olayları kaydetmeyi ve onların sorumlu olduğundan emin olduğum cinayetleri bir araya getirmeyi planladığımı söyledim. Ona asla güvenmemeliydim, ama onda bir şey vardı... Gözleri çok güven vericiydi, şimdi düşününce bu garip geliyor çünkü gözleri çok tuhaf bir koyu mavi renkteydi. Ya da belki beni kandıran aksanıydı?

Her neyse, ona söyledim... ve şimdi pişmanım. Ama bu, bu günlüğü yazmamı engellemeyecek, hayatta olmaz. Hatta, şimdi her zamankinden daha önemli.

Geçen hafta, DB yelerinden birine gnlğmden bahsettiğimden beri, gerçekten tuhaf bir hafta oldu. Hiçbir Şey olmadı. En azından kötü bir Şey olmadı. Çok normal geçti, bu da beni çok tedirgin etti. Liderlere günlüğümü tuttuğumu mu söyledi? Tehlikenin hayal ürünü olduğunu düşünmem için beni manipüle mi etmeye çalıŐıyorlardı? Hiçbir Şey söylememeliydim...

Bu gece biri odamı darmadağın etmiş. Devil's Backbone'da herkesin katılmasını gerektiren bir etkinlik vardı, aptalca bir gala gibi bir Şey, ama eve geldiğimde odamın her yeri dağınıktı. Hatta yatak bile yırtılmıştı, sanki bunu yapan kişi bir Şey arıyormuş gibi.

Ancak bu günlüğü bulamadılar. Artık saklandığım yerin güvenli olduğunu biliyorum ve diğerk DB'lere gvenmemem gerektiğini de biliyorum.

DB Topluluğ'nda gerçekten tuhaf Şeyler oluyor. Herkes çok sakın ve soğukkanlı davranıyor, sanki yanlış bir Şey yapmıyormuş gibi davranıyor, ama ben gördüklerimi biliyorum. Dün gece kilisenin yanmasından onların sorumlu olduğunu biliyorum çünkü bunu yaptıklarını gördüm. Tabii ki, cppeleri ve ürkütücü metal maskeleri vardı

maskeleri takıyorlardı, bu yüzden tam olarak kimin kibriti yaktığını bilmiyorum, ama kesinlikle DB'lerdi.

Bahçıvanlardan biri yangını söndürmeye çalışırken ağır yanıklar aldı, ama kimse itiraf etmiyor. Hepsi o kadar sahte ki, midemi bulandırıyorlar. Onları ihbar etmeliyim.

DBS'ye bildirmem gerektiğini biliyorum. Dün başka bir öğrenci kayboldu. Ama buna kayıp demiyorlar. Hayır, öğrenci gece yarısı çekip gitti ve hiçbir şey söylemeden tüm eşyalarını taşıdı. Buna inanmıyorum, ama Delaney farklıydı. Delaney bana DBS hakkında soru sormuştu. Ben aptal rolü yaptım ama şimdi o yok.

Üç kez idare binasına gittim. Cesaretim her seferinde tükeniyor. Orada her zaman tanıdığım bir DB var. Her seferinde farklı biri. Ne yapmak istediğimi biliyorlar mı? Ne yapmak istediğimi biliyorlar mı? Yapmamamı mı sağlıyorlar? Tatil yaklaşıyor. Belki de gidip bir daha dönmem.

Devil's Backbone Society'ye kabulüm tamamen korkunçtu. Geceleyin sokaktan kaçırıldım, kafama bir çuval geçirildi ve ellerim bağlandı. Beni bir minibüse attılar ve Cat's Peak'e götürdüler.

Sonra tek tek, gözlerimiz bağlı olarak
ıkıntıdan atlamamız gerekiyordu.

Çoğumuz hayatta kaldık. Çoğumuz... ama hepsi değil.

Devil's Backbone Society, sıkıldıkları için
aptalca Şeyler yapan bir grup zengin çocukmuş
gibi davranmayı sever. Hepsi psikopat ve katil
değilmiş gibi davranmayı severler, sıradan
ölümlülerin hayatlarıyla tanrıçılık oynamayı
severler. Dernekteki herkesin her Şeyi ortadan
kaldırarak kadar parası var. Her Şeyi.
Kurucuların Galasında yaşanan korkunç
olayları bile. İnsanlar o gece yaptıklarını
bilselerdi... Keşke bunu dünyayla
paylaşabileceğim kanıtlarım olsaydı.

Kapımın sertçe çalınması beni irkitti ve gevşek süpürgelikten çıkardığım el yazısı günlüğü neredeyse düşürüyordum. Saate hızlıca baktığımda, yarım saatten fazla zaman geçtiğini ve Carly gittiğinde giydiğim kirli kot pantolonun hala üzerimde olduğunu fark ettim.

"Gir içeri," diye seslendim, partiye hazır olmadığım için bana kızacağını çok iyi bilsem de, gizemli günlüğün heyecanı yüzünden bunu umursamıyordum. "Üzgünüm kızım, sanırım bu gece evde kalacağım. Şunu buldum..." Sözümü yarıda kestim, başımı kaldırıp kapımda duranın Carly *olmadığını* görünce kendi sözlerimi yuttum.

"Selam Ash," dedi Heath, omzunu kapı çerçevesine yaslayarak. "Benden kaçınıyorsun."

Günlüğü bir çırpıda kapattım, ayağa kalkarken bir kenara koydum. "Üzgünüm... tanıştık mı?"

Yakışıklı yüzünde bir anlık bir sinirlilik belirdi, sonra dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sevimli. Giyeceğin bu mu?"

"Bir kişinin giydiği kıyafetler genellikle o kişinin giydiği şeylerdir, evet," diye gözlerimi devirerek cevap verdim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı yoksa sadece hayali seks hayatımızla övünmediğim için kırıldığını söylemek için mi kapımı çaldın?" "Hala bu konuda kızgın değilsin, değil mi? Hadi ama Ash, altı bin dolar aldın. Nate'in bunun için ne yaptığını düşündüğü ne sana ne?" Heath, sanki onu sıkıyormuşum gibi derin bir nefes aldı.

Öfkeyle gözüm seğirdi. "Evet," alaycı bir tonla, "çocukça arkadaşlarına benim bir fahişe olduğumu söylediğin için kızmam ne kadar aptalca... üstelik *arkadaşlarının* arabama verdiği hasarı karşılamak için bana sadece yeterli miktarda para ödedin. Bana bir kuruş bile ödemedin Heath, sadece kendi aptal oyunlarının masraflarını karşıladın."

Omuz silkti. "Aynı şey. Hadi, *daha az...* öyle bir şey giyin. Geç kaldık."

"Neyi geç kaldık?"

"Tabii ki Prosper Gölü'ndeki parti. Carly'ye seni oraya güvenle götüreceğimi söyledim ve sen arkadaşını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?" Başını yana eğdi ve beni fazlasıyla meraklı bir şekilde izledi. Bu Heath, Serenity'de tanıştığım Heath'ti, annemin düğünündeki pislikten tamamen farklıydı.

Onun oyunlarıyla ilgilenmediğim için, aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve açık kapıyı tuttum. "Carly büyük bir kız, bensiz de eğlenebilir. Artık siktirip gidebilirsin, teşekkürler." Kapıyı kapatmak için ittim, ama Heath hiçbir şey olmamış gibi davranarak ayağıyla kapıyı geri itti.

"Hadi ama Ash. Yalan söylediğim için özür dilersem kendini daha iyi hisseder misin?" Heath'in yüzünde pişmanlık belirtileriyle yumuşayan bir ifade belirdi ve ben yanağımı ısırdım. Bu kadar... *ugh!*

"Hiçbir zararı olmaz," diye mırıldandım, kollarımı kavuşturarak somurtarak.

Heath'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sonra büyük bir adım atarak kişisel alanıma girdi ve arkasındaki kapıyı tekmeledi. "Ash..." diye mırıldandı, eliyle yüzümü kavrayıp başımı geriye doğru eğerek gözlerimizin buluşmasını sağladı. *Kahretsin.* "Aramızda olanlar hakkında yalan söylediğim için özür dilerim."

Ha? Ah, tamam. O mu? "Özürünü kabul ediyorum," dedim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak, "ama aptal arkadaşlarına yalan söylediğini söylersen daha iyi olur."

O lanet sırtış yine dudaklarına kondu. "Ahhh, ama bunu yapamam. Çeki bozdurdun ve kimse sana altı bin dolar ödediklerine inanmayacak. Ayrıca, aptal arkadaşlarımdan ne düşündüğü neden umurunda? Sen ve ben gerçeği biliyoruz."

Neden umursuyordum? Evet, çünkü o pisliklerden biri artık ailemdi. "Heath..." Adı hayal kırıklığı dolu bir iç çekişle dudaklarımdan döküldü ve o başını daha da eğdi, nefesim kesildi.

"Ash..." diye cevapladı, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşayarak. "Giyin. Partiye geç kalacağız."

"Hayır." Kahretsin, o bana öpücük verecekmiş gibi bakarken bu kelimeyi söylemek çok zordu. Reddime verdiği tepki, alt dudağını dişlerinin arasına çekerek durumu daha da kötüleştirdi.

Bütün vücudum ısındı ve cildim karıncalandı. Lanet olsun, neden bana böyle bir etki yapıyordu?

"Sormuyordum. Beş dakikan var, yoksa giydiğin kıyafetle girebiliriz." Beni bıraktı ve o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki, ben biraz sendeledim. "Koridorda bekleyeceğim."

Kapı arkasında sessizce kapandı ve ben nefes verirken omuzlarım dramatik bir şekilde çöktü. Bu adam bana ne tür bir büyü yapmıştı böyle? Artık partiye katılmak istemiyordum, ama aynı zamanda neden gitmemi istediğini merak ediyordum. Ve giysilerim çamaşır suyu ve köpek çiši koktuğu için, dolabımı hızla açıp giyecek başka bir şey aradım.

Carter'ın daha önce bana kötü davrandığı için, Heath'in beni yarı çıplak bir şekilde omzuna atmasını hiç şaşırtıcı bulmazdım, bu yüzden bulabildiğim ilk şeyi giydim: siyah kesik kot şort ve kendimi her zaman sevimli hissettiren gri kısa tişört. Carly topuklu ayakkabı giymemem konusunda beni uyarmıştı, umarım bu rahat giyim kuralı anlamına geliyordu. Heath de kot pantolon ve tişört giyiyordu, bu da bana biraz güven verdi.

Tam beş dakika sonra, yatak kenarında oturup spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken, odama geri girdi. Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve bir an için ikimiz de donakaldık... Sonra değerlendirci gözleriyle kıyafetlerimi süzdü ve başını salladı.

"Mükemmel," diye mırıldandı. "Gidelim."

Ayağa kalkarken göğsümde bir öfke dalgası yükseldi. "Senin onayını istediğimi hatırlamıyorum, Heathcliff."

Gözlerini devirdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim, bir an için kiminle uğraştığımı unuttum." Kapıyı açık tuttu, lanet olası odadan çıkmam için işaret etti ve ben iç geçirdim.

Bu çılgın okula olan merakımı düşününce, onunla gitmek gerçekten de zor bir karar değildi. Özellikle de şimdi. Özellikle de odamda daha önce yaşamış olan kişinin günlüğünün ilk birkaç sayfasını okuduktan sonra. O da benim gibi Mariah Greenberg bursuyla Nevaeh'da okumuştı, bu da beni o isimsiz yazarla garip bir şekilde

bağlantılı hissettirdi. Daha fazlasını okumak istedim... ama aynı zamanda bu partide neler olduğunu da görmek istedim.

Dergide bahsedilen parti ile aynı parti miydi? Gizem beni çok meraklandırmıştı, bu yüzden Heath elini belime koyarak karanlık kampüsü geçmemize öncülük ettiğinde fazla itiraz etmedim.

"Göl bu tarafta mı?" diye sordum, üniversite kampüsünden çıkıp orman yoluna girdikten sonra.

Bana baktı, karanlıkta yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. "Hayır, Ash, seni ormana götürüp öldüreceğimi düşündüm. Tam burada, Sanat Bölümü'nün arkasında."

Sarkazmı beğenmediğim için suratımı astım. "Deneyebilirsin," diye mırıldandım, biraz somurtarak, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu aptalca bir soruydu. "Sessiz ve kolay olmazdı."

Heath güldü, gerçekten nefret etmek istediğim hoş bir sesle. "Başka bir şey beklemiyordum. Çıglık atacak gibi görünüyorsun."

Kahretsin, nasıl oldu da beni *yine* seks hakkında düşünmeye zorladı? Bu bir yetenektir, orası kesindi. Neyse ki göl çok uzak değildi, oraya kadar olan yol boyunca ağzımı *kapalı* tutmak en iyisiydi. Birkaç dakika içinde ilk müzik seslerini duyduk ve ben yavaşça rahat bir nefes aldım.

Yolun sonuna vardığımızda, Heath elini sırtımdan çekip elimi tuttu.

"Heath, ne..." Elimini çekmeye çalıştım ama o sıkıca tutuyordu, parmaklarımız birbirine dolanmış halde göl kıyısında toplanan öğrenci kalabalığının içine doğru ilerledi.

"Dostum, ne oluyor...?" diye bağırdı biri, dikkatimi Heath'ten uzaklaştırarak. Bakışlarım, annemin prova yemeğine Heath'le birlikte gelen sarışın yakışıklı adama odaklandı. Adı neydi? Araba ile ilgili bir şeydi... Bentley mi?

Heath beni kendine doğru çekti, sırrını saklayan bir bakışla bana sinsi bir gülümseme attı. "Ash, bebeğim, Max ve Carina'nın düğününde Royce ile tanıştığını sanmıyorum."

Royce. İşte oydu. Onları aşağıladığımda gülen oydu. Muhteşem sarı saçlı dördüncü silahşör. Onlarla olan o tatsız karşılaşmadan sonra, biraz araştırma yaptım ve üçünün de — Heath, Carter ve

Royce'un, gençlik yıllarının çoğunu Max ve Nate ile birlikte geçirdiklerini öğrendim.

"Haklısın, ikiniz kadar iyi tanışmıyoruz," dedi Royce gülümseyerek. "Ama buna karşı değilim. Ücret ne kadar? Altı bin dolar mı?"

Heath'e öfkeyle baktım, durumu açıklığa kavuşturmasını bekledim. Ama o bunu yapmadı, lanet olası pislik, ben de elimi onun elinden çekip kurtuldum. "Çok gururum okşandı Royce, ama bunun yerine, tamamen muzdan yapılmış bir takım elbise giyip aç piranhaların olduğu bir göle atlamayı tercih ederim. Bak, arkadaşım geliyor."

Heath'e son bir kez ölümcül bir bakış attıktan sonra, kaçıp bira fiçilerinin yanında kısa bir an gördüğüm Carly'yi aramaya gittim.

"Hey, geldin," diye bağırdı onu bulduğumda. "*Tanrıya* şükür. Heath'in sizin plan yaptığınız konusunda yalan söylediği için biraz paniklemişim, sonra da önce sana danışmadığım için kötü bir arkadaş olduğumu düşünür müsün diye paniklemişim ve..."

"Sorun yok, stres yapma," diye onu sakinleştirdim. "Evet, yalan söyledi. Ama sorun değil. Çok ikna edici biri, anlıyorum."

Carly'nin ağzı açık kaldı ve gözleri öfkeyle büyüdü. "O *O orospu çocuğu!*"

Omuz silktim. "*Bu* sefer bir şey olmadı. Ne içiyorsun?" Elindeki plastik bardağı işaret ettim.

"Votka ve ahududulu limonata," dedi. "İster misin?"

"Tabii ki," diye cevap verdim, sırıtarak. Oraya nasıl geldiğim önemli değildi, sonuçta bir partideydim, o yüzden arkadaşşımla birlikte eğlenebilirdim.

Carly içkimi doldururken, etrafa bakındım ve bakışlarım Carter Bassington Junior'a takıldı. O da bana bakıyordu, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, sonra içkisini bana doğru kaldırarak selam verdi.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Bir şeyler çeviriyorlardı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Partinin ilk birkaç saatinde hiçbir erkek bana doğrudan yaklaşmamış olmasına rağmen, sürekli izlendiğimi hissetmekten kurtulamıyordum. Carly bunu fark etmemiş gibiydi, bu yüzden birlikte içip dans ederken bu konuyu açmadım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Jade ortalarda görünmüyordu.

"Bir içki daha ister misin?" Gece yarısından sonra, dansa ara verdiğimizde Carly'ye sordum. Hava hala oldukça soğuk olmasına rağmen, ikimiz de terlemiş ve ısınmıştık.

Gülümseyerek başını salladı. "Hayır... ama bira pongu oynamak istiyorum." Ormanın kenarındaki çimlere birinin kurduğu tam boy açık hava ping pong masasını işaret etti. Oynanan oyun neredeyse bitmiş gibi görünüyordu, takımlardan biri masanın yanındaki çimlere kusmuştu.

Ben yüzümü buruşturup başımı salladım. "Beni sayma, karaciğerime çok değer veriyorum. Ama tuvalete gitmem lazım..." Partideki insanlara bakarak, gergin bir şekilde dudağımın kenarını ısırdım. İzlendiğim hissi azalmıştı, ama belki de alkol beni sakinleştirmişti.

"Ah evet, burada tuvalet yok," dedi Carly, tuvalet aradığımı düşünerek. "Çalılara ya da bir ağacın arkasına işemen gerek. Nöbet tutmamı ister misin?"

Biri onu bira pong masasına çağırarak el salladı ve ben güldüm. "Hayır, ben iyiyim. Sen git oyna. Büyük bir kız gibi kendi başıma tuvalete gidebilirim. Özellikle de pislik üvey kardeşim ve arkadaşları ortadan kaybolmuş gibi görüldüğü için."

Carly burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Evet, hepsi bir saat kadar önce gittiler. Benim gelmeme gerek olmadığına emin misin?"

Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım. "Ormanda korkmam gereken bir şey mi var?"

Saatine baktı, sonra başını salladı. "Hayır, sorun yok. Acele et, sonra geri gel ve bu eziklerle nasıl hesaplaştığımı izle." Rakip takımın yerini kapmış iki adama işaret etti, ben de güldüm.

"Tamam, geri geleceğim."

Yine de, partiden ayrılıp karanlık ve sessiz ağaçların arasına doğru idrarımı yapmak için giderken, paranoyaya varan bir dikkatle etrafa bakındım. Ancak, romantik faaliyetlerde bulunan birkaç çifti geçerek, onların havasını bozmamak için ormanın daha içlerine doğru ilerledim.

Gözetlemekten kaçınmak için yeterince uzak bir yer seçtikten sonra, işimi hallettim ve bir dakika çömelip kurumasını bekledim. Dans ederken içtiğim birkaç votka ahududulu limonata başımı döndürmüştü ve pantolonumu düzeltmek için ayağa kalktığımda dünya biraz eğildi.

"Vay canına," diye mırıldandım, görüşüm bir an bulanıklaştı. "Bu... muhtemelen yatma zamanı geldi demek."

Elimi bir ağaca dayadım, bir an için gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Çok fazla içmiştim ve şimdiden pişman olmuşum. Akşamdan kalmalıklarım hiç eğlenceli olmazdı, bu yüzden yarın kötü geçecek gibi görünüyordu.

"Tamam, Ash, kendine gel." İç geçirdim ve gözlerimi bir kez daha açarak karanlığa göz kırptım. Uzakta sesler duyuyordum, bu sesleri rehber olarak kullanarak geri dönüş yolumu bulmaya çalıştım... çünkü görünüşe göre, başlangıçta planladığımdan daha fazla ormanın içine girmiştim.

Konuşmaya yaklaştıkça tereddüt ettim. Partiye bu kadar yakinken, ışıkları görebilmeli ve müziği duyabilmeliydim, ama hiçbir şey yoktu. Sadece karanlıkta birkaç ses vardı, başka bir şey yoktu.

"...en sinir bozucu sesi var," dedi adamlardan biri, ben birkaç adım daha dikkatlice yaklaştığımda. "DB Society'de olmasaydı, şimdiye kadar onu yerine koymuştum."

Donakaldım ve bir ağacın arkasına saklandım. DB Topluluğu mu? Günlükte bahsedilen topluluk mu?

Bekle... konuşan Carter'dı, aksanı çok belirgindi. Kimden bahsediyordu? Jade'den mi?

"O ve bahçe hortumundan golf topunu emebilme yeteneği yüzünden," dedi başka biri gülerek. Ne kadar da klas adamlar.

"O da var," diye onayladı Carter. "Bu arada, Ashley'nin oral seks becerisi nasıl, Heath? Parasına değer mi?"

Kahretsin, partiye hiç dönmemiştim. Bunun yerine, ormanın içinde bir tür özel erkek sohbetine rastlamıştım. Şansımı bilirse, dördü de önümde olacak ve Nate ve onun kötü tavırlarıyla yine rahatsız edici bir karşılaşma yaşayacaktım.

Yine de... bu, Heath'in gerçeği ortaya koyması için bir fırsattı. Değil mi?

"Ne düşünüyorsun?" diye arkadaşına cevap verdi, kendini beğenmiş bir kahkaha attı ve kalbim sıkıştı. Kendini affettirme şansı buraya kadarmış.

"Bence sen lanet olası bir aptalsın," diye birisi homurdandı ve Nate'in sesini tanımam sadece bir saniye sürdü. "Onun, altın avcısı annesi gibi bir fahişe olduğunu kanıtlamak bir şeydi, ama onunla partiye gelerek çok ileri gittin. İnsanların ne dediğini biliyor musun?"

"Evet," diye cevapladı Heath, pişmanlık duymadan, "o benim kız arkadaşım. Eğlenceli, değil mi?"

Ne oluyor lan? Geldiğimizde elimi tuttuğu için mi? Harika, gerçekten harika.

"Ama o öyle değil," diye düzeltti Carter, "peki bu oyundan ne kazanmayı umuyorsun, Heathcliff?"

Ben de aynen öyle düşünüyorum, Carter.

"Bu yılın adaylarını tartışmamız gerekmiyor mu, Heath'in kötü finansal yatırımları için müdahale etmemiz değil?" Bu Royce'du, şaşırtıcı derecede mantıklıydı ve merakımı yeniden uyandırdı.

Onların benim hayali seks işlerim hakkında saçma sapan konuşmalarını dinlemek ilginçti, ama odamdaki günlüğün bahsettiği bu gizli topluluk hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Şeytanın Omurgası Topluluğu. Hepsi bir şekilde bu topluluğa dahil oldukları belliydi.

"Ashley'i üye yapıyoruz mu?" diye sordu Carter ve ben şaşkınlığımı gizlemek için ağızımı elimle kapatmak zorunda kaldım. "Sonuçta o artık bir Essex ve miras gereği..."

"O bir Essex *değil*," dedi Nate, hissedilir bir kinle. "Carina da değil, evlilik cüzdanında ne yazarsa yazsın. Babam ona aşık olduğu için DB'lere bedava giriş hakkı kazanamaz."

Ağzım açık kaldı. Nate ne kadar aşağılık bir pislikti. Annem ve Max hep ondan övgüyle bahsederlerdi, ama o onların arkasından böyle saçmalıklar mı söylüyordu?

"Tamam, ama o aynı zamanda lisansüstü programdaki tek burslu öğrenci, yani..." Carter nedense bu konuyu zorluyordu ve bu beni endişelendiriyordu.

"*Hayır* dedim Bass," diye hırladı Nate. "Konuşma bitti."

Nate'in açıklamasının ardından gergin bir sessizlik oldu, sonra biri iç geçirdi. "Tamam, peki bu durumda ne yapacağız?"

"Ava Morales, Lukas Hart, Zara Liu, Emma Ramirez, Isla Camden ve Simon Brooks." Heath, tanımadığım altı kişinin adını sıraladı.

"Bu kadarı yeter," dedi Nate inatçı bir ses tonuyla. "Daha sonra layık olduklarını kanıtlarlarsa, daha fazlasını da kabul edebiliriz."

Bir başka sessizlik, arkadaşlarının hepsinin aynı fikirde olmadığını, ama karşı çıkmadıklarını da hissettirdi bana.

"Onlarla ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Royce. "Cam tabut mu? Buz banyosu mu?"

"Cat's Peak," diye cevapladı Nate. "Birkaç yıldır yapılmadı ve her zaman mızmızlanan zaman kaybettirenleri eliyor."

Odamdaki gizemli günlüğü düşünerek dudağımı ısırdım. Yazar, Cat's Peak'i birinin ölümüyle bağlantılı olarak bahsetmemiş miydi?

"Ben ayarlarım," diye kabul etti Royce.

"Heathcliff, sen satın almalardan sorumlusun," diye emretti Nate, bu ekibin açıkça lideri olan kişi. "Bass, sen..."

"Köpeği halletmem mi gerekiyor?" diye sordu seksi İngiliz, alaycı bir ses tonuyla. "Dört ayaklı olanı demek istedim. Jade zaten yerine oturtuldu."

Nate alaycı bir şekilde güldü. "Bana sorarsan aşırı tepki. Yeni kıza zararsız bir şakaydı."

"Ona geri çekilmesini söyledikten *sonra*," diye ekledi Carter, "yani onun zararsız şakası emirlere doğrudan aykırıydı."

"Evet, şey, o kısım cezasız kalamazdı sanırım," diye mırıldandı Nate, sesi ekşi çıkıyordu. Ne pislik adam. Neredeyse Jade'in kafasına bu fikri sokan kişinin o olduğunu düşünmeye başladım. Belki de Max'le onun hakkında konuşmam gerekirdi...

Biri çok sessizce bir şey söyledi, ben duyamadım, diğerleri güldü. Ortamın havası tamamen değişmişti, şakalaşmaya başladılar, çok daha rahat görünüyorlardı. Bu, ne kadar uzun süredir orada saklanıp onları dinlediğimi acı bir şekilde fark etmemi sağladı. Yakalanmadan önce partiye geri dönmem gerekiyordu.

Nefesimi tutarak, saklandığım ağacın yanından yavaşça ve dikkatlice bir adım attım. Umarım partiye doğru yönde. Anında, ayağımın altında bir dal kırıldı ve donakaldım.

"O da neydi?" diye sordu Heath keskin bir sesle.

Siktir. Tamamen boku yemiştım. Beni casusluk yaparken yakalarlarsa ne yapacaklarını gerçekten merak etmek istemiyordum, özellikle de gizli bir topluluğa ya da onun gibi bir şeye dahil oldukları çok açık olduğu için. Mümkün olduğunca sessizce bir kez daha ağaca yaslandım ve inanmadığım tanrılara saklandığım için dua ettim.

"Muhtemelen bir hayvandır," dedi Carter sıkılmış ve yorgun bir sesle, "ya da ağaçtan düşen bir dal. Doğa, dostum."

"Git kontrol et," diye emretti Nate. "En son ihtiyacımız olan şey, bizi ihbar ederek kabul gecesini mahvedecek biri."

Biri derin bir nefes aldı ve yaprakların çıtırtısı onların yaklaştığını gösteriyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım, nefesimi tuttum ve kendimi görünmez olmayı diledim, tam beni gördüklerini düşündüğüm anda adımlar durdu.

"Burada kimse yok!" diye bağırdı Royce diğerlerine. "Sadece bir sincap var, paranoyak herifler."

Sesi çok yakındaydı, gözlerimi açıp bakmaktan kendimi alamadım. Tabii ki, yaklaşık bir metre önümdeydi, karanlığa bakıyordu ve sırtı bana dönüktü. Kahretsin, belki de iyi saklanmıştım.

"Tamam, hadi buradan gidelim," diye bağırdı Nate.

"Partiden geri döneceğim," dedi Royce omzunun üzerinden, başını öyle bir eğdi ki beni görebileceğinden emindim. "Sonra yetişirim."

Diğerleri ormandaki buluşma yerinden çıkarken birkaç kelime konuştular, sesleri hızla uzaklaşıyordu... ama Royce kıpırdamadı. Bir araba motoru çalışana kadar içini çekip arkasını dönmedi.

"Merhaba, küçük sincap," diye mırıldandı, karanlığa rağmen gözlerimi tam olarak yakaladı. "Ne kadarını duydun?"

Kalbim hızla çarparak beni boğmak üzereyken, kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu yüzden sadece başımı salladım ve normal nefes almaya çalıştım.

"Hmm, anlıyorum..." Bize arasındaki mesafeyi kapatarak yaklaştı ve gözlerimi ondan ayırmamak için başımı geriye eğmemi sağladı. Dolunay, yüz hatlarının tamamen gölgede kalmayacağı kadar ışık saçıyordu ama yine de çok ürkütücüydü. "Bu gece dilin mi tutuldu, güzelim?"

Elini uzattı ve parmağını yüzümün yanından aşağı doğru kaydırды, bu hareket vücudumda derin bir titremeye neden oldu. Korku mu yoksa başka bir şey miydi, tam olarak emin değildim.

"Sadece kendimi suçlu duruma düşürmemek için dikkatli davranıyorum," diye cevap verdim, sesim boğuk ve titriyordu. Gergindim. "Kayboldum, hepsi bu."

Hemen cevap vermedi, sadece başını yana eğdi, sanki dürüstlüğümlü tartıyormuş gibi. Sinir bozucu bir şekilde, yüzündeki ifade ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu ve ben sinirli bir şekilde kıpırdanma isteğiyle mücadele ettim.

"Eh, bu olmaz," dedi sonunda sessiz bir sesle. "Yolunu bulmana yardım edeceğim, küçük sincap."

Bana bu konuda bir seçenek sunmadan, elimi tuttu ve beni ağaçtan uzaklaştırdı, bu hareket beni şaşkınlıkla nefesimi kesmeme neden oldu. O, sanki içinde GPS sistemi varmış gibi kendinden emin adımlarla ormanın karanlığına doğru ilerlerken, ben de ona yetişmek için aceleyle yürüdüm ve tökezledim.

"Royce, ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" Nefesim çoktan kesilmişti, bu da onun üzerimdeki etkisinden çok benim fiziksel kondisyonumla ilgiliydi. Sanırım.

Hızını kesmedi ama yine de omzunun üzerinden bana eğlenceli bir bakış attı. "Seni bu ormanda

bırakmayacağım, Ashley. Arkadaşlarım hakkında ne düşünürsen düşün, ama ben pisliğin teki değilim."

Sonra aniden durdu, o kadar ani durdu ki sırtına çarptım. "Ah, ne...?"

"Tamam, bu doğru bir ifade değildi," diye itiraf etti. "Ben kesinlikle pisliğin tekiyim. Ama ben, bilerek bir hanımefendiyi zor durumda bırakan türden bir pislik değilim, anladın mı?"

O soru dolu bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve ben kafam karışmıştı — ve sarhoştum —sadece başımı sallayarak cevap verecek kadar.

Bu onu tatmin etmiş gibiydi ve sessizce hızlı adımlarla yürümeye devam etti, ta ki ağaçların arasından çıkıp etrafıma şaşkın bir ifadeyle bakıncaya kadar.

"Burası göl partisi değil, Royce."

"Oh, iyi, kör değilsin. Buradan yurtuna kendin gidebilir misin, yoksa gelip seni yatırmam mı gerek? Seni uyarmalıyım, ben para babası Briggs kadar cömert değilim, o kadar para ödeyemem..." Başını yana eğdi ve beni sinsi sinsi süzdü. "Ama yine de, belki de borçlanmaya değer birisin..."

Gözlerimi devirdim. "Siktir git Royce. Heath'in palavra attığını biliyorsun."

Royce sadece omuz silkti. "Bunu hayır olarak kabul edeyim mi?" Karanlık çimlerin ötesini işaret etti. "İşte binan. Git hadi, küçük sincap."

Çok fazla votka-ahududu içtiğim için aklıma keskin bir cevap gelmedi, bu yüzden orada durup ona bakmak yerine başımı salladım ve yurduma doğru yürümeye başladım.

"Bu arada," diye arkamdan seslendi. "Bu gece duyduğunu sandığın her neyse... unut gitsin. Senin iyiliğin için, Ashley."

Durup, bu gizli topluluk saçmalığı hakkında onunla yüzleşmek için arkamı döndüm, ama şok edici bir şekilde, o gitmişti. Birdenbire ortadan kaybolmuştu. Ne *oluyor lan*? Belki de haklıydı. Bir gece için yeterince içmiştim.

Cumartesi sabahı baş ağrısı ve kafamda bir sürü soru ile uyandım. Günlüğü hayal etmediğime dair hissedilir bir rahatlama duydum. Parti öncesinde bıraktığım yerde, masamın çekmecesinde, okunmayı bekliyordu.

Ama önce... duş almam gerekiyordu. Kir ve ter kokuyordum ve Carly'nin eve sağ salim vardığından emin olmak için onu kontrol etmem gerekiyordu. Partide birini terk etmek benim tarzım değildi, ama Royce ile olan tuhaf etkileşimden sonra, sert bir şekilde bayılmıştım.

Uzun bir duşun ardından kapısını çaldığımda, "Ne?" diye bağırdı.

Gülümsedim, kendimi çok daha zinde hissediyordum ve onun hayatta olduğuna emin olmuşum. "Sadece benim!"

Bir homurtu duyuldu, sonra kapı açıldı ve saçları her tarafa dağılmış, uykulu Carly ortaya çıktı. "İçeri gir," dedi kendi sesinin tınısından rahatsız olarak.

Söyleneni yaptım ve Carly karışık çarşaflarına geri sürünürken kapıyı arkamdan kapattım.

"İyi görünüyorsun," diye mırıldandı, yanağını yastığa dayayıp bir gözünü açarak. "Neden bu kadar iyi görünüyorsun? Dün gece farklı votka mı içtik?"

"Keşke öyle olsaydı," diye gülerek, masasının sandalyesine oturup dizlerimi göğsüme çektim. "Berbat hissediyorum, sadece duş aldığım için senden daha iyi *görünüyorum*. Sen de aynısını yapmayı düşünmelisin."

Carly tek gözünü bana dikti. "Kötü koktuğumu mu söylüyorsun?"

"Lanet bir lağım gibi, kızım. Ama ayrıca, dün gece seni ektiğim için özür dilemeye geldim. Bu çok adice bir hareketti ve bir daha asla olmayacağına yemin ederim." Üç parmağımı söz vererek kaldırdım ve Carly güldü.

"Sen lanet olası bir izci değilsin, Ash. Ve takma kafana, ben gayet iyiyim. Beer pongda fena yenildim, göle kustum, sonra 616'dan Michelle eve kadar sendeleyerek gitmeme yardım etti. Ama *senin* ilginç bir gece geçirdiğini duydum." Yastığından kalkarak bana kurt gibi sıırttı.

Dinlediğim özel konuşmanın anıları aklımdan geçti, ama onun kastettiği bu olamazdı. Olabilir miydi?

"Şey... ben mi yaptım?" Yanağımın içini ısırarak, onu terk ettikten sonra başka neler olduğunu hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Carly kaşlarını kaldırdı. "Yani Essex Hall'un yanında Royce ile öpüşürken görülmedin mi? Söylentilere göre işler oldukça ateşli ve hararetliymiş. Onun Heath'in en iyi arkadaşı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Öfke yüzümü kızarttı ve ağzım açık kaldı. "O *orospu çocuğu!*" Öfkeyle boğazım düğümленirken, zar zor kelimeleri çıkardım. "Ben..."

"Kızım, sorun değil. Seni yargılamıyorum. Sadece dedikoduları duymak istiyorum, böylece dolaylı olarak yaşayabilirim," dedi Carly, öfkemi açıkça yanlış yorumlayarak, rahat bir gülümsemeye. "Tabii birden aklını kaçırp Nate ile birlikte olmazsan. O zaman... bilmek istemem."

Kusacak gibi oldum. "Kendime lobotomi yapmayı tercih ederim. Ama bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Dün gece Royce ile birlikte *olmadım*. Yakınından bile geçmedim. Aklımın ucundan bile geçmedi." Tamam... belki bir kez. Ama o da kafamı karıştıran votka yüzündendi.

Carly burnunu kırıştırdı. "Kafam karıştı. Neden herkes sanki binanın yanında beceriliyormuşsun gibi konuşuyor?"

Öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum! İşedikten sonra ormanda kayboldum ve Royce beni kampüse geri götürdü. Hepsi bu."

Bir an şaşkınlıkla bana baktı, sonra yavaşça gözlerini kırptı. "Royce ile işediniz mi? Bu bir sapıklık mı?"

"Ne? Hayır!" Ama onların konuşmalarını dinlediğim, yakalandığım ve Royce'un beni koruduğu gibi eksik bilgileri nasıl açıklayabilirdim? Çok fazlaydı. Ve başım zonkluyordu. "Uh, bu delilik. Önce Heath aramızda olanlar hakkında yalan söyledi, şimdi de Royce mı? Bu adamların nesi var? Hepsi de ereksiyon bozukluğu mu yaşıyor

disfonksiyonları var ve yardım istemekten utanıyorlar, bunun yerine uydurma hikayeler mi uyduruyorlar?"

Carly kıkırdadı ve yastığa geri yığıldı. "Onlara bunu sormaya cesaretin var mı? Hayır, dur, söylediğimi unut, sen kesinlikle yaparsın."

Ben de yapardım.

"Tamam, bu beni çok kızdırdı. Kahve ve midemi rahatlatacak bir şeyler alacağım. Geliyor musun?" Bacağımı uzattım ve ayak parmağımla onu dürttüm, o da dramatik bir acı içinde inledi. "Ya da sana bir şeyler getirebilirim."

"Sen bir azizesin, Ashley Layne," dedi bana geniş, uykulu bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim. "Tabii. Ben yokken ikimize de bir iyilik yap ve duş al. Burası bira ve kusmuk kokuyor."

"İğrenç."

"Tamam. Hemen dönerim." Onun odasından çıkıp, kendi odama uğrayarak cüzdanım ve telefonumun bulunduğu çantamı aldım. Son anda, gizemli günlüğü de aldım. Bazen Dancing Goats'ta kahve için oldukça uzun süre beklemek gerekiyordu, bu sayede biraz daha kitap okuyabilirdim.

Tahmin ettiğim gibi, sipariş için sıra kapının dışına kadar uzanıyordu ve ben de sonuna katılırken iç geçirdim. Diğer kampüs kafesindeki kahveyi denemiştim ve tadı kirli banyo suyu gibiydi... Bu yüzden, buna degeceğini bilerek, isteksizce sırada bekleyecektim.

"Günaydın, güzelim," arkamdan bir ses mırıldandı, ama bana söylenmediğini düşünerek aldırmadım. Ta ki büyük bir el belime dokunana ve iri bir vücut bana yanaşana kadar. "Sırayı bozduğum için kızmadın, değil mi Ash?"

"Aslında, sorunum var." Arkamızda sıraya giren yarım düzine kişiye baktım. "Bu adam sıraya kaynamış!" dedim onlara.

Kimse cevap vermedi. Hatta, hepsi *bize bakmamaya* çalışıyor gibi görünüyordı.

"Dün gece eğlendin mi?" Heath, sanki az önce onu sıradan atlatmaya çalışmamışım gibi sordu.

Kollarımı kavuşturup sinirli bir ses çıkardım, ona bakmayı reddettim. "Partiden bahsediyorsan, evet. Royce ile öpüştüğüm saçma sapan dedikodudan bahsediyorsan

Royce ile öpüştüğüm saçma sapan dedikodudan bahsediyorsan, o zaman sen ve kendini beğenmiş saçmalıkların bir uçurumdan atlayabilirsiniz."

Heath'in parmakları belimin alt kısmında gerildi ve küçük bir ses çıkardı... şaşkınlık mı? "Royce'la *ne* yaptın?"

Gözlerimi devirdim. "Kesinlikle hiçbir şey. Bu dedikoduyu kendisi mi başlattı, yoksa başka biri sarhoşken öyle gördüğünü mü *sandı*, bilmiyorum, ama..." Sinirli bir homurtuyla sözümü kestim. "Neden sana bunu açıklıyorum ki? En başta yalan söylemeseydin, bu karmaşaya girmezdim."

"Tanımadığın insanların, Nevaeh'in en etkili öğrencilerinden bir veya ikisiyle romantik bir ilişki içinde olduğunu düşünmesi gerçekten bu kadar kötü bir şey mi?" Sesi o kadar tarafsızdı ki, başımı eğip ona baktım. Yine de bakışları hiçbir şey ele vermiyordu. Neden daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum.

Sinirlenerek dilimi şaklattım ve dikkatimi önümdeki yavaşça ilerleyen kuyruğa geri çevirdim. Artık neredeyse dükkânın içindeydik, bu da bir artıydı. "Neden buradasın Heath? Akşamdan kalma halimle zihin oyunlarına sabrım yok."

"Kahve istiyorum," diye cevapladı ve elini sırtımdan belime kaydırdı. Sanki bir çiftmişiz gibi beni kucakladı. "Ve sıra çok uzun görünüyordu, ben de seninle araya girdim."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldandım.

Heath iç geçirdi, nefesiyle saçlarımı okşadı sanki bana yukarıdan bakıyormuş gibi. Ben önümdeki tezgâha sabit bir şekilde bakıyor ve onu görmezden gelmeye çalışıyordum, ama lanet olsun, bu çok zordu.

"Bak, Royce hakkındaki bu dedikoduyu bilmiyordum. O hala derin uykuda ve dün gecedan beri onunla konuşmadım. Ayrıca o uydurma hikayeler uyduran biri değildir, bu yüzden bence başka biri sorumlu. Dün gece onunla birlikte miydin?"

Neredeyse *evet diye* cevap verecektim ama o zaman onların gizli topluluk işlerini dinlediğimi söylemekle çok yakınlaşmış olabilirdim. Bu yüzden konuyu saptırdım.

"Oh, o böyle bir şeyi uydurmaz, değil mi? Sanırım bu daha çok senin uzmanlık alanın. Neden bizim hakkımızda yalan söylüyorsun?"

Omuzlarını silktiler, omuzu hafifçe bana çarptı. "Sebepler. Biliyors ki insanlar stop making up rumors when they have some

reddedilemez gerçeklerle çalışmak."

"İnsanlar benim ne yaptığımı umursamayı bırakmalı. Bu burslu öğrencilerle ilgili bir şey mi?" Etrafa baktım ve birden fazla kişinin bize baktığını fark ettim.

Heath sessizce güldü. "Öyle bir şey. Erkek arkadaşın olup olmadığını merak etmeyi bırakırlar..."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Ses o kadar yüksekti ki, *daha fazla* dikkat çektim ve ağzımı elimle kapatırken yanaklarım kızardı. Kahretsin.

"Teklif mi ediyorsun?" Sesim tamamen alaycıydı, ama dudakları eğik bir gülümsemeye büründü ve manyetik bakışları benimkini yakaladı.

"Kesinlikle evet. Ama yanlış bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum, bu yüzden konuyu zorlamayacağım." Göz kırptı, sonra biz sıranın önüne doğru ilerlerken bakışlarını başka yöne çevirdi. "Merhaba, dört shot americano, bitter çikolata soslu beyaz çikolatalı mocha ve ekstra shot ve kurabiye kırıntılı tuzlu karamel latte alabilir miyim?" Bana baktı, düşündü ve devam etti, "Ve iki kızarmış peynirli sandviç."

Heath siparişin parasını öderken şaşkınlıktan donakaldım, sonra beni kenara çekip beklemeye yönlendirdi. "Uh... neden benim kahve siparişimi biliyorsun? Ve Carly'nin de bu arada?"

Heath sadece sırıttı. "Her yerde gözüm ve kulağım var, Ash."

Bu, yüzüme bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu. Bu, onun bir şekilde, bulduğum günlüğüne göre insanları öldüren gizli bir topluluğa dahil olduğunu hatırlattı.

"Anlıyorum," mırıldandım.

Neyse ki, tanımadığım bir adam Heath ile konuşmak için yanımıza geldi ve siparişimizi beklerken küçük konuşmaların garip durumundan kurtuldum. Bunun yerine, uzaklaştım ve pencerenin yanındaki bir tabureye oturup okumaya başladım.

Tıpkı onu bulduğumda olduğu gibi, günlük beni anında içine çekti. Yazarın yazımı pek de *iyi* sayılmazdı, konudan konuya atlıyor ve önemli gibi görünen bilgileri atlıyordu, ama beni kendine bağlayacak kadar yeterliydi.

...araştırma yapmak isterseniz, benim adım Abigail Monstera. Yirmi bir yaşımdayım ve Whispering Willows,

Kaliforniya'dan geliyorum.

"Ne okuyorsun?" diye sordu Heath, beni o kadar korkuttu ki günlüğü düşürdüm.

Elleri kahvelerimiz ve yiyeceklerle doluydu, ama yine de ben tepki veremeden hepsini yere bırakıp kitabı aldı.

"Hiçbir şey," diye tersledim ve onu elinden o kadar hızlı bir şekilde aldım ki, şüpheyle bana gözlerini kısarak baktı. *Ortamı garip hale getirmenin iyi bir yolu, Ash.* "Bu, şey, sadece kişisel bir şey."

Kaşlarını kaldırdı, dudakları yine gülümsemeye eğildi. "Müstehcen bir aşk romanı, ha? Yargılamıyorum, ben de hayranıyım, ama ben daha çok sesli kitap seven biriyim, biliyor musun?"

Ne oluyor lan? Neden benimle flört ediyor?

"Uh-huh. Peki, kahve için teşekkürler." Günlüğü çantama koydum ve benim ve Carly'nin siparişlerini içeren tepsiyi aldım, sonra Heath bana kağıt torba içinde kızarmış peynirli sandviçlerden birini uzattı.

"Söylediklerimi bir düşün, Ash. Şu anda yeni, parlak bir oyuncaksın ama *birine ait* olduğun anlaşılırsa insanlar seni rahat bırakacak." Ben çekilmeden önce eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni görmek güzeldi. İyi hafta sonları."

Onun kendine güvenen, seksi yürüyüşüyle kahve dükkanından çıkmasını izledim ve onun ayrılışını izleyen tek kişinin ben olmadığının acı farkındalığına kapıldım. Adam çok seksi biriydi ve bunun çok iyi farkındaydı. Ama bana bir erkek arkadaş bulmamı söylüyorsa, o samimi etkileşimin anlamı neydi?

Onun akıl oyunları hakkında içimden homurdanarak, bedava kahveyle yurt odama geri döndüm. Carly'ye kahvesini götürdükten ve günlüğümü alıp yatağıma girdikten sonra, Heath'i görmekte bu kadar garip hissettiğim şeyin ne olduğunu anladım.

Kampüste yaşamıyordu. Ve apartmanına çok daha yakın, çok daha iyi ve çok daha az kalabalık kahve dükkanları vardı. Geceyi yurttaki biriyle mi geçirmişti?

Ugh, bu düşünce neden ruh halimi bu kadar dramatik bir şekilde bozdu? O adamdan hoşlanmıyordum bile.

Cumartesi günümün geri kalanını gizemli günlüğü okuyarak ve tekrar okuyarak geçirdim. Yurt odamın önceki kiracısı Abigail Monstera ve onun Devil's Backbone Society ile yaşadığı deneyimler hakkında her şeyi öğrendim. Tanık olduğu tüm korkunç şeyler ve sonra başına gelenler... ta ki günlüğü tutmaya başladıktan yaklaşık altı ay sonra aniden kesilene kadar.

Ona ne olduğu konusunda merakla uykuya daldım, bu topluluğun Nevaeh'da gerçekten var olduğu ve Heath'in de onun bir parçası olduğu endişesiyle hasta oldum.

Heath'in beni yıpratması beni son derece rahatsız ediyordu. Onun yalanlarına olan öfkem zaten azalmıştı ve Nate'in ne düşündüğünü umursamadığım konusunda haklıydı. Ama onun Devil's Backbone Society ile ilgisi olduğunu bilmek sinirlerimi bozuyordu. Karakter yargım ne kadar berbattı?

Pazar sabahı uyandığımda, Abigail ve DBS hakkında daha fazla bilgi edinmek için araştırma yapmam gerektiğini biliyordum. Bildiğim kadarıyla, günlüğünü tutmaktan sıkılmış ya da okuldan atılmış ya da... günlüğünü öylece bırakmasının başka masum nedenleri olabilirdi. Hatta ayrılabilceğini bile yazmıştı... Kahretsin, tuhaf bir kurgu yazmadığından emin olamıyordum. Ama kesinlikle daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Her sabah yaptığım gibi, tuvalet malzemelerimi ve havlumu aldım ve koridordan geçerek ortak banyoya gittim. Erken kalktığım için banyo tamamen bana aitti ve kimse beni acele ettirmeden saçımı yıkama fırsatını değerlendirdim.

İşimi bitirdikten sonra saçımı kabaca kuruladım, sonra havluya sarılıp odama geri döndüm. Birkaç kez temiz kıyafetleri banyoya götürmeyi denedim ama nedense *hep* ıslanıyorlardı ve katta kalan herkes havluyla koşuşturuyordu, ben de buna uyum sağladım.

Ancak odama geri döndüğümde, seçimimden hemen pişman oldum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım, davetsiz misafire ölümcül bir bakış atarak havlumu daha sıkı tuttum.

Nate, sanki kendini evindeymiş gibi hissettiği masamdaki sandalyeden kalkarken gözlerini tehditkar bir şekilde kısararak bana baktı. Sınıf notlarım masanın üzerinde açtı, sanki onları incelemiş gibi, ve ben telaşla etrafa bakındım, günlüğümü açık bırakmış mıyım diye. Ama göremedim. Dur, dün gece uykuya dalmadan önce yatağın altına koymuştum. *Tanrıya şükür.*

"Bir erkek yeni üvey kız kardeşini ziyaret edemez mi?" diye alaycı bir şekilde sordu, hayatında benim varlığımdan nefret dolu bir şekilde. "Bir haftadır benim üniversitemdesin Layne, ama hala merhaba bile demedin? Kırıldım."

Ben alaycı bir şekilde, "Eğer seni kırmak isteseydim, Essex," diye cevap verdim, onun soyadını kullanarak verdiği açık ipucunu takip ederek. Karşımdaki adamı kişiselleştirmeden. "O zaman senin varlığını görmezden gelmekten biraz daha fazla çaba sarf ederdim."

Dudakları bariz bir öfkeyle sıkılaştı. "Ama arkadaşlarımı görmezden gelmiyorsun, değil mi? Önce Heathcliff'le altı bin dolar karşılığında yattın, ki bu sadece bir iş anlaşmasıydı, ama sonra Royce ve Carter'la da oynadığını duydum. Ne kadar paraya ihtiyacın var, Layne? Babam sana fahişelik yapmayı bırakman için yeterli harçlık vermiyor mu? Onlardan uzak dur."

Şoktan ağzım açık kaldı, ama bu hak iddia eden orospu çocuğuna karşı neredeyse kör edici bir öfke dalgasıyla çabucak kendime geldim.

"Kıskandın mı, Nate? Görmezden gelindiğin için kırılman için kırılgan egon incindi mi? Ah... bebeğim... böyle yapma," diye abartılı bir şekilde dudaklarımı büzerek ona yaklaştım ve havlumu daha sıkı sardım. Gözlerini şaşkınlıkla açtı, ben de elimden geldiğince en seksi şekilde kirpiklerimi kırıştırdım. "Eğer sikine dokunmamı istiyorsan, nazikçe istemen yeterliydi."

Kişiliğimin ani değişimi karşısında şüpheyi uzaklaşmadan, yumruğumu aşağı indirdim ve kısa mesafeden elimden geldiğince sertçe kasıklarına vurdum. Yumruk amacına ulaştı

ve acıdan iki büklüm olurken boğuk bir ses  ıkar ı, yüzü morardı.

"Bu bedavaydı *kardeşim*,        beni asla karşılayamazsın. şimdi odamdan defol ve bir daha geri gelme." H    iki büklüm olduğu için omzuna küçümseyici bir şekilde vurdum, sonra onu koridora doğru sertçe ittim.

O sendeledi, çökeli yüzünden boğuk k   rler gibi sesler çıktı, ama ben kapıyı çarparak kapattım ve o olay çıkarmadan kilitledim. *Hayır, teşekkürler.*

Bir an donakaldım, bir elim kapıya dayalı, diğer elimde havlumla, ama Nate geri gelmedi. Kısa bir süre sonra kulağımı kapıya dayadım ve hala dışarıda olup olmadığını duymaya çalıştım, ama tam bir sessizlik vardı. Yenilgiyi kabul edip gitmiş miydi?

Merakımı kontrol edemeyerek, kapıyı biraz aralayıp dışarıya baktım. Tabii ki, koridor bomboştu, sanki tüm bu zehirli etkileşimi hayal etmişim gibi.

Garip.

Kapıyı bir kez daha kapatıp derin bir nefes aldım. Ani adrenalin patlaması ellerimin titremesine neden olmuştu, bu yüzden kendimi toplamam gerekiyordu. Giyinmeyi bitirip sa larımdaki düğümleri taradığımda, Nate'in suçlamalarına hala kızgın olsam da, büyük     de sakinleşmiştim.

şimdi de Carter'la da flört ediyor muydum? Muhtemelen bu, Jade'den beni ayırdığı o kısa etkileşimden tamamen çıkarılan bir varsayımdı. Kahretsin, herkesin yaşadığı bu kurgusal dünyada gerçekten de çok dolaşıyordum.

Bir i  çekerek, dizlerimin üzerine çöküp yatağımın altından günlüğümü çıkarmak için uzandım... ama orada değildi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım, görmek için eğilip kaşlarımı çatarak, sonra telefonumun fenerini kullanarak o alanı aydınlattım. *Boş alan.*

Bir ürperti içimi kapladı, ama hemen kendi mantığımla düşünmeye çalıştım. Belki yatağımda bırakmıştım? Ya da masamda? Ya da... başka bir yerde. Belki de yatağın altına koymamıştım?

On dakika sonra, odamı didik didik aradım ve kesin olarak doğruladım... günlük yoktu.

Titrek ellerimle telefonumu buldum ve annemin mesajlarını kaydırarak Nate'in iletişim kartını bana gönderdiği yeri buldum. Asla iyi geçinmek istemediğim için onu kaydetme zahmetine girmedim, ama bu... bu acil olarak ilgilenilmesi gereken bir durumdu.

Cevap vermedi, bu da beni daha da sinirlendirdi. Beş kez tekrar aradıktan ve beş kez sesli mesaja yönlendirildikten sonra, telefonum bir kısa mesajla çaldı.

Nathaniel Essex: Sen de kimsin lan?

Gözüm seğirdi. Çok sinirlenmiştim. Tekrar aramayı denedim, ama o reddetti.

Derin bir nefes alıp cevabımı yazdım.

Ashley: Vicdanın, pislik herif.

Hemen ardından, telefonum çaldı ve arayan

"Benim vicdanım *yok*, Layne."

Gözlerimi ovuşturarak, gözlerimi o kadar sert devirmemek için kendimi zor tuttum,

"Hadi oradan. Çaldığın şeyi geri vermeni istiyorum, Nate."

Kısa bir duraklama oldu, sonra düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Seninle uğraşmak ne kadar eğlenceli olsa da, Layne, ne zamanım ne de sabrım var."

"Bu ne demek lan?" diye bağırdım. "Günlüğü geri ver, Essex, yoksa ben..."

"Ne yapacaksın, Layne? Hmm? Yine hayalarımın yumruk atacak mısın?" Bu sözlerle *çok* kızmış gibiydi ve dudaklarım memnuniyetle seğirdi.

Gülmemi zorlukla bastırarak, yatağımın kenarına ağır ağır oturdum. "Bir kez yeter. Max'e ne kadar haklı, kaba ve düşmanca bir pislik olduğunu anlatacağım. Belki de arabamı çizip sonra Heath'le yatmam için tuzak kurmaya çalıştığını da anlatırım? Baban mantıklı birine benziyor. Eminim bu suçlamaları araştıracaktır. Sonra ne olacak, Nate? Kendi gelir kaynağı olan birine benzemiyorsun... Babam sana para vermeyi keserse ne olacak acaba?"

Bir başka duraklama. Sonra şaşkınlık gibi görünen bir homurtu. "Sen gerçekten zor bir adamsın, Layne."

"Bu his karşılıklı, Essex. Şimdi çaldığın günlüğü geri ver."

Keskin bir nefes verdi. "Odanızdan hiçbir şey almadım, merak etmeyin. Günlüğünüze yazdığınız kirli sırlarınız, o lanet şeyi nereye bıraktıysanız orada güvende."

Ona inanmadığımı söyleyemeden, telefonu kapattı.

"*Orospu çocuğu!*" diye bağırdım, telefonumu duvara fırlatma isteğine zar zor direnerek.

. Öfkemi dindirmek için yeni bir tane almaya gerçekten gücüm yetmezdi.

Dudaklarımın kenarını ısırarak odamı bir kez daha gözden geçirdim. O mu almıştı? Aklım evet diyordu, kesin olarak evet. Ama Max'e onu ispiyonlayacağım diye tehdit ettikten sonra sesinde *bir değişiklik* olmuştu. Artık dalga geçmiyordu. Böyle bir konuda blöfümü görür müydü?

İçgüdülerim hayır diyordu. Bu da bana günlüğün *nerede* olduğu sorusunu bıraktı. Odamı alt üst etmiştim; kesinlikle yoktu. Peki Nate almadıysa... kim almıştı? Ve ne zaman?

Omuzlarımda o rahatsız edici hisle, çantamı aldım ve Nevaeh kampüs kütüphanesine doğru yola çıktım. Artık günlüğün kendisi bende yoktu belki, ama onu birden fazla kez okumuştum. Araştırmamı yapmak için beynimde yeterince bilgi birikmişti. Önce Abigail'in kendisiyle başlayıp, sonra DBS'nin kendisine dalacaktım.

Neyse ki, pazar günü erken saatler olduğu için kütüphane kalabalık değildi ve ben de yıllıkların yanındaki çalışma masalarından birine yerleşip dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Kütüphanedeki internet, yurt odalarındakinden çok daha hızlıydı ve odamda kalırsam Nate ile tekrar karşılaşmaktan içten içe korkuyordum. Ayrıca, Google beni hayal kırıklığına uğratırsa doğru yerdeydim.

Dudaklarımı ısırarak Abigail'in adını yazdım. Sonra enter tuşuna basmadan önce bir an tereddüt ettim.

Arama sonuçları ekrana geldiğinde midem düğümlendi. Listenin başında... onun ölüm ilanı vardı.

"Siktir..." diye fısıldadım, garip bir keder beni sardı. Bütün hafta sonu onun günlüğünü okuduktan, kendimi onun dünyasına kaptırdıktan sonra

onun zihnine dalmıştım, onu tanıyormuşum gibi hissediyordum. Ve şimdi o ölmüştü.

Düşmek üzere olan gözyaşlarını geri çekerek, Nevaeh Üniversitesi öğrencisinin trajik ölümüne değinen birkaç yerel haber makalesini okumaya zorladım kendimi. Olay, okulun çoğunun boş olduğu bahar tatili sırasında meydana gelmişti. Temizlik görevlilerinden biri, Abigail'in cesedini Lake Placid'de yüzerken bulmuş ve ölümü intihar olarak değerlendirilmişti.

Saçmalık. Abigail intihar edecek biri *değildi*.

Ah be. O, Devil's Backbone Society tarafından öldürülmüştü. İçgüdülerim bunu söylüyordu. Yazdığı her şeyden, tüm korkularından sonra...

Zihnim karışmış bir halde, zorlukla yutkundum. Tutunduğum tek umut, Abigail'in günlüğünün tamamen kurgu olma ihtimalidir. Belki de akıl sağlığı bozuktu ve halüsinasyon görüyordu?

Bu, sonunda intihar etmesini açıklayabilirdi...

"İyi misin?" diye soran bir ses beni irkitti ve odaklandığım ekrandan başımı kaldırmamı sağladı.

"Heath. Ne... ne yapıyorsun burada?" Kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Abigail'in ölümünü araştırırken onu bir şekilde çağırmış mıydım? Sonuçta o da Devil's Backbone Society üyesiydi. Göl partisi sırasında ormanda bu çok açıktı.

Masaya bir kahve koydu ve ben yavaşça göz kırptım.

Yine benim siparişimdi.

"Yanlışlıkla bunlardan bir tane sipariş ettim ve çok tatlı. Bu şeyi nasıl içiyorsun?" Gözleri eğlenceyle parladı; dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu ona çok seksi bir görünüm kazandırıyor ve bana Nate'in odama yaptığı ziyareti hatırlattı. Arkadaşlarını rahat bırakmam için beni nasıl uyardığını. "Her neyse, yüzündeki o somurtkan ifadeyi gidermek için biraz kafeine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Görüşürüz."

Heath, omzunda kendi laptop çantasıyla uzaklaşmaya başladı ve ben ani bir karar verdim. "Bekle," diye patladım. "Bunu telafi etmenin bir yolunu buldum."

Bana dönerek, bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Hızla başımı salladım. "Evet. Tebrikler Heathcliff, az önce benim erkek arkadaşım oldun." Çünkü bu sadece Nate'i *kızdırmakla* kalmayacak,

aynı zamanda Devil's Backbone Society hakkında da bazı bilgiler edinebilirdim.

Heath'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey..."

"Tabii ki sadece isim olarak, aslında seninle çıkmakla ilgilenmiyorum." *Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor.*

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sahte çıkmak mı? Bu klişeyi seviyorum. Beni de say."

Heath yeni anlaşmamızı ciddiye aldı. Fazla ciddiye aldı. Pazartesi günü sahte randevumuza başlamak yerine, bir sandalye çekip çalışma masamın karşısına oturdu. Ne halt ettiğini sorduğumda, omuz silkti ve ödevinden bahsetmeye başladı, bu da beni neredeyse sıkıntıdan öldürecekti.

Bu durum, Devil's Backbone Society araştırmamı sürdürmem için beni çok temkinli hale getirdi ve isteksizce, benim de ilgilenmem gereken kendi dersime geçtim.

İşimi bitirdiğimde, Heath kolunu omuzlarıma dolayarak beni yurda kadar geçirmeyi ısrar etti.

"Bundan zevk aldığını hissediyorum," diye mırıldandım, binama yaklaşırken.

Bana sırtı baktı. "Evet, hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "Yine de seninle yatmayacağım. Bu sadece dedikoduları durdurmak için... ve Nate'i kızdırmak için."

Heath güldü. "Bu nedenler benim için hiç sorun değil. Ama belki beni tanıdıkça fikrini değiştirirsin. Bilmeni isterim ki, yatakta çok iyiyim."

Bu iddia beni alaycı bir gülümsemeye sevk etti. "Yatakta iyi olduğunu duyurmaya ihtiyaç duyan biri... iyi değildir. Ama birinin sana yalan söyleyecek kadar seni önemsemesi sevimli."

Çantamı omzumda daha yukarıya kaldırdım ve yurt binasının ana girişine sadece birkaç adım uzaklıkta olduğumuz için uzaklaşmaya başladım, ama Heath elimi tuttu ve ani bir hareketle beni geri çekti.

"Ne..."

Şaşkın itirazım, dudakları benimkilerle buluştuğunda kesildi ve beynim tamamen boşaldı. *Lanet olsun*. Heath'i öpmek, hatırladığım kadar ateşliydi. Onun kollarında erirken, ağzı beni yutarken, elleri beni okşarken, içimden acınası bir inilti kaçtı.

belimin alt kısmına dolanarak beni sıkıca tuttu. Beynimdeki tüm duyular kayboldu ve ben de onu öptüm, dillerimizin en seksi şekilde dans etmesine izin verdim.

Sonunda, çok yavaş bir şekilde, mantığım galip geldi ve avuç içlerimi göğsüne dayayarak kendimi ondan ayırdım.

"Heath," diye nefes nefese, biraz başım dönerek sordum. "Bu da neydi böyle?"

Dudakları, içimde tarif edilemez şeyler uyandıran sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece hikayeyi satıyorum, bebeğim. Sonra görüşürüz." Beni bıraktı, sonra kışımı tokatladı ve havalı bir şekilde uzaklaştı.

Bir an orada durup şoktan aptalca gözlerimi kırıştırdım, sonra kendimi toparlayıp yurduma döndüm. O sırada Jade'in birinci kattaki pencereden dışarı baktığını gördüm. Yani... Heath, bizim çıktığımızı herkese yaymasını mı sağlıyordu? Belki?

Ah, ne düşünüyordum ki? Bu berbat bir fikirdi.

Ama artık olan olmuştu, Jade'in muhtemelen çoktan herkese yaymış olduğundan şüphem yoktu. O öyle bir tipti.

Bir iç çekerek, odama çıkan üç kat merdiveni çıktım ve pazar gününün geri kalanını odamda geçirmeyi tercih ettim. En azından kendi odamda, Abigail'in günlüğünde anlattığı her şeyi Google'da *arayabilirdim*, etrafımda kimse yoktu, kimse beni keskin bakışları, koyu kirpikleri ve geniş omuzlarıyla rahatsız etmiyordu.

Sorun şu ki, günlüğü referans olarak kullanamadığım için, ayrıntılar ve adı geçen isimler konusunda hafızama güvenmek zorundaydım. Bazı durumlarda, arama kelimelerim o kadar belirsizdi ki *hiçbir sonuç* alamadım, ancak diğer durumlarda, örneğin Sarah Black'in ölümü gibi, gerçek haber makaleleri çıktı. Ayrıntılar dahil edilmemişti, hiçbir zaman dahil edilmezdi, ancak Abigail'in olaylara ilişkin anlatımını destekleyecek kadar yeterli bilgi vardı. Bir kız, Prosper Dağı'nın tepesine yakın bir gözetleme noktası olan Cat's Peak'ten atlayarak intihar etmişti. Birkaç öğrenci bu "intihara" tanık olmuş ve ifade vermişlerdi, ancak isimleri açıklanmamıştı.

Bu beni ürpertti. Bu olay sadece üç yıl önce gerçekleşmişti. Heath o yıl Devil's Backbone'un bir parçası mıydı? Tanıklardan biri miydi?

Daha fazlasını öğrenmek için can atıyordum, ama içimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyordu. Tüm toplumdan *uzak* durmam gerektiğini söylüyordu. Eğer o zaman öğrencileri öldürüyorlarsa, önceki yıllarda ne olmuştu? Bu kesinlikle münferit bir olay olamazdı.

Peki ya bu yıl? Cat's Peak, Nate'in ormanda konuşurken benim kulak misafiri olduğum şey değil miydi? Kahretsin, yeni üvey kardeşim bir katil olabilir.

Araştırmamda, son on yılda Nevaeh Üniversitesi'nde meydana gelen tüm öğrenci ölümlerini derinlemesine inceledim ve sayısız *şüpheli* ölüm buldum. Hepsi ya intihar ya da kaza sonucu ölmüştü. Bu, tesadüf olamayacak kadar çoktu.

Bir kez daha, araştırmam toplumun geneline yöneldi, ancak sonuçlar sınırlıydı. Şüpheli bir şekilde sınırlıydı.

Sonunda durup dizüstü bilgisayarımı kapatmam gerekti, çünkü başım dönüyordu ve endişeden midem ağrıyordu.

Beynimde dolaşan tüm komplo teorileri sayesinde, uykuya dalmak her zamankinden daha zor geldi, bu yüzden kapım açıldığında kolayca uyandım... kilitlemiş olmama rağmen.

Gözlerimi açtım, büyük bir figür odama girip iki adımda zemini geçtiğinde adrenalin göğsümde yükseldi.

Nefesimi tutarak çığlık atmaya hazırlandım ama çığlık atamadan önce, davetsiz misafir elini ağızıma kapattı. Eldivenli bir eldi, hiçbir şey belli etmiyordu ve kendimi tam yüzlü, metalik, kafatası benzeri bir maskeye bakarken buldum. Odama giren kişi başlıklıydı, gölgeler göz rengini gizlerken maske geri kalan her şeyi gizliyordu.

"Şşşş," diye emretti, bir saniye sonra eldivenli elini, ağızıma bir bez parçası tıkamak için çıkardı. Aptalca, o kadar şok olmuşum ki, çok geç olana kadar dişlerimi sıkmayı düşünemedim. "Böyle daha iyi," diye mırıldandı ve sesi, ne kadar sessiz konuşmuş olursa olsun, tanıdık geliyordu.

Nate?!

O, ağızımdaki tıkacı tutmak için kemer kullanırken, ben de karşı koymaya çalışarak saldırdım, ama çarşafıma dolanmıştım ve o benden çok daha güçlüydü.

güç açısından üstünlük sağladı. Ciddi şekilde yaralanmak istemiyorsam, bu raundu onun kazanacağı belliydi.

Birkaç saniye sonra, gereksiz yere kolumu sıkıca tutup beni yataktan sürükledi, ellerimi bağladı, sonra başıma siyah bir başlık geçirip görüşümü tamamen engelledi ve beni boğacak kadar sıkıca ipi çekti. Bence aşırıya kaçmıştı, ama birdenbire tanıdık bir ürperti omurgamdan aşağı indi.

Abigail'in bahsettiği şey bu muydu? Onun geçirdiği inisiyasyon mu? Kesinlikle hayır, Nate benim bir Layne olduğumu ve Essex *olmadığımı* kesin bir dille belirtmişti, bu yüzden onun aptal gizli topluluğunda yerim yoktu. Öyleyse neden bu kadar çabuk fikrini değiştirmişti? O konuşma sadece iki gece önce olmuştu.

Konuşmadan ve göremeden, ellerim arkamda sıkıca bağlıyken, beni ileri ittiğinde sendeledim ve kapıya çarpışmaya hazırlandım. Ama çarpışma olmadı ve halının dokusunun değişmesi, koridora girdiğimizi gösterdi.

Nate, benim yarı yarıya beklediğim gibi beni üç kat merdivenlerden aşağı itmek yerine, birkaç küfür mırıldandıktan sonra beni itfaiyeci tutuşuyla kaldırıp zemin kata taşıdı.

Konuşabilseydim, ona sataşır ve hakaretler yağdırırdım. Ama o anda, bunun şeytani bir inisiyasyon ritüeli değil de, özenle hazırlanmış bir şaka olduğunu ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Sonunda beni indirdiğinde, nazıkçe indirmek yerine, bir kamyonun arkasına patates çuvalı atar gibi indirdi. Canım *yandı* ve bastırılmış tüm öfkem ve hayal kırıklığım, ağızımdaki tıkaçtan boğuk sesler olarak dışarı çıktı. *Ne pislik adam*. Onun zorbalık yapabileceğini biliyordum, ama bu bir adım daha ötesiydi.

Bir arabanın çalıştırılmasının gürültüsü, beni bir yere götürdüğü yönündeki şüphemi doğruladı, ancak soğuk ve rüzgar, açık bir kamyonetin içinde olduğumu gösteriyordu. Şimdi, gittiğimiz yere kadar deli gibi sürmemesi ve bir trafik kazasında beni öldürmemesi için umut etmek ve dua etmek zorundaydım.

Zihnimde saniyeleri sayarak, onları dakikalara çevirerek zaman geçirdim. Zamanı ölçmenin en kesin yolu değildi, ama

yirmi üçe geldiğimde araba yavaşlayarak durdu.

Bir araba kapısı çarptı, botlar çakıl taşlarını ezdi, ardından bagaj kapağının metalik sesi, dışarı çıkma zamanının geldiğini gösterdi.

Ben kıpırdamadım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nate, sesinde her türlü sinirlilik vardı. Sanki yataktan kaçırılmış gibi, ne cüretkarlık! "Layne, huysuzluk yapma. Çık dışarı."

Siktir git, Essex.

Huh. Belki de bu, yumruk attığım için intikamdı?

Tek hareketim onun sesinden uzaklaşmak olduğunda, öfkeli bir homurtu çıkardı. O tırmanırken altımdaki tepsi ağırlığıyla çöktü, sonra eldivenli eliyle bileğimi kavradı ve *çekip çıkardı*.

Kafam metal kamyon kasasına çarptığında ve Nate beni ayak bileğimden dışarı çekince, boşuk bir çığlık attım - tabii ki tamamen boşuk bir çığlık. Avlanılan bir ganimet gibi.

"Kalk ayağa ve yürü, Layne, yoksa yemin ederim seni saçından tutup bu patikada sürükleyeceğim," diye bağırdı, ben kamyonetten düşüp çakıl taşlarının üzerine yuvarlandığımda. Sadece tişört ve külotla uyuyordum, bu yüzden sert bir şekilde yere çarptığımda bacaklarımdaki sıyrıkları önleyecek hiçbir şey yoktu.

Ona kıcımlı öpmesini söylemek istedim, ama korku çoktan göğsüme yerleşmişti. Nate, hayalarımı tekmelediği için intikam almak için dalga geçmiyordu, çok ciddiydi. Ayrıca, bu sırada benim yaralanmam umurunda bile değildi, bu yüzden kendi güvenliğim için dikkatlice ayağa kalktım.

"Sonunda," diye tersledi. "Sonuçta eğitilebildiğini görmek güzel."

Ugh. Dayanılmaz *pislik*.

Beni sertçe itti ve ben tekrar düşmemek için sendeledim. Dizimin çakıl taşlarına çarptığı yerden kanın bacağıma aktığını hissedebiliyordum ve birçok sıyrığın verdiği yanma hissi beni ısıttı.

Birkaç dakika boyunca, her adımda keskin taşların ayaklarıma batmasıyla, dik bir yokuş gibi görünen bir yokuşu tırmandık. Sonra daha fazla seslere yaklaştıkça, soğuk rüzgar tişörtümü ve kapüşonumu çırpıyordu.

"İşte burada!" diye bağırdı biri yaklaşırken, Nate hala beni ilerletmek için sırtımı dürtüyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kapa çeneni," diye tısladı başka biri. "Onunla böyle konuşamazsın."

Nate hiçbir şey söylemedi, sadece durduğum her seferinde beni itmeye devam etti, ta ki aniden kolumu tutup beni durdurana kadar.

"Neden kanıyor?" diye sordu Heath öfkeli bir fısıltıyla, nazik eli en çok acıyan yerden bacağımı okşayarak. "Bu..."

"Sakin ol," dedi Nate sıkılmış bir sesle. "Arabamdan inerken ayağı takıldı, hepsi bu. İnatçı sürtük yardımımı istemedi."

Saçmalık. Ama tabii ki ağzım tıkanmıştı ve onun yalanlarını düzeltemedim

"Ash, iyi misin? İyi olacaksın, ben..."

"Kes şunu," diye homurdandı Nate, Heath'in özrünü keserek. "Hadi bu boku halledelim."

Bu sefer beni ileri ittiğinde, sadece itmek yerine parmaklarını kolumun üst kısmına doladı. Sahte pislik, arkadaşlarına bile.

"Bunu al," dedi Nate, beni deri eldivenli başka birine teslim ederek. "Onu sıraya sok."

Beni devralan kişi oldukça daha nazikti ve beni istedikleri yere nazikçe yönlendirdi, sessizce bir santim daha ilerlememi söyledi, sonra bileğime dokunarak yeterli olduğunu belirtti. Çıplak ayakla, ayak parmaklarımin bir şeyin kenarında olduğunu hissedebiliyordum.

İçim bir anda karardı. Nerede olduğumuzu biliyordum. Rüzgârın neden bu kadar şiddetli olduğunu biliyordum.

"Bu akşam nerede olduğumuzu bilen var mı?" diye Nate derin, gür bir sesle bağırdı. "Hepiniz akıllı insanlarsınız. Mutlaka biriniz biliyordur."

Cat's Peak. Cat's Peak'teyiz.

"Cat's Peak," diye bir kız seslendi ve bu ses, muhtemelen sadece benim ağzımın tıkanıldığını fark etmemi sağladı.

Harika. Çok teşekkürler, Nate.

"Bu bizim kabul törenimiz mi?" Sesindeki heyecan inkar edilemezdi. Ölmekten hiç korkmuyordu. Önceki yıllarda neler olduğunu bilmiyordu?

"Doğru," diye onayladı Nate. "Şu anda, sekiziniz de Cat's Peak gözetleme kulesinin en ucunda duruyorsunuz. Aşağıda, 16 metrelik dik bir uçurum ve onun dibinde sivri kayalıklar var." Konuşurken sesi giderek yükseldi, sanki arkamızda dolaşıyormuş ve benim durduğum yere yaklaşmış gibi. "Göreviniz... atlamak."

"Ama bizi yakalayacaksınız," dedi başka bir ses, bu sefer bir erkeğin sesi. "Değil mi?"

"Belki. Bazılarınızı." Nate'in sesi insan gibi gelmiyordu. Tamamen buz gibiydi. "Test, bunu ne kadar çok istediğinizi görmek için. Herkes hayatta kalmayacak... Geçmişte bu görev sırasında ölenler oldu. Ama kesin olan bir şey var

—atlamazsanız, ikinci bir şansınız asla olmayacak."

Vay canına. Bunu açıkça *itiraf* mı ediyordu? Toplumlarının geçmişte öğrencileri öldürdüğünü mü? Üniversite bu duruma nasıl göz yumuyordu?

"Yeterince oyalanma," diye başka bir tanıdık ses duyuldu. Royce. "Üç deyince, ya atlayıp DBS'ye katılırsın ya da yatağına geri dönüp bu olanları unutursun."

Korku beni o kadar sardı ki, tüm vücudum terle kaplandı, ama sonuçta seçimim olduğunu biliyordum. Atlamamalıydım.

Bu benim seçimimdi, değil mi? Ve ben onların topluluğunda olmak istemiyordum, bu yüzden *atlamayacaktım*.

"Bir..." diye bağırdı Royce, "İki... Üç."

Gece boyunca çığlıklar yankılandı ve bir bot omurgamı öptü, beni ileriye doğru itti. Biri... Nate'e bahse girerdim.

—beni az önce çıkıntıdan aşağı itmişti.

Ağız tıkaçları sesimin çoğunu bastırmasına rağmen çığlık attım. Umurumda değildi ve yaklaşan ölümümünden çok korkuyordum, ama yere çok hızlı çarptım ve yuvarlandım.

Dur. Ne?

Orası şimdi. Ve Cat's Peak'ten düşecek kadar sert düşmemiştim. Nate'in kamyonetinden sürüklenmek daha çok acıtmıştı.

Etrafım kahkahalarla doldu ve biri başımdan kapüşonu çekti.

Çimlerin üzerindeydik. Hızlıca yukarı baktığımda, ancak iki metre kadar atladığımızı ve *gerçek* Cat's Peak'in en az otuz metre uzakta olduğunu gördüm.

"Ne oluyor lan?" Carter homurdandı ve çenemi tuttu. "Neden ağzın bağlı?"

Elimden geldiğince ölümcül bir bakış attım ve kaşları kalktı.

"Sakin ol Spark. Benimle bir ilgisi yok." Kemerini gevşetip ağızındaki kumaşı çıkardı, ona kaşlarını çatarak baktı ve kanıtı cebine attı. "İyi misin?"

Hiç de iyi değildim, ama etrafa hızlıca baktığımda, herkesin adrenalin patlamasıyla gülümsüyor ve kahkaha atıyor, bu oyundan keyif alıyor olduğunu gördüm. Gözlerim yaşardı ve ağızımdan çıkarmak istediğim tüm zehirli sözleri geri çektim.

Carter hala endişeli bir yoğunlukla bana bakıyordu ve bu bakışları göğsümü acıtıyordu, bu yüzden başımı salladım. "İyiyim," mırıldandım.

Kaşlarını çattı, sonra arkama dolanarak ellerimi çözdü. Düğümler hakkında düşük sesle mırıldandığını duydum, ama yüksek tiz bir çınlama başlamıştı ve diğer her şey sönük gelmeye başlamıştı.

Siktir. Bayılmak üzere miydin?

Şokta olduğum çok çabuk ve çok net bir şekilde anlaşıldı. O çıkıntıdan itildiğimde beni saran ve ölümle sonuçlanacağına tamamen ikna olduğum yoğun adrenalin, beni konuşamaz ve titreyerek, sevinçle gülen toplum üyeleri arasında bırakmıştı.

Heath yaklaştığında, ben artık dayanma sınırimi aşmıştım. "Yurduma dönmek istiyorum," dişlerimi sıkarak zorlukla söyledim.

Kaşlarını çatarak, açıkça kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Üzgünüm bebeğim, dernek merkezinde bir hoş geldin partisi var."

"Hayır." Titrediğimi fark ederek kollarımı daha sıkı sardım. "Aptal bir partiye gitmek istemiyorum. Üşüyorum, korkuyorum, yurduma dönüp bu olay hiç olmamış gibi davranmak istiyorum."

Kararsızlık yüzüne yansdı ve bir an için kabul edeceğini sandım. İkimiz baş başa kaldığımızda çok tatlıydı, bana kahve ısmarladığı zaman olduğu gibi... ama o bir şey söylemeden önce, Nate kolunu Heath'in omzuna attı ve bana alaycı bir bakış attı.

"Atlamamalıydın, Layne," dedi bana. "Annen kimle yatarsa yatsın, senin yerin Devil's Backbone değil."

Öfkeyle ağzım açık kaldı. Bu saçmalıkla kimi kandırmaya çalışıyordu? Beni iten oydu! Ben hiç atlamadım, o orospu çocuğu. Zihin oyunları, Nate'in yaptığı her şey aptalca zihin oyunlarıydı.

"Hadi, Squirrel," dedi Royce, birdenbire ortaya çıkıp kolumu nazikçe çekerek. "Arabamda battaniye var, çok üşümüş görünüyorsun."

Titreyerek ve hala şokta, onun beni kayalık yoldan otoparka doğru götürmesine izin verdim. İkinci kez keskin bir taşa takılıp düştüğümde

taşta ikinci kez tkezlediğimde, durdu ve beni kaldırdı. Nate'in beni taşıdığı gibi sert bir itfaiyeci tutuşuyla değil, kelimenin tam anlamıyla sadece ayaklarımı korumak için nazikçe kucaklayarak.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, sanki vücudum onun niyetine gvenmiyormuş gibi, onun kollarında garip bir şekilde gergin duruyordum.

"Donuyorsun," diye cevapladı, kaşlarını çatarak. Beni daha sıkı tuttu, sanki vücut ısısını paylaşmak istermiş gibi.

Dişlerimi sıkarak, onların gevezelik etmelerini engellemeye çalıştım. "E-evet, p-peki, b-beni yataktan kaldırıp dağın tepesine çıkardıklarında b-böyle olur."

"Konuşmayı kes, Squirrel," diye homurdandı. "Kekemelik yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Somurarak baktım, ama bu sözün doğruluğunu tartışmadım. Ayrıca, arabalara neredeyse varmıştık, bu yüzden Royce beni Bugatti Chiron'unun yolcu koltuğuna oturturken ben de susmuştum. Kısa bir süre direksiyonun başına geçip kontağı çevirdi, sonra ısıtıcıyı açmak için birkaç düğmeyle uğraştı.

Koltuğumun arkasındaki küçük alandan bir vizon battaniyeyi çekip bacaklarımın üzerine örttü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım yine, uyuşmuş parmaklarımla emniyet kemerimi takarken, diğer siyah cüppeli toplum yeleri ve pijamalı adaylar patikadan aşağı akıp diğer arabalara biniyorlardı.

Royce cevap vermedi, sadece vitese taktı ve park yerinden o kadar hızlı çıktı ki, Nate'i ezip geçeceğini sandım. Hayal kırıklığıma uğradım, çünkü onu ezmedi.

Sadece bir dakika sonra koltuk ısıtıcısını açtığını fark ettim ve sıcaklık kemiklerime işlerken göz kapaklarım ağırlaştı. Cat's Peak'e daha önce hiç gitmemiştim, ama yolda tahmin ettiğim kadarıyla, yurtuma geri dönmek için yirmi dakikalık bir yolculuktu. Bu yüzden kendimi battaniyeye sarıp, kambur durarak kısa bir şekerleme yaptım.

Royce'a sorular yağdırmak için bu fırsatı değerlendirmeliydim ve mantığım bana aptalca davranıp bu fırsatı kaırmamam için bağırıyordu. Ama o sessizliğini korudu ve ben de ağzımdan tek kelime bile çıkaramadım. O kadar rahat ve sıcaktı ki

arabasının yolcu koltuğunda oturuyordum ve şok ve adrenalin patlamasından kurtulmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Burası benim yurt binam değil," dedim sonunda, o belli belirsiz tanıdık bir binanın önündeki park yerine girdiğinde. Kampüsteydik, ama yurt bloklarından oldukça uzaktaydık.

Royce, *"Tebrikler, beyin ölümü yaşamamışsın"* der gibi kaşlarını kaldırdı ve arabadan indi. Ben kemerimi çözdüğüm sırada arabayı dolaşıp kapımı açtı ve indiğimde bana destek olmak için elini uzattı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu, çıplak ayaklarıma bakarak kaşlarını çatarak. "İçeride ilk yardım çantası var, o sıyrıkları temizleyebiliriz. Ne oldu sana böyle?"

"Nate oldu," diye tersledim, biraz ısındığım için öfkem yeniden kabardı.

Royce sadece yüzünü buruşturdu, sonra beni binaya götürdü. Yaklaştıkça, buranın tiyatro bölümü olduğunu fark ettim. Kartlı kilidi açarak kapıyı açtı, sonra diğerlerinin gelince girebilmesi için kapıyı açık tuttu.

"Bu izinli mi?" diye sordum, *ona teşekkür edip "Şimdi eve gidiyorum, hoşça kal!"* demek yerine, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi aptalca onu takip ederek.

Omzunun üzerinden attığı sırtış tam bir yaramazlıktı ve midemi bulandırdı. Bu topluluk gerçekten ilgimi çekiyor muydu? Evet. Evet, çekiyordu.

"Buradan," dedi, kostüm dolabındaki ışık düğmesini açtı, sonra durup bornozunu ve maskesini boş askılarla dolu bir giysi askısına astı. Sonra karanlık bir koridora açılan başka bir kapıyı itti ve kendinden emin bir şekilde başka bir kapıya doğru ilerledi.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra onu takip ettim ve bir giyinme odasında olduğumuzu görünce kısa bir rahatlama nefesini aldım. Sıradan bir tiyatro giyinme odasıydı, ampullerle çevrili Hollywood tarzı bir aynası vardı.

"Buraya otur," dedi, makyaj masasını okşayarak. "Partiye katılmadan önce bu sıyrıkları temizleyeceğim."

"Partiye katılmak istemiyorum," dedim ona, onun söylediği yere otururken bile. "Ayrıca maskeli bir salak tarafından yataktan sürüklenip, bağlanıp, ölümüne korkutulup, sonra da bir uçurumdan aşağı atılmak da istemiyordum. Ama yine de buradayız."

Royce sadece kaşlarını kaldırdı, hiçbir şey söylemeden dolaptan kocaman bir ilk yardım çantası çıkardı ve yanımdaki tezgahın üzerine koydu. Yarayı temizlemek için sprey ve birkaç bandaj bulması sadece bir dakika sürdü, sonra nazikçe dizlerimi tedavi etmeye başladı.

Acıttı, ama dişlerimi sıkıp sızlanmamaya karar verdim. Royce konuşmak istemediğini açıkça belli ediyordu, ben de boşuna nefesimi harcamayacaktım. Ama bu, orada oturup hanımefendi gibi davranacağım anlamına gelmiyordu, bu yüzden iç çekip elini itekledim.

"Teşekkürler, bunu kendim yapabilirim."

Royce uzaklaştı ve bana gözlerini kısarak baktı. "Tamam, sert kız."

."

Gözlerimi devirdim ve bacağımı tezgahın üzerine attım. ne yaptığımı görebiliyordu. Sıyrıklar *canımı yakıyordu* ama hayati tehlike arz etmiyordu, bu yüzden onları temizlemek için biraz alkolün acısını göze alabilirdim.

Royce ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde okunaksız bir ifadeyle orada durmuş beni izliyordu. *Lanet olası sapık.* Onu *hiç* anlayamıyordum. Tüm havası tam bir pislik olduğunu haykırıyordu, ama sonra böyle şeyler mi yapıyordu? Ya da beni Nate'e ispiyonlamak yerine eve kadar eşlik ettiğinde? Royce aslında iyi bir adam mıydı?

"Heath'le aranızda ne var?" diye sordu, sesi sessizliği o kadar ani bozdu ki, bacağıma yapıştırdığım bandajı neredeyse düşürüyordu.

Dudaklarımı ıslattım, ona bakmadım. "Neden umurunda?"

Kirpiklerimin altından, onun omuz silkmesini gördüm. "Sadece onun güven fonunun bakiyesi hakkında endişeliyim, hepsi bu. Özel bir anlaşma yapmak için oldukça yüksek bir ücret talep ettiğini tahmin edebiliyorum."

Harika. Yine aynı eski konuya döndük. Heath ve benim sahte *bir ilişki* yaşadığımızı düşünerek ne kadar aptalmışım, görünüşe göre onun arkadaşları

bu da başka bir iş anlaşması olduğunu varsayıyorlarmış.

"O büyük bir çocuk, eminim senin müdahalen olmadan kendi kararlarını verebilir," diye soğukkanlı bir sesle cevap verdim, Nate gelip yine saçmalamaya başlamadan önce oradan gitmek istiyordum.

Odanın dışından gelen ağır ayak sesleri ve yükselen sesler, çoktan geç kaldığımı fark etmemi sağladı ve bir dakika sonra, giyinme odasının kapısı dramatik bir şekilde açıldı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Heath, Royce'a öfkeyle bakarak sordu.

"Sakin ol, Heathcliff," Nate, onu takip ederek yavaşça konuştu. "Royce, istese bile senin pahalı fahişeni karşılayamaz." Elim yumruk haline geldi ve gözlerimi kısarak, odanın diğer ucuna yeterince hızlı gidip ona tekrar hayalarına yumruk atabilir miyim diye düşündüm. Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Yine sikime dokunmayı mı düşünüyorsun, küçük kız kardeş? Sen doymak bilmezsin."

Üç arkadaşı da bir dereceye kadar şok olmuş bir şekilde bana baktı ve yanaklarım kızardı. Olanları çarpıtıp cinsel bir anlam yükleyeceğine güvenebilirsin.

"*Dokunmak* derken, nefes alamayacağın kadar sert bir yumruk atmayı kastediyorsan, evet, tam da bunu düşünüyorum *kardeşim*. Senin sorunun ne lan? Lise zorbalığı oynamak yerine terapiye gitmeye ne dersin?"

"Tamam, bu..." Carter, Nate ve bana şaşkın bir bakış attı, sonra başını salladı. "...şu anda önemsiz. Yeni üyeler aşağıda. Aşağı inip kutlama yapmalıyız. Artık bir DB'sin Spark, tebrikler!"

"Teşekkürler, ama almayayım," dedim, onun kayıtsızlığına sinirlenerek. "Ben bunların hiçbirini istemedim ve senin aptal kulübünde olmak istemediğimden eminim."

"O zaman neden atladın?" Heath kaşlarını çatarak sordu.

Öfkeyle dişlerimi sıktım. "*Atlamadım*. Biri beni *itti*." Nate'e suçlayıcı bir bakış attım, o da karşılık olarak kaşlarını kaldırdı.

"Beni suçlama lan, ben de senin burada olmanı istemedim. Ailelerimiz evlendiği için benim sözüm geçmedi... şimdilik." Kollarını kavuşturdu

kollarını kavuşturdu ve bana o kadar tiksinti dolu bir bakış attı ki, neredeyse ona inanacaktım.

Ama sırtıma o tekmeyi hissetmiştim ve kendi isteğimle atlamış olmamın *imkanı* yoktu. "Sen gerçekten delisin. Ben atlamadım Nate, tıpkı kendimi yataktan sürükleyip çıkarmadığım ya da savunmasız kışımı çakıl taşlarının üzerine düşürmediğim gibi. Beni ittiğini kabul et, korkak."

Yüzünde şaşkınlık ve biraz da şaşkınlık belirdi. "Ama ben *yapmadım*. Dediğim gibi, atlamamanı tercih ederim - çünkü seni burada *istemiyorum* - öyleyse neden seni iteyim ki?"

"Çünkü sen bir pisliksin!" Tek açıklaması buydu. Başlangıçta beni öldürmeye çalıştığını düşünmüştüm, ama mantiken aslında hiçbir tehlike olmadığını biliyordum. Çıkıntı, ölümden bahsetmek bir yana, ayak bileğini burkacak kadar bile yüksek değildi.

Diğerlerine attığım hızlı bir bakış, hiçbirinin bana inanmadığını gösterdi ve ben hayal kırıklığı ve öfkeden neredeyse çığlık atacaktım.

"Bu mantığa karşı çıkmıyorum ama..." Heath dikkatlice konuştu, Nate'e temkinli bir bakış attıktan sonra Royce'u işaret etti. "Onun senin yakınında olmadığına dair kanıtımız var, yani seni itmiş olamaz."

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak anlamaya çalıştım. Sanki bir şok yaşamıştım.

Royce telefonunu çıkardı ve söz konusu videoyu ararken bana yaklaştı, sonra video oynamaya başlayınca telefonu bana uzattı.

Onun telefonunu tutarken parmaklarım hala titriyordu, onun bakış açısından kabul törenini izliyordum. Kapüşonlu, pijamalı adayların küçük, aptalca bir çıkıntıya götürülmesini izliyordum. Cüppeli üyelerin bazıları hala maskelerini takıyordu — Nate'in taktığıyla aynı maskeler — ama çoğu maskelerini çıkarmıştı. Nate'i bulmak için bir süre izlemem gerekti... hepimizin durduğu yerin arkasında, sırada dolaşıyordu.

Nefesimi tutarak, arkamda durup beni nefret dolu bakışlarla süzdüğünü izledim. Ama sonra Royce videoda konuşmaya başlayıp geri sayımı başlatınca başını salladı ve uzaklaştı.

Herkes atladığında — ben itildiğimde — Nate en az bir düzine metre uzakta durduğu açıkça görülüyordu.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım ve tekrar izlemek için geri sardım. Ve tekrar. Ve *tekrar*. "Orada!" Durdurup yakınlaştırdım.

Royce, onlara göstermek için telefonu çevirdiğinde ekrana yakından baktı. "Neye bakıyoruz?"

"Orada!" diye tekrar söyledim. "O kişi. Kim olursa olsun. Oynat düğmesine bas."

O benim dediğimi yaparken bekledim, sonra gözlerinin hızla büyümesi ile işaret ettiğim şeyi gördüğünü tahmin ettim. Herkes zıplamaya başladığında siyah cüppeli bir DB arkamda duruyordu, sonra vücudum sarsılıp öne doğru düştüğünde, bir bot tabanının geri çekildiği görüldü. Tekmelendiğimin kanıtı.

"Yani... biri seni itti," diye mırıldandı Heath, kafası allak bullak bir halde.

"Ama ben değildim. *Üzgünüm, Nate*," dedi pislik herif somurtarak. "Layne'in dikkat çekme ihtiyacını giderdiğimizize göre, artık partimizi düzenleyebiliriz." Odayı tekrar terk etti ve anında nefes almam kolaylaştı.

Kalan çocuklar, sanki bir tür telepati paylaşıyorlarmış gibi birkaç anlamlı bakış değiştirdiler, ama bu benim kafamın çok üstündeydi. Nate'in öfke nöbetini de pek umursamadım.

"Dinle. Benim atlamadığımı kanıtladın, bu yüzden Bebek Bakıcıları Kulübü'nde yerim yok. Değil mi? Bu bir güven ve inanç testi falan filandı, ve eğer itildimse, o zaman gereksinimleri karşılamamışım demektir. Yani... bu konuyu burada kapatabilir miyiz?"

Carter elini saçlarının üzerinden geçirdi ve omuz silkti. "Haksız değil." Royce başını salladı. "Çok geç, o zaten..."

"Bu bize kalmış bir şey değil." Heath onu keserek, "Bu, yaşlılar konseyinin sorunu." dedi.

Royce ve Carter ikisi de başlarını salladılar.

"Kim..." diye sormaya başladım, ama Heath'in keskin bakışıyla cümlemin geri kalanını yuttum. "Tamam. Umurumda bile değil. Artık gidebilir miyim? Sabah dersim var ve bazılarının aksine, ben buraya eğitim için geldim."

"Evet," dedi Carter, Royce ise "Hayır" dedi.

Heath ikisine de sinirli bir bakış attı, sonra bana sıkı bir gülümseme gönderdi. "Evet, seni götüreceğim."

Derin bir nefes aldım, tezgahdan kayarak titrek bacaklarımın üzerinde durdum. Royce'un arabasından aldığım tüm sıcaklık gitmişti ve tekrar titriyordum, ama bu çılgın piçlerden uzaklaşmak için bunu görmezden geldim.

Royce ve Carter sinemaya doğru kayboldular ve Heath beni dışarıya, gecenin karanlığına çıkardı. Kapı arkamızda gürültüyle kapandığında, Heath kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkardı ve başıma geçirdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve vücudunun ısını hâlâ taşıyan giysiyi kabul ettim. Yine de neden dışarı çıkana kadar beklediğini merak etmeden edemedim. Yoksa yalnız kalana kadar mı? "Bana iyi davranırsan arkadaşlarının ne düşüneceğinden mi korkuyorsun?"

Bana keskin bir bakış attı, sonra iç geçirdi. "Öyle bir şey. Hadi, bu tarafa çok uzak değil."

Kampüs boyunca hızlıca yürüdük, sessizdik ve Heath beni odama kadar eşlik etmesine rağmen, tüm yol boyunca soğuk ve mesafeli davrandı. Garip bir şekilde, gitmeden önce beni öpmeye çalışmadığında biraz hayal kırıklığına uğradım... ve aslında çıkmadığımızı hatırlamam çok uzun sürdü.

Bu sahte bir ilişkiydi. Tıpkı o aptal kabul sınavı gibi. Peki Abigail'in arkadaşı nasıl ölmüştü?

Daha fazla soru, ama hiçbir cevap yoktu.

Heath beni eve bıraktıktan sonra uyku gelmedi. Kapı kolunun altına sıkıştırdığım sandalyeye bakarak yatıyordum, Nate'in o ürkütücü maske ve cüppesiyle geri dönmesini bekliyordum.

Ertesi sabahki ilk dersim tam bir işkenceydi. Göz kapaklarım zımpara kağıdı gibi hissediyordu ve konsantrasyonum tamamen bozulmuştu. Carly kahve içmeye gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, bu fırsatı hemen değerlendirdim.

Birden fazla nedenden dolayı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum ona, çimlerin üzerinden Dancing Goats'a doğru yürürken.

Bana endişeli bir bakış attı, sonra hemen gülümsemeyle örtbas etti. "Tabii ki. Ne oldu?"

Dudaklarımı ısırdım, bir an tereddüt ettikten sonra cesaretimi topladım. "Dün gece oradaydın mı? Cat's Peak'te demek istiyorum."

Yüzünde bir anlık panik belirdi ve bu, videoda onu görmemiş olmama rağmen ihtiyacım olan cevabı verdi. Carly, Devil's Backbone Society üyesiydi, ama Nate beni oraya sürüklemekten önce de bunu tahmin etmiştim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, hayalet gibi solgun bir yüzle başını sallayarak. "Hiç bilmiyordum."

"Bilsen beni uyarır mıydın?" Sonuçta, biz sadece bir dakikadır arkadaştık ve o muhtemelen yıllardır bu dernekteydi.

Burnunu kırıştırdı. "Umarım uyarırdım," diye samimi bir şekilde cevap verdi. "Ama bilmiyorum. Kurallar var... katı kurallar. Ama belki sana bir tür uyarıda bulunabilirdim ya da... Bilmiyorum. Belki yatarken pantolon ve sütyen giymeni şiddetle tavsiye edebilirdim?"

Bu, beni beklenmedik bir kahkaha attırdı. "Bu çok hoş olurdu."

"Ama artık içindesin, değil mi? Yani... sana her şeyi anlatabilir miyim?" Carly bu konuda biraz kararsız görünüyordu ve ben başımı salladım.

"Hayır, ben..."

"Günaydın, güzelim," diye Heath sözümü kesti, kolunu omuzlarıma doladı ve saçımı öptü. Korkudan tüm vücudum kaskatı kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Onun geldiğini *hiç* fark etmemiştim. "Goats'a mı gidiyoruz?"

Carly'nin kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki, neredeyse saç çizgisine değecekti. "Yani... ikinizle ilgili söylentiler doğru muymuş? Jade çok konuşuyordu ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin..."

"Çıkıyoruz diye mi?" Heath, ben cevap veremedenden sordu. "Hepsi doğru." "Evet, o konuda," şokumdan kurtulup konuşmaya başladım. "O

Bu anlaşılmayı yeniden düşündüm ve bunun berbat bir fikir olduğuna karar verdim." "Ne? Neden?" Carly itiraz etti. "Siz çok tatlı bir çiftsiniz." ve Heath'in Nate kadar kötü olmadığını garanti edebilirim." "Dikkatli ol," diye mırıldandı Heath.

Carly'nin yanakları kızardı ve gergin bir kahkaha attı. "Bu bir iltifattı dostum. Sakin ol."

"Fikrini değiştirmek için çok geç, Ash," Heath bana tembel bir gülümsemeyle söyledi, ben ona bakarken. "Sözlerim zaten yayıldı, *istediğim gibi*, o yüzden sen de buna uyum sağla."

"Neye razı olayım?" diye bağırdım ve onun kolunun altından sıyrılarak biraz mesafe koydum. "Arkadaşların bizim çıktığımızı düşünmüyor, benim senin tuttuğun bir kız olduğumu düşünüyorlar. Bu arada, senin bunu düzelttiğini duymadım."

"Ne fark eder ki? Her halükarda seni rahat bırakmak zorundalar, yani her halükarda kazançlı çıkarsın. Hadi, ilk dersin başlamadan önce kahve içelim." Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni kahve dükkânına sürükleyerek, sırayı tamamen atladi.

Kurtulmaya çalıştım ama olay çıkarmadan bırakmadı. Zaten kahve içmek istiyordum, bu yüzden kasaya vardığımızda vazgeçtim. Heath benim her zamanki siparişimi ve kendininkini verdi, ama sonra Carly'nin siparişini hatırlaması için ona dirsek attım.

"Teşekkürler, Heath," dedi tatlı bir sesle Heath ödemeyi yaparken.

"Mm-hmm," diye cevapladı ve beklerken oturabileceğimiz yüksek tabureler buldu. Bana bir tane uzattı ve Carly

kötü bir sırıtıyla ikinci tabureye oturdu ve onu ayakta bıraktı. "Seni sevdiğim için şanslısın Carly."

O alaycı bir şekilde, "Biz akrabayız dostum, beni sevmek zorundasın," dedi.

"Hiç de değil," diye itiraz ettim. "Teknik olarak Nate ile akrabayım, ama onu petrol ateşinde yanarken izlemekten mutluluk duyarım."

"Karşılıklı hisler," dedi söz konusu şeytan arkamdan.

Harika, bu da ne? Ashley'e gizlice yaklaşma günü mü?

Sandalye üzerinde dönerek Nate'e özel olarak geliştirdiğim bakışımı ona yönelttim. "Heathcliff, telefonuna cevap vermiyorsun."

Heath, arkamdaki masaya yaslanarak pozisyonunu değiştirdi ve gerçekte olduğumuzdan çok daha samimi olduğumuz izlenimini verdi. "Evet, Ash'e tüm dikkatimi veriyordum. Ne oldu?"

Nate'in öfkeli bakışları ve ikisi arasındaki uzun süreli göz teması, altta yatan gerginliği ve çözülmemiş tartışmaları ima ediyordu, bu ilginçti. Heath ile yaptığım anlaşmanın Nate'i rahatsız etmesi hoşuma *gitmişti*.

"Yaşlılar toplantısı," diye tersledi sonunda. "Sorunu tartışmak için."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar tatlı."

Heath sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Peki. Orada görüşürüz."

Nate bana yine pis bir bakış attı, sonra tek kelime etmeden kahve dükkanından bir kez daha fırladı.

"Aptal," diye mırıldandım ve sandalyemi bir kez daha Carly'ye dönerek çevirdim. Sonra onun Nate ile olan geçmişini hatırladım ve ona anlayışlı bir bakış attım. "Üzgünüm."

Omuz silkti. "Özür dilenecek bir şey yok, aptal. Ne yazık ki ondan kaçınamıyorum, ama yollarımız kesiştiğinde onu yokmuş gibi davranabilirim. Bu da bir şeydir. Ama sen gitmelisin," dedi Heath'e.

"Nate'in kara listesinde bir Briggs yeter." Heath güldü. "Denese bile bana kızgın kalamaz."

Görüşürüz, Ash?"

"Hayır, yapmam gereken ödevlerim var." Ve Abigail'in hayatı hakkında daha fazla araştırma yapmam gerekiyor. Çünkü, lanet olsun, bu gizeme her zamankinden daha fazla bağlanmışım. Abigail gibi sonumun gelmesinden duyduğum sürekli korku ve Nate'in yoğun düşmanlığı dışında, topluma gerçekten yaklaşmak konusunda isteksizdim.

Heath caymış görünmüyordu. "Tamam, o zaman saat beşte kütüphanede görüşürüz?" Barista onun adını seslendi, o da i eceklerimizi almaya gitti ve bize getirdi.

"şey..." Kütüphaneye benimle gelmemesi için bir neden bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Heath parmaklarıyla çenemi tutup başımı geriye doğru eğdi, dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu, sonra kafamın dönmesi bile bitmeden o güzel poposuyla kahve dükkanından çıkıp gitti.

"Uh... bana sahte gelmedi," dedi Carly kıkırdayarak. "Ne oluyor?"

Dudaklarım hala karıncalanırken inledim. "Bilmiyorum. Sanırım beynimde bir arıza oldu ve şimdi neye bulaştığımı bilmiyorum. O anda iyi bir fikir gibi gelmişti." Durup kendime kaşlarımı çattım. "Hayır. Hayır, bu hiçbir zaman iyi bir fikir olmadı."

Arkadaşım sadece güldü, taburesinden kayd  ve çantasını aldı. "Tamam, ben beğendim. Heath diğerleri gibi değil... gerçekten değil. Sadece  yle davranıyor."

"İki yüzlü olmak genelde benim çekici bulduğum bir özellik değildir," diye mırıldandım, kendi kahvemi alıp onu takip ederek dükkandan  ıktım. "Ama bedava kahveleri almaya devam etmekten memnuniyet duyarım. şimdi derse mi gidiyorsun?"

O başını salladı. "Evet. Acele etsem iyi olur, Profesör Johnson geç kalanlara çok sert davranır."

Gülümsedim ama Johnson'ın bir pislik olduğu konusunda bariz çocukça bir şaka yapmadım. Hızlıca vedalaşıp ayrı yollara gittik.

Bir sonraki dersim Bard Hall'daydı, ama nedense kendimi otomatik pilotta kampüsün diğer ucundaki tiyatro bölümüne giderken buldum. Nate ve diğerleri yaşlılarla orada mı buluşuyorlardı? Kim oldukları umurumda değildi.

"Yardımcı olabilir miyim, canım?" diye sordu yaşlı bir kadın, binaya girerken beni korkutup. Ben ona bakarken, o da nazikçe gülümsedi.

"Oh, şey, özür dilerim, ben sadece..." Benim kaderimi tartışabilecek gizli bir topluluğun toplantısını aramaya geldiğimi nasıl açıklayabilirdim ki? Ya da c ppelerin ve maskelerin hala

kostüm departmanında asılı olup olmadığını görmek istediğimi nasıl açıklayabilirdim?

"Üzgünüm," dedim tekrar, başımı sallayarak. "Tuvaleti arıyordum."

Kadın kaşlarını kaldırdı ama koridoru işaret etti. "Soldaki ikinci kapı."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, onun gösterdiği yöne doğru ilerleyip kadınlar tuvaletine girdim.

Bir dakika bekledim, aynada kendime bakarak, drama bölümünde *neyi* başarmayı umduğumu kendime sordum. Gerçekten toplantıya girip dün gece beni iten kişinin kim olduğunu sorabileceğimi mi sanıyordum? Ne için? O topluluğa girmek *istemiyordum*, bu yüzden uyuyan köpekleri uyandırmamam gerekiyordu.

Kararımı verdim, merakımı bir kenara bıraktım ve tiyatro binasından bir kez daha çıktım. Derslerime odaklanmam gerekiyordu, başka bir şeye değil. Heath ile olan tuhaf, sahte ama o kadar da sahte olmayan ilişkimizi bitirmeli, Nate ile barışmalı ve DBS ile ilgili her şeyi görmezden gelmeliydim.

O günün geri kalanında bu kararımı sürdürdüm. Ama o akşam kütüphanede dizüstü bilgisayarımı açtığımda, kendimi bir kez daha arama motoruna Abigail'in adını yazarken buldum.

Kahretsin.

Heath geldiğinde, kafam tamamen bu gizeme dalmıştı. Sanki bırakmadığım bir uyuşturucu gibiydi ve onun bu topluluğun içinde olduğunu bilmek beni daha da ilgilendirdi.

"Selam," diye selamladım onu, hala Abigail'in bahsettiği diğer öğrencilerden biri hakkında yeni keşfettiğim kanıtların etkisindeydim. Artık günlüğü okumak için elimde olmadığı için, günlüğünün ayrıntıları hafızamda gerçekten bulanıklaşmaya başlamıştı, ama bu öğrencinin adını hatırlıyordum.

Görünüşe göre Clara Devine, arabası kara buzda kayarak trajik bir trafik kazasında ölmüştü. Elbette, bu bir kaza olabilirdi... ama Abigail başka türlü düşünüyordu, bu yüzden şimdi bunun bir örtbas olup olmadığını sorguluyordum. Arama penceresini kapattım, böylece üzerinde çalıştığım şeyi göremezdi ve ödevime geri döndüm.

Heath çantasını oturduğum masanın karşısına bıraktı, ama sonra etrafımda dolaşp beni tutmayı sevdiği o tanıdık şekilde yüzümü kavradı. Ben itiraz etmeden önce dudakları dudaklarıma değmişti.

Siktir.

O beni sertçe öperken ben nefes nefese kaldım ve o benim şokumu fırsat bilip öpücüğü daha da derinleştirdi. Dilini dilime değdirdiğinde tüm vücudum ateşle doldu, dudakları tatlı ve baharatlı mükemmel bir dengede beni okşadı, başım dönüp nabzım hızlanana kadar.

"Ne..." Sorum, o beni bıraktığında nefes nefese bir sesle çıktı ve tekrar denemek için boğazımı temizledim. "Şey, ne... burada kimse yok ki."

O sadece sırttı ve masanın diğer tarafındaki yerine oturdu, lanet bir kedi gibi kendini beğenmiş bir şekilde. "Biliyorum. Sadece seni öpmekten hoşlanıyorum. Ee, ne üzerinde çalışıyoruz?"

Şokun etkisiyle yüzüm kızardı ve sözlerim birbirine karıştı, erken modern Avrupa araştırma ödevim hakkında kısa bir açıklama mırıldandım. Heath, görünüşe göre sahte erkek arkadaş rolünü sonuna kadar oynuyordu ve sonraki birkaç saat boyunca utanmadan flört ederken, ben her seferinde telaşlanıyordum.

Gece geç saatlerde beni odama kadar geçirdikten sonra aklıma geldi. Onun DBS toplantısı hakkında soru sormaya bile *çalışmamıştım*. Başından beri niyeti bu muydu? Kahretsin, ben de bu tuzağa tamamen düşmüştüm.

Bütün hafta boyunca Heath, sanki Oscar kazanmaya çalışıyormuş gibi erkek arkadaşım rolünü oynadı, ama onun savunması olarak, benimle ve kampüste konuştuğum herhangi bir erkekle ilgili artık iğrenç dedikodular dolaşmıyordu. Yani... ya onun fikri işe yaramıştı ya da ben o ilk dedikoduları fazla abartmıştım.

Ve dürüst olmak gerekirse... eğleniyordum. Bu yüzden, zayıf motivasyonunu fazla önemsemedim ve sorularımı ustaca geçiştirdiğinde tüm uyarı işaretlerini görmezden geldim. Aptalcaydı ve bunu aktif olarak kabul ettim, ama Heath'e biraz aşık olmuştum.

Nasıl aşık olmamış olabilirdim ki? Komik, çekici, düşünceli ve yasadışı olacak kadar seksi biriydi. Abigail'in günlüğünde okuduklarımı unutmak ve o iğrenç kabul töreninin hiç yaşanmamış gibi davranmak çok kolaydı, özellikle de onun deneyimi ile benimki arasındaki tutarsızlıkları düşününce. Benim çileli deneyimim sırasında kimse zirveden atlamamıştı, kimse ölmemişti.

Cuma sabahı beni Dil Edinimi ve Okuryazarlık Gelişimi dersine götürürken, "Düşündüm de," dedi, "yarın akşam yemeğe çıkmalıyız. Prosper'a hiç gittin mi?"

Kafamı salladım. "Düğünden beri gitmedim." Bu, prova yemeği sırasında yaşanan pusuyu hatırlattı ve o anın tatlı heyecanı bu anı ile bozuldu.

"Tamam, seni dışarı çıkaracağım," dedi. "Bu akşam bir işim var ama belki biz..."

Ne söyleyecekti bilmiyorum ama sözü aniden kesti ve ben de onun bakışlarını takip ederek, Carter'ın dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle çimlerin üzerinde yavaşça yürüdüğünü gördüm.

"Günaydın, aşk kuşları," diye mırıldandı yaklaşırken. "Sahte ilişkiniz bugün nasıl gidiyor? Henüz sıkılmadınız mı?"

Şaşkınlıkla, bakışlarımı Heath'e çevirip suçlayıcı bir şekilde ona baktım. "Ona söyledin mi?"

Heath iç geçirdi ve Carter parmaklarını şıklattı.

"Yakaladım!" diye bağırdı Carter. "Royce bana yüz dolar borçlu."

Heath sinirli bir inilti çıkardı, kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Ne istiyorsun, Carter?"

Kendinden emin piç, kremayı yiyen kedi gibi sırıttı. "Tabii ki kızını çalmak için geldim. Bu saatte uyanırken başka ne yapabilirim ki?"

"Anlamadım?" diye kekeledim, kafam allak bullak olmuştu.

O göz kamaştırıcı gülümsemesini bana çevirdi. "Beni duydun. Bu gece hepimiz bir galaya katılmak zorundayız" — Heath yanımda belirgin bir şekilde gerildi, parmakları kalçama gömüldü — "ve sen benim eşimsin, Spark. Giyecek bir gece elbisesi var mı? Hmm, muhtemelen yok. Odana bir şey gönderirim."

"O galaya gelmeyecek," diye homurdandı Heath, öfkeden titriyordu. "Bunu çoktan kararlaştırdık."

Bu beni duraklattı. "Anlamadım?" Kendimi lanet bir papağan gibi tekrarlıyordum ama beynim o kadar karışmıştı ki.

Heath, ondan uzaklaştığımda sinirli bir ses çıkardı ve eli kalçamdan düştü. "Bu bir sosyete etkinliği," dişlerini sıkarak itiraf etti, "ve sen sosyeteyle ilgilenmek istemiyorsun."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu benimle yapman gereken bir konuşma *konusman gereken bir konu*, benim *hakkımda* değil."

"Uh-oh," diye şarkı söyledi Carter, "cennette sorun var gibi görünüyor."

"Kapa çenenin, Carter," diye bağırdım, öfkemi Heath'e odaklamak için onu görmezden geldim.

Kötü bir hareketti.

Carter'ın neşeli hali yıldırım çarpması gibi bir anda kayboldu ve bir nefeslik sürede beni en yakın ağaca doğru itti ve boğazımı elleriyle sıktı.

"Bir daha benimle böyle konuşma, Spark," diye kulağıma fısıldadı, sesi hareketine uygun bir gök gürültüsü gibiydi.

"Carter!" diye bağırdı Heath. "Onu bırak!"

Ama Carter sadece gözlerime baktı, başparmağıyla çenemi tehditkar bir şekilde okşadı... ya da vaatkar bir şekilde. Heath tekrar adını bağırıncaya kadar ikimiz de gözlerimizi kırpmadık.

İpek gibi yumuşak bir şekilde, Carter'ın kara bulutları dağıldı ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim, Ashley, çok kaba davrandım." Yine de boğazımı bırakmadı. Sıkıca tutmuyordu, sadece *oradaydı*. "Seni saat yedide alacağım, tamam mı?"

Afallamış bir şekilde, kalbim hızla çarparak sadece başımı salladım.

"Güzel," dedi, ve yemin ederim ki, bundan sonra sessizce ima edilen bir kız vardı ki, bu beni heyecanlandırdı. Tanrım, Carter bambaşka biriydi.

"Tamam, yeter," diye bağırdı Heath. "Onu korkutup istediğini yaptırdın, şimdi bırak onu."

Carter dilini alt dudağına sürdü, koyu mavi gözleri, açıklayamadığım bir şekilde beni çeken bir yaramazlıkla parıltıyordu. "Korkmuyorsun, değil mi Spark? *Merak ediyorsun*. Bu yüzden seni bu geceki randevum olarak seçtim. *Erkek arkadaşına* onun randevusunun kim olduğunu sormalısın." Beni tuttuğu kadar ani bir şekilde bırakıp uzaklaştı. "Bu gece görüşürüz, ortak!"

Elimi boğazıma götürdüm ve onun hafifçe zıplayarak uzaklaşmasını izledim. "Az önce ne oldu böyle?"

"Carter Bassington oldu," diye mırıldandı Heath, hâlâ öfkeli bir şekilde. "İyi misin? Yaralanmadın, değil mi?"

Tereddüt ettim, dudaklarımı yaladım. "Bu onun yapacağı bir şey mi? Yani bana zarar vermek gibi?"

Heath'in kaşlarını kaldırması, ihtiyacım olan tek cevaptı. Evet, yapardı.

Yutkundum ve başımı salladım. "Hayır, incinmedim. Ama az önce *ne* oldu? Gala mı? Senin eşinin kim olduğunu sormakla ne demek istedi?"

Heath yüzünü buruşturdu. "Bu... ah, lanet olası Carter *tam* bir pislik. Hepimiz galaya bir eş getirmek zorundayız, başka bir DB. Her çift bir oyun için takım olur."

"Tamam... peki senin eşin kim?" Kırılmıştım ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Belki de ona aşık olduğum ve o

benim istediğim rolü oynadığı içindi?

Heath yüzünü elleriyle kapattı, açıkça sinirli ve rahatsızdı. "Jade."

Dudaklarım açıldı ve gözlerim büyüdü. "Oh. Anlıyorum." "O

kurnazdır," diye açıkladı, yüzünü buruşturarak.

Yavaşça başımı salladım. "Hadi canım. O zaman herkes aramızdaki ilişkinin sahte olduğunu biliyor olmalı, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Ben sadece... kazanmak istiyorum." Sinirli bir şekilde ellerini genişçe açtı.

"Tabii. Ve Jade bunun için en iyi seçenek mi? Anladım."

"Neden şu anda üzgünsün? DB'lerle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum?" Benim tepkimi anlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Ben kendim bile neden üzüldüğümü anlayamıyorken, ona da bol şans. Düşündüm de, kimse bana büyüklerin toplantısının sonucunu söylememişti. Hala inisiye miydim, değil miydim? Neden bu kadar gizemli davranıyorlardı?

"İlgilenmiyorum!" diye karşılık verdim, kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak. "Ama *lanet olsun* Heath, neden sordun..." Kendimi durdurdum, *incinmiş* gibi görünmeden sözlerimi yuttum. "Boş ver. Derse gitmem lazım."

"Ash, bekle!" diye seslendi ama ben çoktan uzaklaşmıştım, muhtemelen geç kalmış olduğum dersime doğru ilerliyordum.

Yapmam gereken çok fazla iç muhasebe vardı ve kampüsün ortasında Heath'e düşüncelerimi haykırmak bunun için uygun bir yer değildi. Bir haftalık kısa sürede ona karşı hisler beslediğimi itiraf etmeden yeterince kendimi utandırmıştım. *Her şeyi lanet olsun*.

Profesör PowerPoint sunumuna başlarken sınıfa girdim ve Heath, Carter, Devil's Backbone Society ve kafamdaki tüm karışık duyguları bir kenara ittim. Derslerime odaklanıp, diğer her şeyi sonra halledecektim.

Çoğunlukla bunu başardım. Ta ki ders kitabımın kenarlarına çizdiğim desenin Carter'ın boynundaki dövmeyle andırdığını fark edene kadar.

Günün sonunda, doğrudan Carly'nin odasına gittim ve kısa bir kapı çalma sesinden sonra içeri girdim.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaşım, masasının üzerinde yayılmış ders notlarından başını kaldırarak. "Ne yaptı?"

Ben somurtarak baktım. "Hangi *Heath*?"

Carly yüzünü buruşturdu. "Heath'i kastettim... Nate ile yine mi tartıştın?"

"Neyse ki hayır. Carter. Bu akşamki galaya gidiyor musun?" Etrafa göz gezdirdim ve dolabının kapısında asılı duran elbise çantasını fark ettim.

O koltuğunda sağa döndü, okuma gözlüklerini çıkardı ve bana uzun uzun baktı. "*Sen* gidiyor musun?"

Omuz silktim. "Belki. Ne bu?"

Dudaklarında aptalca bir gülümseme belirdi. "Bu bir gala. Hiç galaya gitmedin mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Gitmediğimi biliyorsun, ukala şey, ve buna rağmen galaların *ne* olduğunu biliyorum... Bu galayı ve neden senin ürkütücü gizli topluluğunun bir parçası olduğunu bilmek istiyorum."

"Tamam, A, bu ürkütücü değil, tarihi bir olay, ve B, bu hala sadece bir gala. Daha doğrusu, Kurucu Aileler Gala Yemeği, zengin ve nüfuzlu aileleri davet edip okul için yüklü miktarda bağış topladıkları bir etkinlik." Arkalarına yaslanıp bir ayağını sandalyeye koydu. "Yani tüm DB'ler gidiyor çünkü bizler temelde zengin ve nüfuzlu aileleriz. Bu da, bilirsin, yaramazlıklar yapmak için kolay bir ortam yaratıyor."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Yaramazlıklar mı?"

O başını salladı. "Aynen öyle. Peki... ne giyeceksin? Kıyafet kodu beyaz kravat ve pislik olmak istemem ama gardırobunu gördüm."

"Cidden mi? Resmi bir yer olacağını biliyordum ama *beyaz kravat mı*? Kahretsin. Şey... bir şey ödünç alabilir miyim?" Umutla dolabına baktım, ama Carly güldü.

"Gizli bir terzi değilsen ya da 30 cm topuklu ayakkabılar giymezen, benim gece elbiselerimin hiçbirisi sana uymaz, kızım. Alınma ama sen çok kısasın."

İnledim ama haklıydı. "Doğru. Merak etme, hallederim." Sonuçta Carter bir şeyler göndereceğini söylemişti. "Ama söyle

bana söyle, bu etkinliğe gelmem aptalca bir fikir mi? Sonunda çıplak soyulup bayrak direğine bantlanacak mıyım?"

Carly burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Ne? Hayır. Sanırım bu topluluğun ne olduğu konusunda yanlış bir fikrin var. Bu gece göreceksin, Ash. Aslında çok eğlenceli."

O samimi görünüyordu ve ben yine merakın pençesine kapılmıştım, bu yüzden iç geçirdim. "Tamam, sana güveniyorum. Sanırım... duş alsam iyi olur, değil mi?" Bir sürü nedenden dolayı duş almak istemiyordum, en büyüğü de günlüğün doğru olması durumunda başıma neler gelebileceğinden endişe duyduğumu inkar edemememdi, ama aynı zamanda toplum hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatına da karşı koyamıyordum.

"Lütfen duş al, buradan kokunu alabiliyorum," diye alay etti, burnunu tutarak.

Gülerek ona orta parmağımı gösterdim ve odasından çıktım. Carly'nin galada olacağını bilmek, Heath yerine Carter'la gidecek olsam da, Heath'in Jade'le birlikte orada olacağını bilsem de, tüm bu konuda kendimi çok daha iyi hissettirdi.

Carly gardırobum konusunda haklıydı, ama duştan döndüğümde kapımın önünde kocaman bir kutu vardı. Kurdeleye takılı kartta sadece *Ashley* adımı süslü bir el yazısıyla yazılmıştı ve C. imzalanmıştı.

Carter en azından sözünün eri bir adamdı.

Kutuyu odama taşıdım, kapıyı arkamdan kapattım ve yatağın üzerine koydum. İçinde sadece çarpıcı bir kırmızı saten elbise değil, aynı zamanda bir çift siyah bantlı topuklu ayakkabı ve uzun siyah opera eldivenleri de buldum.

Tüm set nefes kesiciydi ve elbise ile ayakkabıların bana tam olarak uymasına hiç şaşırmadım. Carter tam da öyle bir adamdı.

"Vay *canına*," Carly içeri girdikten sonra ıslıkla haykırdı. "Bu şey burada öylece duruyor muydu?"

Gülümsedim ve eldivenlerden birini giydim. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

Carly, bir tarafında düzinelerce karmaşık aplike çiçek bulunan yumuşak yeşil renkli prenses tarzı tafta bir elbise giyiyordu. O da

opera eldivenleri giymişti, ama onunkiler çiçek detaylarına uyması için tozlu mor renkteydi.

"Teşekkürler," diye cevapladı ve hafifçe döndü. "Heath seni almaya gelecek mi?"

Dudaklarım aralandı ve ona küçük tartışmamızdan bahsetmediğimi fark ettim. Meğer açıklamama gerek yokmuş, çünkü Carter tam o anda açık kapımı çaldı ve ağzım kurudu.

Farklı bir şekilde, o da tam bir smokin giymişti, ama gömleği mürekkep siyahı ve kravatı benim elbiseyle mükemmel uyumlu koyu kırmızıydı. *İnanılmaz* görünüyordu. Hayal edilen her zengin kötü çocuk fantezisi gibi.

"Gitmeye hazır mısın, Spark?" diye sordu, beni baştan aşağı bir kez daha süzdü. "Bu elbiseyle çok güzel görünüyorsun."

"Um...?" Carly panik içinde ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Ne oluyor?"

Carter sıırttı. "Savaş oyunları, Carly canım." Bana baktı. "Gidelim mi?"

Yutkundum, sonra ikinci eldivenimi dirseğimin üzerine kadar çektim. "Evet," diye cevap verdim nefes nefese. Sonra, kendini koruma duygusu olmayan bir aptal gibi, uzattığı eli tuttum.

Carter'ın şoförlü arabasından indiğimde, Nate'in öfkeli yüzü beni karşıladı ve dengemi sağlamak için uzattığı elini tuttum. Yeni stiletto ayakkabılarımın kalem kalınlığındaki topukları nedeniyle, o ele ihtiyacım vardı ve yolculuk boyunca mükemmel bir beyefendi gibi davrandığı için tereddüt etmedim.

"Bu bir şaka mı, Bass?" Nate boğuk bir sesle sordu, sol gözü öfkeden titriyordu. Sonra gözleri tekrar aynı şeyi yaparken hafifçe açıldı. Bir anlığına, şaşkınlıkla dudakları aralandı, sonra Carter beni öne çekti ve arabanın kapısını çarparak büyüü bozdu.

"Gülüyor musun?" diye sordu Carter, Nate'in ruh halindeki değişikliği fark etmemiş gibi görünüyordu. Nazik bir eliyle belime dokundu ve benimle birlikte yürümeye başladı... Nate'i ya takip etmesini ya da siktirip gitmesini bırakarak.

Nate öfkeli bir ses çıkardı ve peşinden gitti. "Kesinlikle hayır." Carter omuzlarını hafifçe silkti. "O zaman, sanırım bu bir şaka değil.

Yeni kız kardeşin Portia Levigne Couture'da muhteşem görünmüyor mu?

"Bass, benimle konuşurken çekip gitme lan," diye bağırdı Nate, Carter'ın omzunu tutmak için elini uzattı.

Bunun kötü bir hareket olduğunu ben bile söyleyebilirdim, ama bu Nate'di, bu yüzden Carter dönüp onu gömleğinin önünden yakaladığında pek umursamadım. Carter'ın ani ruh hali değişimlerinin kurbanı olduğum zamankinden farklı olarak, Nate hiç irkilmedi.

"Ses tonuna dikkat et, Essex," diye bağırdı Carter, şiddet saçarak.

Nate onu geri itti ve Carter'ın gömleğini tutan elini kurtardı. "Siktir git, Bass. On iki yaşındayken seni dövmüştüm, şimdi de yine döveceğim."

Nate'in yüzünün kaldırırma çarpmasını görmek istesem de - çünkü param Carter'a yatırmıştım - çok dikkat çekiyorduk ve tanıdık bir çift, bırakma hattının ilerisinde bir Rolls-Royce Phantom'dan inmişti.

"Max'in senin gerçek yüzünü görmesini istemiyorsan, Nate," dedim ve Carter misilleme yapamadan hızla ikisinin arasına girdim, "çocukça öfkeni kontrol altına almanı öneririm."

Durdu, kaşlarını çatarak bana şaşkınlıkla baktı. Sonra başımı sola eğdiğimde, bakışları da beni takip etti. İfadesindeki ve duruşundaki ani değişiklik, ailelerimizi gördüğünü gösteriyordu ve hızla elini buruşuk gömleğinin üzerine koydu.

Max, annemi koluna takarak yaklaşırken çocuklara selam verdi. "Nathaniel, Carter. Umarım kavgayı bölmüyorsunuzdur?"

Nate, başımın üzerinden Carter'a sert bir bakış attı, sonra babasına zoraki bir gülümseme takındı. "Hiç de değil. Carter sadece dengesini kaybetti, hepsi bu. Sanırım yine içki içmiş."

Max derin bir nefes aldı. "Carter, evlat, bunu konuşmuştuk..."

Carter elini belime doladı, avucunu karnıma koydu ve beni bir adım geri çekerek kucakladı. "Max, bu sevimli yaratığın sorumluluğunu üstlendiğim sürece içmeye cesaret edemem."

Max'in gözleri büyüdü ve şaşkın bir ses çıkardı. "Ashley? Tanrım, tatlım, seni tanıyamadım bile."

Annem ise tanıdı ve bana sinsi bir gülümseme attı. "Tabii ki tanımadın canım, ama muhteşem görünüyor, değil mi?"

Max'in yanakları utançtan kızardı ve bana utangaç bir gülümseme attı. "Üzgünüm, tatlım. Çocukların bu tür etkinliklere oldukça acı verici kızları getirmelerine alışkınım. Birlikte mi geldiniz?" Carter'ın karnımdaki eline bir göz attı ve sonra anneme şaşkın bir bakış attı.

Annem sadece omuz silkti ve onun kolunu nazikçe çekti. "Hadi, çocukları bırak. Henry ve Alice'in geldiğini gördüm." Bana sıcak, güven verici bir gülümseme attı. "Ash, muhteşem görünüyorsun."

"Annesinden almış," dedi Carter, annem ise kahkahayla güldü.

"Çapkın," diye suçladı annem, sırtarak. "Hadi, Max."

Devasa malikanenin ana merdivenlerinden yukarı çıkmaya devam ettiler ve bir dakika boyunca kimse konuşmadı. Sonra Carter, Nate'i tamamen görmezden gelerek, annem ve Max'in az önce kaybolduğu giriş holüne doğru beni götürürken, benimle birlikte yürümem için bana nazikçe dürttü.

"Bu tartışma bitmedi," diye Nate arkamızdan homurdandı.

Carter'ın cevabı orta parmağını uzatıp yürümeye devam etmek oldu.

"O neydi öyle?" Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda ve önümüzde duran insanların konuk listesinden isimlerini kontrol etmelerini beklerken sordum. "Dördünüzün çok sıkı fıkı olduğunuzu düşünmüştüm. Kardeş gibiydiniz."

Bana baktı, koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Öyleyiz."

"Tamam... yani az önce neredeyse kavga edecektiniz, bu..."

O güldü. "Nate sadece havlar, ısırmaz. Güzel yüzünü tekrar mahvetme riskini almaz, benim iz bırakacağımı bilir."

"Benim demek istediğim de bu."

Önümüzdeki çift içeri girdi ve Carter, konuk listesindeki isimlerimizi ev sahibine söyledi. "*Artı bir*" yerine benim adımı kullandığını duyunca şaşırdım, ama belki de galada böyle bir kural vardı.

"Nathaniel, seni bu gece randevum olarak getirdiğim için çok kızgın," diye açıkladı, fuayeye girdikten sonra. "Muhtemelen Heathcliff'ten bile daha kızgın, ama farklı nedenlerden dolayı."

Heath'in adı geçince içimi soğuk bir endişe kapladı. O da *Jade* ile birlikte buradaydı. "Ve bu neden iyi bir şey?"

"Çünkü arkadaşlarım heyecanlandıklarında mantıklı düşünemiyorlar, bu da Society Challenge'a tam olarak odaklanamadıkları anlamına geliyor." Sessizce konuştu, sanki bir sır veriyormuş gibi sesini alçak tuttu. Sanki bana bilmemem gereken şeyler söylüyormuş gibi. Bu bana tuhaf, heyecanlı bir his verdi. "Ve bu da demek oluyor ki, sevgili Ashley, *biz* kazanacağız."

Tamam. Meraklandım. "Ne kazanacağız?"

Carter gözlerime bakarak seksi gülümsemesini genişletti. "Nate'i yenmenin verdiği tatmin, Spark. Bunun yeterli olmadığını söyleme bana.

Senin için... Onu bir kademe aşağı indirmek istediğini güzel yüzünden okunuyor.

Cevap olarak gülümsemem, ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Her şeyin bir zamanı var, güzelim. Şimdilik galaya katılalım. Dans eder misin?" Elinde bir avuç dolusu özenle giyinmiş çiftin balo salonunda *vals yaptığı*ni işaret etti. Gerçek bir balo salonu. Bu yüzyılda böyle bir şeyin varlığından haberdar değildim, ama zihnim hızla bu malikanenin baloların daha yaygın olduğu bir dönemde inşa edilmiş olabileceğini kaydetti.

Kafamı salladım. "Hayır." Geçen bir garson tepsisini uzattı, ben de bir kadeh şampanya almak için uzandım, sonra tereddüt ettim. "İçki içsem olur mu?"

Carter gözlerini devirdi ve tepsiden iki bardak aldı. "Nate tam bir pislik," dedi ve bana bir bardak uzattı. "On yedi yaşındayken *çok kısa süreli* bir madde bağımlılığı sorunum vardı. Alkol değildi. Ama o zamanlar Max benim yasal vasımdı ve okuldan birkaç kez aranmıştı. Alkol olduğunu sandı ve ben de onu düzeltmedim."

Şaşkınlık bir an dilimi tuttu ve eldivenli elimle şampanyadan bir yudum aldım. Carter sadece beni izliyor, bir tepki bekliyordu, ben de boğazımı temizledim ve düşündüğümü söyledim.

"Bu gece çok açık ve dürüst davranıyorsun, Carter. Neden?"

Dudakları kıvrıldı. "Sırlara inanmıyorum, Spark. Sırlar sadece sana zarar vermek isteyenlerin eline koz verir. Her şeyi açıkça ortaya koyup onlara koz vermemek daha iyidir. Bak, *erkek* arkadaşın geliyor." Bu kelimenin keskin tonu beni iniltiye boğdu.

Konuşurken dolaşıyorduk ve balo salonunu geçmiştik ama giriş holünü hala net bir şekilde görebiliyorduk. Tabii ki, Heath az önce gelmişti, sert ve sinirli görünüyordu, Jade de yanına yapışmıştı. Ben izlerken, Jade uzun kirpiklerini ona doğru kaldırdı ve boğazındaki ağır mücevherlerin ışıkları dans ederken bir şeyler söyledi.

"Nasıl sahte davrandığını anladığımı bilmek ister misin?" Carter kulağıma fısıldadı ve bakarken girdiğim trans halinden bir anda uyandım.

Dudaklarımı ıslattım ve kasıtlı olarak Heath ve Jade'e sırtımı döndüm.
Gözden uzak, gönülden uzak. Değil mi?

"Tabii. Nasıl?"

"Oh, bilmek ister *misin* diye sordum. Sana söyleyeceğim demedim." Kendi içkisini yudumlarken, son derece kendini beğenmiş bir şekilde gözlerime baktı.

Gözlerimi devirdim. "Sır saklamama konusunda ne oldu, hmm?"

"Sır saklamıyorum, stratejik olarak bilgi saklıyorum. Arada büyük fark var." Koyu mavi gözleri benimkilerden uzaklaşarak arkamdaki birini gözlemledi. "Sadece bir uyarı, Spark, bu tür etkinliklerde fiziksel kavgalar çok hoş karşılanmaz. Jade'e tokat atmak istiyorsan, bunu başka bir güne saklaman gerekecek."

Alaycı bir kahkaha attım. "O bir şey başlatırsa, benden bir tokat daha fazlasını alır, bunu sen de biliyorsun."

Bakışları bana geri döndü ve beni keskin bir nefes almaya zorlayan bir sıcaklık vardı, ama ne söylemek istemiş olursa olsun, Jade'in tırnakları tahtaya sürtünür gibi sesiyle kaba bir şekilde kesildi.

"O burada ne arıyor?" diye sordu, ben de dönüp baktım. "Bu etkinlik yeni başlayanlar için değil."

Carter kaşlarını kaldırdı, ama Jade'in kolunu acı verici bir şekilde tutan Heath'ti. "Sesini alçalt," diye bağırdı.

O, gözlerimi geriye doğru yuvarlamak isteyeceğim kadar acınası bir şekilde sızlandı, ama Royce, GQ Regency çekiminden çıkmış gibi görünüp balo salonuna girdiğinde dikkatimi çekti. Yanımıza gelip yol üzerinde bir kadeh şampanya alırken yanında birini getirmiş gibi görünmüyordu.

"Bu ilginç bir gelişme," diye mırıldandı, beni baştan aşağı süzerken. Yavaşça. "Ne eğlenceli. Nate nerede?"

Heath kafamda bir delik açmak istercesine bana bakıyordu, ama ben kasıtlı olarak ona bakmıyordum ve bu yüzden Royce'un okunaksız gözleriyle karşılaştım. Beni burada görmekten

burada görmekten kızgın mıydı? Yüzündeki ifade *hiçbir* şey belli etmiyordu ama nedense onun eğlendiğini hissediyordum.

"İşte burada," dedi Carter, fuayeye doğru başını sallayarak. Gözlerimi Royce'dan ayırdığımda, Carter kolunu tekrar belime doladı, avucunu dışarıda beni tuttuğu gibi sahiplenici bir şekilde karnımın üzerine koydu. Bu ne anlama *geliyordu*?

Royce da bunu fark etti, Carter'ın eline anlamlı bir bakış attı, sonra arkadaşına soru dolu bir bakışla kaşlarını kaldırdı. Sonra bakışları Heath'e kaydı ve dudaklarında biraz acımasız, bilmiş bir gülümseme belirdi. Harika. Artık kendimi, anlamını bile anlayamadığım bir satranç tahtasındaki bir piyon gibi hissetmeye başlamıştım.

Nate, balo salonunu geçip bize katılmak için gelirken hâlâ kötü bir ruh hali içinde görünüyordu, güzel ama biraz sersemlemiş görünümlü sarışın bir kız sürekli eline yapışmıştı. Masalsı bir prenses gibi soluk pembe tafta balo elbisesi giymişti, ama saçlarının durumu ve bulaşmış ruj izleri, kıyafeti kadar masum olmadığını gösteriyordu. "Paigey!" Jade sevinçle çığlık attı ve Heath'in kolunu bırakıp sarışın kıza sarıldı. "Tanrıya şükür buradasın, ben de tam

Bütün gece karavan çöplüğüyle baş başa kalacağım diye endişeleniyordum. Oh, harika, şimdi de karavan çöplüğüydüm.

Nate'in kız arkadaşı bana soğuk, cansız bir bakış attı, sonra kolunu Jade'in koluna takarak hepimizden uzaklaştı. Paige arkadaşına bir şey söylemek için eğildi ve Jade, ikisi balo salonunda birlikte sallanarak uzaklaşırken tiz bir kahkaha attı.

Onların ardından, dört erkek de konuşmadı. Sessizlik o kadar uzadı ki rahatsız edici hale geldi ve ben kısa bir iç çekişle nefes verdim.

"Peki. Sanırım bu benim de gitme zamanım," diye mırıldandım ve Carter'ın elini elbisemden çektim.

"Uzaklaşma," dedi Carter alçak sesle. "Önümüzde büyük bir gece var."

Cevap vermedim, ama o lanet olası heyecan verici his içimde yeniden uyandı. *Bu* da neyin nesiydi?

"Hey, bekle!" Heath, odanın yan tarafındaki tavandan tabana pencerelerin yanında kurulan bara neredeyse ulaştığımda seslendi. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Parmakları kolumu sardı ama Jade'i azarladığı zamanki gibi sert değildi, nazik bir dokunuştı. Derin bir nefes aldım çünkü *lanet olsun*, ona olan aşkım hala geçmemişti. Aptalca sahte flört fikri kafamı allak bullak etmişti.

"Tabii," diye cevap verdim, çaresizce rahat ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak. "Ne oldu?"

Kaşları çatıldı. "Bana kızgınsın."

Çenem gerildi, ama sonuçta kızgın olmaya hakkım yoktu. Ne de olsa, biz *sahteydik*. Bunu akılda tutarak, başımı salladım. "Hiç de değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ama artık Carter bizim *aslında* çıkmadığımızı bildiği için, bu oyunu sürdürmenin bir anlamı kalmadı. Özellikle de sen başka bir kızla buradasın."

Sinirli bir şekilde saçlarını elleriyle taradı ve smokininin ne kadar yakıştığına dikkatimi çekti. Beyaz kravat, yeni favori kıyafet kuralım olmuştu.

"Tamam, sana kızgıyım," dedi ve bana inatçı bir bakış attı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Neden?"

Az önce geldiğimiz yönü işaret etti. "Carter'la buradasın!"

"Ve...?" Onun düşünce akışını takip edemiyordum.

Kaşlarını daha da çatarak, "Ve ben kıskanıyorum, Ash. Ben de..."

"Hey..." Carly araya girdi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Burada ciddi ve önemli bir şeyi bölmüyorum, değil mi?" Sanki tamamen farkında ki o kesinlikle *idi*. "Harika. İyi sohbet,

Heathcliff. Randevun seni arıyor ve ben Ash ile konuşmam gerek. Hoşça kal.

Beni Heath'ten ustaca uzaklaştırdı ve beni büyük merdivenlerden yukarı sürükleyip partiyi gören bir şezlonga oturtana kadar durmadı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

Bana uzun uzun baktı. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim, Ashley Layne. Ne zamandan beri Heath ve Carter arasında bir aşk üçgenine kapıldın? Carter'ın yanında gerçekten *çok* dikkatli olmalısın, o..."

"Sinirli mi? Bunu çok iyi biliyorum. *Senin* neyin var ? Stresli görünüyorsun."

Carly yüzünü buruşturdu, bakışları altımızdaki partiyi takip ediyordu. "Evet. Paige ve Jade ile bir tartışma yaşadım."

"Ah." Nate'in aldattığı halde Carly'nin hala evi yıkan bir fahişe gibi muamele görmesinden nefret ediyordum. O tam bir pislikti. Onu tekrar hayalarına yumruklamam gerekiyordu. "Sen iyi misin? Sana zarar vermediler mi?"

Carly zayıf bir gülümseme gösterdi. "Bana fiziksel olarak asla zarar vermezler. Bu toplum kurallarına aykırı." Bana göz kırptı ve omuz silktili. "Bu yüzden sözlü tacizle yetiniyorlar. Muhtemelen Jade de bu yüzden bütün hafta senden uzak durdu."

Abigail'in deneyiminin sonuçları göz önüne alındığında, bu şaşırtıcıydı. "Huh. Bu kuralı sevdiğimi sanmıyorum..." Ama yine de, Carter'ın Jade'i *başka bir yerde* tokatlaması konusunda yaptığı uyarı, etrafta kimse yoksa sorun olmayacağını düşündürdü. Bu düşünce beni gülümsetti. Sonra hain hayal gücüm, Carter'ın bunu keyifle izlediğini ekledi ve heyecan ve biraz da tahrikle midem sıkıştı. *Kahretsin.*

"Gala bitene kadar benimle takılmak ister misin? Yoksa aşağıdaki o karmaşık aşk üçgenine geri dönmek mi istiyorsun?" Dudaklarını büzmüş ve gözlerini kısmış haliyle bana bir sürü soru soruyordu ve ben iç geçirdim.

"Gerçek mi?"

O, biraz kırılmış gibi görünüyordu ama başını salladı. "Her zaman."

"Aşk üçgeni falan yok. Heath'le çıkmıyorum bile, o sadece... Tamam, lanet olsun, şimdi kulağa *çok* aptalca geliyor ama o zaman mantıklı gelmişti

Royce ve benim, benim ve Carter hakkında dedikodular çıkmasından panikledim, bu yüzden Heath'ten sahte bir ilişki yaşamayı ve dramayı kontrol altında tutmayı istedim. Vay canına, tamam, bunu yüksek sesle söylemek daha da kötü." Yüzümü buruşturdum, gözlerimi ovma ve koyu göz makyajımı bulaştırma dürtüsüne direndim. "Benim neyim var? Bu hiç mantıklı değil!"

Carly kahkahalarla güldü. "Aman Tanrım, Heath'i sevdiğin için kendini manipüle ettin."

Ben yüzümü buruşturdum. "Sanırım yle yaptım. Ama bunu öneren oydu."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki o önerdi. Seni herkesin içinde öpen de o, değil mi? Gerçekmiş gibi göstermek için?"

Yanaklarım utançtan kızardı. "Sadece herkesin önünde değil," diye mırıldandım, kendimi aptal hissederek.

Carly kahkahayı bastı. "Sen sahte bir ilişki yaşamıyorsun dostum. Birbirinizden hoşlanıyorsunuz. Bu *tamamen normal* ve aslında bunu itiraf etmemeniz garip."

Uzun bir nefes verdim. "Ah, bu Nate'in arabamı izip, Heath'in masaj içimde bana uygunsuz bir teklifte bulunduğunda beni seks işçisi gibi göstermeye çalışmasından kaynaklanan kinimden kaynaklanıyor."

Ağzı açık kaldı. "Anlamadım?" "Uh... uzun hikaye.

Sayılır."

"Vaktim var." Ayağa kalktı ve garsona bize yeni içecekler getirmesi için işaret etti, sonra yanımdaki koltuğa oturdu. "Baştan başla, seni kirli sır saklayan."

Ve ben de öyle yaptım.

Carly'ye *tüm* detayları anlattığımda, Heath'in bütün hafta boyunca bana ne kadar tatlı davrandığını ve pcklerinin sadece görünüşten ibaret olmadığını da dahil ederek, onun muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Heath *sadece* numara yapmıyordu. Ben de yle.

Ama o Jade'le buradaydı ve bana bundan bahsetmeyi planlamamıştı, ve bu hala canımı yakıyordu.

"Bak. Jade meselesi sorun değil," dedi Carly. "Güven bana. Bu gece için bir tarih seçmek, kiminle akşam geçirmek istediğinle ilgili değildi, kimin sana

Bu yüzden Martin'le buradayım. Kötü kokulu bir balık gibi bir kişiliği var, ama akıllıdır."

"Onlardan bahsetmişken..." Kafamı, merdivenlerden bize doğru gelen pek de çekici olmayan adama doğru eğdim. Smokini, galadaki diğer tüm beyefendilerinki gibi tertemizdi ve bileğindeki saat, paranın kokusunu yayıyordu.

Carly sessizce inledi, sonra nazik bir gülümseme takındı. "Merhaba Martin."

"Carly, yarışma başlamak üzere ve henüz stratejiyi hiç konuşmadık. Yapmamız gereken..." Sözüünü kesip bana doğru sert bir bakış attı. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Arkadaşım dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ama yine de ayağa kalktı. "*Tamam*. Ama sadece Ash teknik olarak rakibimiz olduğu için. Sonra görüşürüz kızım."

Yalnız kaldığımda, partiye dönmeden önce üst katta tuvaleti aramaya karar verdim. Martin zamanın yaklaştığını söylemişti ve ben hala yarışmanın ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden Carter'dan biraz bilgi almam gerekiyordu.

Sonunda bir tuvalet buldum — yol boyunca birkaç odayı dolaştıktan sonra — ve elbiseyi mahvetmeden işlemeye çalışırken beş dakika boyunca resmi elbise kıyafetini lanetledim. İşimi bitirdikten sonra, mendille makyajımın parlaklığını biraz sildim ve partiye geri döndüm.

Yürürken uzun siyah eldivenlerimi giymeye dalmıştım, çarpışmayı önlemek için çok yaklaşıma kadar tehlikeyi fark etmedim.

"Başka bir müşteriyle işin bitti mi Layne?" Nate, bir adım geriye sendelediğimde alaycı bir şekilde sordu. "Senin gibi fahişeler çok çalışkan, hızlı para kazanma fırsatını asla kaçırmazlar."

Öfke göğsümde kabardı ve dişlerimi sıktım. "Bu kıskançlık mı, Essex? Senden o kadar tiksiniyorum ki, hiçbir para fikrimi değiştiremez, bu yüzden egon incindi mi?"

Dudakları kıvrıldı ve soğuk bir kahkaha attı. "Bu çok sevimli, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Karanlık bakışları benden başka bir yere kaydı ve kaşları kalktı. "Cidden, Royce, sen de mi?"

Şaşkınlıkla döndüğümde Royce'u koridorda yürürken gördüm, gömleği pantolonundan çıkmış ve papyonu boynunda gevşek duruyordu. Hızlı bir seks yapmış gibi görünüyordu, ama kesinlikle benimle olmamıştı.

Royce hafifçe kaşlarını çattı, Nate ile bana bakarak omuz silkti. "Tabii, neden olmasın? O çok seksi."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Ben..."

"Hey, Ashley'yi gördünüz mü?" diye sordu Carter, küçük koridor partimize katılarak. "Oh, buradasın."

"Layne ve Royce burada özel bir parti veriyorlardı," dedi Nate, son derece kendini beğenmiş bir şekilde.

Carter sadece omuz silkti. "Tamam, harika. Hadi Spark, sana ihtiyacım var." Elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve Nate bu gece hizmetlerimin ne kadar *rağbet* gördüğüne dair alaycı bir yorum daha yaparken beni çekip götürdü.

"Onun sorunu ne lan?" diye bağırdım, Nate'in aşağılayıcı saçmalıklarına öfkelenirken, onu yerine koyamadığım için kendime de kızgındım. Royce neden yalan söylemişti ki?

Carter bana bir bakış attı ama eve doğru ilerlemeye devam etti. "Gala bitiyor," diye bilgilendirdi beni, sorumu görmezden gelerek, "bu da mücadelenin başladığı anlamına geliyor. İlk yapmamız gereken bir saklanma yeri bulmak."

"Ne için?"

"İyi bir yer bulduğumuzda açıklayacağım," diye cevapladı, arkamıza bakarak bir kapıyı açıp beni içeriye davet etti.

"Çık dışarı!" diye bağırdı bir kadın, fermuarı açık elbisesini göğsüne sıkıca tutarak.

Nefesimi tuttum ve bir adım geri çekildim, sonra Paige'i tanıdım — Nate'in kız arkadaşı. Ama Nate bana seslendiğinde daha yeni yukarı çıkmıştı, yani...

"Siktir!" diye bağırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Royce bu yönden yeni sikilmiş gibi görünüyordu ve Paige'in görünüşüne bakılırsa...

Carter'ın karnıma koyduğu eli - görünüşe göre beni tutmak için en sevdiği yöntemdi - ben daha fazla bir şey söyleyemeden beni odadan tekrar nazikçe dışarı çıkardı ve kapı yüzümüze çarptı.

"Carter, bu..." Nate'in kız arkadaşının en iyi arkadaşlarından biriyle yattığını fark edince şok oldum ve boğuk bir sesle konuşmaya başladım. Nate'i sevmiyordum ama *lanet olsun*.

"Farkındayım." Carter sözümü kesti. "Bu bizi ilgilendirmez, Spark. Hadi, zaman geçiyor."

Saklanacak bir yer, öyle demişti, değil mi? "Bir fikrim var."

Carter öncülük etmeme izin verdi, koridorda hızla ilerledi ve ben büyük bir yatak odasına girip, bitişiğindeki devasa banyoya açılan kapıyı açtığımda peşimden geldi.

"Buraya gel," diye fısıldadım ve tuvalet ararken daha önce denediğim küçük kapıyı açtım.

Carter benimle birlikte içeri girdi ve birdenbire, ahşap kaplı küçük oda *çok daha* küçük göründü. "Sauna mı? Güzel. Bu saatte kimse buraya bakmaya gelmez."

Övgüye gülümsedim, sonra kendime geldim. "Tamam, peki... ne yapıyoruz? Zorluk nedir? Tehlikeli mi?" Abigail'in uyarıları aklımda canlandı, ama giderek onun paranoyak ya da hayalperest olduğunu düşünmeye başladım. Yaşadıklarımın hiçbirisi, onun anlattığı karanlık, korkutucu şeylerle uyuşmuyordu. Bir galadan bahsetmişti, ama anlattığına göre, ev sahibesinden bir aile yadigarı çalması istenmiş, bunu yapmadığı için dayakla cezalandırılmıştı.

Carter bankta oturdu ve bana biraz nefes alma fırsatı verdi. Sauna içi *karanlıktı*, özellikle kapı kapandığında, bu yüzden telefonunu çıkardı ve el fenerini açtı. "Tehlikeli mi? Hayır. Yani... neyi tehlikeli olarak tanımladığınıza bağlı.

Ve yakalanıp yakalanmayacağına." Telefonunu duvara dayayarak bize biraz ışık sağladı, ama konumumuzu ele verecek kadar fazla değildi, sonra taşıdığı çantayı açtı.

Merakla, onun Polaroid fotoğraf makinesini ve dört küçük lastik ördeği çıkarmasını izledim. Kırmızı olduklarını düşündüm, ancak rengini ayırt etmek zordu.

"İşte görev," diye fısıldadı, sesini alçak tutarak. "Her birimize iki ördek verilecek, ama ikişerli takımlar halinde çalışacağız, yani dört fırsatımız olacak. Bir ördeği yerleştirin, fotoğrafını çekin, yakalanmayın.

ev sahibi veya güvenliği ya da başka bir oyuncu olmayan kişi tarafından yakalanırsanız, takımınız diskalifiye olur."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bu... çok kolay görünüyor."

Carter güldü. "Kazanmayı umursamıyorsan, evet. Birçok DB denemiyor bile, bu yüzden ördeklerini sıkıcı ve bariz bir yere koyup, yakalanma riski bile olmadan oradan ayrılıyorlar. Korkaklar."

"Tamam... peki nasıl kazanacağız?"

"İşte bu ruh, Spark. Tehlikenin derecesine göre kazanırız. Risk ne kadar yüksekse, ödöl de o kadar yüksek olur." Dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünde şeytani bir gülümsemeye bana doğru eğildi. Bu beni yeniden heyecanla doldurdu.

Dudaklarımı yaladım, beynim dönüyordu. "Tamam, öyleyse..."

Bir sonraki sorumu sormadan, banyo kapısı açıldı ve bir kadının kıkırdamaları odada yankılandı. Carter kaskatı kesildi ve ben de yodelling yapmaya başlayacağımdan korkmuş gibi dudaklarımı sıkıca kapattım.

Sauna kapısı o kadar kalındı ki çiftin ne dediğini anlayamadık - bir süre sonra bir erkek sesi de ona katıldı - ama kıkırdamalar kadının oldukça sarhoş olduğunu gösteriyordu.

Sonra bir tıklama sesi duyuldu ve sauna sobası donuk bir ışıkla yandı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Carter, ben de içimden aynı şeyi tekrarladım. Sorunu tam olarak anlamadan önce yakalanmak üzereydik!

Yaklaşık on dakika boyunca, Carter ve ben hızla ısınan saunada donakaldık ve dışarıdaki kim olursa olsun bizi yakalamasını bekledik. Ter sırtımdan damlamaya başladı ve yükselen sıcaklıkla birlikte önlüğümün ve eldivenlerimin ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

"Bence buraya gelmeyecekler," diye fısıldadı Carter, kulağını kapıya dayayarak. "Belki de düğmeye yanlışlıkla basmışlardır. Sarhoş gibiler."

"Yanlışlıkla kapatabilirlerse, bu ideal olur," diye fısıldayarak cevap verdim ve serinlemek için eldivenlerimi çıkardım. "Saunaların ısınması genellikle bir saat sürer sanıyordum?"

Carter hafifçe omuz silkti, bu hareket telefonunun zayıf ışığında neredeyse görünmüyordu. "Zenginler işlerini diğerlerinden daha iyi hallederler."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki. "Orada ne yapıyorlar?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kulağını kapıdan çekti ve ceketini çıkardı. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, bir süre burada kalacak gibi görünüyor."

Sessizce inledim, sonra Carter kırmızı ipek kravatını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında bakmamaya çalıştım. "Ne... yapıyorsun?"

"Sıcak çarpmasını önlemek için. Sen de aynısını yapmalısın." Gömleğinin düğmelerini tamamen açtıktan sonra gömleğini tamamen çıkardı.

Kendi nefesimle boğulacak kadar keskin bir nefes aldım ve mümkün olduğunca sessizce öksürerek bunu gizlemeye çalıştım. "Um, ben iyiyim. Bu çok fazla Nate tarzı bir tuzak gibi geliyor."

"Sen bilirsin," diye mırıldandı ve kıyafetlerini dikkatlice katlayarak düzgün bir yığın haline getirdi.

Dudaklarımı ıslattım, *ne kadar sıcak* olduğumun fazlasıyla farkındaydım. En iyi günlerimde bile saunaları sevmezdim, hele de tam makyajlı, korse beline sahip, uzun

Umarım yakında kaçabiliriz... ya da en azından hava girmesi için kapıyı aralayabiliriz.

"Tamam, ördekler için plan ne?" Dikkatimi başka yere çekmem gerekiyordu. Evet, bu yardımcı olurdu.

Carter koltukta geriye yaslandı, dirseklerini arkasına dayadı. "Bayılacaksın, Spark. Elbiseni çıkarmak istemiyorsan en azından otur."

Çenem inatçı bir dirençle gerildi... ama haklıydı. Kısa bir iç çekişle, ondan olabildiğince uzak, en alttaki bankta oturdum. Sauna sadece iki kişi için tasarlanmış olduğu için, o kadar da uzak değildi.

"Mutlu musun?" diye mırıldandım.

"Sık sık değil," diye cevapladı sessiz ve ciddi bir sesle. "Ördekleri merak etme, ben hallederim."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden buradayım? Kazanmak için benim yardımına ihtiyacın olduğunu sanıyordum?"

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Öyle. Tam da bunu yapıyorsun. Bu konuda tek gerçek rakibim arkadaşlarım ve şu anda hepsi *sen ve beni* düşünmekle o kadar meşguller ki, yarışmaya odaklanamıyorlar. Sen bir dikkat dağınıklığısın Spark. Hem de çok güzel bir dikkat dağınıklığı."

"Oh." Bu beni biraz şaşırttı. "Hepsi bu mu?" "Dikkatin dağılmasının gücünü küçümseme."

Bu hoşuma gitmedi. Heath'in bu mücadeleye odaklanmadığını anlayabiliyordum. Nate de öyle. Carter'la geldiğimi görünce *sinirlenmişti*. Ama Royce? O kadar da değil. Nate'in kız arkadaşını becermekle meşguldü.

"Tamam, ama iki ördek yerleştirebilirim, değil mi?"

Carter iç geçirdi. "Hayır, ben dört ördek alacağım, sen de yirmi bin dolarlık bir tasarımcı elbisesi." Siktir et. Ayağa kalktım ve kapıya doğru bir adım attım, ama Carter ayağa fırlayarak önümü kesti. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum," diye cevap verdim, sakın bir şekilde. "Tasarımcı elbiseleri umurumda değil ve eğer bana ördek almama izin vermeyeceksen, kalmam için bir neden yok."

Göğsünden hayal kırıklığı dolu bir homurtu yükseldi. "Peki. Bir ördek alabilirsin."

"İki ördek," diye düzelttim, içimden bunun şimdiye kadar girdiğim en aptalca tartışma olduğunu düşündüm. "Ve onların kazanan ördekler olmasını sağlayacağım."

"Öyle olsalar iyi olur," diye mırıldandı ve terli omzuma elini koydu. "Arkanı dön."

"Neden?" diye sordum, o beni dediğini yapmaya zorlarken bile.

O içini çekti, parmakları korsemın arkadaki bağcıklarını hızla çözdü. "Bayılmanı engelliyorum. Dışarıdaki eski dostum, sevgilisine yatmadan önce onu üç kez orgazm etmek istediğini söylemiş ve ben onun becerilerine pek güvenmiyorum, bu yüzden... burada bir süre kalabiliriz."

Parmaklarının sırtımda hissettiğim dokunuşu ve cildimde biriken deli gibi terle, itiraz bile edemedim.

"İyi ki iç çamaşırı giymişim," diye mırıldandım, ağır elbise yere düştüğünde rahat bir nefes alarak.

Carter mırıldandı, parmakları nemli omurgamdan aşağı doğru kaydı. "Evet. Ne rahatlama ama."

Karanlıkta, üstsüz Carter Bassington ile birlikte bunaltıcı bir saunada oturmadığımı varsayarak, fısıldayarak yaptığımız konuşmayı ördekleri nereye yerleştireceğimize odaklanacak şekilde yönlendirdim. Çünkü sadece *güzel* bir *dikkat dağıtıcı* olmaktan öteye geçemediğim için ne kadar kırılmış olsam da, yine de Nate'i yenmek istiyordum. Hem de çok.

Yarım saat kadar sürdü — bu sırada ben başım zonklayarak yerde yatıyordum ve Carter boxer şortuna kadar soyunmuştu — ama sonunda banyo kapısı kapandı ve sessizlik hakim oldu.

"Gittiler mi?" diye fısıldadım, ezilmiş kertenkele pozisyonumdan kıpırdamadan.

Carter kulağını kapıya dayadı. Bir süre dinledikten sonra, çok dikkatli bir şekilde küçük pencereden dışarı baktı. "Sanırım gittiler."

Çok yavaşça kapıyı biraz araladı ve içeri giren serin esintiye neredeyse nefesim kesildi. Sonra belki biraz inledim çünkü lanet olsun, yanık yüzüme çok iyi geldi.

"Şşşş," Carter, daha fazla serin hava girmesi için kapıyı daha fazla açarken, biraz eğlenerek azarladı. "Muhtemelen yatak odasındalar."

yatak odasındadırlar."

Haklıydı, ama bu, saunada daha fazla kalmam gerektiği anlamına geliyorsa, ben bu meydan okumayı bırakmaya hazırdım. "Saunalardan nefret ediyorum," diye mırıldandım, ayağa kalkarken başım dönüyordu.

Carter beni tutmak için uzandı, bir elini dirseğime, diğerini belime koydu. "İyi misin, Spark?"

Dudaklarımı yaladım, ağzım kurumuştu. "Evet. Sadece başım dönüyor."

O başını salladı, sonra elini belimde tutarak saunadan çıkıp *çok daha* serin olan banyoya geçtik. Yerde bir yığın giysi ve birkaç prezervatif ambalajı vardı. Birden fazla erkek mi vardı? Sapıkça.

Yüzüme soğuk su serpmek için can atıyordum, ama akan su kimseyi saklandığımız yere çekecek miydi emin olamadım, bu yüzden soğuk suyu doğrudan bir bezin üzerine damlatıp yüzüme bastırmakla yetindim. Bu çok keyifliydi.

"Al," diye fısıldadı Carter ve bana gümüş rengi saten bir bornoz uzattı.

Bornozu aldım ve ona yan gözle baktım. "İç çamaşırım çok mu dikkat çekici, Bassington?"

Sessizce alaycı bir şekilde güldü. "Evet." Takım elbisesinin pantolonunu ve ayakkabılarını giydi ama gömleğini ve ceketini giymedi. Karanlık ortadan kalktığına göre, dikkat dağıtıcı olan şey artık o oldu.

Carter çıkmanın güvenli olduğuna karar verene kadar banyoda birkaç dakika daha bekledik. Hala dikkatli hareket ediyordu, kapıyı araladı ve dinlemek için durakladıktan sonra yavaşça açtı.

Yatak odasından derin horlama sesleri geliyordu ve bu bize cesaret verdi, hızlıca, sessizce, nefes almaya bile cesaret edemedim, parmak uçlarımızda koridora çıktık.

Yatak odasından çıktıktan sonra bile Carter, sessiz olmasını belirtmek için parmağını dudaklarına koydu ve koridorda ilerleyerek sağdaki bir kapıyı kendinden emin bir şekilde açtı.

"Ne arıyoruz?" diye fısıldadım, o kapıyı arkamızda sessizce kapatırken. Zengin maun ağacı ve deri ciltli kitaplarla dolu bir ofisin içindeydik. Carly'nin hazırlık yaparken bana anlattıklarına göre, bu ev, bu malikâne,

genç karısı ve büyük partiler vermek için yaşayan yaşlı bir petrol zengini aitti.

Ofis nadiren kullanılıyor gibi görünüyordu ve masada bilgisayar bile yoktu. Ya eski usul ya da sahte. İkisi de olabilirdi.

"Ashley, tatlım, bu mücadeleye plansız girmedim," diye mırıldandı Carter. "Ama sen iki ördeği aldığın için, elimden gelenin en iyisini yapmalıyım." Somurtkan bir ifadeyle masanın çekmecelerini karıştırarak bir şey arıyordu.

"Tamam... ben de yardım edeyim." Masayı dolaştım ve diğer çekmeceleri açtım.

Carter kısa bir nefes aldı. "Anahtarlar. Muhbirim, yaşlı Lintan'ın kasasının anahtarını masasının çekmecelerinden birinde sakladığını söyledi."

Düşük, sessiz bir ısıklık çaldım. "Çok güvenli," diye mırıldandım, ama anahtarları aramaya başladım.

Birkaç dakika aradıktan sonra -ve hiçbir şey bulamadıktan sonra- çekmeceleri tamamen çekip masanın altına girmeye karar verdim, masanın üstüne yapışmış mı diye bakmak için.

"Bana ışık tut," diye Carter'a emrettim ve elimi uzatarak onun telefonunu istedim. Benimki, gece elbiseme pek uymadığı için yanımda getirmedim. O da isteğimi yerine getirdi ve ben de el fenerini kullanarak aramaya başladım.

"Ah-hah! Bu anahtar değil, aptal. Bu bir şifre."

"Ne?" diye bağırdı, dizlerinin üzerine çökerek benim baktığım şeyi görmeye çalıştı. Ancak ikimiz için yeterli yer yoktu ve ben onu tekrar dışarı ittim.

"Kes şunu," diye bağırdım. "Numaraları ben okurum."

Öfkeli bir ses çıkardı, ama yine de bacaklarını benim görüş alanımdan çıkardı. Bir an sonra, sanırım kasanın elektronik bip sesi odada yankılandı.

"Tamam, başla," diye fısıldadı.

Dikkatlice, yavaşça şifreyi okudum ve bir saniye sonra kasa mutlu bir çift bip sesi çıkardı ve ben masanın altından çıkarken mekanik kilidi açıldı.

Carter, deli gibi sırıtarak, devasa para yığınının üzerine bir ördek koydu ve fotoğrafını çekti.

"Kimin hangi ördeği koyduğunu nasıl bilecekler?" diye sordum, izlerken. "Başka biri bizim harika ördeğimizi bulup kendi ördeği olarak sahiplenemez mi?"

"

Carter başını salladı, fotoğrafı cebine koydu ve telefonuyla bir tane daha çekti. Sauna Polaroid filmimizi mahvetmiş olabileceğinden, yedek olarak çektiğini tahmin ettim.

"Ördekler renk kodlu ve işaretli." Ördeğimizin göğsündeki küçük alev sembolünü gösterdi. "Bu biziz."

Düşünerek başımı salladım. "Tamam, ama diyelim ki Nate bu ördeği buldu... bizimkini kaldırıp yerine kendininkini koyamaz mıydı?"

"Birincisi, bu kurallara aykırı. İkincisi, *her ihtimale karşı* zaman damgası olsun diye dijital fotoğrafını çektim. Bunu yapmayan herkes başının belaya girmesini hak eder. Hadi, devam edelim."

Carter yine beni geri tutarken, koridora çıkmadan önce etrafın güvenli olup olmadığını kontrol etti. Koridorun sağından ilerlemeye başladı, ama ben ilk ördeğimi nereye koymak istediğime karar vermiştim, bu yüzden elini tutup onu diğer tarafa çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkın bir fısıltıyla.

"Şşşş," diye cevap verdim ve parmağımı dudaklarıma koyarak, az önce kaçtığımız yatak odasına yaklaştık. İki kişinin uyuduğu yatak odası.

Carter, kapı koluna uzandığımda gözlerini genişletti ve ben kapıyı açmadan hızla bileğimi yakaladı. "Spark," diye tısladı. "Bizi yakalatacaksın."

Gözlerimi devirdim. "Sadece konuşmaya devam edersen. Bana güvenmiyor musun?"

Dudakları şok olmuş bir gülümsemeye seğirdi. "Bir saniye bile."

Haklıydı. Omuz silktim. "Peki... bir şans ver, harika bir fikrim var."

Aslında, yakalanıp diskalifiye olma riskini göze alamayacağı için beni oradan uzaklaştıracağını düşünmüştüm. Ama kısa bir iç çekip bileğimi bıraktı. "Peki," diye mırıldandı. "Beni pişman etme."

Gülümseyerek, kapıyı dikkatlice araladım ve horlama sesini dinledikten sonra odaya geri girdim. Carter peşimden geldi ama kapının yanında beklerken, ben elimdeki ördekle parmak uçlarımda yatağa doğru yürüdüm.

Kadın yan yatmış, ipek göz maskesi yüzünde, çarşafı omuzlarına kadar çekilmiş, huzur içinde uyuyordu. Ama adam

yüzüstü yatarken, bir bacağı yataktan sarkmış ve çıplak poposu açıkta kalmış halde, testere gibi horluyordu.

Mükemmel.

Neredeyse nefes almaya cesaret edemediğim çömelip ördeği adamın kılıklı kalçalarının birine dikkatlice yerleştirdim, sonra Carter'a kamerayı bana uzatmasını işaret ettim.

O da yaklaşarak bana Polaroid kamerayı uzattı ve telefonuyla hızlıca bir kanıt fotoğrafı çekti. Ördeği vizörde hizaladım, yerleştirildiği yerin net bir şekilde görüldüğünden emin oldum ve deklanşöre bastım.

Flaş patladı, odayı kısa bir süreliğine ışıkla doldurdu ve panik beni sardı.

Carter'ın güçlü eli enseme yakaladı ve kaçmak için aceleyle beni ayağa kaldırdı. Tartışmadım, aceleyle neredeyse kendimi takılıp düşüyordum, ama yatak odasının dışında durup dinledik.

Hiçbir şey yoktu.

Sonra...

Horlama sesi.

"Vay canına," diye fısıldadım, dudaklarım büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Carter sadece başını salladı ve okunaksız bir ifadeyle bana baktı.

"Sen delisin, Spark."

Haklı olabilir. Ama bu çok iyi hissettiriyordu.

Benim *küstay* ördek yerleştirme girişimimden sonra, Carter ikinci ördeği nereye yerleştireceğine dair planını değiştirdiğini söyledi. Meğer yeni planı, ördeği yedek yatak odasının zemininde Paige'in attığı sütyenin kupasına yerleştirmekmiş.

O ördeği yerleştirirken dudaklarımı büzüp düşündüm. "Bu kazanan ördek mi? Yani, bu herhangi birinin sütyeni olabilir. Değil mi?"

Carter başını salladı. "Hayır." Fotoğraflı çekti ve sonra sırtarak bana döndü. "Nate ona bunu verdi, o bilir."

Odayı terk ederken kaşlarımı kaldırdım. "Bu sorun yaratmaz mı?"

"Evet, ama bu bizim sorunumuz değil, değil mi? Ayrıca, Nate'in Paige ile ilgili uyarı işaretlerini görmezden gelmesinden bıktım usandım. O sürekli onu aldatıyor ve sadece Royce ile değil." Carter bu sözlerle hiçbir duygu katmadı, ama omuzlarındaki gerginlik onun rahatsızlığını gösteriyordu.

Arkadaşları hakkında konuşarak ince bir buz üzerinde yürüdüğümü bilerek dudaklarımı ıslattım. "O zaman ikisi de birbirinden kötüymüş gibi görünüyor. Belki de hak ettiklerini bulmuşlardır."

Carter aniden durdu ve şaşkınlıkla bana bakmak için döndü. "Anlamadım? Nate aziz gibi biri değil ama aldatıcı da değil."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Tamam. Yani geçen yıl Carly ile yatmadı mı?"

Carter ensesini ovuşturdu, şaşkınlığı kayboldu. "Ah, o karışıklık. Göründüğünden daha karmaşık."

"Tabii, elbette öyledir. Dinle, Paige'in başka erkeklerle yatması iğrenç ama Nate birinci sınıf bir pislik, başına gelen her kötü şeyin hepsini hak ediyor." Sesimi alçaltmadığımı çok geç fark ettim ve sanki evren bana gülüyor gibi, Nate koridorun sonundaki odadan Paige'in peşinde çıktı.

"Az önce ne dedin sen, Layne?" diye bağırdı, yüzü fırtına gibi. Bir saniye sonra, kaşlarını çatı ve bizim çıplak halimizi fark etti.

Panikledim. Hayatta o nişangahın içine girmeyecektim, bu yüzden aklıma gelen tek mantıklı şeyi yaptım. Carter'ın bileğini tuttum ve koşmaya başladım.

Carter'ın çılgın kahkahaları, boynumuzu kırma tehlikesi olan bir hızla ana merdivenlerden aşağı koşarken peşimizi bırakmadı, ama bir mucize eseri düşmeden aşağıya indiğimizde onu arkamdan sürükleyerek balo salonuna girdim.

Tam konuşmak üzereyken, beni hızla yakaladı ve elini ağzıma kapattı.

"Şşş," diye kulağıma fısıldadı ve ağır kadife perdelerin arkasına kaykıldı. Tüm vücudum titremeye başladı ve diğer eli kaburgalarımı okşarken onun tutuşuna karşı koymadım. Kahretsin, sevişmeye ihtiyacım vardı ve Carter teklif ediyorsa...

"...iki kişi bu tarafa doğru geliyor..." diye bir ses duyuldu ve ben donakaldım. Tamamen *donakaldım*.

Carter benimle sevişmeye çalışmıyordu, yakalanmamızı engelliyordu.

Of, ne utanç verici. Neyse ki o düşünceleri eyleme geçirmemişim.

Ağır ayak sesleri boş balo salonunda yankılandı, sonra adam iç geçirdi. "Belki de sadece temizlik ekibiydi. Yanlış alarm." Telsizin cızırtısı, onun yalnız olduğunu ve evin başka bir bölümündeki güvenlik görevlisiyle konuştuğunu gösteriyordu.

"...anlaşıldı..." bir saniye sonra cevap geldi "...havuz evinde öpüşen bir çift buldum."

Bizi gören güvenlik görevlisi kıkırdadı, sonra tekrar balo salonundan yavaşça çıktı.

Carter, ayak sesleri kaybolduktan sonra bir dakika bekledi, sonra beni bıraktı ve perdelerin arkasından dışarı çıktık.

"Ucuz atlattık," diye mırıldandı. "Son ördeğini bırakıp buradan gidelim. Nereye koymak istersin?"

Dudaklarımı ısırarak yukarı baktım. "Oraya."

Carter benim bakışımı takip etti ve ne demek istediğimi anladığında kaşlarını kaldırdı. "Sen gerçekten delisin. Nasıl? Gizli bir akrobat mısın?"

Gözlerimi devirdim — bu sıradışı randevu gecesinde sık sık yaptığım bir şeydi. "Güzel olduğun için şanslısın Bassington, çünkü çok aptalsın. Tüm avizeler temizlik ve ampul değişimi için indirilebilmelidir." Odanın yan tarafındaki devasa avizeden aşağıya uzanan ağır altın zinciri işaret ettim. "Onu benim için indir, ben ördeği yerleştireyim, sonra tekrar yukarı kaldıralım. Çok kolay."

Dudaklarını büzerek gözleriyle zinciri takip etti, sonra da balo salonunun ardına kadar açık kapılarına baktı. "Güvenlik geri dönüp bizi görmeden önce," dedi. "Hoşuma gitti. Kapıları kapat Spark, ben zinciri alayım."

Gülümseyerek, onun dediğini yapmak için acele ettim — umarım güvenlik görevlileri temizlik ekibinin kapattığını düşünürlerdi — ve o, kasnak zincirine ulaşmak ve kilit mekanizmasını açmak için bir sandalyeye tırmandı.

Bir dakika içinde, avizeyi nazikçe indirdi ve ben de ağzımı silip, onun kaslarının bu çabayla gerilmesinden dolayı salya akıtmadığımı kontrol ettim. Bu kesinlikle iyi bir fikirdi.

"Çabuk!" diye telkin etti, "Şimdi yakalanırsak çok kızacağım."

Başımı salladım ve dikkatimi ördek için en uygun noktaya yeniden odakladım. Avizenin tam ortasında düz bir bölüm vardı ve bu bölüm mükemmeldi... ama lanet şey yakından bakıldığında *çok büyüktü*. Tavanda o kadar büyük görünmemiştii, ama yanında durunca durum tamamen farklıydı.

"Spark, hadi. Ördeğini yerleştir," diye fısıldadı Carter ve ben ona *sus, düşünüyorum* diye elimi salladım. Sonra *siktir et* dedim ve devasa altın ve kristal yapıya tırmanmaya başladım.

Carter'ın şok olmuş nefes alışması odanın diğer ucunda bile duyulabiliyordu, sonra yüzünde endişe dolu bir ifadeyle bana doğru koşmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, "bir şeyleri kıracaksın!"

Omuz silktim. "Artık çok geç." Kırmızı ördeği istediğim yere, avizenin tam ortasına yerleştirdim. "Mükemmel."

"Tamam, güzel, şimdi oradan çık artık," diye ısrar etti.

Kafamı salladım. "Fotoğraflar," diye hatırlattım ve o da bana Polaroid kamerayı attı.

Tam çekimimi ayarlarken, balo salonu kapısının dışından boğuk sesler geldi ve korku beni yıldırım gibi vurdu. Carter da duymuş olmalıydı, çünkü çılgınca bana avizeden çıkmam için işaret etti.

Sorun şu ki... yakalandım. Dantelli külotumun kenarı bir şeye takılmıştı ve ben onu çıkarmak istemiyordum. "Çek onu yukarı!" diye Carter'a fısıldayarak bağırdım — evet, fısıldayarak bağırarak mümkündü — ve acilen kasnak zincirini işaret ettim. "Çabuk!"

Yüzünde belirgin bir kararsızlık vardı, ama sesler artık balo salonunun kapılarının hemen dışındaydı, bu yüzden ya yap ya da öl durumundaydık. Zincirin yanına koştı ve devasa aydınlatma armatürünü - ve beni- tavana geri kaldırdı.

Tam da zamanında. O zinciri yerine kilitleyip en yakın kadife perdenin arkasına kaybolduğu anda kapılar açıldı.

Üç kişi odaya girdi ve ben avizenin ortasında kendimi olabildiğince küçülttüm, armatürün hafif sallanmasını fark etmemeleri için evrene umutsuzca dua ettim.

Lütfen, lütfen, lütfen kırılma!

Zincirin benim ekstra ağırlığımı taşıyacak kadar güçlü olduğunu ummak zorundaydım. Şamdanın kendisi mecazi olarak bir ton ağırlığında olduğuna göre, elbette öyleydi. Terleyerek, nabzım hızlanarak, elimle dantelin takıldığı yere uzandım ve aşağıdaki üç kişi alçak sesle konuşurken dikkatlice onu kurtarmaya çalıştım. İçlerinden biri Martin hakkında bir şey söyledi, sanırım? Maskeler yüzünden sesleri boğuk çıkıyordu, bu da işimi zorlaştırıyordu.

Bir dakika, ne?

Kahretsin. Altımda duran üç kişi, Nate'in beni kaçıırken giydiği gibi tamamen siyah cüppeler ve maskeler giymişti!

Onlar benim bulunduğum yerin altından geçerken, Carter'ın saklandığı yere bakıp göz teması kurmaya çalıştım. O, bir şey işaret etmek için yeterince yer değiştirdi, ama ne demek istediğini bilmiyordum. Burnumu kırıstırarak, şimdi ne yapacağımı bilmediğimi telepatik olarak iletmeye çalıştım.

Yine aynı hareketi yaptı. Hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım.

Sonra üç cüppeli kişi odanın uzak köşesinden çıktı ve Carter saklandığı yerden fırladı. Göz açıp kapayana kadar, doğrudan altıma konumlandı ve kollarını uzattı.

"Şimdi!" diye fısıldadı.

Şimdi *ne?! Oh. Kahretsin... atlamamı istiyordu.*

Düşünmeye, tartışmaya zaman yoktu, dikkatlice çömeldiğim yerden kalkıp avizenin kollarından birine tırmandım. Tüm yapı dramatik bir şekilde eğildi ve kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Ya şimdi ya da asla, bu yüzden Carter Bassington Junior'ın kollarına güvenmeye karar verdim.

Nevaeh Üniversitesi'ne geldiğimden beri ikinci kez, serbest düşünüş yaptım ve kısa, olaysız hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini gördüm. Ama sonra Carter beni yakaladı ve bizi malikaneden dışarı koştururken her şey bulanıklaştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, beni hala sıkıca kollarında tutarken araba yolunda koşarken. "Lanet olsun, Spark, *sen delisin!*"

"Ben mi?" diye itiraz ettim, hayatım pahasına boynuna tutunarak ve kamerayı düşürmemeye kararlıyım. "Bana lanet olası avizeden atlamamı söyleyen sensin!"

"Hayır, yapmadım!" diye bağırdı, biraz histerik bir şekilde gülerek ama hızını kesmeden. "Öyle mi sandın? Fotoğrafı çekmekten bahsediyordum! Seni aşağı indirmek için palangayı kullanacaktım ama sen... atladın!"

Oh. Oh. Düşündüm de, bu daha mantıklıydı.

Carter kahkahalarla güldü, sonunda durdu ve beni, malikanenin görünmediği, caddenin kenarına park edilmiş siyah SUV'sinin yanına indirdi. Kapı otomatik olarak açıldı ve şoförün bunca zamandır bizi beklediğini fark ettim.

Carter önce benim binmemi işaret etti ve ben de deri koltuğa otururken utangaç bir şekilde saten bornozumu kendime çektim. Neyse ki, mahremiyet perdesi kaldırılmıştı ve şoför motoru çalıştırıp yola çıkmadan önce hiçbir şey söylemedi.

"Fotoğrafı ben çekmedim," diye inleyerek Carter'a kamerayı uzattım. "Görülmeden çıkmaya o kadar odaklanmışım ki. Son ördeğin fotoğrafını çekmedim."

Omuz silkti ve sıırttı. "Stres yapma. Saklanırken bir tane çektim." Telefonunu çıkardı ve yanımda küçük kırmızı bir ördek varken avizenin ortasında çömelmiş halimin yakınlaştırılmış fotoğrafını gösterdi. "Bu yarışmayı kazanamazsak Spark, hile olduğunu söyleyeceğim."

Gülümsedim, çünkü onun kadar kendime güveniyordum. Kimse bizim ördeklerimizi yenemezdi.

"Bu... eğlenceliydi," diye isteksizce itiraf ettim. "Beni davet ettiğin için teşekkürler." Carter elimi tuttu ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

"O zevk tamamen bana aitti, Spark. Beni şaşırttın... ve bu pek sık olmaz."

Lanet olası kelebekler geri dönmüştü. Dudaklarımın içini ısırđım ve karşılık olarak gülümsedim. Öndeyken bırakmak daha iyiydi, bu yüzden esnedim ve pencereden dışarıya, geçen geceye bakmak için döndüm. Sonra titredim ve Carter kolunu omuzlarıma doladı, beni kendine çekerek göğsüne yasladı.

"Sadece seni sıcak tutmak için," diye mırıldandı ve ben bu mantığı sorgulamadım.

Neden ısıtıcıyı açmadığımızı bir kez bile merak etmedim. Aptal.

Carter beni yurda bıraktı ve kazananın sabah olana kadar belli olmayacağını söyledi. Herkesin ördek fotoğrafları... birine... gönderilmeli ve incelendikten sonra kazanan seçilmeliydi.

Ben duş alıp makyajımı temizlediğimde Carly çoktan uykuya dalmıştı, bu yüzden onunla konuşamadım bile. Telefonum Heath'in geri dönüp dönmediğini soran ve yüz yüze konuşmak istediğini belirten mesajlarla doluydu, ama benim buna enerjim yoktu. Bu yüzden telefonumu kapattım ve yatmaya gittim.

Ertesi sabah geç uyandığımda, neredeyse kalp krizi geçirecektim.

"Odama girme lan!" diye bağırdım, kalbim deli gibi atarken bile yastığı başımın üzerine çekerek. Ya öyle yapacaktım ya da yastığı fırlatacaktım, ama yarı uykulu haldeyken nişan alma becerime güvenmiyordum.

"İnan bana," Nate her zamanki gibi huysuz bir şekilde cevap verdi, "şu anda olmak istediğim başka birçok yer var. Uyanık olman çok yazık, çünkü az önce yüzüne soğuk su dökmek üzereydim."

Yastığı kaldırarak gizlice bir göz attım. Yalancı. Masamın sandalyesinde kambur oturuyordu ve ortada su yoktu. "*Gerçekten* hayalarından tekmelenmeyi seviyor olmalısın. Bu bir sapıklık mı?"

Nate'in cevabı soğuk ve yargılayıcı bir gülümsemeydi. "Profesyonel olarak sapıklıklar hakkında her şeyi bilirsin. Carter dün gece yaptığı gibi seninle uğraşarak ince bir çizgide yürüyor... Annesi öğrenirse onu evden atar."

Bu düşünce beni gerçekten endişelendirdi. Carter ve ben birlikte bu meydan okumayı yaparken *eğlenmiştik* ve onun çabuk parlayan öfkesi bir

kez bile ortaya çıkmamıştı. Beni randevusu olarak seçtiği için başının belaya girebileceği düşüncesi... Ama Nate'in kastettiği bu değildi, değil mi? O, bizim sikiştirmizi, ve için tamamen suçlamadığımı

varsayımı, ben iç çamaşırı ve bornoz giyiyordum, Carter ise sadece takım elbise pantolonu giyiyordu.

"Şu anda benim seks hayatımla takıntılı olmak yerine, kendi mutsuz ilişkinle ilgilenmen gerekmez mi? Dün gece söylediklerimi duyduğunu biliyorum. Paige, gözünün önünde seni aldatıyor."

Yüzü sertleşti. "Bu yüzden burada, senin hoş olmayan arkadaşlığıyla birlikteyim Layne. Carter, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyor."

İç geçirdim ve esneyerek oturdum. Nate, ben abartılı bir şekilde gerinirken, bu konu hakkında ne söylemek istediğimi düşünerek kaşlarını çatı. Neyse ki yatmadan önce büyük beden bir tişört giymiştim ve battaniyem belimden aşağısını örtüyordu, yani ona bedava gösteri falan yapmıyordum.

"O tişört kimin?" diye sordu Nate, beni şaşkınlıkla irkiltti.

Gözlerimi kırpıştırarak giydiğim kıyafete baktım. Özel bir şey değildi, sadece yumuşak ve eskimiş olduğu için sevdiğim soluk renkli bir spor tişörtüydü. "Uh, benimki mi?" Ya da *artık* öyleydi. Aslında eski erkek arkadaşıma aitti. "Garip bir soru. Her neyse, odamdan çık. Son ziyaretinde kendimi açıkça ifade edemediysem, *hoş karşılanmıyorsun*."

"Kız arkadaşım hakkında bildiklerini anlat, ben de gideyim," diye karşılık verdi, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

İnanamayan bir şekilde güldüm, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Öyle mi? Kapısı kilitli olan odama zorla girdin ve kız arkadaşına seni aldatıp aldatmadığını sormaya korkarak, ben uyurken orada bir sapık gibi oturdun... ama sorun olduğunu düşünmüyor musun? Hı hı. Sanırım yüksek lisans programına akademik başarılarınla girmedin."

Dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Doktora yapıyorum, teşekkürler."

Gözlerimi devirdim. "Umurumda değil. Çık dışarı."

"Bana bildiklerini söylemeden çıkmam. Neden şimdi utangaç davranıyorsun? Dün gece söyleyecek çok şeyin vardı."

"*Hiçbir şey* oynamıyorum, seni pislik. Sana *hiçbir şey* borçlu değilim. Bildiklerimi sana anlatmak istesem bile, bana inanmayacağını çok iyi biliyorsun. Sadece kötü şeyi söylememi istiyorsun ki, onu itibarsızlaştırıp yoluna devam edebilesin. Gidip sözde arkadaşlarına sor, çünkü inan bana... onlar biliyor."

Gözleri sert bir bakışla kısıldı. "Bu ne demek lan?"

Burnumun köprüsünü ovuşturarak inledim. "Bu, bir peynir bloğuyla konuşmak gibi. Kafana sok şunu, Nate. Sen ve ben arkadaş değiliz. Sana hiçbir borcum yok ve geçen yıl Carly'ye yaptıklarını düşünürsek, kız arkadaşının seni aldatması da umurumda değil. Ama umurumda olsa bile, *bana inanmayacaksın*. Öyleyse neden nefesimi boşa harcayayım ki?"

"Dene bakalım," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak. İnatçı herif.

"Tamam," diye cevap verdim, zoraki bir gülümsemeyle. "Paige, Royce ile yatıyor."

Tamam. Bu biraz tatmin ediciydi. İyi bir insan olduğumu hiç iddia etmedim ve Nate'i incitmek bana bir parça mutluluk verdi.

Ama sonra başını sallayarak her şeyi mahvetti. "Haklısın Layne. Bana inat etmek için sırlarını saklayacağını bilmeliydim."

Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım ve yastıklarına geri yığıldım. "Tamam, neyse, kapıyı kapat."

"*Siktir git* derdim, ama senin fiyatını ödemek istemiyorum," dedi Nate alaycı bir şekilde, ofis koltuğundan kalkıp kapı kolunu agresif bir şekilde tuttu. "Eğer *biraz* insanlığın varsa, Carter'dan uzak dur. Annesinin büyük planları var ve bunların hiçbirisi Panner City'den bir fahişeyi içermiyor, bu yüzden onun geleceğini mahvetme."

Öfke ve kızgınlık içimi kapladı. "Hangisi, Nate? Heath mi, Carter mı? Bugün kimi yozlaştırıyorum? Yoksa dün gece Royce'la da yatmış mıydım? Dur, o Paige'di."

Kapımın çarpması tek aldığım cevap oldu ve ben de yastığıma doğru dönüp bağırmaya başladım. Nate beni *çok kızdırmıştı* ama daha da sinir bozucu olan, ona gerçeği söylediğim halde, tahmin ettiğim gibi bana inanmamasıydı.

Öfkeli ve tamamen uyanık bir şekilde kalktım ve giyindim. Cumartesi günüydü ve derslere yetişmek istiyorsam yapmam gereken bir sürü ders çalışmam vardı. Ayrıca, son zamanlarda tükettiğim sağlıksız yiyecekleri ve şekerli kahveyi yakmak için kampüsün spor salonunu bulmak istiyordum.

Biraz sonra kahvemi beklerken, Heath'in son iki haftadır sık sık yaptığı gibi gizemli bir şekilde ortaya çıkmaması beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı. Siparişimi verip ödemeyi yaptıktan sonra, ona mesaj atarak konuşmamız gerektiğine katıldığımı söyledim.

Mesajım teslim edildi, sonra hemen *okundu*. Ama kahvem hazır olduğunda, o hala cevap vermemişti. Dudaklarımı ısırarak mesaj dizisine baktım. Hemen cevap vermesi gereken bir *kural* yoktu ama gece boyunca kaç tane mesaj gönderdiğini düşününce, bu durum bana tuhaf geldi.

Bir iç çekerek telefonumu çantama koydum ve ders çalışmak için odama geri döndüm.

Carly için kahve almıştım, bu yüzden geri döndüğümde kapısını hafifçe çaldım. Hâlâ uyuyor olma ihtimali yüksekti, ama bir saniye sonra yüzünde bitkin bir ifadeyle kapıyı açtı.

"Tanrıya şükür, buradasın," diye bağırdı ve içeri girmem için işaret etti. "Odanı kontrol ettim ama orada değildin, düşündüm ki..." Derin bir nefes alarak sözünü kesti, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. "O benim için mi?"

"Tabii ki," diye cevapladım ve kahveyi ona uzattım. "Ne oluyor? Bir şey mi oldu?"

Kahveyi büyük bir yudumla içti ve sessizce başını sallayarak *evet* dedi. "Mm-hmm, evet. Martin hastanede."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Neden? Ne oldu?"

Carly derin bir nefes aldı ve dağınık yatağına geri tırmandı. "Tamam, ördek yarışması, tamam mı? Ördeklerimizi Lintan'ın garajındaki klasik arabalarının torpido gözlerine yerleştirmeyi planlamıştık."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Bu iyi bir fikir." Benim ve Carter'ın yerleştirmeleri kadar iyi değil, ama yine de fena değil. "Peki Martin nasıl yaralandı?"

Omuz silktili. "Hiçbir fikrim yok. Arabaların alarmı çalışmış ve panik içinde ayrılmışız. Ben bir yöne, o diğer yöne gitmiş."

Onun kaçtığını sandım ama yarım saat önce uyandığımda Krystal'dan onun Prosper Private'da komada olduğu mesajını gördüm!"

Birkaç kez gözlerimi kırıştıtararak parçaları birleştirmeye çalıştım. "Düşmüş falan mı?"

Carly gergin bir şekilde dudağının kenarını ısırdı. "Bilmiyorum. Krystal, birinin ona dövüldüğünü söylediğini söyledi. Ama bunu kim yapar ki? Bu meydan okuma pek yasal sayılmaz ama Lintan'ın güvenlik görevlileri profesyoneldir. Yakalanırsan, sadece mülkten dışarı çıkarılır ve adın kaydedilir. Hepsi bu. Onlar böyle bir şey yapmazlar..." Sesi kesildi ve titrek bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Anlamıyorum Ash. Neden biri Martin'i dövmek istesin ki?"

Abigail'in günlüğünü hatırlayarak dudaklarımı ıslattım. Kendisine de benzer bir şeyin olduğunu ayrıntılı olarak anlatmıştı... Bir partide bir görevi başaramamış ve dayak yemişti. Kaydettiği kadarıyla hastaneye kaldırılmamıştı, ama benzerlik tüyler ürperticiydi.

"Toplum bunu yapmış olabilir mi?" diye sessizce sordum, bu kadar eğlenceli bir gecenin ardından şüphelerimin yeniden güçlenmesinden nefret ediyordum.

Carly bu soru karşısında şaşırmış gibiydi. "Ne? Hayır, olamaz. Kızım, Devil's Backbone hakkında tamamen yanlış bir fikrin var galiba. Orası bir tür tarikat falan değil. Sadece zengin çocukların, hak ettiklerini düşündükleri için, kibirli ve sıkıldıkları için aptalca şeyler yaptıkları bir yer. Evet, maalesef ben de kendimi aynı kategoriye koyuyorum. Ama DB'de kimse zarar görmüyor ve ördek yarışmasında başarısız olduğu için kimse dövülmüyor. Bu *eğlenceli bir şey* olmalı."

Onun sözleri bana tuhaf bir şekilde tanıdık geldiği için endişelerimi içime attım. Abigail'in günlüğünü hala elimde tutup ona bakabilmeyi ciddi olarak diledim, çünkü ayrıntılar zihnimde çok bulanıklaşmıştı ve kendi yaşadıklarımla çarpıtılmıştı.

"Tamam. Tabii, sadece acaba öyle bir şey var mı diye merak ettim..."

Carly kararlı bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle hayır. Bu, o malikaneden kaçtıktan sonra olmuş bir şey olmalı. Belki eve giderken Rolex saati için soyulmuştur?"

"Belki," diye mırıldandım. "Mümkün. Onu hastanede ziyaret edecek misin?"

"Hayır, görünüşe göre ziyaretçi kabul etmiyorlar. Of, çıktığımda onun arabasını aldığım için kendimi *çok kötü* hissediyorum. Beklemeliydim... Ne de olsa biz ortaklık. Uber çağıracağını düşünmüştüm." Yüzünü buruşturdu, yüzünde suçluluk duygusu belirgindi.

Onu suçlamadığını söylemek üzereydim ki, kapının sertçe çalınması sözümü kesti.

"Kim o?" diye seslendi, yataktan kalkmadan.

"Carter," diye cevap geldi kapının arkasından. "Bu sabah Ashley'i gördün mü?"

Carly bana uzun, suçlayıcı bir bakış attı ve yüzümün kızardığını hissettim, sanki dün gece gerçekten bir şey olmuş gibi. Oysa gerçekte, bu sadece benim kirli rüyalarımda olmuştu.

Ona *susması için sert* bir bakış attım, kapıyı açtım ve Carter'ın gözlerine bakarken daha fazla kızarmamaya çalıştım. "Selam, naber?"

Kaşları kalktı, sonra bana sinsisi bir gülümseme attı. "Çantanı topla, Spark. Uçağımız iki saat sonra kalkıyor."

Kafam karıştığı için burnumu kırıştırdım. "Ne? Nereye uçacağız?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Paris'e, bebeğim... Ördek yarışmasını kazandık!"

Carter, ördek yarışmasının Nate'i yenmenin verdiği kendini beğenmişlik hissinin yanı sıra çok gerçek bir ödülün de olduğunu söylememişti. Bu tatlı bir duyguydu, çünkü Nate'in bu fırsatı kaçırdığı için ne kadar sinirleneceğini biliyordum. Anlaşılan o ki, Paige ile Aşk Şehri'nde romantik bir hafta sonu geçirmeyi planlıyormuş, ama şimdi Carter ve ben onun yerine bu geziye çıkıyorduk.

"Bu sabah uyandığımda Nate odamdaydı," diye Carter'a, bizi bekleyen özel jete yerleşirken anlattım. "Paige hakkında bilgi almak istiyordu..."

Carter kaşlarını kaldırdı, en fazla hafif bir merakla. "Ona ne söyledin?"

"Gerçeği," diye cevapladım, kalkışa hazırlanmak için emniyet kemerimi bağlayarak. "Royce'un burnunun dibinde onunla yatıyor."

Carter'ın yüzü sertleşti. "Söyledin mi?" Birkaç kez gözlerini kırıştırarak bana baktı. "O bunu nasıl karşıladı?"

İç geçirdim. "Bana inanmadı."

Gerginliği bir anda kayboldu ve karşımdaki devasa deri koltuğuna yaslanarak rahatladı. "Ah. Eh, bu pek de şaşırtıcı değil. Seyahat programımızı öğrenmek ister misin?"

Konunun değiştiği o kadar belliydi ki, ben de ona uydum ve Carter ödül gezimizin ayrıntılarını anlatırken, heyecanımı zar zor gizleyerek dinledim. Daha önce babamla Paris'e gitmiştim, ama Carter'la gitmek kesinlikle farklıydı.

Uçuş irtifasına ulaştıktan kısa bir süre sonra, dizüstü bilgisayarını çıkardı, kulaklıklarını taktı ve gezimizin tadını çıkarmadan önce teslim etmesi gereken bazı ödevleri olduğunu söyledi.

Bu iyi bir hatırlatmaydı, ben de işlerimi yanımda getirdiğim için aynı şeyi yapmaya karar verdim. Uçuş görevlisi bize akşam yemeğini servis edene kadar, birkaç saat boyunca rahat bir sessizlik içinde çalıştık, ikimiz de kulaklıklarımızdan müzik dinledik.

Yemeğimizi yedikten sonra Carter işine devam etti ama ben işimi bitirdiğim için rahatça oturup film izlemeye başladım... ve hemen uykuya daldım. Savunmam gerekirse, ördek galası gecesi boyunca dinlenmek için pek vaktim olmamıştı.

Uyandıgımda, inişe geçiyorduk ve Carter... farklıydı.

Otele giderken, beşinci kez homurdandığında -cevap yerine- ona "Uçuşta hiç uyudun mu?" diye sordum. "Huysuz görünüyorsun."

Cevabı, donuk bir bakış oldu ve ben de teslim olarak ellerimi kaldırdım. Ben uyurken ve horlarken belli ki bir şeyler olmuştu, çünkü ördek galasındaki eğlenceli Carter çoktan gitmiş, onun yerine Nathaniel Essex'in arkadaşlarından biri olduğunu kolayca anlayabileceğim biri gelmişti. Tam bir pislik.

Otele giriş yaparken, rezervasyon yaptığımız süit yerine ayrı odalar talep ederek büyük bir olay çıkardı. Etrafımızdaki insanların bakışları altında utançtan yüzümün kızardığını hissedebilecek kadar büyük bir olaydı.

Asansöre binerken fısıldayarak "Bu gerekli miydi?" diye sordum.

Carter erişim kartını okuttu ve katımızın düğmesine bastı. "Evet, gerekliydi," diye soğuk bir sesle cevapladı. "Biz çıkmıyoruz, aynı odayı paylaşmak uygun olmaz. Erkek arkadaşın ne düşünür?"

Kafamı sallayarak alaycı bir şekilde güldüm. "Saçmalamayı kes, Bassington. Heath ve ben çıkıyor olsak bile - ki çıkmıyoruz - onun ne düşündüğü umurunda olmazdı." Sonra Nate'in Nevaeh yurdundaki odama girdiğinde söylediği bir şeyi hatırladım. "Bu annenle mi ilgili?"

Carter'ın başı o kadar hızlı döndü ki, kaslarını incitmiş olabileceğinden endişelendim. "Anlamadım?"

Dudaklarımı yaladım, onun ani yoğun bakışları altında terlemeye başladım. "Nate, annenin bunu onaylamayacağını söylemişti... Sanırım hala beni bir fahişe olarak görüyor."

Carter'ın yüzünde öfke belirdi ve çenesi gerildi, yanağı gerildi. "Nate'in ağzı çok bozuk."

Gözlerimi devirdim. Yine. "*Sırlara inanmayan* beyefendiye çok yazık."

Buna cevap vermeyerek, kapılar açıldığında önümden asansörden çıktı. Aynı kattaydık, ama ayrı odalarda kalıyorduk — resepsiyonda yaptığı diva isteği üzerine.

İç geçirdim ve daha yavaş bir şekilde onu takip ettim. Ben odamın numarasını bulup anahtar kartını okutmadan önce kapısı çoktan kapanmıştı.

"Eğlenceli bir seyahat buraya kadarmış," diye mırıldandım kendi kendime, otel odasına girerken. Paylaşmamız gereken süitten daha düşük bir odaydı, ama yine de Paris'e son seyahatimden çok daha iyiydi.

İçeriye doğru ilerledim ve manzarayı görünce nefesim kesildi. Yerden tavana kadar uzanan pencereler doğrudan Eyfel Kulesi'ne bakıyordu ve ben uzun süre orada durup sadece... hayranlıkla seyrettim. Huysuz seyahat arkadaşım olsa da olmasa da, bu gerçekten inanılmazdı.

Kısa bir süre sonra otel personeli çantamı getirdi ve ben de kendimi evimdeymiş gibi hissederek duş aldım ve oda servisi sayesinde kahve ve kruvasan eşliğinde dinlendim.

Carly telefonumu aralıksız arayıyordu, ben de *tüm* sorularını yanıtladım, sonra Heath'in cevap verip vermediğini kontrol ettim. Mesajımın okunduğunu ama cevaplanmadığını görünce hayal kırıklığı ıslak bir pelerin gibi üzerime çöktü ve içimde kabaran kafa karıştırıcı duyguları yuttum.

Carter bana bugün Louvre Müzesi'nde özel bir tur rezervasyonu yaptırdığımızı söylemişti, bu yüzden Heath'i aklımdan çıkardım ve kültür ve sanat için hazırlanmaya başladım. Aptalca bir şekilde, onun lobide benimle buluşacağını düşündüm, ancak şık takım elbiseli tur rehberinin elindeki tabelada sadece benim adım yazıyordu.

Yaklaşık on dakika bekledikten sonra resepsiyondan Carter'ın odasını aramasını istedik. Resepsiyonist özür dileyerek cevap alamadığını söylediğinde, bugün turu tek başıma yapacağımı anladım.

Tur rehberim çok sevimli, bilgili ve kibardı, ama Carter'ın benimle gelmemiş olması beni biraz üzdü. Huysuz Carter bile eğlenceliydi, ama yine de harika bir gündü. Rehberim akşam beni otele bıraktı ve akşam yemeği rezervasyonumun bir saat sonra otel restoranında olduğunu söyledi.

Ona teşekkür edip üst kata çıkıp üstümü değiştirdim. Carter'ın kapısının önünden geçerken durup kapıyı çalmalı mıyım diye düşündüm, ama vazgeçtim. Eğer o

bana katılmak isterse, nerede olacağını biliyordu.

Yine de, o akşam yemeğinde karşımdaki koltuğa oturduğunda irkildim.

"Oh, üzgünüm, yanlış masaya oturdunuz galiba," dedim tatlı bir sesle, çabucak kendimi toparlayarak. "Aslında yalnız yemek yiyorum. Seyahat arkadaşım korkunç bir belsoğukluğu geçiriyor ve yataktan kalkamıyor. Zavallı şey."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu mu hikayen? Ne kadar da çekici değil." Keten peçeteyi silkeledi ve kucağına koydu. "Sipariş verdin mi?"

Cevap vermeden önce şarabımı yudumladım. "Menü tamamen Fransızca," diye itiraf ettim sessizce, "ve ben Fransızca bilmiyorum, bu yüzden garsona ne tavsiye ettiğini sordum."

Carter bana keskin bir bakış attı. "Ne önerdi?" Omuz silktim.

"Bilmiyorum, Fransızca bilmiyorum."

Dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. "Sen..." diye iç geçirdi, başını salladı, sonra garsona masamıza gelmesi için işaret etti.

Carter, bir süre akıcı Fransızca konuşarak, beni ve menüyü işaret ederek, genellikle elleriyle konuşarak garsonla konuştu. Bu çok büyüleyiciydi ve ben, dikkatimi yeniden toplamak için masanın altında bacaklarımı çaprazladım.

Garson ayrıldığında, Carter derin mavi gözlerini bana çevirdi ve ben kıvrandım. Lanet olası kötü çocuk hayranlığım geri gelmişti.

"Günün nasıl geçti?" diye kibarca sordu, parmaklarını masanın üzerinde birleştirerek. "Louvre'da eğlendin mi?"

Dudaklarımı büzdüm, onun gelmediğini hatırladım. "Çok güzeldi, teşekkürler. Paris'te, atmosferi mahvedecek şımarık divalar olmadan, tamamen kendime ait bir gün geçirmek çok hoş bir sürprizdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Bakımı zor divalar mı?"

Omuz silktim. "Louboutin sana uyuyorsa..." Çünkü oturduğunda parlak siyah loaferlerinin kırmızı tabanını fark etmemiştim.

Carter'ın gözleri kısıldı ve sanırım onun damarına basmışım, ama pek de umursamadım. Uçağımız indiğinden beri *sebepsiz yere* huysuz bir ruh hali içindeydi ve bu çok kaba bir davranıştı.

"İnsanlar sana sık sık kötü davranışlarından dolayı laf yapmıyor mu, Carter? Bu zenginlerin özelliği mi? Çünkü bence sen insanlık kurallarına pek uymuyorsun." Savunmamı sürdürmek için sıvı cesarete ihtiyacım vardı, bu yüzden şarabımdan bir yudum daha aldım. O, masanın karşısında lezzetli bir atıştırmalık gibi otururken, geçmişini geçmişte bırakmak çok kolaydı.

Yavaşça gözlerini kırptı. "Affedersin, *insanlık kuralları* mı dedin?" Dudaklarımı yaladım, kararlılığımı ikiye katladım.

"Evet."

"Vay canına..." diye mırıldandı, başını sallayarak. "Ben de, tek yatak olduğunu söyleyip avantajımı kullanmadığım için bana minnettar olacağını düşünmüştüm. Sanırım seni yanlış değerlendirmişim, Ashley. Belki de önce benim sikimi emip sonra da faturayı yüzüme çarpmayı umuyordun? Fiyat neydi, tekrar söyler misin? Altı bin dolar, değil mi?"

Şoktan nefesim kesildi, çünkü sözlerinin ardındaki zehirli anlam yadsınamazdı.

Keskin ve sert bir cevap vermek yerine, tek düşünebildiğim onun ne kadar incitici olduğuydu. Onun için çok önemli olan aptal ördek yarışmasını kazanmasına yardım etmişken, ona bunu hak edecek ne yapmıştım?

Aramızda sessizlik uzadı ve gözlerim dolmaya başladı. Lanet olsun, neden birdenbire dayak yemiş köpek yavrusu gibi tepki veriyordum?

Carter bana bakarak bir şey söylememi bekledi. Sonra soğuk ifadesi yumuşadı ve içini çekti. "Kahretsin, Spark, ben öyle demek istemedim..."

"Ama öyle demek istedin," diye boğuk bir sesle söyledim. "Nate'in senin çevrendeki tek pislik olduğunu düşünmek benim hatamdı, ama görünüşe göre sen de onunla sandığımdan daha çok benziyorsun." Onun hakaretlerine daha fazla katlanmak istemediğim için sandalyemi geri çektim ve peçetemi masanın üzerine attım.

"Nereye gidiyorsun, Ashley?" diye itiraz etti, ben ceketimi ve çantamı alırken. "Hiçbir şey yemedin ve..."

"Seni ilgilendirmez, Carter," diye tersledim. "Paris sokaklarında bir yerlerde hızlı bir oral seks karşılığında yemek yiyebileceğime eminim."

Tartışmamızı sürdürmek için beklemeden - zaten çok dikkat çekmiştik - restorandan fırladım ve

hesabı ona bıraktım. En azından bunu yapabiliirdi.

Arkamda cam kırılma sesi duydum ama durup bakmadım. Carter Bassington Junior, kötü davranışının işaret edilmesinden hiç hoşlanmamıştı ve bir çocuk gibi tepki gösteriyordu.

Odama dönmek yerine, paltomu giyip geceye çıktım. Otelden çıkmamış olmama rağmen akşam yemeği için palto almış olduğum için şükrettim. Alışkanlıktan daha çok, dışarı çıktığımda sıcaklık beni mutlu etti.

Açtım ve Paris gibi bir şehirde, kendimi sudan çıkmış balık gibi hissetmeyeceğim birçok harika yemek mekanı vardı. Daha önce tur rehberimle birlikte birkaç mekanın önünden geçmiştım ve bunları aklımda tutmuştım, bu yüzden en çok beğendiğim mekana doğru yola çıktım.

Bistro Papillion, iki büyük binanın arasında sıkışmış, raclette fondü reklamı yapan küçük bir restorandı ve hatırladığım kadarıyla sadece üç blok kadar uzaktaydı.

Yürümeye başladıktan bir blok sonra, arkamda bir adamın hızlı ve ağır adımlarını duydum.

İç geçirdim. "Carter, seninle konuşmak istemiyorum. Ben gidiyorum..." Ona *defolup* gitmesini söylemek için arkamı döndüm, ama beni takip edenin Carter olmadığını fark edince aniden sustum.

Yaklaşan adam benzer boyda ve yapılıydı, ancak yüzünü gizlemek için başlığını yüzüne indirmişti. Carter'ın bu adam gibi eski, yıpranmış spor ayakkabılarla dışarı çıkması imkansızdı.

Keskin bir nefes aldım ve bir an için kendimi sorguladım. Belki de sadece aynı yöne doğru yürüyordu ve...

Hayır. Bana doğru koşarak gelip elbisenin önünü tutup Fransızca bir şeyler bağırırken donakaldım.

Siktir. Yabancı bir şehirde, gece vakti, tek başıma sokağa fırlamıştım ve kendi güvenliğim aptal, bezelye tanesi kadar küçük beynimin ucundan bile geçmemişti. Şimdi görünüşe göre bu aptallığının bedelini ödüyordum.

Adam beni ittiğinde ciğerlerimden bir çığlık kopardı ve sendeledim, ama yüzüme indirdiği acımasız tokat, nefesimi keserek çığlığımı kesintiye uğrattı. Beni soymaya mı çalışıyordu? Yoksa... daha kötüsü mü?

Ne istiyorsa, öfkeli ve acil taleplerde bulunuyordu ama ben *hiçbir* şey anlamıyordum ve yanağımdaki acı başımı döndürüyordu.

"Ç-çantamı al," diye kekeledim ve çantamı adama uzatmaya çalıştım, ama o bana bir şeyler homurdandı ve beni bir ara sokağa itmeye başladı.

Görünüşe göre, benim paramla ilgilenmiyordu.

Bağırarak için bir nefes daha aldım, ama ses dudaklarımdan çıkamadan aniden bırakıldım. Geriye doğru sendeledim, dengemi kaybedip şok içinde kırımın üstüne düştüm ve az önce olanları anlamaya çalıştım.

Panik içindeki acı çığlıkları bana ipucu verdi ve saldırganımı sokağın zemininde, üzerinde karanlık bir şekil beliren *birinin dövdüğünü* gördüm. Yumrukların ete çarptığı sesi, adamın acı dolu çığlıkları arasında kulaklarıma ulaştı ve ben nefesimi tuttum.

"Carter?" Bu, hiçbir kanıtla desteklenmeyen bir içgüdüydü, ama içimden bir ses *öyle diyordu*. Ayağa fırladım ve hayatımı kurtarmak yerine aptalca ileriye doğru koştum. Onu öylece bırakamazdım, ya adamın bıçağı ya da silahı varsa ve Carter yaralanırsa?

"Carter! Dur!" diye bağırdım ve şu anda benim soyguncuyu döverek haklayan kişinin gerçekten de benim yakışıklı ama huysuz seyahat arkadaşım olduğunu doğruladım. "Dur, onu öldüreceksin!"

Adamın yüzü kanla kaplıydı ve ağlamayı kesmişti, bu da belki bayılmış olabileceğini düşündürdü, bu yüzden Carter'ın bileğini tutup bir sonraki yumruğunu engelledim.

Bir anda bana saldırdı. Kanlı eli boğazımı sıktığında ve sırtım ara sokağın tuğla duvarına çarptığında, şaşkın bir çığlık attım. Carter'ın koyu mavi gözleri karanlıkta neredeyse siyah görünüyordu ve bir an için sanki beni tanımıyor gibiydi.

Sonra birden irkildi, ifadesi öfkeli kararlılıktan şoka ve pişmanlığa bir anda dönüştü. "Spark? Ne oluyor..." Sözünü kesip, sertçe yutkundu ve şaşkınlık ve inanamama içinde başını salladı. "Seni *aptal kadın!* Ne düşünüyordun? Yaralanabilirdin!"

Ağzım açık kaldı. "Ben mi? Sen! Bana aptal deme, seni kibirli, şımarık pislik! Bu ne cüret..." Carter, o anda işe yarayabilecek tek yolla hakaretlerimi susturdu.

Beni öptü.

Şoktan beynim kısa devre yaptı... sonra ne olduğunu tam olarak anlayamadan, ona karşılık verdiğimi fark ettim. Kahretsin, Carter'ı öpmek canlı bir kabloyu yalamak gibiydi ve yanacağımı umursamadan bunu tekrar tekrar yapmaktan kendimi alamadım.

Elini boğazıma daha fazla bastırdı, başparmağı ve işaret parmağı çenemin altındaki eti sanki beni esir almış gibi sıkıca kavradı. Sanki ben de tamamen isteyerek katılmış değilmişim gibi, gömleğini tutup onu kendime doğru çektim. Saunada, sadece boxer şortu giymiş, terli, sanatsal dövmele göğsüyle ne kadar çekici görüldüğünü hatırlayınca tüm vücudum yoğun bir sıcaklıkla kızardı.

Dudaklarımı ısırınca içimden bir inilti kaçtı ve bu ses onu daha sert öpmesi için cesaretlendirmiş gibi görünüyordu. Bu sefer diğer eliyle elbisenin kumaşını toplayıp, çıplak uyluğumu kavrayıp bacağımı beline dolayana kadar kenara itti.

Kalçalarımı öne doğru eğdiğim anda, onun kalın sertliğiyle çarpıştım ve o, beni daha fazlasını istemeye çaresiz bırakan en lezzetli iniltiyi çıkardı. Gömleğini sertçe çekip çıkardım, ellerimi altına kaydırarak pantolonunun düğmesini aradım.

"Spark," diye inledi, ben düğmesini iliklerinden çıkarırken çenemi öptü ve gergin ereksiyonunu avuçladım.

Artık mantıklı düşünemediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. Saldırganımın vurduğu yumruk yüzünden yüzüm zonkluyordu, ama tüm vücudumu saran baş döndürücü heyecan sayesinde acıyı neredeyse unutmuştum.

Carter kulak mememi ısırды ve ben nefesimi tuttum. Lanet olsun, *bu* neden bu kadar iyi hissettirdi? Isırmanın hemen ardından emmeye başladı ve başım yana doğru yuvarlanırken neredeyse yanacaktım. Sonra, sadece iki metre uzakta, başının altında bir kan gölü olan hareketsiz adamın gözlerine baktım.

Gerginlik içimi kapladı ve keskin bir nefes aldım. "Carter... o öldü mü?" Bunu sorduğuma bile inanamıyordum... ama durum iyi görünmüyordu. O düşüncenin hemen ardından, gözlerim yoğun bir duygu ile yanmaya başladı. "Beni kurtardın."

Carter, bakışlarımı karşılayacak kadar uzaklaştı, koyu renkli gözleri ciddiydi. "Beni çok korkuttun Spark. Bir daha *asla* böyle bir şey yapma."

Bu sözlerin şiddeti içimi yakıp kavurdu, her ne kadar inatçı direnişim başını kaldırsa da. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Derin bir nefes alırken kaşlarını kaldırdı. Sonra yumuşak, buz gibi bir kahkaha attı. "Şu anda seni çok fena sikmek istiyorum."

"Yapmamalıyız..." diye fısıldayarak cevap verdim. Ama bu bir *hayır* değildi. Kahretsin, daha sonra bunu yüzde yüz pişman olacaktım ama mantığımın sesini dinleyemiyordum. Sanki vücudum kararsızlığımla alay ediyormuş gibi, eli uyluğumu kavradığı yerden lezzetli bir titreme geçti ve inledim.

Carter tekrar eğilip dudaklarımı öptü, ilk öpücüğümüzün ruhumu yutan derinliğinden ziyade hafif öpücüklerle beni kızdırdı. "Yapmamalıyız..." diye tekrarladı "...ama?"

Akıllı adam, sessiz *ama* ima edilenleri duydu. "Ama istiyorum."

Bu itirafa cevabı, elini uyluklarımdan zonklayan amıma kaydırmak, uzun parmaklarıyla külotumun kasıklarını kenara çekip içine dalmak oldu. Nefesim sokakta yankılandı ve gözlerim baş döndürücü zevkle kapandı, tüm dikkatim amıma gömülen parmaklarına odaklandı. Çok iyi.

"Carter," diye sızlandım, eline karşı sallanarak. Niyetim *bunu yapamayacağımızı* söylemekti, ama bunun yerine yüksek sesle "Daha fazlasına ihtiyacım var..." dedim.

O parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken, ben çaresizce kalın sikini iç çamaşırından çıkardım ve yumruğumu onun uzunluğu boyunca pompaladım. Lanet olsun, çok büyüktü. Zaten doymamış olsaydım, bana zarar vereceğinden endişelenirdim, ama o anda aklıma mantıklı bir şey gelmiyordu. Sadece onun içimde olmasını istiyordum.

Boğazımı bırakıp diğer uyluğumu kavradığında, içinden düşük bir inilti çıktı ve beni beline dolayarak ayaklarımın yerden kesilmesini sağladı. Bu pozisyon bizi mükemmel bir şekilde yerleştirdi, böylece parmaklarından penisinin ucuna geçiş neredeyse manyetik gibiydi.

"Oh!" diye bağırdım, geniş başı içeri girerken. Önemli bir şeyi unutuyorduk, bundan emindim, ama bu düşünce her aklıma kurcaladığında, onu şiddetle bir kenara itiyordum. Düşünmem gereken tek önemli şey buydu.

"Spark..." Carter, çenesini sıkarak hafifçe pozisyonunu değiştirirken tısladı. "Çığlık atma, hızlı olmalıyız." Sonra sert ve hızlı bir şekilde içeri girdi, beni penisiyle duvara yapıştırdı.

Çığlık attım. Sonra kıkırdadı ve eliyle ağzımı kapattı.

"Bağırma demiştim," diye gülerек fısıldadı. "Aksi takdirde, biri araştırmaya gelebilir ve bu kötü olur."

Kahretsin. Soyguncu yüzünden.

Bakışlarım, kısa bir mesafede hala hareketsiz bir şekilde yerde yatan adama kaydı ve çıkardığım inilti, tahrik olmaktan çok panik içindi. Carter'ın eli, metalik ve topraksı bir kan kokusu yayıyordu, ama penisinin içimi doldurması duygularımı karıştırıyordu. Özellikle de ileri geri sallanmaya başladığında, saf zevkin enfes titremeleri içimi kapladı.

Ama sonra... soyguncu. Ölmüş müydü? Ölmüşse bu Carter için ne anlama gelirdi?

Carter aklıma okumuş gibiydi, ya da belki sadece bakışlarımı takip edip tahmin etmişti, ama eli ağzımdan gözlerime kaydı. "Sadece bakma," dedi sert bir fısıltıyla,

dudakları bir kez daha çenemi öpmeye başladı. "Bakma, sadece hisset." Bu noktayı daha sert iterek ve beni inleterek vurguladı.

Siktir. Bu *çok yanlış*. Sadece elleri kanla lekelenmiş olması ve kurbanının muhtemelen yakınlarda ölü yatıyor olması değil... aynı zamanda tam bir pislik olması ve bütün gün bana bok gibi davranması da vardı. Onunla gerçekten, gerçekten yatmamalıydım ama kendimi durduramıyordum...

"Aman Tanrım," diye inledim, parmaklarım onun sıkı oblik kaslarına sıkıca tutunurken o beni sikiyordu. "Carter, bunu yapmamalıyız... *ah, evet!*" Az önce benim tatlı noktamı bulmuştu ve tüm vücudum kıvrılmaya ve titremeye başladı. "Lanet olsun, durma, çok yaklaştım."

Söyleneni yaparken nefes nefese kalmıştı, aynı hareketi tekrar tekrar yaparken dudakları boynumu okşuyor, eli gözlerimin üzerinde sabit duruyordu. Bu mutluluktan ve birkaç dakika boyunca nerede olduğumuzu unutmamı sağladı, ihtiyacım olan birkaç dakika.

"Carter!" diye inledim, orgazmı engellemeye çalışmadan kendimi bırakarak. Amım onun kalınlığını sıkıca kavradı, bacaklarım onu sanki derimin içine girmesini istiyormuşçasına sıkıca sarıldı ve tüm vücudum titremeye başladı. Bu son derece zevkliydi.

O titredi ve inledi, dişleri yine kulak mememi ısırdı. "Mükemmel," diye fısıldadı, boğuk ve nefessiz bir sesle. "Bir kez yetmez."

Bu kafa karıştırıcı sözlerle, kalçalarını yarım düzine kez sertçe pompaladı, sonra kendi boşalmasını benim amımın derinliklerinde homurdandı. Çıkmaya hiç niyeti yoktu ve ben de hamilelik riskini ortadan kaldırmak için rahim içi araç taktırdığım için geçmişteki kendime zihinsel olarak teşekkür ettim.

Birkaç saniye boyunca, birbirimize sarılmış ve ağır ağır nefes alırken, olduğumuz yerde kaldık. Sonra Carter yavaşça elini gözlerimden çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Hızlı bir öpücük değildi, beni iyice öpmek için zaman ayırdı ve zaten başımın dönmesine neden olan yoğun duyguları daha da artırdı, sonra nazikçe geri çekildi ve beni ayağa kaldırdı.

"Hadi," diye emretti, parmaklarımızı birbirine bağlayarak ve aceleyle penisini pantolonuna geri soktu. "Buradan gidelim."

Birkaç adım attım, onu takip ettim, sonra başımı salladım ve elimi çektim. "Peki ya..." Bilinçsiz adamı işaret ettim. Umarım sadece baygındır.

Carter omzunu silkti ve tekrar elimi tuttu. "Bunu hak etti."

Bu sefer, beni sokaktan çekip otele doğru sürüklediğinde, şokun etkisiyle ona itaat ettim, ama lobide vardığımızda, suçluluk duygusuyla neredeyse kusacak gibiydim.

"Carter," diye başladım, geride kaldığım yerden yetişmek için birkaç adım koştum. "Biz... oh, ne yapıyorsun?" Elinde telefonu vardı - benim parmaklarımı mengene gibi sıkmayan elinde - ve mesaj yazıyordu.

Otel asansörlerinin önünde durduğumuzda, telefonundan başını kaldırıp gözlerime baktı. Elimini bırakmak yerine, telefonunu tutan eliyle çağrı düğmesine bastı. "Sana saldıran adamı kontrol etmesi için ambulans çağırıyorum," diye mırıldandı, "ama eminim ki bir şeyi yoktur, ona *o kadar* da sert vurmadım."

Yüzümü buruşturdum, ne kadar kan olduğunu hatırlayarak. "Şey... tamam. Sanırım."

Asansör geldi ve içeri girdik, Carter anahtar kartını okuttu ve katımızı seçti, ben ise bir an gözlerimi kapattım. Başım *zonkluyordu* ve adam beni sokağa sürüklemeye çalışmadan önce vurulduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Carter beni kurtarmadan önce.

Derin bir titreme beni sardı ve Carter'ın elinden elimi çekip kollarımı kendime doladım. O adam çantamı istememişti ve Carter olmasaydı, nasıl biteceğini düşünmek bile korkutucuydu.

Carter bana döndü, duruşuma hızlıca bir bakış attıktan sonra kaşlarını çattı ve beni sıkıca kucakladı. Ona yaslanırken, kollarımı onun geniş omuzlarına dolayarak hayatım pahasına ona tutunurken, beklenmedik bir hıçkırık göğsümden koparak çıktı. Bu kucaklaşma cinsel değildi, *güven vericiydi*.

"Ben buradayım Spark," diye fısıldadı saçlarıma, yüzünü boynumun kıvrımına gömerek.

Gözlerimi kapattım, sıcak gözyaşları kirpiklerimden sızarak sessizce yanaklarımdan aşağı aktı. Carter Bassington

lanet olası bir kasırgaydı, ama şu anda fırtınanın gözünde
güvendeydim.

En azından şu anda, başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Gecenin geri kalanı bulanık geçti. Carter beni odasına götürdü ve oda servisini çağırırken duş almamı söyledi. Duştan çıktığımda, temiz ve otel bornozuna sarılmış haldeyken, bana gelen yemeği yemem için homurdanırken nazikçe yanağıma buz torbası tuttu.

Onu tekrar öpmek için can atıyordum. Beni yorgunluktan bayılana kadar becermesini istiyordum, ama o sadece... beni kucakladı. Beklenmedik bir şeydi, ama hoş olmayan bir şey değildi.

Sabah, ondan önce uyandım. O, vücudunu benimkine kıvrılmış ve bir eliyle geceleyin bornozumun açıldığı yerde çıplak göğsümü kavrayarak derin bir uykuya dalmıştı. Bir süre öylece yatıp, onun dokunuşuna kendimi bırakıp bırakmamayı düşündüm... Acaba benim dudaklarımın onun penisini sardığı bir şekilde uyanmak hoşuna gider miydi? Ama sonunda, reddedilme korkum ve olan biten her şeyden duyduğum suçluluk duygusu, onu uyandırmadan yatağından kayıp kendi odama koşmamı sağladı.

"Kahretsin, Ashley," diye fısıldadım kendi kendime, odamın kapısı arkamda kapanırken. Her nasılsa, tüm bu çılgınlık içinde anahtarımı kaybetmemiştim, çünkü çantamda değil, ceketimin cebindeydi. Ama telefonum ve cüzdanım muhtemelen hala o sokakta kalmıştı, bu da beni yepyeni bir endişeye sürükledi.

"Siktir!" diye fısıldadım, odamda volta atarak. Telefonum ve cüzdanım, çok şiddetli bir saldırının yaşandığı olay yerinin yanındaki sokakta kalmıştı. Polisler yakında beni sorgulamak için buraya gelirdi, değil mi?

Midem bulandı ve endişenin beni kusturmaması için tuvalete koştum. Neyse ki, midem oldukça sağlamdı ve bunun yerine yüzüme soğuk su serptim, sonra yanağımı kaplayan morluğu görünce irkildim.

Ama çok fazla acımıyordu. Muhtemelen makyajla kapatılabilirdi. Uyluklarım arasındaki ağrı ise başka bir meseleydi,

ama bunu bilen tek kişi bendim.

Yansımadaki yüzüm, Carter'ın beni ara sokağın tuğla duvarına dayayıp becermesine izin verdiğimi düşününce pembeye döndü. Ne düşünüyordum ki?

Açıkçası, pek bir şey düşünmemiştim. Sadece ona deli gibi çekici buluyordum ve duygularım hiç olmadığı kadar yoğundu. Evet. Hepsi buydu. Adrenalin müthiş bir afrodizyakti ve ikimiz de net düşünemiyorduk. Yeni bir günün ışığında Carter'ın yine soğuk ve kötü tavırlarına geri döneceğine ve hiçbir şey olmamış gibi davranacağına neredeyse bahse girerdim.

Hayal kırıklığıyla hafifçe iç çekerek banyodan çıktım ve küçük valizimde temiz bir kıyafet aradım. Seyahat programımıza göre, bu sabah için özel bir katakomb turu ayırtmıştık. Bir yanım Carter'ın nasıl davranacağını merak ediyordu, ama bir yanım da yine tek başıma gezeceğimi kabullenmişti.

Yatağımın kenarına oturup ayakkabılarımı giyerken fark ettim ki... Carter'ın odası otelin diğer tarafına bakıyordu ve Eyfel Kulesi manzarası yoktu. Ayrıca odası da belirgin şekilde daha küçüktü. Bunu kasten mi yapmıştı?

Elbette hayır.

Otelin anahtarlarımızı karıştırmış olabileceğini düşünerek bu düşünceyi kafamdan attım ve tur rehberi gelmeden önce kahve ve kruvasan almak için lobide indim.

Kahve dükkanında oturup, café au lait'imi yudumlarken ve en lezzetli, tereyağlı pain aux chocolat'ı yerken... kapıyı izleyip Carter'ın gelmesini umarken, içimde küçük bir umut ışığı yanmaya devam ediyordu. Ama sonunda kendimi çaresiz olduğum için zihinsel olarak azarladım ve elbisenimdeki kırıntıları silkeledim.

Hayal kırıklığının ağırlığını taşıyarak, faturamı odaya yazdırdım ve rehberimle buluşmak için ana lobide doğru yola çıktım. Rehberim önceki günkü beyefendiydi ve beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, dışarıya çıkmam için işaret etti. Arabanın kapısını açarken kibarca teşekkür ettim

ve ben de içeriye kayarak oturdum.

Kapının kapanma sesi, kesinliği ile beni irkitti.
Carter gelmeyecekti.

Dün gece işleri bu kadar ileri götürmekle tam bir *aptal* oldum.
Paris'e indiğimizden beri bana karşı çok kaba davrandı, ama ben kirli
bir sokakta onun sikini yalvarır gibi *yalvarıyordum*. İftiraya kapılmaktan
bahsedelim. Nate bunu öğrenirse çok eğlenecektir.

Heath'i düşündüğümde pişmanlık duygusu dilimi acı bir tatla
kapladı. Heath ne derdi?

Ona mesaj atmak için can atıyordum... belki kendimi açıklamaya
çalışıp, Carter arkadaşlarına övünmeden önce her şeyi adrenalin
yüzünden olduğunu söyleyebilirdim... ama telefonum yanımda değildi,
bu yüzden hiçbir şey yapamazdım.

Kapı tekrar açıldı, korkuyla nefesimi tuttum ve melankolik
düşüncelerim kesildi.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Carter, bana tamamen
silahsızlandırıcı bir gülümsemeyle. "Kaydol, Spark."

Şaşkın bir şekilde, söyleneni yaptım ve onun arabaya binip kapıyı
kapatması için yer açtım. Emniyet kemerini bağladı, şoförümüze
gidebileceğimizi söyledi, sonra bana dönüp gözlerini kısarak baktı.

"Kaçtın," diye suçladı. "Bu turu neredeyse uyuyakalıyordum."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sadece... şey... gelmeyeceğini
düşündüm."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi, ama bana bir şey
uzattığında hemen kayboldu. "Al, bunu geri isteyeceğini düşündüm."

Elime tutuşturduğu çantaya şaşkınlıkla baktım. Bu, ara sokakta
kaybettiğim çantaydı. "Sen..." Sözümü kesip çantayı açtım ve
telefonumun, paramın, kimliğimin hâlâ içinde olup olmadığını kontrol
ettim. "Nasıl?"

Omuz silkti. "Bu bir gizem."

İki kez göz kırptım. "Bir gizem mi?"

O başını salladı. "Ben çok
gizemliyim."

Sözlerim tükendi. Kafamı *kariştiriyordu*, bu kesin. Yine de
telefonumu ve kimliğimi geri almıştım, bu da Paris polisi tarafından bir
soyguncu saldırısı hakkında sorgulanmayacağım anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "O adam...?"

"İyi," diye cevapladı, biraz soğuk bir şekilde. "Kalıcı bir zarar görmedi."

Omuzlarım gevşeyerek rahat bir nefes aldım. "Tanrıya şükür. Öldüğünü falan sandım, çok korktum."

"Peki... katakompları görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu, konuyu tamamen değiştirerek, koltuğumuzun arasında bıraktığım elimi tuttu.

Dilim tutulmuş bir şekilde, parmaklarımızı birbirine bağlamasını izledim ve içimdeki aptalca umut kıvılcımı sevinç ateşine dönüştü.

"Evet," diye cevap verdim sonunda, onun bir soru sorduğunu hatırlayarak.

Kendinden emin gülümsemesi, dokunuşunun ne tür bir etki yarattığını çok iyi bildiğini gösteriyordu, ama bu onu durdurmadi. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranması buraya kadarmış. Beni resmen şaşkına çevirmişti.

Katakompların girişine kadar kısa bir sürüş mesafesi vardı ve özel turumuzun ilk bölümünde Carter *çoğunlukla* uslu davrandı. Elimi tuttu, parmaklarımız birbirine dolanmıştı, ama kibardı ve tur rehberimizin verdiği bilgilere meraklıydı.

Ancak rehber arkasını döndüğünde, bana dokunmak, hızlıca elle dokunmak veya cildime öpücük kondurmak için fırsatı kaçırmadı, öyle ki turun başlamasından yarım saat sonra bile kızarmış ve telaşlanmışım.

Sonunda, o çok rahat bir şekilde sertleşmiş meme ucumu çimdiklediğinde ve ben yanlışlıkla yüksek sesle inlediğimde, "Kes şunu" diye fısıldadım.

Onun sırtışı beni sinirlendirdi ve elimin tersiyle ona vurdum. "Kes şunu," diye mırıldandım. "Yoksa seni bu oyuklardan birine sürükleyip tüm bu alaycılığını ödeteceğim."

Carter şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Yapabilir misin?" Etrafına bakındı ve uzun zaman önce ölmüş insanların kafataslarını ve kemiklerini işaret etti. "Burada mı?"

Dudaklarımı yaladım, bacaklarım beklentiyle gerildi. "Sen *yapar mısın?*"

Bir an bana baktı, sonra boğazını temizledi. "Pierre? Gidebilirsin."

Bizden biraz uzaklaşmış olan rehberimiz şaşkın bir ifadeyle geri döndü. "Efendim?"

"Gidebilirsin," diye tekrarladı Carter ve ona bir deste euro uzattı. "Çıkış yolunu kendimiz buluruz."

Rehber tartışmak ister gibi görünüyordu, ama elindeki paraya bakıp yavaşça başını salladı. "Peki efendim, lütfen işaretleri takip ettiğinizden emin olun." Ne demek istediğini işaret etti, sonra bana nazikçe başını salladı ve uzaklaştı.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Şey... bizi burada bırakıyor mu?"

"Alkoveler hakkında ne diyordun, Spark?" Loş ışıkta bakışları karanlık ve açgözlüydü. Nefesim kesildi.

Aniden gerginleşerek dudaklarımı ıslattım. "Ah... Sanki burada güvenlik kameraları var gibi geliyor bana? Ya eğer..."

Carter başını eğdi ve alaycı bir gülümsemeyle birkaç adım geriye giderek söz konusu küçük oyuklardan birine girdi. "Çabuk olmalıyız, sanırım başka bir tur grubu da çok gerimizde değil... Tabii, korkmuyorsan?"

Yan tarafa baktım ve bir kafatasıyla göz göze geldim. Kahretsın. Biraz korkmuştum, ama hayaletlerden ve iskeletlerden değil... Carter'dan ve tüm bunların bana yaptıklarından korkuyordum.

"Sorun değil, otele geri dönebiliriz," dedi, beni kurtararak. "Seni götürmekten çekinmem... Oof!"

"Kapa çeneni," diye emrettim, onu niş duvarına itip ensesini kavradım, "ve beni öp."

Onu ikna etmeye ya da ikna etmeye gerek yoktu, çaresiz bir çılgınlıkla dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Belki de tüm bu sıradan dokunuşlarla telaşlı bir karmaşaya dönüşen tek kişi ben değildim, çünkü külotumu ayak bileklerime kadar indirmesinin hızı şok ediciydi.

"Bu sefer sessiz kalacak mısın?" diye fısıldadı, ben külotumu ayağımdan çıkarırken, o da beni duvara dönük olarak çevirdi.

O eteğimi kaldırıp kalçalarımı ayırırken, ellerimi dayayabileceğim düzgün bir yer buldum. Sorusuna tek cevabım, arkamdan amıma yaklaşıp sadece ucunu içeri ittiğinde çıkardığım düşük, zar zor bastırılmış bir iniltiydi.

"Spark..." diye inledi, boğazımı öperken. "Sen benim sonum olacaksın. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Biraz daha derine girdi ve ben nefesimi tuttum. "Carter... *lütfe*."

"Siktir," diye bağırdı ve geri kalanını da içeri soktu.

Boğazımdan bir çığlık çıkmaya çalıştı, ama onu geri yuttum, yüzümü çevirip kendi bileğimi ısırarak sesi bastırdım. Ama lanet olsun, bu hiç de kolay değildi. Carter sert ve hızlı bir şekilde itti, ateşli bir arzuyla beni sikti ve eli elbisenin altına girip klitorisimi buldu.

Onun dokunuşuyla titredim, gözlerim kapandı, o beni bir keman gibi çalıyordu. Başparmağı ve işaret parmağı klitorisimi vahşice sıkıştırdı, kafataslarıyla kaplı duvara karşı beni siktiği sırada bana hiç nefes aldırmadı. Bir dakika sonra orgazmımın patlaması hiç de sürpriz olmadı ve bacaklarım titreyince neredeyse dengemi kaybettim.

Beni sıkıca tuttu, kalın penisi derinlere gömüldü, ben titrerken o da benimle birlikte boşalırken küfürler fısıldadı. *Hızlıydı* ama o kadar iyiydiki aklımı başımdan aldı.

Nefes nefese kalmış, gözlerim yıldızlarla dolmuşken, kulağıma "Şşş" diye fısıldadı. "Başka bir tur bizi bulmak üzere."

"Siktir," diye inledim, o benim ıslak amımdan çekilirken dudaklarımı büzerek. "Doğruca otele dönebilir miyiz?"

"Tanrım, evet," diye heyecanla bağırdı, yüzümü morartacak kadar sıkı bir şekilde tutup nefesimi kesecek kadar öptü. "Hadi." Elimi tuttu ve sonsuz gibi görünen koridorda koşmaya başladı. Külotumu bulmam için bana zaman tanımadı ve taksinin arkasına binerken fark ettim... bacaklarımı kaplayan kaygan sperm sayesinde.

Utançtan dudaklarımı ısırarak inledim. "Carter... iç çamaşırım."

Bakışları cehennem gibi alevlendi. "Kahretsin... Artık giymediğini biliyorum, odaya geri dönebilirsek şanslıyız."

Aşık bir aptal gibi gülümsemeden edemedim. O da dağınıktı, gömleği yarısı dışarı çıkmıştı ve dudakları kızarmıştı. *Çok seksi görünüyordu* ve onunla ilişkiye girmenin neden kötü bir fikir olduğunu unutmuştum bile.

Tahmin edildiği gibi, odaya ulaşamadık... ama asansörün *dur* düğmesine basıp ona atlayan bendim. Aklımın bir köşesindeki küçük ses bunun *korkunç* bir fikir olduğunu söylese de, doyamıyordum. Nevaeh Üniversitesi'ne döndüğümüzde kendimi büyük bir acıya hazırladığımı biliyordum.

Nevaeh Üniversitesi'ne döndüğümüzde kendimi büyük bir acıya hazırladığımı söylüyordu.

O sese çenesini kapatmasını söyledim.

Paris'te geçirdiğimiz o günün ve gecenin geri kalanı tamamen yatakta geçmedi. Duşta, kanepenin kolunda ve gece yarısı Eyfel Kulesi'nin ışıkları parıldarken pencerenin önünde, yürek parçalayıcı derecede mükemmel bir sevişme de dahil olmak üzere birkaç seans daha vardı.

Ertesi sabahki dönüş uçağında ikimiz de ölü gibi uyuduk... ta ki Carter inişten hemen önce beni uyandırıp Mile High Club'a katılmamızı sağlayana kadar.

Sonra Nevaeh'e dönerken, mahremiyet perdesini kapattı ve sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi amımı yaladı. Sanki vardığımızda Heath'in kollarına koşmayacağımı iyice emin olmak istiyormuş gibi.

Araba yurtumun önüne geldiğinde, arka koltukta beni uzun uzun öptü, nefesimi kesip aklımı başımdan aldı. Eve gidip bazı "işleri" halletmesi gerektiğini mırıldandı, ben de gözümü bile kırpmadım.

Carly bizim dönmemizi bekliyordu ve araba - ve Carter - uzaklaştığında kendini bana attı.

"Geri dönmüşsün!" diye haykırarak bana sıkıca sarıldı. "Her şeyi bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat. Aman Tanrım, seks kokuyorsun." Ellerini ağzına bastırarak dramatik bir şekilde nefesini tuttu.

Ben yüzümü buruşturarak onu susturdum. "Hadi... odama gidelim. Üstümü değiştirmem lazım."

"Ve duş al," diye ekledi, sert bir bakışla. "Umarım korunmuşsundur."

Yine yüzümü buruşturdum. Kesinlikle kullanmamıştık.

Aptalca mı? Evet. Çok seksi mi? Evet, o da. Kim bilebilirdi ki, prezervatifsiz sevişmekten hoşlandığımı? Ve görünüşe göre, teşhircilik de, çünkü Carter'la yaşadığım en iyi seksler, *şüphesiz* yabancılar tarafından görüldüğümüz hızlı sevişmelerdi.

Bir iç çekerek kolunu koluma taktı ve benimle birlikte üçüncü kattaki odalarımıza doğru yürüdü, son dersinde yaşanan bir drama hakkında sohbet etti.

"Cumartesi gününden beri senden haber alamadığının sebebi Carter mı?" diye sordu, duştan çıkıp bornozumu giyip saçımı havluyla sardığımda.

Onun yoğun bakışlarından kaçındım ve kızarmamaya çalıştım. "Şey... sayılır. Cumartesi gecesi telefonumu kaybettim."

"Hay aksi, çok kötü," diye hayıflanarak, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde yatağıma oturdu.

"Evet," diye onayladım, saçımı kurulamak için havluyu saçımdan çekerek. "Neyse ki geri aldım, ama... bazı şeyler oldu ve şarj etme fırsatım olmadı."

Dudaklarını büzdü. "*Bir şeyler* oldu, ha?"

"Evet. Bir şeyler. Peki, burada ne kaçırdım?" Gece çantamdan telefonumu çıkarmakla ve şarj cihazına takmakla meşgul oldum. Yorgundum. Paris'e yaptığım iki gecelik fırtınalı seyahat, saat farkı ve... ders dışı etkinlikler... Bir ay boyunca mutlu bir şekilde uyuyabileceğimi hissediyordum.

Carly bana bazı dedikoduları anlatıyordu ama kafam çok karışmıştı ve *hiç* konsantre olamıyordum.

"...kazanmak için ördeklerinizi nereye koyduğunuzdan bahsediyorlardı..." dedi, ben de kendimi dikkatimi vermeye zorladım. "Nate her zamanki gibi kazanacağından o kadar emindi ki, kendisi ve Paige için Paris gezisini ayarlamıştı bile."

Yüzümü buruşturdum. "Yaşasın, beni nefret etmesi için bir neden daha."

Carly burnunu kırıştırdı. "Üzgünüm. Onu kazanmasına izin vermesi için seni uyarmalıydım."

"Hayır, saçmalama. Kendi çıkarlarım için olsa bile, onun kazanmasına asla *izin vermezdim*. Ayrıca, o ve Paige muhtemelen ayrılmışlardır."

Kaşlarını kaldırdı. "Uh... bu yeni bir haber. Ne oldu?"

Nate ile olan geçmişini düşünerek, bu konuyu açmanın riskli olduğunu fark edince tereddüt ettim. "Onu aldatıyor."

Ağzı açık kaldı. "Dalga geçiyorsun. Kiminle? Nasıl öğrendin? Carter'la yatak sohbetinde mi öğrendin? Kahretsin, Heath biliyor mu?"

"Nate ve Paige hakkında mı? Muhtemelen."

Sinirli bir şekilde homurdandı. "Sen ve Carter hakkında, Ash, yetiş!"

İnledim ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Hayır. Carter bir şey söylemedikçe... Bu konuda tam olarak nerede durduğumuzu bilmiyorum."

"Geri dönmeden önce bu konuyu konuşmadınız mı?" Yüzüm kızardı. "Biz, şey, meşguldük."

O, gülerek burnunu çekip yatağımdan atladı. "Tamam, bunu arkadaşın olarak söylüyorum çünkü senin incinmeni istemiyorum... Carter ilişki kuracak bir adam değil. Kendi iyiliğin için beklentilerini düşük tut." Carly beni hızlıca kucakladı. "Belli ki yarı uykulusun. Yarın derslerden önce buluşalım mı?"

Tanrıya şükür. O çıktıktan sonra kapımı kilitledim — Nate'in içeri girmesini engelleyecekmiş gibi görünmüyordu ama — ve yatağıma uzandım. Heath hakkındaki sorusu aklımdan çıkmıyordu.

Komodinden telefonumu alıp açtım ve Heath ile olan sohbetimi aradım. Yeni mesaj yoktu. Son mesaj, Carter ile Paris'e gitmeden önce ona ne zaman sohbet edebileceğini sorduğum cevabımdı.

Rahatsız edici bir korku hissi karnımı sardı. Bu bir tesadüf müydü? Paranoyak zihnim hemen sonuca vardı ve Carter'ın başından beri Paris'te benimle yatmayı planladığını, ayrılmadan önce Heath ile bunu konuştuğunu düşündü. Lanet olsun, ya hepsi bir şakaysa?

Kafamı salladım, parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim.

"Aptal olma, Ashley," diye fısıldadım kendime. Soygün olayını ve sonrasında adrenalin etkisini planlamış olması *imkansızdı*. Değil mi?

Öyleyse neden birdenbire Abigail'in günlüğünü düşünmeden edemiyordum? O sayfalarda DB'leri suçladığı tüm o korkunç şeyler... Onu tekrar okumak için can atıyordum.

Endişemi atlatamayınca, Heath'e geri döndüğümü bildiren bir mesaj yazdım.

Birkaç dakika ekranı bekledim, sonra *mesaj okundu* olarak güncellendi ve Heath'in yazdığını gösteren bir metin balonu belirdi.

mesaj yazarken.

Nefesimi tutarak onun cevap vermesini beklerken kalbim güm güm atıyordu. *Sahte bir ilişki* yaşıyorduk... ama yine de biraz aldatmışım gibi hissediyordum. Bu hiç de hoş bir duygu değildi, orası kesindi.

Heathcliff: Döndün! Paris nasıldı?

Dudaklarımı ısırarak mesajını analiz ettim ve sonra tonunu anlamak için aşırı derecede analiz ettim. Alaycı mıydı? *Paris nasıldı, sürtük?* Yoksa *Paris nasıldı gibi* sıkıcı bir nezaket miydi? *Gerçekten umurumda değil.*

Ya da... kahretsin.

Belki de sadece Paris'in nasıl olduğunu bilmek istemişti? Peki... ona söylemeli miyim? Hayır.

Hayır, böyle olmaz.

Kararsızlıkla boğuşarak cevabımı yazdım.

Ashley: Fena değildi. Sen gittin mi?

Mesajımı bekliyormuş gibi hemen cevap verdi. Bu iyi bir şeydi... değil mi?

Heathcliff: Evet, çok güzel bir şehir. Bu akşam ne yapıyorsun?

Derin bir nefes aldım. O... normal görünüyordu?

Ashley: Uyuyacağım. Yorgunluktan bitkinim.

Yine dudağımı ısırdım ve bir sonraki mesajımda şansımı denedim.

Ashley: Sabah derslerden önce kahve içer miyiz?

Çünkü ona Carter ve benim hakkımda yüz yüze konuşmak istiyordum. Evet, Heath'e hala biraz aşkıttım, ama daha da önemlisi, onu arkadaşım olarak tutmak istiyordum, tabii ilişkimizi öyle adlandırabilirsek.

Heathcliff: Dancing Goats saat 8'de mi? Anlaştık.

O bunu şüphesiz platonik olarak kastetmişti, ama yine de midemi düğümleyen suçluluk ve endişe duygusunu sevmiyordum. Öte yandan, şansım olsaydı bir şeyi değiştirir miydim? Carter'la yattığım için pişman mıydim? Asla.

Işığı kapatıp telefonumu şarj etmeye koyduktan sonra uykuya dalmak zor olmadı. Rüya görmedim, bir kez bile kıpırdamadım ve alarm çaldığında kendimi yataktan zorla kaldırmadan önce üç kez erteleme düğmesine bastım.

"Lanet olsun kızım," Carly kapıyı açtığımda bana böyle seslendi. "Senin... o bir çürük mü?"

İnledim ve elimi yanağıma götürdüm. "Evet."

Kaşları endişeyle kalktı. "Carter'ı öldürmem mi gerekiyor? Toplum kurallarına aykırı ama yaparım."

O çok ciddi olduğu için kendimi tutamayıp sııttım. "Bugün cinayetten kurtuldun, bebeğim. Paris'te soyulduğumda Carter beni kurtardı."

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Oh. Gerçekten mi? Carter mı yaptı bunu?"

Başımı salladım, *sonrasında* olanları hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Ben bunu kapatıcıyla kapatırken içeri gel. Heath on dakika sonra bizimle kahve içmek için buluşacak."

Ben yanağımdaki morluğu kapatıcıyla kapatırken, o benim sözde aşk üçgenimle dalga geçerek şakacı bir şekilde alay etti. Morluk o kadar koyulaşmıştı ki, iki kat makyaj bile onu tamamen gizleyemiyordu, ama yine de daha iyiydi.

Carly, bitmiş hali görünce burnunu kırıştırdı, ama omuz silkti ve çantasını omzuna astı. "Gidelim. Heathcliff'in seni ektiğini düşünmesini istemeyiz, değil mi?"

Yürürken kolumu onun koluna takarak iç geçirdim. "Hey, geçen hafta akraba olduğunuzu söylemiştin, değil mi? Heath hiç kardeşlerinden bahsetmemişti ama..."

"Biz kuzeniz," diye açıkladı. "Çok yakın da değiliz. Ama ailenin serveti büyükbabamız Atticus Briggs ile başladı. Atticus Records'u biliyor musun?"

"Ohhhh, anlıyorum." Onlar *gelmiş geçmiş* en büyük plak şirketlerinden biriydi, bu yüzden Heath ve Carly'nin zenginliği mantıklı geliyordu. "Yani Heath ve beni cesaretlendirmen tamamen önyargılı bir görüş mü?"

Gülümsedi. "Evet. Çoğunlukla. Ama Carter aynı zamanda kısa fitilli ve kalp kırıklıklarıyla dolu geçmişli olan korkutucu bir herif. Sadece onun uzun yan hasar listesinde bir sonraki kurbanın sen olmanı istemiyorum."

Bu düşünce beni düşündürdü ve kampüsün çimlerini geçerken bir süre üzerinde kafa yordum. "Sanmıyorum... Ah, bilmiyorum. Onunla farklı hissettiğimi söylersem tamamen aptal mı olurum? Sanki bir günlüğüne maskeyi çıkarmışım gibi hissettim."

Carly düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Umarım öyledir. Hey, Erken Modern Avrupa ödevini nasıl yaptın? Bitirdin mi?"

"Evet, şükürler olsun, Paris'e giderken uçakta bitirdim. Ama ördek yarışması dil edinimi ve okuryazarlık gelişimi için çalışma planlarımı altüst etti, bu yüzden bu gece sıkı çalışmam lazım. Kütüphaneye gidelim mi?"

"Olur," diye kabul etti. "Dünkü dersimden aldığım notların bir kopyasını da sana verebilirim."

Teşekkürlerimi mırıldandım, ama ileride kalbimi hızla attıran tanıdık bir yüz gördüm. *Kahretsin. Carter neden Heath'le birlikte buradaydı?*

"Ash!" Heath bizi fark edince seslendi. "Günaydın, güneş ışığı."

O yaklaşırken ona zoraki bir gülümseme attım, ama bakışlarım sürekli Carter'a kayıyordu. O da bana karanlık, okunması imkansız bir bakışla bakıyordu. Ne düşünüyordu? Heath'e söylemiş miydi? Artık bir ilişkimiz mi vardı?

"Selam," dedim, onun sıcak kucaklamasını kabul ederek. "Hafta sonun nasıldı?"

"Paris'teki hızlı turla karşılaştırıldığında çok sıkıcıydı. Eğlendin mi? Senin eşliğin pek hoş değildi, biliyorum, ama Carter en iyi davranışını sergilediğini söyledi, değil mi?" Bu soruyu, az önce dilini benim amımın içine sokmuş olan adama omzunun üzerinden sordu.

Carter sadece başını salladı. "Mm-hmm. Turistlik yapmaktansa daha iyi şeyler yapmam gerekiyordu. Ashley rehberi tamamen kendine ayırdı."

Bu tamamen yanlış değildi, en azından ilk gün için... ama kullandığı sert ton beni bir santim boyunda hissettirdi ve midem düğümlendi.

"Muhtemelen iyi bir şey," diye karşılık verdi Heath, omuzlarıma kolunu dolayarak sırtarak. "Aşk şehrinde kızımı baştan çıkarmaya çalışacağından ve sonra kavga edeceğimizden biraz endişelenmişim."

Şaka olarak söylemişti ama tüylerim diken diken oldu. Carter'ın gözlerine bakarak bir tepki bekledim. Yaptığımız şeyin

onay bekledim.

Beklemediğim şey, ki beklemeliydim, onun soğuk kahkahasıydı. "Beni iyi tanırsın Heathcliff. Genelde pahalı fahişelerle eğlenmem ve o kesinlikle benim tipim değil." Bana yönelttiği alaycı bakış, beni bir düzine bıçakla kesmiş gibi hissettirdi. "Alınma."

"Dostum, hiç hoş değil," Heath başını sallayarak iç geçirdi.

Carter sadece omuz silkti. "Ama doğru. Gitmem lazım. Sonra görüşürüz, dostum." Heath'e başını salladı, sonra bana bir daha bakmadan uzaklaştı. Onu şok içinde izledim, ama o sabahki öğrenci kalabalığının içinde kaybolurken, tembel havası hiç bozulmadı.

"Ash, iyi misin?" Carly yumuşak bir sesle sordu, koluma dokunarak hala ona baktığımı fark etmemi sağladı.

Dudaklarımı ıslattım, duygularımı kontrol etmeye çalıştım ama başaramadım. Midem kasıldı ve bulandı, avuç içlerim terlemeye başladı.

"Evet, tabii ki," diye yalan söyledim. "Sadece tuvalete çabucak gitmem lazım. Kahvemi alır mısın? Hemen dönerim."

Heath arkamdan seslendi ama ben çoktan Dancing Goats tuvaletine doğru koşmaya başlamıştım.

Kendimi *çok aptal* hissettim.

Tuvaletten kahvemi almaya döndüğümde ağladığım gerçeğini saklayamazdım. Daha da kötüsü, yüzümü temizlemeye çalıştığımda morarmış yanağımdaki kapatıcıyı bulaştırmıştım ve Carly ile ikimiz Heath'i *fiziksel olarak* tutarak Carter'ın peşinden koşup onu öldürmesini engellemiştik.

Carter'ın bana zarar vermediğini ısrarla söyleyene kadar geri adım atmak istememişti. En azından öyle bir şey yapmamıştı. Kalbimin durumu, kesinlikle tartışmak istemediğim özel bir konuydu.

Paris'teki akşam yemeğinde olanları anlatmayı bitirdiğimde - Carter'ın büyük bir pislik olduğunu ve benim aptalca kendi başıma oradan ayrıldığımı ve ardından gelen soyguncu saldırısını - hepimiz derse geç kalmıştık.

Geri kalanını daha sonra açıklayacağıma söz verdim -geri kalanında Carter'la yirmi dört saat boyunca azgın kediler gibi seviştığımızden bahsettiğim için bunu yapmaya hiç niyetim yoktu- ve erken saatteki Beşeri Bilimler dersime koştum.

Sessizce içeri girip koltuğuma oturmaya çalıştığımda profesör bana sert bir bakış attı. Utanç içinde başımı eğdim ve bu koşullar altında elimden geldiğince odaklanmaya çalıştım.

O günkü bir sonraki dersim Carly ileydi, şükürler olsun, ama Jade de oradaydı ve onunla karşılaşma riskini *gerçekten hiç* almak istemiyordum. Carter'ın özgüvenimi yerle bir etmesinden sonra hiç istemiyordum.

Sorun şu ki, Jade görünüşe göre *benimle* karşılaşmaktan başka bir şey istemiyordu. Konferans salonuna girer girmez beni aradı ve kasıtlı olarak Carly ve benim arkama oturdu.

"Git buradan Jade," diye mırıldandım, omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Senin saçmalıklarına tahammül edemeyecek kadar yorgunum."

Bana sırtarak cevap verdi. "Senin erkek arkadaşınla geçirdiğim hafta sonu hakkında her şeyi duymak istemiyor musun?"

Nefesimi aldım, onu yerine oturtmaya hazırdım, ama tam o anda profesör dersi başlatıp bir alıştırma sınavı yapacağını duyurdu. Tamamen sessizlik gerekiyordu, bu da Carly ve beni Jade'in saçmalıklarını bir saat boyunca dinlemekten kurtardı.

Neyse ki, sınavı kolayca geçtim ve Jade hala sınav kağıdına sanki kişisel olarak kendisine hakaret etmiş gibi kaşlarını çatmış haldeyken kağıdımı teslim ettim. Onun aptalca lise hakaretleri ve alayları için orada beklemek istemiyordum, bu yüzden Carly'ye öğle yemeğinde buluşacağımızı mesaj attım.

Sonra Heath'e mesaj atarak nereye gittiğimi söyledim ve o hemen geri aradı.

"Kampüs kafeteryasına mı gidiyorsun?" diye sordu, ben telefonu açtığımda.

"Evet," diye onayladım. Jade, Heath ile geçireceği *hafta sonu* hakkında ne demek istemişti? Onunla "randevusu" sadece cuma gecesi idi... değil mi?

"Bugünlük işim bitti, eve gidiyorum. Benimle gelir misin? Kafeteryada servis edilenden çok daha lezzetli yemekler pişirebilirim."

Onun teklifini düşünerek adımlarımı yavaşlattım. Kafeterya yemeklerini pek sevmezdim ve bir kez olsun *kampüs dışında* onunla vakit geçirmekten hoşlanırdım. Ama yine de...

Ben bir şey söylemeyince, "Evde kimse yok," diye ekledi. "Sadece ikimiz olacağız. Carter bu gece geç saatlere kadar dersleri ve atölye çalışmaları var, Nate ve Royce'u da günlerdir görmedim."

Belki de Nate bana inanmıştı?

"Tamam, olur," diye kabul ettim. "Carter'ın orada olmadığından eminsen..."

"Eminim," diye söz verdi. "Essex Hall'un arkasındaki otoparkta buluşalım. Ben sürerim."

Oradan sadece bir dakika kadar uzaktaydım, bu yüzden telefonu kapattım ve Heath ile buluşmak için yönümü değiştirdim.

O benden önce oraya varmıştı, ki bu iyi olmuştu çünkü ne tür bir araba kullandığını bilmiyordum. Nate beni bir F250 Shelby ile kaçırmıştı ve Royce beni Bugatti'siyle eve bırakmıştı, Carter ile ise sadece şoförlü arabalara binmiştim ama Heath ile ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

Onu yanında bulduğum şey kesinlikle öyle değildi.

"Seni kesinlikle motosikletçi olarak seçmezdim," diye itiraf ettim, sırtarak yaklaşırken.

O da bana gülümsedi ve Ducati Streetfighter'ının deri koltuğunu okşadı. "Hayır mı? Ne bekliyordun peki?"

Dudaklarımı büzdüm ve düşünceli bir şekilde çenemi okşadım. "Gerçekten bilmiyorum... belki bir Prius?"

O dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Ah. Beni incittin, Ash."

Ben güldüm. "Tabii ya. Peki, bunu mu alıyoruz? Arabam yurt otoparkında, eğer benim sürmemi istersen."

"Korkuyor musun?" Heath kaşlarını kaldırdı ve merakla başını eğdi.

Dudaklarımı yaladım, motosiklete baktım, sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kahretsin, Carter'ın bana yaşattığı onca şeyden sonra bile, o çekicilik hissi hâlâ canlı ve güçlüydü.

"Korkmuyorum," diye itiraf ettim. Sonra başka bir soru beynimi doldururken dudaklarımı ısırdım, bu soruyu sormak için can atıyordum. "Neden bütün hafta sonu mesajlarımı okuduğun halde cevap vermedin?"

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra hızla utanç verici bir suçluluk duygusuna dönüştü. "Bu çok adice bir hareketti, özür dilerim."

Kaşlarımı çattım. "Öyleydi, ama neden yaptın?"

Gözleri kaydı ve elini ensesinin arkasına sürdü. "Şey... Telefonumu kaybettiğimi söylesem bana inanır mısınız?"

Kafamı salladım. "Hayır, sen berbat bir yalancısın ve dün gece bana gayet normal bir şekilde mesaj attın." Ayrıca, benim telefonumu kaybettiğim hafta sonu onun da telefonunu kaybetmesi ve bulması çok büyük bir tesadüf olurdu.

Heath içini çekti. "Evet, haklısın. Şey... tamam, siktir et. Sen ve Carter'ın ördek yarışmasını kazandığınızı öğrendim ve kıskandım. Söylemek istediğim her şey yanlış çıkıyordu ve bu konuda kızgın olduğumu *bilmeni* istemedim, bu yüzden... mesajını okuduktan sonra cevap vermedim."

"Kazandığımız için mi kıskandın?" *Jade ile Paris'e gitmek istediğin için mi?* "Yoksa..."

Heath gözlerini devirdi. "Ya da. *Carter'ı* kıskanıyordum, Ash. Çünkü *sana eşlik etmek için* bu mükemmel, romantik macerayı eline geçirmişti ve ben onun bu fırsatı kaçırmayacağını biliyordum. Ve kaçırmadı da, değil mi?" Bu bir suçlamaydı,

Çünkü o sabah kahve içerken soygunu açıklamış olmama rağmen, Carter'ın beni tamamen baştan çıkardığı kısmı atlamıştım.

Yüzüm kızardı ve dudağımı ısırđım. Yalan söyleyemezdim, bu yüzden sadece hafifçe başımı salladım ve gözlerimi ondan kaçırdım. Kahretsin, şimdi de gözlerim yaşlarla doldu ve Carter'ın beni reddettiği bu sabah olduğumdan daha da büyük bir aptal gibi hissediyordum.

"Hey, Ash bebeğim, özür dilerim," diye mırıldandı, öne adım atarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben..." diye başladı, ama yüzümü kaldırıp gözlerimin yaşlarla dolduğunu görünce i çekerek sözünü kesti. Nasıl görmezdi ki, bir kez daha gözlerini kırparsa yaşlar akacaktı.

Bu düşünce aklımda oluşur oluşmaz, olay gerçekleşti. Heath kaşlarını çattı, başparmağıyla morarmış yanağımdaki taze gözyaşını silerken gözlerimin içine baktı.

"Üzgünüm. Seni üzmem istemedim. Keşke seni uyarsaydım ya da... Bilmiyorum. Belki geçen hafta biraz daha dürüst olsaydım, işler farklı gelişebilirdi." Bana hüzünlü bir gülümseme attı ve ben, aniden zihnimi saran, neredeyse dayanılmaz duyguları bastırmaya çalıştım.

"Ne konuda dürüst olacaktın?" diye fısıldadım. "Carter'ın büyük bir pislik olduğunu zaten biliyordum, ama bu benim aptalca davranıp onun saçmalıklarına kanmamı engellemedi."

Heath arpık bir gülümseme attı. "Doğru. Ama belki de sana o zaman nasıl hissettiğimi söyleseydim, Paris'te *biz* olabilirdik. Cidden yaşlı Lintan'ın çıplak kıına bir ördek mi koydun?"

Gülerek gözyaşlarımı sildim, o da yüzümü bıraktı. "Evet. Ama duyguların ne demek istiyorsun?"

Elini koyu renk saçlarının arasında gezdirdi, saçlarını en seksi şekilde dağıttı. Bu, masajdan sonra, mutlu son için bana ödeme yapmaya çalıştığı zamanki dağınık halini hatırlattı.

"Sahte ilişkimizin yürümediğini söylemek istedim," dedi sonunda, sesi alçak bir fısıltıydı ve bakışları yere düşmüştü. "Artık sahte bir ilişki yaşamamamız gerektiğini düşündüm."

şaşkınlıkla bir adım geri attım. "Oh. şey... tabii, evet, sanırım bu mantıklı..."

"Çünkü *gerçekten* çıkmak istediğim biriyle *sahte* bir ilişki yaşayamam," diye sözümü kesti. "Ve seni kafamdan çıkaramıyorum, Ashley. Görünüş için seni öpüyormuş gibi yapmak yetmiyor ve açıkçası, bu kafamı karıştırıyor."

Cevap vermek için dudaklarımı açtım, ama hiçbir kelime çıkmadı. Dilim tutulmuştu. Ve kafam karıştı. Bu hafta sonu onun en iyi arkadaşıyla yattığımı bilirken, *şimdi* durumumuz ne olmuştu?

"Şey, şey..." Tekrar kelimeleri karıştırıp dudaklarımı sıkıştırmadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Ash?" Heath yumuşak bir sesle konuştu ve avucunu bir kez daha yanağıma koydu. "Seni öpebilir miyim lütfen?"

Şoktan gözlerimi kırıştırmaya başladım. "Peki ya..."

"Sana zarar verdiği için onu çok nefret ediyorum, ama bu sana olan hislerimi değiştirmiyor," dedi bana, ela gözleri o kadar yoğun ki sanki ruhumu görebiliyordu. "Peki, yapabilir miyim?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kalp krizi geçireceğimden korktum. Avuçlarım terden kaygandı ve cildim karıncalanıyordu... Bu yüzden başımı salladım.

O eğildiğinde, dudakları benimkilerle yumuşak ve yavaşça buluştuğunda, içinden bir rahatlama nefesinin çıktığını hissettim. Onun dokunuşuna eğilirken hafifçe titredim ve gerginlikle öpücüğüne karşılık verdim. Bu bizim ilk öpüşmemiz değildi, kesinlikle değil. Ama bu farklıydı. Bu, sahte bir ilişki satma ya da itibarımı mahvetmek için bir anlaşma yapma yükü taşımıyordu. Bu, sadece istediğimiz için yaptığımız bir öpüçüktü.

Dudaklarımı ayırdığımda Heath hafifçe inledi, yüzümü tutan elleri saçlarıma kaydı ve dili ağzımın içine girerken daha da sıkılaştırdı. Onun öpücüğünde kendimi kaybettikçe etrafımızdaki dünya bulanıklaşıp yok oldu.

Carter'ın bana bıraktığı acı veren kalp ağrısını inkar ederek kendimi kaybettim.

Beynimin sinir bozucu derecede mantıklı kısmı, Carter'ın çok kızacağını çok iyi bilerek, belki de Heath'i sadece bir teselli olarak kullandığımı fısıldadı. Ama umurumda değildi.

"İnanılmaz," diye inledi ve birkaç saniye sonra isteksizce geri çekildi. "Tıpkı o ilk öpücük gibi..."

Gülümsedim, ne demek istediğini tam olarak hatırlayarak. Masaj odamda, bana altı bin dolar bahşış verdikten sonra onu öptüğüm zamanı.

"Hadi, buradan gidelim." Bisikletinin gidonundan siyah kaskı aldı ve kafama taktı.

"Ya sen?" diye itiraz ettim, o çene kayışını ayarlarken. Gördüğüm kadarıyla sadece bir kaskı vardı.

Heath bana seksi bir göz kırptı. "Ben iyiyim." Bacağını motosikletin üzerinden attı ve bana alaycı bir sırıtış attı. "Atla bebeğim, yavaş süreceğim."

İnledim, ama yine de beceriksizce onun arkasındaki bisiklete tırmandım. Bu benim için tamamen yabancı bir şeydi ve ikimizi de devireceğimi düşündüm, ama o sadece ellerimi tutup vücuduna daha sıkı sarılmamı sağladı.

"Sıkı tutun, tamam mı?"

Motorun marşına basmadan ve motosiklet bacaklarımızın arasında gürültüyle çalışmaya başlamadan önce aldığım tek uyarı buydu. Aman Tanrım.

Yolun yarısını geçtikten sonra Heath'in gömleğini sıkıca tutan ellerimi rahatça bırakabildim, ama onun apartmanına vardığımızda gerçekten çok eğleniyordum. Ayağımı yere koyduğumda bacaklarım titriyordu, ama gülümsemeden duramıyordum.

Heath kaskımı çıkarmama yardım ettiğinde "Bu harikaydı!" diye bağırdım. "Nasıl daha önce hiç motosiklete binmedim? Ah, ne kadar çok şey kaçırmışım!"

O, benim coşkumu beğenmiş gibi gülerek uzun parmaklarıyla çenemi tuttu. "Sen harikasın," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü.

Heathcliff Briggs ile *sahte* bir ilişki yaşamaya kesinlikle alışabilirdim. İçten içe bunun berbat bir fikir olduğunu bilsem bile. Ama şimdilik anın tadını çıkarabilir ve daha ciddi konuları daha sonra tartışabilirdik, elbette.

"Eminim zaten biliyordur," dedi, asansörü beklerken ellerimizi birleştirerek, "Max, Nevaeh'da başladığımızda bu daireyi bizim için satın aldı."

"Doğru. Çünkü Nate, köylülerle aynı yurtta kalmak için fazla iyi."

Heath gülümsedi ve başını salladı. "Sevimli, ama Nevaeh'da köylü falan yok. Hayır, aslında bize bu daireyi aldı çünkü..."

diye devam etti, sanki söyleyeceği şeyi yeniden düşünmüş gibi ensesini ovuşturdu. "Çünkü ikimizden biri bazı sorunlar yaşıyordu. Kendi alanımız olması daha güvenliydi."

Bu oldukça gizemli bir cevaptı, ama bunun diğerk çocuklardan biri ile ilgili olduğunu varsaymak zorundaydım. Heath, arkadaşının sırlarını paylaşmanın kendisine düşmediğini anlamıştı, bu yüzden daha fazla bilgi almaya çalışmadım.

Asansör onun katında durduğunda ve dışarı çıktığımızda "Oh, lanet olsun" dedi. "Tamamen unutmuşum. Köpeklerale alerjin yok, değil mi?"

O koridorda önümde yürürken kaşlarımı çattım. "Uh... hayır, değilim. Köpeğinin mi var?"

Heath içini çekerek, numara yerine *Essex* isim levhası olan bir kapının önünde durdu. Anahtarını kullanarak kapıyı açtı. "Benim yok, ama Carter'ın var. Şu anda Nate ile büyük kavgaların kaynağı bu, ama o inatçı herif, uyuz köpeğı barınağı geri götürmeyi reddediyor."

Ağzım kurudu.

"Girin," dedi Heath, kapıyı açarak. "Bu köpek. Lady."

Tabii ki oradaydı, deri kanepenin yanında, sadece en yumuşak kumaştan yapılmış bir köpek tahtı olarak tanımlanabilecek bir şeyin üzerinde kıvrılmıştı. Jade'in odama bıraktığı pireli köpekti.

Heath, yemeklerinin kafeterya yemeklerinden daha iyi olduğunu söylerken abartmıyordu. Bize taze kuşkonmaz ve kabak ile tavuk ve fesleğenli pesto penne yaptı, üzerine taze rendelenmiş parmesan peyniri serpti ve yemeğin yanında ikimize de büyük birer bardak Riesling şarabı ikram etti.

Muhtemelen hayatımda yediğim en iyi makarnaydı ve yemek bittiğinde bulaşıkları yıkamakta ısrar ettim, zihnimde öğleden sonraki derslerimi çoktan silmiştim. Kendime yarından itibaren dersleri telafi edeceğime ve artık dersleri asmayacağıma söz verdim, ama o anda oradan ayrılmak mümkün görünmüyordu.

Bulaşıkları yıkarken, bir şekilde tezgahın üzerine oturup Heath'in elleri hayat çizgisi gibi uyluklarımı kavrayarak öpüşmeye başladık.

"Vay canına, okul gününün ortasında *bunu* bulmayı beklemiyordum," dedi Royce, ben Heath'in kollarından kurtulurken kapıyı arkasında çarparak. "Senin Bass'la Roma'da olduğunu sanıyordum, Squirrel."

"Paris," diye düzelttim, şişmiş dudaklarımı elime sürterek, "ve dün gece döndük. Paige nasıl?"

Royce gözlerini kısarak, "Sanırım beni üvey kardeşinle karıştırdın," dedi.

Ona kararlı bir şekilde baktım. "Öyle mi? Hmm, ne kadar aptalım ."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, başını hafifçe salladı. "O zaman Jade meselesi konusunda aranızda bir sorun yok, öyle mi?"

Bu, ördek yarışmasından daha fazlası olduğunu hissettiğim ikinci seferdi. Sormak dilimin ucundaydı, ama bu Royce'un oyununa gelmek olurdu... o oyun her neyse. Bu beni ayılttı.

Beni şehvetle sarhoş olduğum sisin içinden çıkardı, ben de çantamı bıraktığım yerden alıp omzuma astım.

"Sanırım gitme vaktim geldi," dedim onlara zoraki bir gülümsemeyle. "Öğle yemeği için teşekkürler, Heath."

Heath, Royce'a kaşlarını çattı, sonra motosikletinin anahtarlarını aldı. "Seni ben götürürüm," dedi.

"Teşekkürler," dedim başımı sallayarak, "ama taksiyi tercih ederim."

Olay daha da büyümeden daireden çıktım ve asansör düğmesine basarken Heath'in Royce'a küfrettiğini duydum. Asansör, Royce'u bırakmış olduğu yerde duruyordu, bu yüzden Heath peşimden koşarak geldiğinde kapılar çoktan kapanmaya başlamıştı.

"Ash, lütfen bırak beni..." demek istedi, ama kapılar kapandı ve ben bunu engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Ruh halim asansör kabininden daha hızlı düştü ve sokağa çıktığımda, bütün sabah yaşadığım o rahatsız edici endişe ve hayal kırıklığına geri dönmüştüm.

Ne halt yiyordum da Heath'e öyle kapılıyordum?
Gerçekten bu kadar saf mıydım?

Görünüşe göre evet.

Şans eseri, bir taksi çağırdım ve tam da gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başladığında içine atladım. Ruh halimin bir anda dibe vurmasına ne kadar da uygun bir durumdu.

Lanet olası Jade. Ama yine de, bu tamamen onun suçu değildi. Onu galaya davet eden Heath'ti ve eğer bana sahte kız arkadaşımdan daha fazla ilgi duyuyorsa, neden beni davet etmemişti? Böylece Paris'e birlikte gitme şansımız olabilirdi.

Ayrıca... Carter neden köpeği elinde tutmuştu ki? O da ona bakıyordu. Köpek temiz ve taranmıştı, tüm pireler gitmişti. Dairelerinde bol miktarda pelüş köpek yatağı ve oyuncakları olduğunu söylemeye gerek bile yok. Heath, Carter'ın onu günde iki kez yürüyüşe çıkardığını ve balkonda sentetik çimden bir tuvalet alanı hazırladığını söylemişti. Bu çok fazlaydı, özellikle de şaka olarak daireye gönderdiğim bir sokak köpeği için.

Kampüse dönerken çantamdaki telefonum birkaç kez çaldı ama ben görmezden geldim. Heath'in Royce için özür dileyeceğini zaten biliyordum

Royce adına özür dileyeceğini biliyordum, ama aslında Jade'e ne olduğunu açıklaması gerekiyordu.

Öğleden sonraki derslerimden birini zaten kaçırmıştım, bu yüzden ikinci derse yetişmek için acele etmek yerine kütüphaneye gittim. En azından sessiz bir ortamda derslerimi okuyabilirdim.

Heath'in sık sık benimle buluştuğu her zamanki çalışma masam yerine, asma kata çıktım ve Geç Barok Besteciler ile erken ortaçağ şiiri kitaplarının arasında gizlenmiş küçük ve rahat bir çalışma köşesi buldum. Kimsenin beni orada araması mümkün değildi.

Yerime yerleştim, çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve telefonuma baktım. Tabii ki Heath'ten birkaç yeni mesaj vardı, ama onları ekranımdan sildim ve kaydetmediğim bir numaradan gelen mesaj dizisini açtım.

Bir parçam bunun Carter olduğunu düşündü. Bir şekilde numaralarımızı paylaşmamıştık, ama belki de o kadar büyük bir *aptal* olduğu için özür diliyordur.

Bunun böyle *olmadığı* kısa sürede ortaya çıktı.

Bilinmeyen: Kimseye güvenme. Paris de onların planının bir parçasıydı.—AM

Ağzım kurudu ve sanki kelimeler gözlerimin önünde değişecekmiş gibi mesajı birkaç kez okudum. Kalbim hızla çarparak bir cevap yazdım.

Ashley: Kimsin sen?

Birkaç dakika orada oturup, elimdeki telefona bakarak cevap bekledim, ama cevap geldiğinde neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı.

Bilinmeyen: Seninle oynuyorlar. Aptal olma ve DB'nin yalanlarına inanma. Hala vaktin varken kaç. —AM

Korkmuş ve kafası karışmış bir şekilde, gizemli oyunlara hiç havamda olmadığını söylemek için cevap yazmaya başladım, ama bilinmeyen numara bir mesaj daha gönderdi. Bu seferki, Fransız bir web sitesinde yayınlanan bir haber makalesine yönlendiren bir linkti.

Dizüstü bilgisayarımda web sitesini açtım, çeviri programıyla çevirip ağzım açık bir şekilde okudum.

...kimliği belirsiz bir adamın ağır şekilde dövölmüş cesedi çöp konteynirında bulundu...

Bu bir tesadüf olmalıydı. Carter o adamın iyi olduğunu söylemişti.

...soruşturma devam ediyor ama somut bir ipucu yok. Kurbanın kimliği resmi olarak tespit edilmedi, ama bu haber kanalına gelen isimsiz bir ihbar, cesedin aranan seri tecavüzcü Antoine Boucher'e ait olduğunu iddia ediyor.

Çılgınca, bilgisayarımın kötü bir şekilde çevirdiği makaleyi taradım, bilinmeyen numaranın ima ettiği şeyi doğrulamak için bir tür bağlantı bulmak için çaresizce. Ancak kesin bir ölüm saati yoktu ve ceset, saldırıya uğradığım yerden kilometrelerce uzakta bir yerde bulunmuştu.

Bu sadece bir tesadüftü.

Derin bir nefes alarak, ellerimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak bir kez daha telefonuma uzandım.

Ashley: Kimsiniz?

Onların ima ettiklerine karşı masum olduğumu iddia etmenin bir anlamı yoktu. Carter ile benim aramda *hiçbir* bağlantı yoktu, ama bana olanları bildiklerini söylüyorlardı. Değil mi? Paris'te meydana gelen, bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir cinayeti kullanıyorlardı — ve seçebilecekleri pek çok cinayet vardı — sırf olanları bildiklerini kanıtlamak için.

Ama bunu sadece Carter ve ben biliyorduk. Birine mi söyledi?

Cevap gelmeden önce, telefonum aniden elimden kapıldı ve o kadar irkildim ki sandalyemden düşecektim.

"Kime mesaj atıyorsun, Layne?" diye sordu Nate, mesajlaşmayı açıkça okuyup kaşlarını çatarak. "Bu da kim lan?"

"Geri ver!" diye bağırdım ve ona uzandım, ama o benim ulaşamayacağım bir yere eğildi ve hala telefonuma kızgın bir şekilde bakıyordu.

Fısıltıyla mırıldanmaya başladı ve onun Fransızca haber makalesini okuduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Bu ne lan, Layne? Bu ölü adamın toplumla ne alakası var?" Sesi artık suçlayıcıydı ve ben ayağa kalkıp telefonumu geri almaya çalıştım.

Bir kez daha, onu benim ulaşamayacağım bir yere tuttu. Yüzündeki inatçı ifade, cevap almadan onu bırakmayacağını açıkça gösteriyordu.

"Bilmiyorum, tamam mı? İki kez '*kimsin*' diye cevap verdiğimden *bunu* açıkça görebilirsin," diye tersledim. "Şimdi telefonumu geri alabilir miyim?"

Şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "Birdenbire *bir yabancının* sana uğursuz bir uyarı mesajı attığını ve ardından Paris'te ölen bir adamla ilgili bir makale gönderdiğini ve bununla ne ilgisi olduğunu bilmediğini mi inanmamı istiyorsun? Saçmalık. Paris'te ne oldu, Layne?"

Dişlerimi sıkarak, küçük bir çocuk gibi telefonuma uzanmaya çalışmaktan kaçındım. Nate benden neredeyse 30 santim daha uzundu ve kolunu benim ulaşamayacağım kadar uzağa uzatmıştı.

"Paris'te ne oldu?" Onu kızdırmak için Carter'la yattığımı söylemek için can *atıyordum*. Ama şimdi fark ettim ki, bu sadece onun inandığı "*Ashley bir fahişe*" ideolojisine hizmet etmek olurdu. "Seni ilgilendirmez, Essex. Paris'e gitmek için bu kadar çaresizsen, ördek yarışmasında daha çok çabalamalıydın."

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi ve çenesi gerildi. "Böyle mi oynamak istiyorsun? Peki. Bu mesajları kimin gönderdiğini sana söylemeyeceğim."

Bir dakika, ne?

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Kafasını salladı, viski rengi kahverengi gözleri hafifçe yumuşadı. "Hayır. Ama bilmek istersen, yaklaşık üç dakika içinde öğrenebilirim."

Bilmek istiyordum. Hem de çok istiyordum, çünkü o gece olanları kimlerin görmüş olabileceği konusunda çok endişeliydim. Ya da Carter'ın kime anlatmış olabileceği konusunda. Ama o, böyle potansiyel olarak zarar verebilecek bilgileri paylaşacak türde birine benzemiyordu.

Ama yine de, onun hakkında ne biliyordum ki? Büyük bir penisi olduğunu ve beni bir dakikadan kısa sürede orgazma ulaştırabildiğini mi? Bu pek de parlak bir karakter referansı sayılmazdı.

"Lütfen bana kim mesaj atıyor, söyler misin?" diye sordum, ses tonumu biraz nazik hale getirmeye çalışarak.

"Söyleyebilirim," diye onayladı ve başını salladı.

Öfke göğsümü yakıyordu ve dişlerimi sıktım. "Lütfen, mesajı kimin gönderdiğini söyler misin?"

Dudaklarını büzerek, benim isteğimi düşünüyormuş gibi davrandı, ben ise giderek daha fazla öfkeleniyordum.

Derin bir nefes aldım. "Peki. Karşılığında ne istiyorsun? İkimiz de benim hiçbir şey ödeyemeyecek durumda olduğumu biliyoruz."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Eskisi gibi para kazanamıyor musun? Peki, başka bir anlaşma yapabiliriz." Bakışları yüzümden kaydı ve Heath'le öpüştükten sonra bluzumu düzgün bir şekilde ilikleyemediğim göğsüme kaydı.

Tiksinerek bir adım geri attım. "İğrenç. Hayır. Kim olduğunu o kadar da merak etmiyorum."

Nate bana alaycı bir şekilde baktı. "Sanki, Layne. Ben daha çok ateş karıncalarının yuvasına sikimi sokmayı tercih ederim. Bir sonraki toplum sınavında başarısız ol."

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum ve onun yine dekoltemi kontrol ettiğini gördüğüme yemin edebilirim. Ancak çok hızlıydı, emin olamadım. "Bu kadar mı? Bir sonraki ördek yarışmasında başarısız olacağına söz veririm - ya da yaptığın diğer aptalca şeylerde - bu telefon numarasını bulacak mısın? Bu çok kolay geliyor."

"Dediğim gibi, en fazla üç dakikalık bir hack." Kolunu indirdi ama telefonu geri vermedi. "Anlaştık mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Anlaştık." Çünkü başka hiçbir şeyi hackleyebilecek beceriye sahip kimseyi tanıımıyordum ve onun teklifi zararsız görünüyordu.

Nate başını eğdi. "Harika. Bunu kullanmamın sakıncası yok, değil mi?" Cevabımı beklemeden koltuğuma kaydı ve dizüstü bilgisayarımı kendine doğru çekti.

Ona küfür etme isteğimi bastırarak, o yabancı bir dil gibi görünen bir şey yazarken, yanımdaki kitap rafına tırnaklarımla endişeyle vurmaya başladım. Sıfırlar, birler, semboller ve komutlar... Bir an için, sırf pislik olmak için dizüstü bilgisayarına virüs yüklediğini düşündüm, ama öyle olsa bile onu durdurmak için çok geçti.

"Huh," diye sesli olarak söyledi sonunda. "Bu garip."

"Neyin garip?" diye sordum. "Kim o?"

Bana cevap vermek yerine, telefonumu masanın üzerine koyduğu yerden bir kez daha aldı ve bana uzattı. "Numarayı ara."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Anlamadım?"

"Numarayı geri ara," diye talimat verdi.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Tamam, dahi hacker, bu anlaşmamızı geçersiz kılar. Ben..."

"Sadece yap, Ashley," diye tersledi, nedense sinirli görünüyordu.

Ve bana *Ashley* dedi. Nate *hiç* ilk adımı kullanmazdı.

Sinirlenerek ekranımın kilidini açtım ve mesaj dizisini açtım. Sonra *arama tuşuna* bastım.

"Hoparlör," diye emretti Nate, yoğun bakışlarını bana değil telefona yöneltmiş

Arama bağlanamayınca hoparlör simgesine bastım.

"Aradığınız numara artık hizmet vermemektedir. Lütfen tekrar deneyin."

"Anlamıyorum," dedim. "Bana o mesajları gönderdikten hemen sonra telefon numarasını mı iptal ettiler?"

Nate gerçekten endişeli görünüyordu ve bana telefonu ona vermem için işaret etti. Ben de verdim, çünkü artık öncekinden daha da korkmuştum.

Hızlıca bir mesaj yazdı, sadece basit bir *merhaba mı?*

Gönderildi ve teslim edildi.

"Ne oluyor lan?" diye sordum, numara hizmet dışıysa mesajların nasıl teslim edildiğini anlamadığım için kafam karışmıştı. "Nate... ne oluyor?"

Dudaklarını yaladı, yüzü biraz solgundu. "Keşke bilseydim. Şey... numara burada okula giden birine aitti, ama sözleşme iki yıl önce iptal edildi. O öldüğünde. Bu hiç mantıklı değil."

Kanım dondu. Mesajların hepsi *AM* ile imzalanmıştı, yani... "Abigail Monstera?"

Nate'in kaşları kalktı. "Evet. Nereden bildin?" Bu çok iyi bir soruydu.

Nate ne kadar yardımcı olsa da, ona hala güvenmiyordum, bu yüzden odamdaki Abigail'in günlüğü hakkında ona hiçbir şey anlatmayacaktım. Onun, benim onun adını nasıl bildiğime dair kafasının karışması, günlüğü onun almadığını da doğruluyordu. Tabii o çok iyi bir aktör değilse, ama beni o kadar çok nefret ediyordu ki, o kadar savunmasız görünmek için rol yapamazdı.

Kampüs dedikoduları hakkında zayıf bir açıklama yaparak onu başımdan savdım, ama kütüphanede beni bırakırken hala kafası karışık görünüyordu.

Konsantrasyonum tamamen bozulmuştu, bu yüzden yarım saat sonra ders çalışmayı bırakıp eşyalarımı topladım. Heath tekrar mesaj atmaya çalışmıştı ve ben kütüphaneden çıkarken cevap yazdım.

Ashley: Jade'e başka neler olduğunu bilmem gerek.

Gala değil... Ben Paris'teyken neler oldu?

Paris'teyken ne oldu?

Cevabı çabuk geldi ve beni derinden yaraladı.

Heathcliff: Carter'ın yatağında olduğun sırada mı demek istiyorsun?

Ağzım açık kaldı ve şok içinde telefonuma bakarak olduğum yerde donakaldım. Yanılmıyordu, ama aynı zamanda bu sözler canımı yaktı.

Ashley: Vay canına. Gerçekten mi? Boş ver, bugün büyük bir

hataydı.

Heathcliff: Kahretsin. Öyle demek istemedim. Buluşup yüz yüze konuşabilir miyiz?

Parmaklarımla saçlarımı taradım, endişeli pişmanlık lanet olası bir gıda zehirlenmesi gibi içimi kapladı. Bu adamlara, hiçbirine güvenmemem gerektiğini biliyordum, ama yine de onların saçmalıklarına kanıp duruyordum. Benim neyim vardı?

Dudaklarımı ısırarak, telefonuma bakıp ne cevap vereceğimi düşündüm. Kabul edip yetişkinler gibi konuşmalı mıydım? Yoksa duygularım incindiği için ona cehenneme gitmesini mi söylemeliydim?

Karar veremedim, biri arkamdan beni yakaladı ve *yine* kafama bir çanta geçirmeye çalıştı. Tam zamanında başımı eğerek bu hareketi atlattım ve beni yakalayan kişiye karşı direndim.

"Bırak beni!" diye bağırdım, panik içinde. "Yardım edin! Biri yardım etsin!" Kampüs kütüphanesinin dışındaki yoldaydım ve hala gün ışığı vardı. Mutlaka etrafta saldırıya uğradığımı gören biri olmalıydı.

Çırpınarak, benden çok daha iri olan saldırgana tekme attım ama işe yaramadı. İkisi vardı ve ikincisi geri dönüp kafamı bir kez daha çuvala soktu. Ama önce onları iyice gördüm...

Ya da daha doğrusu, maskelerini.

"Sizin aptal oyunlarınızı oynamak istemiyorum!" diye bağırdım, torba boynumu sıkıca sararak sabit tutarken hiperventilasyona girmemek için gerçekten çok uğraştım. "Bırakıyorum! Bırakın beni, sizin aptal toplumunuzda olmak istemiyorum!"

Maskeli saldırganların ikisi de tek kelime etmedi, sadece beni zorla boyun eğdirerek bileklerimi plastik kelepçeyle bağladılar ve beni yol boyunca sürüklemeye başladılar. Biraz karışık olan yön duygum, beni yurlara değil, otoparka götürdüklerini tahmin etti ve endişem daha da arttı.

Kaçıranların seni ikinci bir yere götürmemesi gerektiği konusunda ne derlerdi?

Ama bu toplumdur. Maskeler ve cüppeler bunu açıkça gösteriyordu. Belki de bu, Cat's Peak'ten atlama olayı gibi aptalca bir numaraydı? Her şeyin sadece bir aldatmaca olduğunu bilmek bana biraz güven verdi.

Hatta bu yine Nate olabilir. Bana bir sonraki görevi başaramamamı söylemişti, bu da bir görev olduğunu bildiği anlamına mı geliyordu? Şu anda olduğu gibi ve o da bu işin içinde miydi?

"Dinle," daha sakın bir ses tonuyla, düşmeden ayak uydurmaya çalışarak, ama aynı zamanda hiçbir şey göremeden, "Ben gerçekten, gerçekten bu oyunları oynamak istemiyorum. Başlangıçta Şeytan'ın

Backbone Society'ye katılmak istemiyordum, o yüzden lütfen... beni bulmamış gibi davranırsanız, bu işi yöneten komiteye yazılı istifamı sunarım. Bu harika olur."

Cevap yoktu. Beni ilerlemeye devam ettiler ve minibüsün kapısının karakteristik sesi, otoparka vardığımızı fark etmemi sağladı. Kahretsin, çok hızlı oldu.

"Hadi ama çocuklar," diye tekrar denedim. "Bu çok fazla. Beni bırakın, ben..."

Arkamdaki adam beni sertçe itti ve ben öne doğru yuvarlandım, minibüsün metal zeminine çarptım. Siktir.

"Bu delilik!" diye bağırdım, acıdan biraz inleyerek. Düşüşümü engelleyecek ellerim olmadığı için, kalçam ve omzum darbe aldı, ama neyse ki yüzüme çarpmaktan kurtuldum. "Beni gün ışığında kaçırıyorsun. Okulda kameralar var, kanıt var! Seni ihbar edebilirim..."

Kollarımda keskin bir acı hissedince tehditlerim yarıda kaldı. Bir an için kafam karıştı, sonra ne olduğunu anladım. Kafam dönmeye başladığında dilimde kimyasal bir tat hissettim... Bana uyuşturucu vermişlerdi.

Bilinçsizliğe kayarken, sisli zihnimde bir tanıdıklık hissi uyandı. Abigail benzer bir deneyim hakkında yazmıştı. Onun versiyonunda, ormana terk edilmiş ve yiyecek, harita, hiçbir şey olmadan kampüse geri dönmek zorunda kalmıştı.

Görünüşe göre beni de aynı şey bekliyordu, ama en azından Abigail'in günlüğünde bıraktığı ipuçları vardı. Yaşadığı çileyi *ayrıntılı olarak* kaydetmişti... Tek yapmam gereken, yazdıklarını hatırlamaktı.

İlaçların etkisi geçince, ilk fark ettiğim şey ne kadar üşüdüğümdü. Gözlerimi açamadan önce tüm vücudumu titreme sardı. Sonunda gözlerimi açtığımda, içimde bir korku hissettim.

Haklıydım.

DB'nin pislikleri beni bir ormanın ortasına bırakmışlardı ve gece zifiri karanlıktı. Ne kadar süre uyuşturulmuştum? Beni ne kadar uzağa götürmüşlerdi? Hiçbir fikrim yoktu. Beni aldıklarında hava henüz kararmamıştı ve ayın şu anki yüksekliğine bakılırsa... epey bir zaman geçmişti.

Bir titreme daha beni sardı ve oturdum, çıplak kollarımı ovuşturdum.

Bekle. Neden kollarım çıplak?

Beni kaçırdıklarında üzerimde kazak ve kot pantolon vardı ama artık yoktu. Hayır, yolun bir yerinde giysilerim çıkarılıp siyah dantelli sütyen ve külotumla kalmıştım. Kollarımı kendime sararak, beni bıraktıkları açıklıkta etrafa baktım, giysilerimi yakınlarda bir yere bırakmış olmalarını umuyordum.

Hiçbir şey yoktu.

Onun yerine, bir ağaca çivilenmiş, üzerine tek bir kelime yazılmış bir kağıt parçası buldum.

Fahişe.

Peki. Bu, Nate'in tüm bu karmaşada parmağı olduğunu kesin olarak gösteriyordu, çünkü o eski, bayat hikayeyi gerçekten zorlayan tek kişi oydu. Ama beni öldürmeye mi çalışıyordu? Henüz kış gelmemiştir, ama geceleri iç çamaşırlarıyla ortalıkta koşmak için kesinlikle çok soğuktu.

"Meydan okumayı başaramadım, ha?" diye mırıldandım, kollarımı ovuşturarak

. "Siktir et. Eminim bu görevi başaramamanın tek yolu geri dönmek, ama ben burada ölmeyeceğim."

Orada kalıp donarak ölmek istemediğimden, etrafta bir yer ipucu arayarak göz gezdirdim. Beni Abigail'in kaçırıldığı yere mi bırakmışlardı? Bu ideal olurdu, çünkü o zaman onun tarifine başvurabilirdim. Tabii hatırlayabilirsem.

"İlk gördüğü şey neydi?" diye kendime yüksek sesle sordum, kafamı yorarken açıklıkta volta atıyordum. Sorun şu ki, ilaçlar beni sersemletmiş ve biraz kafamı karıştırmıştı. Kimyasal bir baş ağrısı yüzünden başımın zonkladığını söylememe gerek bile yok.

...uyandığımda, bir düzine gözü olan bir canavarın üzerimde durup beni canlı canlı yemeye hazırlandığını sandım. Hiçbir şey olmadığında, gerçeği anladım. O sadece bir ağaçtı. Kolları gibi dalları ve gözleri andıran kıvrımlı kabuğu olan, gerçekten ürkütücü yaşlı bir ağaç...

Günlükteki bu pasaj, bir düzine gözü olan bir ağaca elimi koyduğum anda aklıma geldi. Umutla dolup sııttım. Beni aynı yere getirmişlerdi ve Abigail eve dönmem için ihtiyacım olan tüm ipuçlarını bırakmıştı.

"Meydan okumayı başaramadın mı? Siktir git Nate."

Abigail'in notlarındaki biraz bulanık hatıraları takip ederek, bahsettiği bir sonraki önemli işareti bulmak için yola çıktım. Yine de, haritanın zihnimde olduğunu bilmek, üşüdüğüm gerçeğini ya da karanlık bir ormanda çıplak ayakla yürüdüğümü değiştirmiyordu.

Abigail'in tarif ettiği dereyi bulduğumda, dişlerim takır takır titriyordu ve ayağım, bastığım düzinelerce keskin çubuktan dolayı zonkluyordu.

Enfeksiyon kapma korkusuyla bir kayanın üzerine oturdum ve ayaklarımdaki kiri temizlemek için buz gibi dereye daldırdım. Her iki ayağımdan da keskin bir acı geçti ve kendimi kucaklayarak ağladım. Lanet olası Nate. Bu sefer çok ileri gitmişti ve ben artık susmaktan bıkmıştım. Geri döner dönmez, bana yaşattığı her şeyi Max'e anlatacaktım. Yeter artık.

Dere kenarında biraz dinlenerek, soğuk suyun ayaklarımdan uyuşmasını sağladım ve sonra biraz su içtim. İçmek güvenli miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Ama susuzluktan ölmek de pek hoş bir fikir değildi, bu yüzden riski göze almam gerekiyordu.

Sonunda, kendimi devam etmeye zorladım. Sıcak kalmak için buna ihtiyacım vardı. Bir süre vücut ısıyı yükseltmek için koşmaya çalıştım, ancak bir kütüğe takılıp yanağımı bir kayaya çarptığımda yenilgiyi kabul etmek ve daha yavaş bir tempoda devam etmek zorunda kaldım. Bu sefer baş ağrım daha da kötüleşmiş ve yüzümdeki kesikten kan akıyordu.

Güneş doğmaya başladığında, yanlış yola mı girdim, bir dönüşü mü kaçırdım, yoksa başka bir şey mi oldu diye merak etmeye başladım. Ama dereyi takip etmek oldukça basitti, o kadar da batırmış olamazdım, değil mi?

Ne yapacağımı bilemeden ve hızla güvenimi kaybederek, dere kenarındaki patikada acı verici derecede yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim ve *sonunda* Abigail'in yazdığı yıkılmış köprüyü gördüm.

Onu gördüğümde o kadar rahatladım ki, gözyaşlarıma boğuldum ve son birkaç metreyi koşarak oraya vardım. Çılgınca ve hıçkırarak, Abigail'in tarif ettiği erzak çantasını aradım. Onun anlatımına göre, uyku tulumu, su, ilk yardım malzemeleri ve kurutulmuş yiyecekler içeren eski bir sırt çantası bulmuştu.

Ya durum değişmişti ya da onun bulduğu şey, bu zorluğun bir parçası olmayan şanslı bir tesadüftü, çünkü beni bekleyen böyle bir hazine yoktu. şansımın yaver gitmediğini kendime itiraf etmek zorunda kaldığımda gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Onun tarifine uyan tek şey, yıkık köprünün ayaklarından birine takılmış eski bir flanel gömlekti.

Yırtık ve kirliydi, ama hiç yoktan iyiydi. Çürümüş tahtadan çıkarmak için uğraşırken ellerim titriyordu, sonra kollarımı kollara sokarken yüzümü buruşturdum.

Giysi korkunç kokuyordu, ama birazcık sıcaklık sağladığı için resmen benim en değerli eşyamdı. Giysinin içine kıvrıldım, önceki sahibinin ne kadar iri birisi olduğuna şükrettim, çünkü ayakta durduğumda giysi popomun çok altına kadar uzanıyordu. Küçük bir top gibi kıvrıldığımda tüm vücudumu giysinin içine sığdırabiliyordum, bu yüzden öylece dinlenmeye karar verdim ve güneşin doğmasıyla vücudumun ısınacağını umdum.

Bu bölgede aç aylar dolaşmıyormuş umuduyla dua etmekten başka çarem yoktu... ama şu anda Nate'e karşı bir ayıyla karşılaşmayı göze alırdım. Yorgunluktan, hiç çaba harcamadan derin bir uykuya daldım.

"Tekrar söylemeliyim Ashley, hastaneye gitmelisin. Hipotermiye girmiş olabilirsin ve yanağındaki kesik çok kötü görünüyor." Profesör Reynard fikrini çok net bir şekilde belirtmişti, ama ben onu yol kenarında aldığı anda isteğimle kararlıyım.

Başımı salladım ve üzerime sarılmış kaşintılı battaniyeye sarıldım. "Kampüs doktoruna gideceğim," diye on kez mırıldandım. "Ben iyiyim."

Nedense, bu lanetli mücadeleyi sonuna kadar görmem gerektiğini hissettim. Reynard profesörün beni kampüse dönmeden önce hastaneye götürmesine izin verirsem, başarısız olur muyum? Hiçbir fikrim yoktu. Sadece Abigail'in yaptıklarını biliyordum ve notları ormandan çıkmama yardımcı olduğu için ona güveniyordum.

Ellili yaşlarındaki zarif kadın derin bir nefes aldı ama Nevaeh Üniversitesi'ne doğru döndü. Sabahın erken saatlerinde, yaklaşık on beş mil uzakta yol kenarında sendeleyerek yürürken beni bulmuştu. Kırık köprüye ulaşalı neredeyse yirmi dört saat olmuştu ama hayattaydım. Sayılır.

"En azından seni kliniğe kadar götüreyim?" İyi niyetli ve inanılmaz derecede nazikti, ama o da, tüm kampüs öğretim üyeleri gibi, muhtemelen burnunun dibinde olan bitenlerden habersizdi.

Çatlamış dudaklarımı yaladım. "Hayır, teşekkürler."

Yine iç geçirdi ve yavaşlayarak yurt binamın önünde durdu. "Ashley, partiden sonra kaybolduğun hikayene inanmıyorum. Eğer biri sana zarar verdiyse, o zaman..."

"Teşekkürler," diye sözünü kestim keskin bir sesle. "Beni bıraktığın için teşekkür ederim. Ama sıcak bir duş aldıktan sonra iyi olacağım."

O daha fazla itiraz etmeden, Mercedes'inden indim ve battaniyesini koltukta bıraktım. Ağrıyan ayaklarımın acısına

ayaklarımdaki ağrıya dişlerimi sıkarak, kendimi zorlayarak bir adım bir adım yurt binasına doğru yürüdüm.

Carly lobinin kapısını iterek açtı ve telefonunu kulağına dayayarak binadan çıkmaya başladı, ama beni görünce aniden durdu.

"Ashley?" diye haykırdı, gözleri fal taşı gibi açılırken telefonunu düşürdü. "Aman Tanrım, geri dönmüştün!"

Ağzımdan kelimeler çıkamayacak kadar acı çekiyordum, sadece başımı salladım.

Bana sarılmak için koşarak geldiğinde, ben geri çekildim.

"Hay aksi," dedi, yüzünde endişeyle bana daha yakından baktı. "Hay aksi. Bebeğim, ne oldu sana? Nerelerdeydin? Herkes çıldırmak üzere..."

"Layne?" Tanıdık bir ses havada yankılandı ve ben irkildim.

Donakaldım, dönmeye başladım ama Carly küfretti.

"Şimdi olmaz, Nate!" diye bağırdı, "Sadece... *siktir git!*"

Her ne kadar harap ve yaralı olsam da, Carly'nin Nate'e böyle konuşmasının ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Zayıf bir elimi kaldırarak, iyi olduğumu ve benim için savaşmasına gerek olmadığını anlatmaya çalıştım.

Nate çok çabuk yüzüme yaklaştı ve beni sallayacakmış gibi agresif bir şekilde kolumu tuttu. Ben de yumruğumu sallayarak çenesine vurmaya çalıştım.

Yumruk isabet etti, ama ıslak bir kedinin sineği kovalaması kadar zayıftı. Tek etkisi, şok faktörüydü. Nate kolumu bıraktı ve yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifadeyle geri adım attı.

"Layne, ne halt..."

"Siktir git," diye tükürdüm, ayakta kalmamı sağlayan tek şey öfkemdi. "Meydan okumayı başaramadım mı? Siktir git. Ölmemizi istiyorsan, bunu kendin yapmalıydın."

Ona tekrar vurmaya çalıştım, ama o bileğimi yakaladı. Dengesini kaybettim ve gücüm tükendi. Düşmekten kendimi kurtaramadım, ama Nate beni yakaladı.

"Ashley!" Carly, Nate beni kollarının arasına aldığı anda bağırdı. "Nate, onu indir!"

"Carly, kapa çeneni!" diye bağırdı, beni daha sıkı tutarak ve yurt odamdan uzaklaşarak.

Karşı koyacak kadar güçsüzdüm. Amacımı gerçekleştirmiştim, meydan okumayı tamamlamıştım ve tüm lanet olası toplum cehennemde çürüyebilirdi, umurumda değildi.

Carly yetişmek için koştu, başım dönüyor ve gözlerim bulanıklaşırken Nate'in kolunu tutup onu durdurmaya çalıştı. İstesem bile kendi ayaklarımın üzerinde duramazdım. Bittim.

"Dur! Nate, onu nereye götürüyorsun? Ne yaptın?" Arkadaşım gerçekten paniklemişti ve benim için savaşmaya hazırdı. Onu çok seviyordum.

"Hiçbir şey!" diye bağırdı. Ben alay ettim. "Yalancı."

"Nathaniel Essex, yemin ederim ki onu yere indirip uzaklaşmazsan *çığlık atacağım*. Bununla bir ilgin olduğunu mu düşünüyor? Onu hiçbir yere götürmeyeceksin. Yoksa yardım et..."

Nate dinlemiyordu, onu hiç ciddiye almıyordu ve beni bir çuval pirinç gibi kollarında tutarak otoparka doğru yürümeye devam etti. Ne kadar direnirsem direnin, direnmemiş olsam da aynı şey olurdu.

"Nate!" Carly çığlık attı.

"Onu hastaneye götürüyorum Carly," diye soğuk bir öfkeyle bağırdı. "Endişeleniyorsan, bizimle gel."

Bilincimi kaybetmeden önce duyduğum son şey, kamyonetinin kilidinin açılma sesiydi. Sonra, bir şekilde, uyanmaya başladığımda bu ses kalp atış hızı monitörünün bip sesine dönüştü.

Kafam karışık ve korkmuş bir şekilde, gözlerimi kırıştırarak tozları temizledim ve etrafa baktım. Bir hastane odasıdaydım, pencerenin yanında kocaman bir vazo ve köşede büyük bir deri koltuk bulunan özel bir odaydı. Carly, kırmızı-sarı saçları dağınık ve kıyafetleri buruş buruş bir şekilde, koltukta huzur içinde uyuyordu.

Oraya nasıl geldim? Ne kadar zaman geçti? Son hatırladığım şey, bir arabayı durdurup üniversite profesörlerinden birinin sürdüğünü görmemdi...

Hayır, bu doğru değildi. Beni geri bıraktı ve Carly ile *Nate'i* gördüm.

O pislik.

Ormana girdiğimden beri yaşadığım tüm endişe ve korku bir anda içimi kapladı. Tüylerim diken diken oldu ve dikkatlice hastane battaniyesini daha yukarı çektim. Çarşafların altında bir önlük giyiyordum, ama çoğu doktorun kullandığı standart, kaşındırıcı önlüklerden daha yumuşaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, artık susuzluktan ölmüyordu. Profesör Reynard beni almadan önce, çamurlu bir su birikintisinden içmeyi gerçekten düşündüğüm bir an olmuştu. Çok susamıştım, ama şimdi iyiydi.

Kendi düşüncelerimi takip ederek, kalın bir kanül ve serum hattının bantlandığı elime baktım. Bu hat, yatağın yanındaki yarısı boş bir torbaya bağlıydı, bu da gizemi çözdü. Sanırım uyurken sıvı takviyesi yapılmıştı.

"Ash?" Carly rahatsız pozisyonunda kıpırdanarak sessiz bir sesle sordu. "Uyanık mısın?"

"Sanırım?" diye cevapladım, sesim kısık çıkmıştı. "Tabii tüm bunlar garip bir kafa travması rüyasının parçası değilse." Hiçbir ağrı olmadığ ve bu durumun... tuhaf görüldüğü için bu kesinlikle bir olasılıktı.

Carly hafifçe çılgınca güldü, koltuktan kalkıp yatağıma yaklaştı. "Kızım, bu çok berbat bir rüya olurdu çünkü sen *berbat* durumdasın. Doktoruna uyandığını haber vermem gerekiyor. Sorun olur mu?"

Tereddüt ettim, ne yaptığımı bile fark etmeden sinirli bir şekilde odanın etrafına bakındım.

"Sadece benim," dedi yumuşak bir sesle, kışını yatağımın yanındaki koltuğa oturarak. "Sen izin verene kadar kimseyi içeri almadım, hatta ben tuvaletteyken kimse gizlice girmesin diye koridora güvenlik görevlisi bile yerleştirdim."

Şaşkınlık beni sardı, gözlerim büyüdü ve dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Sen benim kahramanımsın. Teşekkür ederim. Güvenlik muhtemelen gerekli değildi, ama yine de minnettarım."

Burnunu kırıştırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen acil servisteyken Nate ile neredeyse kavga edecektim."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü o kibirli pislik hemşireye senin kardeşin olduğunu ve yasal olarak sorumlu olduğunu ya da onun gibi bir saçmalık söyledi. Ben de kibarca ona siktirip gitmesini ve senin *ailenin* bir parçası olmadığını söyledim." Carly, kendiyle gurur duyduğu belli bir şekilde sırıttı. "Ayrıca, sen baygın olduğun ve üzerinde kimlik ya da para olmadığı için, tüm giriş belgelerini imzaladım ve seni benim sigortama dahil ettim."

Şaşkın bir ses çıkardım ve hastane bileziğimi kaldırıp ismi okudum. "Tracy Briggs. Kız kardeşin kimliğini çalmam konusunda ne düşünüyor?"

Carly omuz silkti. "Sorun etmez." Küçük kız kardeşi yurtdışında okuyordu, ama Carly'nin anlattıklarına göre iyi bir çocuğa benziyordu. "Ayrıca, Nate o kadar gürültü kopardı ki, herkes *senin* aslında *sen* olmadığını biliyor, ama hastaneye cömert bir bağışla halledilemeyecek bir şey değildi."

Gülümsedim ve elini sıkmak için uzandım. "Teşekkürler. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım, Carly." Sonra aklıma hoş olmayan bir düşünce geldi ve yüzümü buruşturdum. "Uh, az önce başıma gelenlerden haberin yoktu, değil mi? Eğer biliyordun ve beni uyarmadıysan..."

"Hayır! Hayır, tabii ki hayır!" diye şiddetle reddetti. "Nate'e söylediklerinden, bunun toplumla ilgili bir şey olduğunu varsaymak zorundayım ama kendi hayatım üzerine yemin ederim ki, *hiçbir şey* bilmiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da bildiğini sanmıyorum. Herkesin endişeden kafayı yediğini söylediğimde, gerçekten *herkesi* kastediyorum. Nate de dahil."

Buna bir an bile inanmadım, muhtemelen sadece iyi bir gösteri yapıyordu. Ne için? Hiçbir fikrim yoktu. Ama tartışacak kadar kafam bulanık değildi.

"Doktorunu aramalıyım," dedi Carly, ben bir şey söylemeyince. "Bunu yapmamın sakıncası var mı?"

Başımı yastığa yaslayarak başımı salladım. "Evet. Muhtemelen iyi bir fikir. Teşekkürler kızım, sen en iyisisin."

Kafasını salladı. "Kes şunu, beni utandırırıyorsun. Sen de benim için aynısını yapardın."

Ona minnettarlığımı rahatsızlık vermeden önce, o ayağa kalkıp odadan çıktı. Kapıyı koruyan

orada duran, kapıyı koruyan iri yarı bir güvenlik görevlisi gördüm ve uzun bir nefes aldım. Carly dalga geçmiyordu ve onu bunun için seviyordum.

Beklerken gözlerimi kapattım, ama birkaç dakika içinde seçkin bir erkek doktorla geri geldi. Beni muayene ederken sakin ve profesyonel bir tavır sergiledi, bu sırada rahatlatıcı bir şekilde sohbet etti. Bana ne olduğu hakkında birkaç soru sordu, ama tamamen tıbbi bakım açısından. Sır saklamaya gerek duymadan ona her şeyi anlattım.

Muayeneyi bitirdiğinde, dosyayı askıya geri astı ve bana ciddi bir bakış attı. "Bence başına gelenleri polise anlatmalısın, Ashley." Bütün bu süre boyunca benim gerçek adımlı kullanmıştı ve Carly hiç şaşırmamıştı. Carly'nin ona söylediğini anladım. "Kaçırılma, saldırı, uyuşturma... Bunlar ciddi suçlar ve eğer sorumluların kim olduğunu biliyorsan, onlar da hesap vermeli. Ölebilirdin. Bunun farkında mısın?"

Başımı salladım. "Farkındayım. Sanırım onların da istediği buydu."

Dudaklarını sıktı ve iç geçirdi. "Karar sana kalmış. Ama seni bir gece daha gözlem ve serum için hastanede tutacağım. Aç mısın? Birazdan hemşirelerden birini yemekle göndereceğim."

Doktor odadan çıktı ve Carly gözleri yaşlı, dehşet içinde bana bakıyordu. "Bebeğim... bu..."

"Berbat mı? Çok iyi farkındayım." İç geçirdim, sonra titredim. "Sıkıcı biri olup da bana başka bir battaniye getirmelerini isteyebilir miyim? Nedense aptalca üşüyorum."

"Belki de Ekim sonlarında neredeyse iki gün boyunca iç çamaşırlarınla ormanda dolaştığın içindir?" diye inanamayan bir şekilde cevap verdi. "Ama tamam. Hemen dönerim."

Sözünü tuttu ve birkaç dakika içinde bir yığın ekstra battaniye ve çeşitli çikolatalar getirerek geri döndü.

"Bunları otomat makinesinden aldım, ama hemşireler sana gerçek yemek de getirecekler," dedi, eşyaları yatağımın yanındaki komodine koyup battanileri yatağımın üzerine sererken.

Ancak kızgın bir ifade yüzünü gerginleştirdi ve ben de ona şüpheyile baktım.

"Ne oldu?" diye sordum. "Sen... bilirsin. Sinirli görünüyorsun."

Battaniyelerimi yaymak için acele etmedi, göz teması kurmaktan kaçındı ve sonra içini çekti. "Heath seni görmek istiyor. Bana sormamı söz verdirdi."

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Oh, şükürler olsun," diye rahat bir nefes alarak haykırdı. "Çünkü ona zaten kaktüsün üzerine oturup dönmesini söyledim, bu yüzden onu görmekten mutlu olursan özür dilemek zorunda kalmak istemedim."

Bu beni güldürdü. "Sen iyisin. Hiçbirini görmek istemiyorum. Nate tüm bunları ayarladı, bundan eminim, ama tek başına hareket etmiş olamaz. *Onlara güvenme*. Bu, olay gerçekleşmeden hemen önce aldığım mesajdı ve artık onu dinlemenin zamanı geldi."

Carly ciddiyle başını salladı. "Anladım. Atıştırmalıklardan al, ben gidip ona nefesini tutmamasını söyleyeyim."

Söyleneni yaptım, yığından bir Special Dark aldım ve o odadan çıkarken neredeyse onu yutarcasına içtim. Bir süre her şey sessizdi, ta ki kapı tekrar açılıp onun veda sözlerini duyana kadar.

"Bu benim sorunum değil Heathcliff, Nate ile konuş. Bu *onun* suçu." Sonra kapıyı bir kez daha çarptı. "Bitti. Şimdi... uyumaya devam mı edeceksin yoksa takılmaya mı devam edeceğiz?"

Battaniyemin içine daha da sokuldum, kafam hala bana verdikleri ilaçlardan dolayı pamuk gibi hissediyordu. "Takılalım," mırıldandım. "Uykulu takılalım."

Carly sadece başını salladı ve köşedeki geniş koltuğu sürüklemeye başladı. "Bunu yapabiliriz." Koltuğu istediği yere, yatağımın yanına getirdi ve rahatça oturdu. "Bakalım hangi filmleri seçebileceğiz." Uzaktan kumandayla tavandaki televizyonu açtı ve aramaya başladı, ama ben sadece gülümsedim ve bacağını okşadım.

"Burada olduğun için mutluyum dostum," dedim sessizce.

O da benim elimi okşadı. "Senin de burada olmana sevindim dostum. Bir daha birbirimizi böyle korkutmayalım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

Bu, tutmayı düşündüğüm bir anlaşmaydı.

Bazen bir kızın tek ihtiyacı annesinin kucaklamasıdır. Bazen o sıkı kucaklama tüm sorunlarını ortadan kaldırır ve endişesini giderir. Bazen... her şeyi düzeltir.

Ama bazen sorunlar bir kucaklamanın çözemeyeceği kadar büyüktü, bu yüzden annesinin kucaklaması ona destek olmak ve yalnız olmadığını hatırlatmak için yeterliydi.

"Ashley, bebeğim, neden daha önce aramadın?" diye sordu annem, beni sıkıca kucaklayıp saçlarımı okşarken. "Ölebilirdin. Doktorun dedi ki..."

"Biliyorum," diye mırıldandım, gözyaşlarım akarken annemin omzuna yaslandım.

Annem bu konuyu zorlamadı, her zaman "*dökülen sütün arkasından ağlama*" düşüncesini benimseyen biriydi. Olan olmuştu ve artık geriye dönüp bakmanın bir anlamı yoktu. Ben ağlarken o içini çekerek beni kucaklamaya devam etti.

Sonunda gözyaşlarım kurudu ve onu bıraktım. "Üzgünüm, ben sadece..."

"Sus. Destek istemek için özür dilemeyiz, canım." Tırnaklarıyla saçlarımı düzeltti, morarmış yanağımı nazikçe okşadı. "Tanrım, zavallı şey. Ne istersin? Kahve mi, yoksa daha güçlü bir şey mi?"

Hıçkırarak güldüm ve gözlerimi kolumla sildim. Annem beni Prosper Özel Okulu'ndan aldıktan sonra Max'in evine varmamız çok uzun sürmemişti. Bekleme odasında Heath'i gördüğünde, sırf orada olduğu ve suçlu görüldüğü için, ona sertçe azarlamış, sonra Carly'yi o kadar sıkı kucaklamıştı ki, arkadaşım da ağlamaya başlamıştı.

Annem insanlara böyle davranırdı. Onlara kendilerini güvende hissettirir, savunmalarını indirip sıkı sıkıya tuttukları duygularını serbest bırakmalarını sağlardı.

"Um, kahve yeter," diye cevap verdim, "henüz öğlen bile olmadığından."

Annem omuz silkti. "Tamam, gerek yok. Sadece misafirperverlik yapıyorum." Ama aynı zamanda benim teklifini kabul etmemem için benimle dalga geçiyordu. Beni deri koltukta kıvrılmış halde bırakıp Max'in hizmetçisine kahve ve kek istemeye gitti.

Max'in evinde çok fazla zaman geçirmemiştim, ama dekorasyonda annemin etkisini görebiliyordum. Burayı daha sıcak ve davetkar hale getiren küçük detaylar vardı. En dikkat çekici olanı, çerçeveli fotoğrafların eklenmesiydi. Dügün ve balayı fotoğrafları... Nate ve benim çocukluk fotoğraflarımız ve dört çocuğun birlikte çekilmiş birkaç eski fotoğrafı vardı. Uzun zamandır arkadaşılar.

"Tamam. Sanırım her şeyi baştan dinlemem gerekiyor," dedi annem, oturma odasına dönüp ellerini beline koyarak.

Ben de başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyorum. Ama Max'in de neler olduğunu duyması gerektiğini düşünüyorum." Nate'in babasına onun saçmalıklarını anlatmayı düşünmek bile kendimi berbat hissettiriyordu... ama işler çok ileri gitmişti.

Annem kaşlarını kaldırdı. "Oh. Anlıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Evet." Bir titreme geçti ve kollarımı ovuşturdum.

Annem kaşlarını çattı ve kanepenin arkasından bir sweatshirt aldı. "Al, bunu giy. Max'in ama o aldırılmaz."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, giysiyi alıp giydim. Kaşmir örgü bir kazaktı ve taze çamaşır deterjanı kokuyordu.

"Onu getireyim. Sen burada bekle." Annem oturma odasından çıktı ve ben kanepeye daha da sokuldum. Hastaneden ayrılmadan önce bir doz ağrı kesici almıştım ve etkisi hâlâ devam ediyordu, bu da hoştu. Ancak doktorum, etkisi geçmeye başladığında her şeyin acıyacağı konusunda beni uyarmıştı.

Max'in hizmetçisi Susan, birkaç dakika sonra kahve ve keklerle dolu bir tepsi getirdi.

"Al bakalım tatlım," diye mırıldandı ve kahve masasına diğer her şeyi koymadan önce bana bir kahve fincanı uzattı. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsedim. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Onun sert bakışları, benim hiç de *iyi* görünmediğimi söylüyordu, ama ben bunun farkındaydım. Paris'te sol yanağımda oluşan morluk azalıyordu, ama sağ tarafım berbat durumdaydı. Yanağımda, kayaya çarparak yaraladığım yerin dikilmesi gerekmişti ve morluklar yüzümün üçte birini kaplıyordu. Vücudumun geri kalanındaki düzinelerce sıyrıklar da cabası. Ayaklarım bandajlanmıştı, ama şanslıysam çabuk iyileşeceklerdi.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden beni çağır," dedi ve ben de onaylayarak başımı salladım.

Bir dakika sonra annem Max'le birlikte geri geldi, ama ne yazık ki yalnız değillerdi.

"Hayır," dedim sertçe, daha dik oturarak. "O olmaz. Defol git buradan."

Nate'in gözleri kaşlarını çatarak daraldı. "Ben burada yaşıyorum Layne, kabullen artık."

Yalancı. O, Nevaeh'in yakınında arkadaşlarıyla birlikte yaşıyordu, ama sanırım teknik olarak Max'in evinde de her zaman bir odası olacaktı.

Max ikimizin arasında endişeli bir bakış attı ve iç geçirdi. "Carina, Nate'in Ash'e biraz zaman tanınması daha iyi olmaz mı?"

Annem dudaklarını büzmüş, başını inatçı bir şekilde eğmişti. "Hayır, bence Ash'in söyleyecekleri Nate'i de ilgilendiriyor. Öyle değil mi?" Aramızda suçlayıcı bir bakış attı ve onu görünce öfkemi zorlukla bastırdım.

Nate hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını kavuşturdu ve koyu renk gözleriyle bana baktı. Her zamanki gibi okunması imkansızdı.

Dudaklarımı ıslattım, sonra başımı salladım. Siktir et onu, korkutulmayı reddediyorum. "Evet. Öyle."

Annemin yumuşak gülümsemesi cesaret verici ve gurur doluydu. Sorunlarımla yüzleşmemi istiyordu ve bunu yapmamın zamanı da gelmişti.

O ve Max oturdular, Nate ise sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi kapı çerçevesine sırtını dayadı. Yanlış anlaşılmalarda olmaması için onun da kalması daha iyiydi.

"Devam et, Ashley," dedi Max nazikçe.

Derin bir nefes aldım ve olanları açıklamak için kelimeleri aradım. Baştan başlamalı ve Nate'in arabamı çizdiğini anlatmalıydım. Heath'i bana teklifte bulunması ve beni fahişe olarak göstermeye çalışması hakkında. Ama bunun yerine, öfke ve incinmişliğim *en çok* kızdığım kısma odaklandım.

"Nate beni öldürmeye çalıştı," diye patladım.

Şok ve öfke yüzündeki ifadeyi değiştirdi ve rahat pozisyonundan birdenbire kalktı. "Ne *oluyor lan*? Ben yapmadım! Neden lan..."

"Ah ah ah," annem elini kaldırarak onu susturdu. "Yeter, Nathaniel, şimdi Ashley'nin konuşma sırası ve biz onu dinleyeceğiz."

Gözlerini kısarak, biraz şaşkın bir şekilde anneme baktı. "Ama Carina, o yalan söylüyor. Ben asla..."

"Nathaniel. Şu anda bu konuda büyük duygular beslediğini ve Ashley'nin söylediklerinin kalbini incitebileceğini anlıyorum." Ona bir çocukmuş gibi konuştu ve ben neredeyse gülecektim. O kadar şok olmuştu ki, karşılık bile veremedi. "O konuşmasını bitirene kadar bu büyük duygularını içinde tutabilirsin ya da daha sonra kullanmak üzere eline fısıldayabilirsin. Ama şu anda Ashley konuşuyor. Anladın mı, anladın mı?"

Gülümsedim, kendimi tutamadım. Annem Nate'e sanki üç yaşında bir çocukmuş gibi alaycı bir şekilde nazik davrandı ve bu çok komikti.

"Şey," nerede kaldığımı hatırlamaya çalıştım, ama eğlence öfkemi sarsıyordu ve Nate'in kızgın, kızarmış yüzüne bir bakış neredeyse beni öfkeye sürükledi.

"Onu takma, Ash," dedi Max. "Lütfen bize ne olduğunu anlat."

Dudaklarımı ıslattım ve Nate'i görmemek için bakışlarımı anneme çevirdim. "Nate ve arkadaşları, The Devil's Backbone adında gizli bir topluluğun üyeleri." Ne annem ne de Max irkildi. Bunun yerine, birbirlerine hızlıca baktılar ve ben kaşlarımı çattım. "Bunu biliyor musunuz?"

Max hafifçe başını salladı. "Farkında değiliz değil. Devam et."

Şaşkınlığımı gizleyerek, bu bilgiyi sindirirken parmaklarımı saçlarımın arasında nazikçe gezdirdim. "Tamam. Onlar salı günü beni kampüsten kaçırılar. Beni bağladılar, uyuşturdular, soyup, lanet olası ormanın ortasına attılar. Ama eminim ki hayatta kalacağımı hiç düşünmemişlerdir." Bu son cümle, zafer dolu bir sırtışıla Nate'e yöneltilmişti ve o da kollarını göğsünde kavuşturarak bana öfkeyle baktı.

Annem ve Max bir an sessiz kaldılar, sonra annem elimi tuttu. "Tatlım, Devil's Backbone hakkında bildiklerime göre, onlar böyle şeyler yapmazlar. Şimdi, senin yanıldığını söylemiyorum, onların yaptığını düşündüğüne inanıyorum. Ama nedenini anlamamıza yardımcı olabilir misin?"

Öfkeyle ağızım açık kaldı. "Tamam. Tabii. Bir bakalım... Nate, saldırıya uğramadan tam on beş dakika önce bana *bir sonraki görevi başarısızlıkla tamamlamamı* söyledi."

"Ben öyle demek istemedim..." diye itiraz etmeye başladı, ama annem yine elini kaldırarak onu susturdu.

"Sonra uyandığım yerin yanındaki ağaca çivilenmiş bir not vardı, *üzerinde 'fahişe' yazıyordu,*" diye devam ettim, "bu Nate'in bana en çok söylediği hakaret, çünkü beni bir fahişe sanıyor."

Annem ve Max başlarını çevirip Nate'e baktılar ve o da ellerini ceplerine sokarak utanmış gibi göründü. Kendini savunmaya çalışmadı, belki de nazik ebeveynlik işe yaramıştı.

"Oh, ve belki de bu beni kaçırdığı ilk sefer değildi? Yoksa gece yarısı yurt odama girip beni Cat's Peak'e sürüklediğini mi iddia ediyorsun?" Ona öfkeyle baktım ve o da şok içinde gözlerini kırptı. Beni öldürmeye çalıştıktan sonra onun sırrını saklayacağımı mı sandı? *Artık* eldivenler çıkmıştı.

"Nathaniel," diye azarladı Max, dehşete kapılmış bir şekilde.

Dudaklarını ıslatıp babasına sıkı bir gülümseme attı. "Öyle değil. Zararsız bir şakaydı."

"Tabii, tabii," dedim alaycı bir şekilde. "Bu yüzden mi Royce sonra yaralarımı tedavi etmek zorunda kaldı? Çok zararsız. Oh, ve kanıtlara gelmişken, saldırganları kafama o lanet olası başlığı geçirmeden önce *gördüm*. Yani hiçbir tatlı söz, bunun senin aptal topluluğunun bir parçası olmadığına beni ikna edemez."

Nate endişeyle doğruldu. "Onları gördün mü? Neden..."

"Sizin giydiğiniz cüppeler ve maskeler giyiyorlardı," diye tersledim. "Sanırım bunu zaten biliyorsunuz."

Max uzun bir nefes verdi ve elini yüzüne sürdü. "Tamam. Bize söylediğin için teşekkürler, Ashley. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Tereddüt ettim. Abigail'in günlüğünden bahsetmeli miydim? Onun notlarının hayatta kalmama yardım eden tek şey olduğunu? Dilimi ısırđım ve başımı salladım. Şimdilik bunu kendime saklayacaktım. Nate gerçekten günlüğünden haberdar değılse, bunu benden öğrenmesini istemedim.

"Hayır, önemli olanlar bunlar," dedim sessizce.

Nate başını salladı. "Hayır, değıl. Onlara mesajlardan bahset."

Şoktan iki kez baktım. "Anlamadım?" Neden bu bilgiyi gönüllü olarak versin ki? Hiç mantıklı değıldi ve kesinlikle onun ve arkadaşları için işleri daha iyi hale getirmeyecekti.

Nate telefonunu çıkardı ve odanın diğeri ucuna geçerek bana uzattı. *Onun* telefonu değıldi, benim telefonumdu.

"Bunu... bunu nereden buldun?"

Çenesi gerildi. "Kütüphanenin dışında buldum. Seni aramak için geri döndüm ama yerine kırık dizüstü bilgisayarını ve çantayı yolun üzerine dağılmış halde buldum. Abigail'den yeni bir mesajın var."

Ağzım kurudu ve telefonuma baktım.

"Abigail kim?" diye sordu annem, ikimizin arasında cevap ararken.

Kaşlarımı çatarak, *yeni mesaj* simgesine bakakaldım ama henüz onu açacak cesaretim yoktu. "Eşyalarımı buldun mu?" diye zayıf bir sesle sordum, yanlış kısma odaklanarak.

"Kayıp olduğunu bildiren Nate'ti," dedi Max yumuşak bir sesle. "Seni bulmak ve soruşturma yapmak için polisle birlikte çalışıyordu."

Bu mantıklı gelmiyordu. "Ama sen nerede olduğumu biliyordun. Neden polisin zamanını boşa harcadın ki..."

"Çünkü *bilmiyordum*," diye homurdandı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok, Ashley. Bir sonraki görevi başarısız ol deyince, ördekleri düşünüyordum... *ölmeyi* değıl."

Yavaşça başımı salladım. "Sana inanmıyorum."

"Açıkçası," diye mırıldandı ve kanepede kıvrılmış oturduğum yerin karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. "Ama ben sana ne zaman yalan söyledim ki?"

yalan söyledim ki?"

Ağzımı açıp bana söylediği düzinelerce yalanı saymak istedim, ama bunlar aklıma gelir gelmez aradaki farkı anladım. Benim *hakkımda* yalan söylemek, bana yalan *söylemekle* aynı şey değildi. O her zaman kötü davranışlarının sorumluluğunu üstlenmişti, değil mi?

"Tatlım, Abigail kim? Nate'in bahsettiği mesajlar ne?" Annem elimi sıktı ve dikkatimi geri topladı.

Nate ile aramızdaki tuhaf anı silkelerek burnumu çektim ve dikkatimi tekrar telefonuma verdim. Kendimi vazgeçirmeden önce mesajı açtım.

Bilinmeyen: Artık başladı. Yakında sen de benim gibi öleceksin. —AM

"Ashley, ölen bir kızdan tehdit mesajları alıyor," diye açıkladı Nate, benim onun sırlarını ifşa edersem, o da benimkileri ifşa etmeye karar vermiş gibi.

Max ve annem bu bilgi karşısında oldukça endişeli görünüyorlardı ve ben iç geçirdim. "Tehdit mesajları değil," diye düzelttim. "Uyarı mesajları. Sanırım. Abigail de o topluluğun üyesiydi ve başına tüm bu korkunç şeyler geldi. Ben de ölmeden önce beni uyarmaya çalışıyor."

"Ama... o öldü mü?" Annem açıkça kafası karışmış bir şekilde sordu. "Nasıl seninle iletişime geçebilir ki?"

Yüzümü buruşturdum. Harika bir soruydu.

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diye cevapladı Nate. Kendini beğenmiş herif. Bakın, birdenbire endişeli kardeş rolünü kim oynamaya başladı. Ailemizin önünde sergilediği performansı için Oscar ödülü alması gerekirdi.

Max sinirli bir ses çıkardı. "Tamam, demek biri hayaletmiş gibi davranarak iğrenç bir şaka yapıyor. Adamlarımdan birine bunu araştırmasını söyleyeceğim." Elini uzattı ve ben itiraz etmeden telefonumu ona verdim. "Ama şimdilik, ikinizin arasındaki bu çirkin durumu çözmek istiyorum."

İçimden bir inilti yuttum. Nate ile mutlu bir aile oyunu oynamak istemiyordum ve onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim.

"Bana uyar," dedi Nate, beni şaşırtarak. "Gidecek başka yerim yok."

"Sen tam bir pisliksin," diye tısladım. "Kimse bu numaraya kanmıyor."

"Tamam, Ashley, yeter artık," diye azarladı annem. "İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz."

Yanaklarım kızardı ve biraz somurtmaya başladım. "O başlattı."

Hizmetçi Susan kapıda belirdi ve dikkat çekmek için hafifçe kapıyı çaldı. "Böldüğüm için özür dilerim. Çocuklar geldi. İçeri girmelerini ister misiniz yoksa...?"

Annem iç geçirdi, sonra Max'e uzun uzun baktı. İkisi arasında telepatik bir bağlantı varmış gibi bir şey geçti ve Max hafifçe omuz silkti. "Senin için sorun yoksa içeri girmelerini isterim, Ashley. Ya bu düşmanlığı çözmeye yardımcı olurlar ya da bu işe karışmışlardır ve bu da ele alınması gereken bir konudur."

Buna tepki göstermeden duramadım. Evet, öyle diyebilirdi.

"Tabii," diye isteksizce kabul ettim. "Bandajı bir kerede çekip çıkarmak daha iyi olur sanırım." Heath'in kaçırılmada parmağı olduğunu öğrenirsem, bandajdan çok daha fazla acıtacak olsa da.

...ya da Carter'ın. Ama yine de, "Abigail"e inanacak olursak, Carter zaten bir kez öldürmüştü, yani belki de bunu yapabilecek kapasitedeydi.

Bu korkunç bir fikirdi, ama benim kontrolüm dışındaydı. Her ne olursa olsun, annem ve Max ile burada güvende olduğuma inanmak zorundaydım.

Susan, çocukların burada olduğunu söylediğinde, hepsini kastetmişti... bu beni şaşırttı. Ya da belki, zihnimde kendimi haklı çıkarmak için, onlar sadece Nate'i görmeye gelmişlerdi ve istemeden aile terapisi seansımıza dahil olmuşlardı. Her ne olursa olsun, dört çocuğun yoğun bakışları altında nefes almak hızla zorlaşmaya başladı.

Royce sıkılmış ve biraz meraklı görünüyordu, Heath ve Carter *gergindi* ve ben ikisiyle de göz teması kurmaktan kaçındım, ama Nate her zamanki gibi okunaksızdı. Hala ailelerimize karşı iyi adam rolünü oynuyordu herhalde.

"Tamam, açıkça görülüyor ki aranızda hoş olmayan bir şeyler oluyor," diye başladı Max. "Ashley, DB şakalarının ters gittiğine dair oldukça ciddi iddialarda bulundu ve Nate'in onu o ormanda ölmesi için kaçırdığını iddia ediyor."

"Ve her şeyden anlaşıldığı kadarıyla, ölmemesi bir mucize," diye ekledi annem, kaşlarını çatarak.

Max onaylayarak başını salladı. "Ve dördünüzü yeterince iyi tanıyorum, Nate bu işe karışmışsa, hepiniz karışmışsınızdır. Peki... kendinizi savunmak için ne söyleyeceksiniz?"

Çocuklar bir an için sessiz kaldılar ve yüzlerinde bir miktar şok ifadesi vardı — sadece sinirli görünen Nate hariç.

İlk konuşan Royce oldu. "Seni öldürmeye çalıştığımızı mı düşünüyorsun, Squirrel? Gerçekten mi?"

Dudaklarımı ıslattım ve kendimi zorlayarak geri adım attım. "Evet, öyle. Bu aptalca bir şaka değildi Royce, yüzüme bak." Yanağımın dikildiği yeri ve etrafındaki morlukları işaret ettim. "İki gün hastanede dehidratasyon ve hipotermi tedavisi gördüm, ormanda *çıplak ayakla* yürüdüğüm için zar zor yürüebildiğimi söylememe gerek bile yok."

Bana lazer gibi keskin bir bakışla baktı. "Neredeyse öldüğünü inkar etmiyorum, Ash. Sadece bizim sana bunu yapacağımızı düşündüğünü."

Dudaklarımı büzdüm ve bakışlarımı Nate'e çevirdim. "Evet, peki, beni gerçekten suçlayabilir misin?"

Royce uzun bir nefes verdi. "Siktir."

"Dil kullanımı," diye azarladı annem ve Royce ona utangaç bir gülümseme attı. "Üzgünüm, Carina. *Çatal* demek istedim."

Heath öne eğildi ve ben göz teması kurmayı reddetmeme rağmen dikkatimi çekti. "Ashley... bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hayır. Ama yine de... "Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Heath," diye itiraf ettim küçük bir sesle. "Kanıtlar Nate'i işaret ediyor ve diğer her şeyi göz önünde bulundurursak, herhangi birinize güvenmek için tam bir aptal olmam gerekir." Sağduyuma aykırı olarak, bunu söylerken gözlerim Carter'a kaydı ve sözlerim onu vurduğunda onun irkildiğini gördüm.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Heath, üzgün bir şekilde başını sallayarak.

O sözleri hemen geri almak ve ona *onun* bir istisna olduğunu söylemek istememden nefret ediyordum. Ama bu doğru olmazdı. Birkaç saatliğine onun cazibesine kapılmış olmam, Jade ile olan saçmalığı ya da bizim birlikte yattığımız konusunda yalan söylediği gerçeğini değiştirmezdi.

"Roller tersine dönseydi ne düşünürdün?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Dördünüzün yaptığı ve söylediği her şeyi ben yapsaydım ve söyleseydim?"

"Bu biraz kolaycı gelmiyor mu?" diye sordu Max ve ben biraz irkildim. Onun ve annemin burada oturup her şeyi dinlediklerini unutmuştum. Neyse ki kimse odadaki gerginliği açıkça dile getirmedi.

Carter odaya girdikten sonra ilk kez konuştu. "Nasıl öyle?"

Max bana küçük bir özür dilerim gülümsemesi attı. "Aralarına karıştığım için üzgünüm tatlım.

Bu, önyargılı olduğumu düşündürebilir ama emin ol ki niyetim bu değil. Ama kanıtlar Nate'in bu işe karıştığını göstermeye *çok* uygun değil mi? Not, DB maskeleri, mesajlar... Seni güvensizliğe sürükleyip, seni koruyabilecek insanlardan uzaklaştırmaya çalışan biri olabilir mi?"

Dudaklarım açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Çünkü hayır, bu aklıma gelmemişti. Nate'in her şeyin arkasında olduğuna tamamen ikna olmuştum

"Sence biri DB'leri taklit mi ediyor, Max?" diye sordu Heath düşünceli bir şekilde.

Max omuz silkti. "Bu bir olasılık, değil mi?" Soru bana yöneltilmişti, ama ben hala ne diyeceğimi bilemiyordum. Öyle miydi?

"Ama nasıl?" Royce, bu fikri açıkça düşünerek sordu. "O notu bırakmak için Nate'in Ashley hakkındaki, şey, *çok yanlış* görüşünü bilmeleri gerekirdi."

Nate ona keskin bir bakış attı. "Çok yanlış mı? Unuttun mu..." "Kes şunu," diye bağırdı Heath. "Öyle bir şey olmadı. *Yalan söyledim.*"

Kahretsin. Güvenli bir şekilde oturuyor olmasaydım, bir tüy bile beni devirebilirdi.

Nate'in şok ve şaşkınlık dolu ifadesi buna değdi sayılırdı. Konuşmak için nefes almaya başladı, ama Carter boğazını temizledi.

"Bence bu konu başka bir zaman konuşulmalı," diye araya girdi ve orada oturup dikkatle dinleyen anneme pek de ince olmayan bir şekilde başını salladı.

Annem gülümsedi ve elini salladı. "Oh, bize aldırma tatlım, biz burada değilmışız gibi davran. Max, canım, popcornumuz var mı?"

Gözlerimi devirdim, dudaklarım eğlendi. "Evet... şu anda bunun bir önemi yok. Nate'i suçlamak ne anlam ifade eder ki? Eğer orada ölseydim... kimin sorumlu olduğunu düşündüğümün ne önemi olurdu ki?"

"Ama ölmedin," diye işaret etti Nate. "Neden?"

Kaşlarımı çattım, göğsümde öfke yükseldi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Essex.

Sanırım ben sadece bir hamamböceğiyim."

Gözlerini devirdi. "Demek istediğim o değildi, Layne. Her açıdan, kurtulman bir *mucize*. Peki *nasıl başardın*? Buralı değilsin, o ormana hiç gitmedin, yürüyüş ya da hayatta kalma deneyimin yok... Peki, nasıl hayatta kaldın?"

Cevap yüzüme çarptığında omurgamdan bir ürperti geçti. Günlük, hayatta kalmamın sebebiydi... ama artık günlüğüm *yoktu*. Bu da başka birinin elinde olduğu anlamına geliyordu. Belki de Abigail'in ölümünden sorumlu olan biri?

Başım dönüyordu ve hızla artan endişemi yeniden odaklamak için titrek bir eliyle kahveme uzandım. Ancak elimde o kadar çok sallandı ki, kahveyi üzerime döktüm.

"Kahretsin," diye fısıldadım, bardağı geri koyup ıslak kumaşı göğsümden çekerek kaşmir örgüdeki kahve lekesini gördüm. "Üzgünüm, Max."

Elini sallayarak umursamadığını gösterdi ve ben de kahveyle ıslanmış süveteri çıkardım, daha sonra onun için elde yıkayacağımı aklımda tutarak. Süveteri çıkarır çıkarmaz, yerine geçecek bir kapüşonlu sweatshirt yüzüme çarptı.

"Ah, ne..." diye şikayet ettim ve rahatsız edici giysiyi yakaladım.

Nate sadece iç geçirdi. "Giysini giy, drama kraliçesi. Üşümüştün görünüyorsun."

Ona siktir git demek istedim, ama yine titriyordum ve onun kapüşonlu sweatshirt'ü sıcaktı... Siktir et. Giydim, ama teşekkür etmedim.

Annem, Heath'in Nate'i çatalla deşmek istercesine baktığı inanılmaz gergin sessizliği, bana bir tabakta bir dilim kek uzatarak bozdu. "Biraz şeker almalısın."

"Teşekkürler anne," dedim, kek ve küçük çatalı kabul ederek.

"Tamam," diye konuyu değiştirdi Max. "Peki... Ash, az önce ne düşündüğünü bilmiyorum, ama Nate'in seni öldürmeye çalışan kişi olduğundan pek emin olmadığını söylemek doğru olur mu?"

Lezzetli bir kekten bir ısırık aldım — krem peynirli muzlu — ve dudaklarımı yalarken hafifçe başımı salladım. Çünkü kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, artık kafamda bir şüphe vardı.

Max ise bu itirafı kabul etti ve başını salladı. "Yeterli. Ne olursa olsun, bu çocukları hayatları boyunca tanıdım ve on iki yaşından beri bu üç uyumsuz çocuğun yasal vasisiyim. Karakterleri iyi değerlendirebildiğimi düşünmek isterim ve açıkça söylemek gerekirse, seni ormana bırakan kişi tam anlamıyla kötü biridir. Bu çocuklar değil ve benim oğlum da değil." Bunu nazikçe söyledi, savunmacı değil, sadece... gerçekçi ve samimi bir şekilde. "Bu, onların kusursuz oldukları anlamına gelmez. Her ne oluyorsa, Nate, derhal durdurulması gerekiyor."

Max'in sesi bununla birlikte dramatik bir şekilde sertleşti ve Nate başını eğerek sessizce onayladı.

"Ciddiyim. Dördünüz de. Ashley ile aranızdaki bu gerginliğin nedenini bilmiyorum, ama bu çocukça bir zorbalık gibi görünüyor ve ben buna müsaade etmeyeceğim. Beni duyuyor musunuz?"

Hepsi bir ağızdan "*evet, efendim*" diye mırıldandılar ve ben şaşkınlıkla baktım. Max'in onlar üzerinde sadece otoritesi yoktu... onların saygısını da kazanmıştı. Bu, omuzlarının utançla çökmesi ve bakışlarının yere düşmesinden belliydi. En sevdikleri yetişkin tarafından azarlanan bir grup çocuk.

Bu tepki, söylenen her şeyden daha fazla, kaçırılmamdan kimin sorumlu olduğu konusunda kafamda daha fazla şüphe uyandırdı. Mantıklı gelmiyordu, ama yine de belirsizlikten göğsüm ağrıyordu.

"Ashley, birisinin aranızda nifak sokmaya çalıştığına dair güçlü bir his var içimde, sanki bu çocuklar bunu yeterince yapmamış gibi, ve bu çok endişe verici." Max kaşlarını çattı, belli ki bir şeyleri düşünüyordu. "Belki başka bir okula transfer olmayı düşünebilirsin?"

Bu öneri beni sarsmıştı ve daha dik oturdum. "Hayır."

Annem şaşkın görünüyordu. "Hayır mı? Tatlım, neden? Biri seni öldürmeye çalıştı ve..."

"Ve sen bana zorbalara asla boyun eğmememi söyledin." Nate'e doğru bir başka keskin bakış. "Ayrıca, bursların transfer edilebileceğini sanmıyorum."

Max ve annem yine o psişik bakışlarından birini attılar ve onlar daha söylemeden ne olacağını anladım.

"Biz..." diye başladı Max.

"Kesinlikle olmaz," diye onu kesin bir şekilde kestim. Sanki Max'in, beni fahişelikle suçlayan çocukların önünde, yüksek lisans eğitimim ve konaklamam için ödeme yapmayı teklif etmesine ihtiyacım varmış gibi. "Bu kesinlikle bir seçenek bile değil. Nevaeh'da kalacağım ve aptal gizli topluluğu bırakacağım, böylece... ipleri elinde tutan her kimse, artık benimle ilgilenmeyecek."

Annem dudağını ısırdı ve Max'e endişeli bir bakış attı. "Bu mümkün mü?"

Max içini çekip başını salladı. "Bilmiyorum. Ama bu şartlar altında... Nate, bunu halledebileceğine inanıyorum, değil mi?"

Bař dūřmanım bařını salladı.

"İzninizle," dedi Royce, "başka bir öneride bulunabilir miyim? Ashley'nin tek başına kalmaması daha gūvenli olmaz mı? Böylelikle, birincisi, yine kaçırılma riski olmaz, ikincisi, bizi şahsen gözlemleyebileceği için bizim sorumlu olmadığımızı kesin olarak bilir. Dostlarını yakın, dūřmanlarını daha yakın tut, falan filan."

Onun fikrini anlamaya çalışırken burnumu kırıştırdım. "Senin dairenizde kalmamı mı istiyorsun?"

Royce omuz silkti. "Neden olmasın? Eminim yer açabiliriz."

Heath'le... ya da Carter'la... ya da ikisiyle bir yatak paylaşma fikri içimi ısıtırken, çok hanımefendiye yakışmayacak bir homurtu kaçtı ağızımdan. Kahretsin.

"Hayır," diye boğuk bir sesle çıkardım.

Royce yılmamıř grūnūyordu. "Tamam, eminim bařka bir çözüm bulabiliriz."

Max ve annem zaten başlarını sallıyorlardı ve Royce'un onları ikna ettiğini biliyordum. Royce'un haklı olduğu bir nokta vardı. Eđer beni gūvende tutmakla sorumlulsalar... o zaman hiçbiri bana zarar veremezdi. Deđil mi? Yani Nate kaırılmamı planlamış olsa bile, arkadaşlarını tehlikeye atmadan başka bir řey yapamazdı.

Yorgun bir i çekişle, isteksizce kabul ettiğimi mırıldandım, sonra neredeyse hiç dokunmadığım pastayı fincanımın yanındaki sehpaye koydum. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim anneme, zgūn panda gözlerini takınarak. "Biraz uzanabilir miyim?"

"Tabii ki!" diye bağırdı, koltuğundan atlayarak, ben dikkatlice ayağa kalkarken tutunmam için ellerini uzattı. Ayaklarım o kadar çok kesilmiş ve morarmıştı ki, ağrı kesicilerle bile üzerine basmak acı veriyordu.

Çocuklar sadece bakakaldılar. Sanki pantolonumu çıkarıp kanepede bebek doğurmaya başlamışım gibi *bakakaldılar*.

Heath ilk kendine gelen oldu, şükürler olsun. Ayağa fırladı ve annemin yerini sorunsuzca aldı, kolunu belime doladı.

ve ben dişlerimi sıkıp odadan çıkarken bana destek oldu.

Merdivenlerin yarısına kadar çıktık, sonra bana seslendi.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" diye sordu yumuşak bir sesle, merdivenleri zorlukla çıkarken adımlarımı bir kartal gibi izliyordu.

Kafamı salladım. "Şimdi olmaz," diye cevapladım, biraz nefes nefese. "Sadece gerçekten, gerçekten uykuya ihtiyacım var. Ve zamana."

O da başını salladı. "Anladım. Uyku ve zaman."

Konuyu zorlamadı, sadece sessizce annemin ilk ziyaretimde benim olduğunu söylediği misafir odasına gitmeme yardım etti ve battaniyeleri çekip içlerine girmem için yer açtı.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu, ben rahatça uzandıktan sonra. "Su? İlaç? Pijama?"

Gülümsedim, göz kapaklarım çoktan ağırlaşmıştı. "Hayır. Ama teşekkür ederim. Şey, ne olursa olsun... Senin bu işe karıştığını hiç düşünmedim. Başka şeyler yüzünden kızgınım, ama senin benim ölmemi istediğini sanmıyorum." *Arkadaşlarının aksine.*

Heath buna hiçbir şey demedi, sadece yatağımın yanındaki yere oturdu ve ben uykuya dalana kadar parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

Annem ve Max, yaşadığım zorlu süreçten sonra vücudumun iyileşmesi için birkaç gün daha onlarla kalmamda ısrar ettiler. Ben de itiraz etmedim, çünkü kolayca yürüyemediğim için keyfim kaçmıştı ve henüz hayatım için koşturamam gereken bir durumda olmak istemiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, diğer çocuklar okula dönmüş olsalar da Nate kalmıştı. İkinci sabah mutfakta onu yarı uykulu bir halde kahve yaparken buldum... Üzerinde sadece bol bir pijama pantolonu vardı. Karamel rengi saçları, sanki elleriyle saçlarını karıştırmış gibi dağınıktı ve...

"Beklediğin şey buysa, sana kahve yapmayacağım," dedi ve beni küçük sersemliğimden uyandırdı.

Nate'e bakıyordum. Beyin sarsıntısı mı geçirdim? Belki.

"Neden olmasın? Gerçek bir erkek yapardı," diye karşılık verdim, yanaklarıma yayılan kızarıklıkla mücadele ederken bir kahve fincanı alıp makinenin yanına koydum. Onu kışkırtıyordum.

O bana kızgın bir bakış attı, ama kendi fincanını doldurduktan sonra, fincanımı da doldurdu. "Kara, tıpkı ruhun gibi."

Alaycı bir şekilde gülerek fincanımı geri aldım. "Bu, tencerenin çömleğe laf atması değilse..." Nate dehşetle hayranlıkla bakarken, kremayı ve karamel şurubunu alıp acı kahveyi tatlı dişime uygun hale getirdim.

Onun vücuduna bakmamak, olması gerekenden daha zordu. Ama lanet olsun, tüm ihtişamıyla tam orada duruyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" diye sordum, dikkatini başka yöne çekmek için. "Arkadaşların dün okula dönmediler mi?"

Siyah kahvesini yudumlarken, sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi tezgaha yaslanarak onaylayan bir ses çıkardı. "Burası daha sessiz ve birkaç gün derslerime odaklanmam gerekiyor. Carter'ın dairesinde bir köpek var..."

Nate'in köpeklerden hiç hoşlanmadığını fark edince gülümsedim. "Biliyorum."

Bana öfkeyle baktı. "Evet, sürekli sızlanıp karnını okşatmak için yalvarıyor, bu da doktora tezimi yazmaya çalışırken çok rahatsız edici."

şaşkınlıkla başımı eğdim. "Doktora tezin mi? Master programında olduğunu sanıyordum, ama... doktora mı yapıyorsun?" Aslında, şimdi yüksek sesle söyleyince, bana daha önce bunu söylediğini hatırladım. Ya dikkat etmemiştim ya da o zaman ona inanmamıştım.

O, düz bir bakışla gözlerime baktı. "Ne, zor mu?" Dudakları hafifçe kıvrıldı ve mutfaktan çıkmaya başladı, sonra durdu. "Sanırım kapüşonlu sweatshirt'  alabilirsin... madem bu kadar beğendin."

Sonra o gitti ve ben yine *onun* kapüşonlu sweatshirt n  giydiğimi fark edince utançtan yüzüm kızardı. Çok rahattı ve uyandığımda yatağımın yanında duruyordu, ben de giydim... ama savunmam gerekirse, onun gittiğini sanmıştım. Kahretsin.

Sonra aklıma başka bir şey geldi ve bu, uzun zamandır fark ettiğim en şok edici şeylerden biriydi.

Nathaniel Essex bana *Legally Blonde*'dan alıntı yapmıştı.

"Ne *oluyor lan*?" diye fısıldadım, sonra kahvemi yudumladım. Belki de hala yarı uykuluydum ve hayal görüyordum? Evet. Öyleydi.

Nate ile o tuhaf karşılaşmadan sonra, sanki her yerdeydi. Evde onunla karşılaşmadan hiçbir yere gidemiyordum ve bu beni deli ediyordu. Tezini yazdığı söylenen bir adam için, masasında pek fazla zaman geçirmiyordu.

Hastaneden taburcu edildikten dört gün sonra ayaklarım yeterince iyileşti, anneme ve Max'e teşekkür ettim ve kampüsteki yurduma geri taşındım.

Max'in şoförü beni yurtun önüne bıraktığında Carly heyecanla "Geri döndün!" diye bağırdı. Yolda ona mesaj atmıştım ve o da benim gelmemi bekliyordu, ne sevimli insan. "Seni  zledim."

Gölerek onun kucaklamasını kabul ettim. "Sen de beni ziyaret edebilirsin," dedim. "Buradan *o kadar da* uzak değil." Aslında Prosper Gölü'nün karşı tarafında, arabayla sadece bir saatlik mesafedeydi.

"Mmm, Nate oradayken olmaz, teşekkürler," diye kısa bir kahkaha atarak cevap verdi.

Yüzümü buruşturdum. "Evet, haklısın. Üzgünüm, bu... rahatsız edici."

Omuz silkti. "Ne olursa olsun, ve dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp baktığımda onunla büyük bir felaketten kurtulduğumu görebiliyorum. Onun diva gibi ruh hali değişimlerine tahammülüm yok."

Bu tanıma gülerek karşılık verdim, ama nedense aklıma gelen tek şey, onun rahat ve kaygısız bir şekilde kahvesini yudumlarkenki haliydi... gömleksiz... dudaklarında o küçük gülümsemeyle.

"Her neyse, geri döndüm ve artık DB'lerle resmi olarak hiçbir ilgim yok, bu yüzden Nate veya onun arkadaşlarıyla bir daha karşılaşmamıza kesinlikle gerek yok." Bu açıklamayı kesin bir şekilde yaptım, hem kendimi hem de onu ikna etmek için.

Carly, asansörle katımıza çıkarken bana şüpheyile baktı. "Tabii. Ama kuzenime deli gibi aşık olduğun ve Paris'te romantik bir hafta sonu geçirip onun seksi İngiliz ateşli arkadaşıyla yattığın gerçeği dışında, bir de Royce var..."

Kapılar açıldığında burnumu kırıştırarak dışarı çıktım. "Royce ne olacak?"

"Uh..." Carly bana şaşkın bir bakış attı, sonra bakışlarını kapıma çevirdi.

Karnımda bir korku hissi uyandı ve kapıyı açtığımda sarışın zamparanın çantasını dolabıma boşalttığını gördüm. "Selam oda arkadaşım!" Aptalca sırıtarak bana sarıldı. "Bu çok eğlenceli olacak. Ranzalar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kesinlikle olmaz. Royce, ne yapıyorsun sen? Odamdan çık!" Onu benden uzaklaştırdım — sarılmasının oldukça nazik olduğunu hemen fark ettim — ve titrek parmağımla açık kapıyı işaret ettim.

O başını salladı. "Hayır. En azından önümüzdeki beş gece benimle kalacaksın. Minnettar olacağını düşünmüştüm."

Bir düzine düşünceyi birbirine bağlamaya çalışırken, kelimelerim birbirine karışarak kekeledim. "Minnettar mı?" Sonunda ciyaklayarak çıkardım. "*Ne için?*"

Royce k  n   yatağıma oturttu, sonra rahat etmek i  in yastıklarına yaslandı ve ayaklarının   ıplak olduğunu fark ettim. Ayakkabıları kapının yanında d  zg  nce duruyordu. Bu... garip bir   ekilde kibar ve   ok fazla samimi bir davranı tı.

"Aslında Carter bebek bakıcılığı yapacaktı ama sonra Heath'e bir   ey s  yledi ve bu, fiziksel bir kavgaya d  n   t   ve sonu  ta bir   ıkmaza girdi ve... i  te buradayım. Uzla  ma. *Rica ederim.*" Yanındaki yatağı ok  adı. "Gel otur, programları ayarlayalım."

Hayal kırıklığına uğramış bir   ekilde Carly'den yardım istedim. O da   aresizce ellerini a  tı. "  zg  n  m kızım. Senin bildiğini s  yledi... ve d  r  st olmak gerekirse, Ashley'i Koruma Operasyonu'na kızgın değilim."

"Mmm, bu isim   zerinde   alı ıyoruz," diye ekledi Royce. "Ama teknik olarak biliyordun. Ge  en g  n bunu tartı ımi tıktı. Bir nevi."

Kelimeler yerine boğuk bir ses daha   ıktı ağzımdan.

Carly dramatik bir   ekilde g  r  nmez saatine baktı. "Oh, saat bu mu oldu? Gitmem lazım... umm... sa  ımı yıkamalıyım. G  r    r  z!" Ve ortadan kayboldu.

"Hain!" Kapısı koridorun kar  sısında hızla kapanırken, ona arkadan bağırdım.     ge  irdim ve dikkatimi tekrar Royce'a   evirdim. "Cidden,   ık dı  arı."

Bu seferki g  l  msemesi daha kurnazdı. "Olmaz, Sincap. Kapıyı kapat ve gel benimle sohbet et." Yine yanındaki yatağı ok  adı ve i  imi bir belirsizlik dalgası kapladı.

Dudaklarımı ıslattım ve kollarımı g  ğs  m  n   zerinde kavu  turdum. "Hayır, te  ekk  rl  r. Gitmeni istiyorum, Royce. Odam ikimiz i  in yeterince b  y  k değil."

Derin bir nefes aldı, yatağımdan yava   a kayarak indi ve beni ge  ip kapıyı kapattı. "Sa  ma. Ben fazla yer kaplamam."

Hayal kırıklığına uğramış bir   ekilde,   enemi sıkarak ona dik dik baktım. Lanet olsun, bu adamlar benden   ok daha uzun boyluydu, g  z teması kurmak i  in boynumu uzatmak zorunda kaldığımda *tehditkar* g  r  nmek ger  ekten zordu.

"Royce... Benim ihtiyacım yok..."

"Sus, Squirrel. Sana a  ık  a s  yleyeyim. Ya benim c  mert teklifimi kabul edip oda arkada  ı olursun, ya da Nate'e bunu yapmasını s  ylerim. Ama her hal  karda, seni   ld  rmeye   alı  tığımızı iddia eden ki  iyi bulana kadar, yirmi d  rt saat boyunca bir arkada  ının sana yapı  ık kalacak.

Anlaşıldı mı?" Gülümsemesi soğuktu ve ima ettiği şey açıktı. Bu konuda fikrini değiştirmeyecekti.

"Neden Nate?" diye itiraz ettim, bu kadar kolay pes etmeyi reddederek. "Neden Heath değil?"

Gözleri eğlenceyle parladı. "Carter'ı önermemen ne ilginç. Sanırım Cenevre'de ikinizin arasında bir şeyler oldu."

"Paris," diye düzelttim ve o sadece daha geniş gülümsedi. Pislik.

"Aynı şey. Ve cevap şu ki, Heath ve Carter seninle ilgili konularda açıkça *akıllarıyla* düşünüyorlar, aksi takdirde bu küçük anlaşma yüzünden kavga etmezlerdi. Peki... ne olacak, küçük Sincap? Ben mi, Nate mi?"

Lanet olsun. Bu konuda gerçekten geri adım atmayacaktı ve ne kadar şikayet etsem de, kimsenin onu zorla göndermesi olmayacağına dair güçlü bir hisse kapıldım. Royce, tüm kurnaz alaycılığına rağmen, kesinlikle karşı karşıya gelmek istemediğim bir karanlık tarafı vardı. Diğerlerinin ondan uzak durmasını suçlayamazdım.

Çenemi sıkarak iç geçirdim. "Peki. Ama yerde yatacaksın ve horlarsan, seni yastıkla boğarım. Anlaşıldı mı?"

Dudakları eğri bir gülümsemeye büküldü. "Anlaştık. Şimdi, derslerimizi kaçırmamak için programlarımızı karşılaştıralım. Sonuçta, Nevaeh Üniversitesi'nden atılmak ailelerimiz için büyük bir utanç olur."

Hayal kırıklığına uğrayarak onu kenara itip, onun yeniden düzenlediği eşyalarımı gözden geçirdim. Çekmecelerimden birini boşaltıp kendine ayırmıştı... küstah herif. "Yetişmem gereken bir sürü ödevim var ve dizüstü bilgisayarım yok, umarım kütüphanede vakit geçirmeyi seviyorsundur."

"İğrenç. Hadi gidip sana yeni bir tane alalım," diye karşılık verdi. "Not almak ve ödevlerini teslim etmek için ona ihtiyacın var zaten."

Gözlerimi devirdim. "Bunun farkındayım. Ama bu demek oluyor ki..." Yeni bir dizüstü bilgisayar almanın birikimlerimi büyük ölçüde azaltacağını açıklamak istemediğim için sözümü yarım bıraktım. Bu da o parayı telafi etmek için bir iş bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama Royce, bir an önce bir iş bulmam gerektiği konusunda haklıydı.

"Bir iş bulmam lazım," dedim iç çekerek.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu konuda inatçı davranıp, sana yeni bir bilgisayar almama izin vermeyeceksin, değil mi?" Başımı salladım ve o da ellerini ceplerine soktu. "Peki. Ne tür bir iş istersin?"

"İdeal olarak bir gündüz spa'sında çalışmak istiyorum. Masaj terapisti olarak tam donanımlıyım ve maaşı kahve dükkanlarından çok daha iyi. Üstelik zengin çocukların uygunsuz tekliflerine maruz kalmadan." Ona keskin bir bakış attım, o ise omuz silkti... hiç pişmanlık duymadan. "Max, Prosper Country Club'da bir spa olduğunu söylemişti. Belki orayı deneyebilirim?"

Royce düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet, bu iyi bir seçenek. Şimdi gidelim mi?"

Tereddüt ettim, sonra o gün yapacak başka bir işim olmadığını fark ettim — bilgisayar *ile* daha kolay olacağı için derslerimi yetiştirmek dışında — ve başımı salladım. "Siktir et, neden olmasın. Şey... önce yüzümdeki en kötü yerleri kapatacak makyaj malzemesi bulmaya çalışayım."

"Belki kıyafetini de değiştirmelisin... önerim bu olur mu?" Royce kıyafetime uzun uzun baktı ve ben pişmanlıkla gözlerimi kapattım. Aptal Nate ve onun aptal, rahat kapüşonlu sweatshirt'ü.

"Evet." Kabul ettim, rahatsız edici giysiyi hızla çıkarıp bir kenara attım. "O."

Royce, benim küçük çalışma masamda oturup yüzümü düzeltirken, yatakta uzanıp telefonunu kaydırarak rahatına bakıyordu. Sonuçta, yanağımdaki yaranın dikildiği yerde yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ama kalın bir fondöten ve kapatıcı tabakasıyla morlukların çoğunu kapatmayı başardım.

Hazır olduğumda, Royce ayağa kalkıp ayakkabılarını giydi. "Benim arabam mı, seninki mi?" diye sordu ve önümden çıkmam için kapıyı açtı. Beni koridora kadar takip etti ve *kendi anahtarıyla* kapımı kilitledi... Ne oluyor lan?

"Benimki," diye cevapladım, elindeki anahtara kaşlarını çatarak.

Gülümsedi, anahtarı cebine koydu ve bakışlarımı görmezden geldi. "Harika. Ben sürebilir miyim?"

"Hayatta olmaz," diye alay ettim. "En çılgın rüyalarında bile olmaz, Royce D'Arenberg."

Omuz silkti ve bana o son derece etkileyici gülümsemesinden bir tane attı. "Göreceğiz."

Royce, Prosper Country Club'daki işi bana resmen verdi. Anlaşılan genel müdürü tanıyordu ve beni en yeni masaj terapisti olarak tanıttı. Bu durum beni çok utandırdı ve telaşlandırdı, ama bu hediyeği geri çeviremezdim. Onun da belirttiği gibi, ben bu iş için fazlasıyla nitelikli ve deneyimliydim ve genel müdür de sözleşmeyi bana vermekten memnun görünüyordu.

Kendime bunun sadece iyi bir zamanlama olduğunu söyledim. Müdür, bir süredir personel eksikliği yaşadıklarını, bu yüzden çalışacak saatlerin fazlasıyla olduğunu söyledi.

Bunu hallettikten sonra — yaralarımın iyileştiğinden emin olmak için iki hafta daha işe başlamayacaktım — Royce ve ben elektronik mağazasına uğrayıp yeni dizüstü bilgisayarımı aldık ve kampüs kütüphanesine gittik.

"Ne çalışıyoruz?" diye sordu, ben yerime yerleşip yeni bilgisayarımı açarken.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni bilmem ama ben geçen hafta kaçırdığım tüm derslerin notlarını okuyacağım. Sen ne çalışıyorsun ki?"

"Hakkımda bilmen gereken her şeyi bilmiyor musun?" Royce, alaycı bir şekilde incinmiş gibi göğsüne elini koydu. "Gerçekten incindim."

"Tabii, eminim öylesindir."

"Sosyal psikoloji alanında doktora adayıyım. Diğerlerinin ne çalıştığını bilmek ister misin?" Bu soruyu imalı bir şekilde sordu ve ben onun ses tonunu fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım.

"Heath'in güzel sanatlar yüksek lisansı için çalıştığını ve Nate'in bir şeyler için doktora yaptığını zaten biliyorum. Şu anda benim için büyük bir baş belası olmak konusunda doktora yapıyor." Bunu fısıldayarak söyledim, ama Royce yine de güldü.

Masada karşımda, Heath'in her zamanki yerinde oturuyordu ve sandalyesinde düşecekmiş gibi sallanıyordu.

"Carter'ın çalışmalarıyla ilgilenmiyor musun? İlginç... Yoksa bunu Berlin'de geçirdiğin hafta sonu mu konuştunuz?"

Sinirli bir şekilde i geçirdim. "Paris. Hey, Paige benim odamda uyuman hakkında ne düşünüyor? Jade'den yeterince drama yaşıyorum, Paige'in de odama vahş hayvanlar göndermesine gerçekten ihtiyacım yok."

Royce'un alaycı mizahı buharlaştı ve gözleri kısıldı. "Orada neler olduğunu *düşündüğünü* bilmiyorum, ama Paige Nate'in kız arkadaşı."

"*Doğru*. Tabii ki. Ne aptalım. Nate'in kız arkadaşı, ki sen de onunla yatıyorsun... galada olduğu gibi." Gözlerine bakarak, hiç çekinmeden.

Bir anlığına bana bakarak, benim ne kadar tehditkar olduğumu değerlendirir gibi yaptı. Sonra omuzlarını hafifçe silkti. "Anlık bir hata oldu, bir daha asla tekrarlanmayacak. Nate'in bilmesine gerek yok."

Kafamı sallayarak güldüm. "Ona zaten söyledim."

Royce'un sandalyesinin ayakları gürültüyle yere çarptı. "Ne zaman?"

Dizüstü bilgisayarımdaki kurulum ekranından başımı kaldırdım. "Gala'dan sonraki sabah, odama girdiğinde."

"O... ne? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Royce gerçekten kafası karışmış ve biraz da paniklemişti. İyi. Arkadaşının kız arkadaşıyla yattığı için terlemeye hak etmişti.

"nk Carter ve benim ördek yaşması sırasında Paige'in hile yaptığını konuştuğumuzu duymuş. Carter ona gerçeği söyleyecek kadar erkek değildi, ben söyledim." Onu eleştirel bir bakışla süzdüm. "Pek de ince davranmadın. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, bana inanmadı."

Royce'un gergin omuzlarının gevşemesi, içindeki rahatlamayı açıkça gösteriyordu. "İnanmadı mı? Tamam. İyi. Bu... hmm."

Bilgisayarımın sistem güncellemesini tamamlamasını beklerken masaya tırnaklarımla ritmik bir şekilde vuruyordum. "Bana sorarsan, pek de iyi bir arkadaşlık hareketi gibi görünmüyor." Carter-Heath durumumu düşünürsek, bunu söylemeye hakkım yoktu, ama masum olduğumu iddia etmiyordum.

"İyi ki sormadım," diye tersledi, sonra i geçirdi ve elini ensesine götürdü. "Dediğim gibi, aptalca

anlık bir şeydi. Bir kez oldu, bir daha olmayacak."

Bu, Carter'ın söyledikleriyle çelişiyor gibi görünüyordu... ama belki de gala öncesinde yaşanan flörtü fazla abartıyordu. "Beni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

Royce bu konuda başka bir şey söylemedi ve ben de bu konuyu kapattım. Dizüstü bilgisayarımın kurulumu tamamlandı ve ihtiyacım olan programları yüklemeye ve bulut sürücülerimi tüm çalışma notlarımla bağlantılandırmaya başladım.

Bir süre sessizce çalıştık, ta ki yanıma bir cupcake ve buzlu kahve gelene kadar.

"Bunu ister misin? Yine yanlış sipariş verdiler," dedi Heath, masanın yanında sevimli bir gülümsemeyle durarak.

Royce dramatik bir şekilde inledi. "Bu *çok ucuz bir* numaraydı. Ciddi misin? Bu numara sende işe yarıyor mu, Squirrel?"

Sinirli bir ses çıkardım. "Royce... beş dakika siktirip gider misin? Lütfen?" Heath ile konuşmamızın zamanı gelmişti ve haklı yorumlara ihtiyacım yoktu.

Royce, ikimizi sırayla bakarak sıırıttı. "Beş dakika mı? Bu çok üzücü, Squirrel, o bundan daha iyisini yapabilir. Onu biraz uğraştır."

"Royce!" Heath haykırdı, "Cidden, dostum. Siktir git."

Sarışın ukala, savunmacı bir şekilde ellerini kaldırdı ve koltuğundan kalktı. "Tamam, sakın ol. Sinirlenmene gerek yok. Ben yürüyüşe çıkacağım, ama Heath..."

"Biliyorum," diye arkadaşını kesti. "Ben aptal değilim."

"Tartışmalı," diye cevapladı Royce sıırıtarak, ama sonra şükürler olsun ki bizi yalnız bırakmak için kitap raflarının arasına doğru uzaklaştı.

Heath iç geçirdi ve Royce'un az önce boşalttığı her zamanki koltuğuna oturdu. Bir an için, sadece oturup benimle göz teması kurdu, sessizlikten rahatsız görünmüyordu.

"Seninle Carter'ın tartıştığını duydum," dedim yumuşak bir sesle, isteksizce sessizliği bozarak.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet... Royce umutsuz bir dedikoducu. Bizimle ilgili utanç verici hikayeler varsa, seve seve paylaşır."

Gülümsedim ve ona tüm dikkatimi verebilmek için dizüstü bilgisayarımı kenara ittim. "Kahve ve kek için teşekkürler, Heathcliff."

Cevap olarak sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ne zaman istersen, Ash. Nasılsın?" Bakışları yanağıma kaydı ve gözleri kısıldı. "Morlukları iyi gizlemişsin."

Yüzümde ağrımayan birkaç yerden biri olan çenemi elime dayayarak iç geçirdim. "Teşekkürler. İş bulmak için kendimi düzgün göstermeye çalışmam gerekiyordu."

"İş mi buldun? Nerede?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve yanaklarım güzel anılarla ısındı. "Prosper Country Club'da... masöz olarak."

Bunu duyunca yüzü aydınlandı. "Randevu alabilir miyim? Omzum çok ağrıyor ve sen onu nasıl gevşeteceğini çok iyi biliyorsun."

Gözlerimi devirdim, omzunu gevşettikten sonra olanları düşünmemeye çalışarak. Ya da çıplak ve yağla kaplı halinin ne kadar güzel olduğunu. Kahretsin.

"Randevu almana gerek yok Heath, sadece sorabilirdin. Sana acı verdiğini bilmiyordum." Koltuğumdan kalktım ve onun oturduğu yerin arkasına geçtim. "Bu mu?" Elimi sol omzuna koydum ve hafifçe sıktım.

Küçük bir iniltiyle cevap verdi ve ben kendi kendime gülümsedim, o tarafındaki boynunu ve omzunu masaj yapmaya başladım. Oturmuş, giyinik, yağsız... ideal değildi ama biraz rahatlama sağlayabilirdim.

"Nasıl incindin?" diye sordum, bana daha önce söylemiş olup da benim unutmuş olabileceğimi düşünerek.

"Tenis," diye homurdandı, ben de başparmağımı derin düğüme soktum.

Ben de yanıt olarak bir ses çıkardım ve kaya gibi sert kaslarına daha derine bastırdım. Şu anda canı acıyor olmalıydı, ama işim bittiğinde rahatlamayı hissedecekti. Ayrıca Heath iri ve sert bir adamdı, dayanabilirdi.

"Ee..." diye sordum, söyleyecekleri olduğunu hissederek ve Royce'un geri gelip bu anı mahvetmesini istemeden.

Heath iç geçirdi. "Jade meselesini açıklamak istedim. Onu galaya neden davet ettiğim kısmı kolay. O kurnaz ve kazanmak istiyordu, ben de senin bu toplulukla hiçbir ilgilenmediğini *sanıyordum*. Kabul törenindeki olaydan sonra, büyükler konseyi bize senin

katılmak ya da katılmamak senin tercihindir... Tercihin çok net olduğunu düşünmüştüm."

Omzunu ovarken bunu düşündüm. "Haklısın... Sanırım. Ama Carter bana pek seçenek bırakmadı."

"Bu onun tarzıdır," dedi Heath öfkeyle. "İstedğini sormadan alır."

Paris'teyken Carter'ın istediği ve aldığı her şeyi düşünerek dudakımı ısırdım. Hayır demediğimden değil.

"Her neyse, *diğer* Jade olayı, Royce'un o gün dairemizde ima ettiği şeydi. O olay... Bak, kulağa hoş gelmiyor ama sana kesinlikle hiçbir şey olmadığından emin olabilirsin. Sen ve Carter Paris'e gittikten sonra, hepimiz şehirdeki barlardan birine içmeye gittik ve herkes aşırı içti. Pazar sabahı uyandığımda, Jade benim yatağımdaydı."

Bu beni şaşkına çevirdi. Aklıma gelebilecek onca şeyin arasında... bunu beklemediğimi söyleyebilirim. "Senin yatağında mıydı?"

"Evet," diye onayladı. "Çıplak."

"Oh. Anlıyorum."

"Ah... Şey..." Elimden kurtulmaya çalıştı ve ben de gereğinden fazla sert bir şekilde tırnaklarımı omzuna batırdığımı fark edince irkildim.

Hemen şiddetli tutuşumu bıraktım ve zihnimde kendimi azarladım. "Bunun tamamen makul bir açıklaması olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, o deli," diye cevapladı öfkeyle. "Hiçbir şey olmadığının farkındayım, yalnız uyudum ve ne kadar alkol içsem de onunla yatmazdım, ama o şansını deniyordu."

Uygun bir cevap düşünerek dudaklarımı ıslattım. Hiçbir şey olmadığının ve onu teşvik etmediğinin doğru olduğuna inanıyor muydum? Evet. Çünkü Jade'i de tanıyordum ve onun için Heath ve ben çıkıyorduk.

"Hepsi bu mu?" diye sordum birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

Heath koltuğunda dönerek bana baktı. "Hepsi bu kadar, Ashley. Tamamen şeffafım." Kolunu belime doladı ve beni sandalyenin etrafından çekerek kucağına oturttu. "Gerçekten, gerçekten senin düşünmeni istemedim..."

"Düşünmüyorum. Sadece... sizlerin pek güvenilir bir geçmişi yok." Dudaklarımı büzdüm, kollarımı boynuna dolayarak onun bakışlarını karşıladım. "Paris'ten sonra yargılayacak durumda da değilim."

Heath hafifçe omuz silkti. "Bunu daha önce yapmadığım için suçlu olan benim."

"Neyi yapmadın?"

"Bu." Elini kafamın arkasına koydu ve beni kendine çekerek dudaklarımdan derin bir öpücük verdi. Nefesim kesildi, dudaklarım açıldı ve o beni daha sert öperken tüm sesler uzaklara kayboldu. Neden ona kızmıştım ki?

Birkaç saniye sonra sahte bir öksürük bizi böldü ve Heath beni bu kadar sıkı tutmasaydı kucağından düşecektim.

"Vay vay vay," dedi Royce, masamızın yanındaki kitaplığa yaslanarak. "Sana *çok* şaşırdım Ashley Layne. Burası bir kütüphane. *Öğrenme* yeri ve sen burada..."

"Siktir git, Royce," diye homurdandı Heath, geriye yaslanıp boynumu öpmek için.

Royce ise açıkça eğleniyordu, yüzünde yaramazlık dolu bir ifade vardı. "Olmaz. Hey Ash, az önce Carter'la yatıya kalma görevini değiştirir miyim diye sormamış mıydın?"

Dick. "Hayır, değildim. Kitaplara çok saygı duyduğum için şanslısın, yoksa şu anda kafana bir tane fırlatmış olurum."

O sadece güldü ve masadaki yerime oturdu. Sonra pislik benim kekimi aldı. Oh... artık savaştaydık.

"Ona tuhaf rüyanı anlattın mı, kardeşim?" diye Heath'e sordu, o da benim ellerimin altında biraz gerildi.

Heath başını salladı. "Henüz değil." Dikkatini bana çevirdi. "Ormanda olduğumla ilgili tuhaf rüyalar görüyorum."

Anlamadığım için başımı eğdim. "Benim gördüğüm gibi mi?"

O başını salladı. "Bize olanları anlattığından beri... Bilmiyorum, sanki bilinçaltım benim senin yerine geçmemi istiyor gibi."

"Ah," dedim gülümseyerek. "Çünkü sana rollerin tersine döndüğünü hayal etmeni söyledim. Bilinçaltın bunu yakalamış ve rüyanda kelimenin tam anlamıyla canlandırmış olmalı."

O, zayıf bir gülümsemeyle içini çekti. "Şuradaki salak da öyle dedi. Onun psikolog olmak için okuduğunu biliyorsun, değil mi? Kendini bizim kişisel psikoloğumuz sanıyor."

"Ya da belki de ben senden daha akıllıyım," diye ekledi Royce. "Psikolojiden bahsetmişken, şimdi İnsan Gelişimi dersin yok mu?"

Heath saatine baktı, sonra küfretti. "Evet. Gitsem iyi olacak. Akşam buluşabilir miyiz?"

"Hayır, Squirrel ile takılmakla meşgulüm," diye cevapladı Royce, soru bana yöneltilmiş olmasına rağmen. "Ama Carter evde olacaktır. Belki ikiniz spor salonuna gidip biraz testosteron yakmalısınız, ben ve Ash birbirimizin tırnaklarını boyarken."

Heath sinirli bir şekilde iç geçirdi, sonra beni kucağından kaldırmadan önce hızlıca öptü. "Gitsem iyi olacak. Seni ararım."

Çantasını kapıp kütüphaneden koşarak çıktı ve ben de bana umutla bakan Royce'a dikkatimi çevirdim.

"Ne?" diye tersledim.

O sırttı. "Hiçbir şey."

Evet, kesinlikle uykusunda onu boğacaktım, kendini beğenmiş pislik.

Yolculuğumuzun ikinci saatine girmiştik ki, Royce'un bitmek bilmeyen sürüş isteklerinden bıktım ve pes ettim. Arabaya benzin doldurduktan sonra ona anahtarları attığımda yüzündeki sırıtışı görmek buna değdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu, yüzü ıslıl ıslıl. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve kampüsten ayrıldığımızdan beri onun oturduğu yolcu koltuğuna tırmandım. "Neden benim arabamı bu kadar çok sürmek istediğini anlamıyorum. Senin Mercedes-Benz Vision AVTR'in dört kat daha değerli ve bir sürü daha fazla özelliği var. Mesela koltuk ısıtıcıları gibi. Onlardan da biraz olsun isterdim." Isıtıcıyı açıp tüm havalandırma deliklerini kendime doğru çevirirken şikayetimi mırıldandım.

Bu günlerde sürekli üşüyordum. Kampüse döneli on gün, ormanda yürüyüş yapalı on sekiz gün olmuştu ama hala ısınamıyordum. Royce bunun kafamda olduğunu düşünüyordu, ben de onun çenesini kapatması gerektiğini düşünüyordum.

"Çünkü seninki gerçek bir araba," diye cevapladı, kontağı çevirip direksiyonu rahatsız edici derecede seksi bir şekilde okşayarak. Royce... kafamla oynuyordu. Birkaç gün önce duştan sadece havluyla çıktığında onu keserken yakalamıştı ve şimdi hayatımı *cehenneme* çeviriyordu.

Ellerine baktığımı fark edince bana sırttı. "Motoru çalıştırıldığında çok güzel mırıldanıyor," dedi, imalarını ince bir örtüyle gizleyerek ve ben inledim.

"Sen dayanılmazsın," diye homurdandım. "Sadece sür. Bu aptal kaçış yerine ne kadar çabuk varırsak, o kadar çabuk gidebiliriz, değil mi?"

Benzin istasyonundan çıktı ve ana yola tekrar girmek için sinyal lambamı çevirdi. Sinyal lambamın mekanik tıklamasına neşeyle gülümsedi ve ben başımı salladım. Zengin çocuk daha önce iki yaşından büyük bir araba sürmemişti.

Günlerce süren tartışmalardan sonra, Devil's Backbone Society'nin düzenlediği bir festivale gidiyorduk. Bu, farklı üniversitelerden gelen derneğin birkaç şubesinin bir araya geldiği ve... parti yaptığı, sanırım, bir hafta sonu kaçamağıydı. Arkadaşlar bana hiçbir zorluk olmayacağını ve oyunların sadece dostça eğlence amaçlı olduğunu garanti etmişlerdi. Herhangi bir tehlike olmamalıydı ve ben dernek üyesi değil, eşlik eden biri olarak katıldığım için, esasen kendi başıma kalacaktım.

Abigail'i daha fazla araştırmaya pek odaklanamamıştım. Kolayca erişilebilen internetin sağlayabileceği bilgilerin sonuna ulaştıktan sonra, daha fazla bilgi edinmek için bir hacker veya özel dedektifin yardımına ihtiyacım olacağı anlaşılıyordu. Özellikle etkinlikte görmezden gelineceğim düşüncesiyle, bu fikirden tam olarak ikna olmamıştım. Ancak Nate, bunu başaramazsam bile, Nevaeh'da tek başıma olmaksızın, dördüyle birlikte orada daha güvende olacağımı savundu.

Bu, üzerinde anlaştığımız tek konuydu. Royce'un sürekli gölgem olması hoşuma gidiyordu, bu yüzden bütün hafta sonu onsuz olmak tuhaf olurdu.

On ya da on beş dakika sonra, onun benim eski model manuel vitesli arabamı sürmeyi bildiğine ve şanzımanı mahvetmeyeceğine güvenerek rahatlardım. Son on gün içinde gerçekten rahat bir ritim yakalamıştık. Cesaretle söyleyebilirim ki, arkadaş olmuştuk.

"Şimdi... benimle yatmak istediğini bildiğime göre, Heath'e düello teklif etmem gerekecek galiba," dedi bir süre sonra, az önce içtiğim sodayı boğazıma kaçırmamı sağladı.

O sırtarak bakarken ben kekeledim ve ona elimin tersiyle vurdum. "Seninle yatmak istemiyorum. Ve kimse benim adıma kimseyi düelloya davet etmiyor, seni aptal herif."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Aptalın aslında balinanın penisi olduğunu biliyor muydun? O yüzden bence bu bir iltifattır. Teşekkürler, Squirrel, ortalamanın üzerinde bir penisim var ama senin baktığını duymak beni biraz rahatsız etti. Sapık."

Yüzüm kızardı ve bir kez daha çabuk kızardığım için kendime lanet ettim. "Bu tamamen uydurma, Royce. Ve ben bakmadım, bu yüzden yorum yapamam."

Bana kurnazca bir bakış attı. "Emin misin... Carter bu hafta her gün uyku nöbetini başkasına devretmeye çalışmıyor mu?"

Zaten kızarmamış olsaydım, şimdi kızarırdım. Royce, Carter'ın beni yalnız başına yakalamak için çaresizce uğraştığı hikayesini uyduruyordu ama ben buna inanmıyordum. Royce sadece ortalığı karıştırmayı seviyordu. Carter gerçekten konuşmak isteseydi, arardı. Ya da bana şahsen yaklaşırdı. İkisini de yapmamıştı.

Heath ise benimle vakit geçirmek için elinden geleni yapıyordu ve Royce'un yanında olduğum halde beni öptüğünde hiç umursamıyor gibiydi.

"Biraz müzik dinlesek mi?" diye önerdim, tarihteki en az incelikli konu değiştirme girişimiyle.

Royce alaycı bir şekilde güldü ama ben radyoyu açıp kanalları tararken konuyu daha fazla zorlamadı. Arabamda Bluetooth ya da akıllı bir şey yoktu, yani ya radyo ya da hiçbir şey.

Toplamda yolculuk yedi saat sürdü ve ben ara sıra uyuklarken Royce'un geri kalan yolculuk boyunca sürücü koltuğunda kalmasına izin verdim. Uzun araba yolculukları berbat bir şeydi, ama alternatif Nate, Heath ve Carter'la birlikte özel jetle gitmekti... Paige ve Jade de dahil. Hayır, teşekkürler. Carly, hain, bir gün önce büyükannesini ziyaret etmek için yola çıkmıştı ve bizimle orada buluşacaktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, uzun meşe ağaçlarıyla çevrili yolu sürerken. "Burası kaleye benziyor."

Royce başını salladı. "Yaklaşık. Sanırım mimar, Versay Sarayı'ndan çok etkilenmiş."

Tiksintiyle bu zenginliklere bakarak yüzümü buruşturdum. "Umarım kimse kafasını kaybetmez. Bu etkinlikte kaç kişi var?" Çünkü mükemmel bir şekilde bakımlı çimlerin üzerinde çok sayıda lüks araba park edilmişti.

"Uh... bugünkü etkinlikler için sanırım yaklaşık iki yüz kişi var. Ama herkes burada kalmıyor. Sadece biz, Nevaeh'dan yirmi kişi ve diğer iki bölüm. Yani toplamda altmış kişi kadar."

Burnumu kırıttırdım ve emniyet kemerimi çözdüm. "O kadar oda mı var? Burası çok büyük."

Royce güldü, arabayı durdurdu ve koltuğundan kayarak çıktı. "Evet, gerçekten öyle. Hadi kalacağımız yeri bulalım, oda arkadaşım." Anahtarlarımı cebine koydu ve kolunu omuzlarıma attı.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu zaten acı bir şekilde fark ettiğim için, ona bakmamak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. En son ihtiyacım olan şey, altın rengi güneş ışığının onun sarı saçlarını sanki dini bir figürmüş gibi aydınlatmasını görmektir.

"Merhaba Royce!" diye bir kadın yakınlardan seslendi, ama o tepki vermedi. Bunun yerine beni mermer basamaklardan ön kapıya kadar götürdü ve etkileyici ahşap kapıyı açtı.

"Önden buyurun, hanımefendi," diye alaycı bir şekilde, replika saraya girmem için işaret etti.

Fuayede asılı devasa bir panoda odamızı bulduk — evet, hala aynı odayı paylaşıyorduk — ve kancadan süslü anahtarı aldık.

"Bu bana senin anahtarını hatırlattı," dedim Royce'a, odamızı aramak için büyük merdivenleri çıkarken. Anahtarlığında, birkaç gün önce masamda bıraktığında hayran kaldığım oldukça antika bir anahtar vardı.

Elimdeki anahtara bir göz attı ve başını salladı. "Sayılır. Ama benimki işlevsel." Çünkü onunki anahtar değildi, şişe açacağıydı. Tipik erkek.

Odamız biraz küçük olsa da çok güzeldi. Royce, Carly ile buluşmak istersem daha sonra birini çağırıp arabadan çantalarımızı alacağını söyledi ve ben de heyecanla kabul ettim.

Arkadaşımı Büyük Salon'da, daha önce hiç görmediğim bir grup erkekle poker oynarken bulduk. Önündeki masada duran parlak taş yığınının bakılırsa, kazanıyor gibi görünüyordu.

"Gelmişsin!" diye bağırdı ve hemen ayağa kalkıp bana sarıldı. "Üzgünüm çocuklar, ben çıkıyorum. Ama iyi oyundu." Hızla mücevher yığınının kadife bir keseye koydu ve bizi bir kez daha odadan çıkardı.

"Carly Briggs, hile mi yapıyordun?" diye sordu Royce azarlayıcı bir tonla. O benim odama taşındığından beri ikisi arasında sevimli bir dostluk gelişmişti ve ben bunu içten içe çok seviyordum.

Carly sıırttı. "Belki. Zenith'teki o aptal heriflerin, dekoltenin gücüyle gözleri kör olup kartları cebime attığımı görmemeleri benim suçum değil."

Royce sadece güldü, çantasını alıp içine baktı. "Vay canına, iyi iş çıkarmışsın. Aferin." Ona beşlik çaktı ve Carly sertçe karşılık verdi.

Benim kafam karıştı. "Neden taşlar ve oyun fişleri değil?"

İkisi de omuz silkti. "Anlık değer ve sembolik değer. Kimse kumarhanenin adil ödeme yapacağına güvenmiyor." Atriyumdaki bara yaklaşıırken Carly'nin taşlarından bir avuç dolusu çıkarıp bana gösterdi. "Buy-in, bunlar gibi daha düşük değerli taşlardır. Peridot, sitrin... bunun gibi saçma şeyler. Sonra dolar miktarları artmak yerine, bilirsin, mantıklı oluyor. Akuamarin, safir, zümrüt, yakut, sonra elmaslar. Anladın sen."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Gerçek mi?* Ben sandım ki... Aslında, boş ver. Tabii ki gerçek. Sizler delisin."

Carly ve Royce ikizler gibi sırttılar. Ayrıcalıklı çocuklukları ve benim asla anlayamayacağım şeyler sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı. Aspen'de mi yoksa Zermatt'ta mı Noel geçireceklerine karar vermek gibi zorluklar gibi. Zavallı canlarım.

Royce hepimize içki sipariş etti — baharatlı margarita — ama bana içkiyi vermeden önce durakladı.

"Sana içki içirmeli miyim bilmiyorum, Squirrel. Birkaç kokteyl içince bana asılmaya başlayacak mısın? İşleri garip hale getirmek istemiyorum..." O dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu ve ben o lanet içkiyi yüzüne fırlatma isteğine direndim.

Carly o kadar çok güldü ki, içkisini boğazına kaçırır diye endişelendim. Royce'un tuhaf davranışlarından çok eğlenmişti ve ben gözlerimi devirdim.

"Sizler berbat insanlarsınız," diye mırıldandım, Royce'un elinden içkiyi alıp atriyumda etrafa bakındım. "Heath nerede? O asla bu kadar kötü davranmazdı."

"Saçma, sen sadece onun o yönünü görmedin," diye Royce gülerek düzeltti ve içkisini uzun bir yudum aldı. "Mmm, çok güzel. Baharatlı. Islak." Tuzlu kenarı baştan çıkarıcı bir şekilde yaladı ve ben uzaklaştım. Ne kadar komik olsa da... hormonlarımı da altüst ediyordu ve onun şakalarını gerçek flört olarak yanlış anlamaya başlamam gerekmiyordu.

Her yerde insanlar dolaşıyordu, bu yüzden bir dakika sonra birine çarptığımda çok da şaşırmadım. Ama sinir bozucu bir şekilde, içeceğimin yarısı önüme döküldü.

"Hadi ama," diye şikayet ettim, tam o anda güçlü bir el kolumu yakaladı ve beni yan tarafa, avludan dışarı, iç koridorlardan birine çekti. Şoktan içkimi tamamen düşürdüm, ama sonra suçluyu hemen fark ettim. "Carter. Ne yapıyorsun..."

"Konuşmamız lazım," diye bağırdı ve beni sürükleyerek koridoru geçip bir kapıyı açtı. "Buraya, çabuk." Beni içeriye soktu ve hemen kendimizi bir çamaşır dolabında kapana kısılmış bulduk.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım ve kapıyı tekrar açmaya çalıştım ama başaramadım. O kapıyı vücuduyla engelliyordu ve bağırmaya hazır değilsem, kapana kısılmıştım. Ama konukların genel tavırlarını göz önüne alırsak, bağırısam bile kimsenin gelip ne olduğunu araştırmayacağından emindim.

Kollarını kavuşturdu ve omuzlarını kapıya dayadı. "Spark. Lütfen." Sesindeki kırılganlık ve özlem beni bıçak gibi vurdu.

Gerildim, öfke göğsümü doldurdu. "Bana bu şekilde konuşmaya cüret etme, Bassington."

Derin bir nefes aldı ve hafifçe başını salladı. "Haklısın. Ama konuşmamız lazım ve Royce, seninle ilgili en ufak bir mahremiyeti bile engelleyerek tamamen dayanılmaz hale geldi, bu yüzden..."

"Yani ne? Telefonun çalışmıyor mu? Onun önünde söylemen gerekenleri söylemek istemiyor musun? Saçmalamayı bırak, Carter, yemiyorum. Paris'te eğlendin. Sen kazandın. Benden daha ne istiyorsun?"

Beni yakalamadan bir saniye önce, hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı ve bizi döndürdü, böylece sırtım kapıya dayandı ve eli kalçalarımı sıkıca tuttu. Diğer eli en sevdiği yer olan boğazımdaydı, ama dokunuşu nazikti. "Daha ne istiyorum, Ashley? Nereden başlayayım ki? Seni kafamdan çıkaramıyorum, istiyorum..."

Kapı aniden açıldı ve ben Royce'un kollarına düştüm.

"Hey oda arkadaşım, burada ne oluyor?" diye sordu, belimi sıkıca tutarak beni dengeledi. "Görüş alanımdan çıkma, unuttun mu? Birlikten kuvvet doğar."

Carter'ın yüzünde hayal kırıklığı, öfke ve özlem karışımı bir ifade vardı. "Royce, lütfen. Bize bir dakika ver."

"O seninle bir dakika bile geçirmek istemiyor, Carter," diye Carly sertçe çıkıştı, keten dolabının kapı çerçevesine tutunan yakışıklı adama zehirli bir bakış attı. "Ve onu suçlamıyorum. Ne demiştin sen? *Aşırı pahalı fahişelerle eğlenmezsin.*"

O irkildi, ama ben onun için üzölmeyi reddettim. Bunun yerine, bakışlarımı başka yöne çevirdim ve gömleğimi düzelttim. "Sanırım üstümü değıştirmem gerek. Gidelim." Çok bilinçli bir şekilde, Royce'un elini tuttum ve Carter'a sırtımı döndüm.

Paris'te benim her parçamı almıştı. Sadece bir buçuk günlüğüne, ona tüm dünyayı verirdim. Ama artık değil. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Geri çekilmenin ilk gecesi, Royce zeminden o kadar çok şikayet etti ki — halı yerine sert ahşap zemin vardı — onu benimle aynı yatakta yatırmaya karar verdim. Sonra, ellerimi kendime saklamam gerektiğini söyleyerek şaka yapıp aramıza yastık duvarı örerek, bu kararımın hemen pişman olmamı sağladı.

O sırada, gecenin bir yarısı, onun alaylarından pek hoşlanmamıştım ve tüm yastıkları yataktan tekmelemiştim. Sabah uyandığımda, kendimi ona sokulmuş ve bacağım tam anlamıyla onun vücuduna sarılmış halde bulduğumda, yastık duvarının belki de fena bir fikir olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Ancak küçük bir mucize eseri, Royce'un *bana asla unutturmayacağı* çok utanç verici bir durumdan onu uyandırmadan kurtulmayı başardım. Bu gerçekten büyük bir şanstı çünkü o genellikle benden çok daha erken uyanırdı.

Duş almak ve giyinmek için odadan sessizce çıktım ve geri döndüğümde onu yatakta, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi telefonunu kaydırırken buldum.

"Günaydın, Sincap," dedi bana eğri bir gülümsemeyle. "Nasıl uyudun? Fazla yer kaplamadım, değil mi?"

Gözlerimi devirdim, esas olarak onun bakışlarından kaçınmak ve kızarmamak için. "Hayır, hiç sorun yok. Orada olduğunu bile fark etmedim." *Yalancı*. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Programı kontrol ediyordum," diye cevapladı ve bana yatakta yer açmak için yatağı okşadı. "Görünüşe göre kahvaltı ve brunch on bire kadar sürecek, sonra güney bahçesinde Jurassic Croquet var."

Yatağa oturdum, çok yakın oturmadan telefonundaki etkinlik programına baktım. "Jurassic Croquet de ne lan?"

Royce telefonunu bıraktı ve yastıktan bana gülümsedi. "Görürsün. Biraz daha uyumak istemediğine emin misin? Sarılabiliriz."

Donakaldım, sonra kendimi sorguladım. O benim nasıl uyuduğumu kastetmemiştii... Sanmıyorum. O sadece bir öneride bulunuyordu, hem de ciddi bir öneri değildi.

"Cazip bir teklif," dedim alaycı bir şekilde, sözlerimin doğruluğuna rağmen, "ama Carly'ye kahvaltı için buluşmak için mesaj attım bile. Sen uyuyabilirsin. Buralarda bu kadar insan varken kimsenin beni kaçırmaya çalışmayacağından eminim."

O alaycı bir şekilde güldü ve büyük yataktan kalktı. "Tabii ya. Dün gece Carter'ın yaptığı numarayı unuttun mu? Tek yaptığı, seni kaçırmamanın ne kadar *kolay* olduğunu kanıtlamaktı." Tişörtünü başından çıkardı ve temiz bir tişört aramak için çantasını karıştırırken, karın kaslarını ve boxerının üstündeki derin V çizgisini ortaya çıkardı.

"Neden beni korumaya bu kadar kararlısın, Royce?" diye sordum, içten bir merakla. "Sadece birkaç hafta önce, ayakkabındaki sakızdan biraz daha fazlasıydım."

Omuz silktili ve yeni bir tişört giydi. Ne yazık. "Her şey *seninle* ilgili değil, canım. Biri Nate'i kaçırma ve cinayete teşebbüs suçlamasıyla tuzağa düşürmeye çalıştı. O gerçek suçluyu araştırırken, bunun bir daha olmaması için elimden geleni yapacağım."

Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum. Yani... bu benim güvenliğimle ilgili değil. Nate'in itibarını kurtarmakla mı ilgili?"

Royce sırıttı. "Aynen öyle. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, bence sen çok seksisin ve *seninle* takılmayı seviyorum." Göz kırptı, sonra kot pantolonunu giydi. "Hadi, Carly'yi bulalım o zaman."

Buna nasıl tepki vereceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve onu takip ederek yemek odasını aramak için büyük merdivenden aşağı indim. Etrafta dolaşan çok daha az insan vardı, ki bu, bazılarının önceki gece ne kadar çılgınca parti yaptığını düşünürsek pek de şaşırtıcı değildi.

Yemek odasında, sanki kraliyet ziyafeti veriliyormuş gibi devasa bir büfe kurulmuştu. Kahvaltıda yenebilecek her türlü yiyecek ve daha fazlası hazırlanmıştı. Royce, tabağını doldururken Chad adını verdiği bir adamla rahatça sohbet ediyordu, ama ben dikkatimi vermedim. Royce'un tam zamanlı gölgem olmaya karar vermesinin nedenini kafamda çözmeye çalışıyordum.

Onun *beni* önemseydiğini düşünerek aptallık mı etmişim?

Evet. Muhtemelen. Bu adamların ortak özelliği bu gibi görünüyordu.

"Günaydın, güzelim," Carly bana yanından sarılarak selam verdi. "Bu güzel sabah nasılsın? İkiniz nasıl uyudunuz?"

Royce omzunun üzerinden ona şüpheli bir bakış attı. "Çok neşeli görünüyorsun. Dün gece seviştin mi Carly Briggs?"

Kendinden emin gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. "Bir hanımefendi öpüp anlatmaz, Roycey."

O kıkırdadı. "O zaman hanımefendi olmadığın iyi olmuş, ha? Peki kimdi o?"

"Seni ilgilendirmez," diye cevapladı ve görünmez dudaklarını sıkıca kapattı.

Royce bunu, Carly'nin yatmadan önce etkileşimde bulunduğu herkesi tahmin etmeye başlamak için bir davet olarak algıladı ve ben tabağımı boş masalardan birine götürüp yemeğimi yedim.

Bir garson kahve siparişlerini almaya geldi ve konuşma Jurassic Croquet'e kaydı.

Heath, yemeğimi neredeyse bitirdiğimde masamıza katıldı ve beni, halka açık bir yerde uygunsuz sayılabilecek bir öpücükle selamladı. Onun öpücüklerinde kendimi kaybetmek kolaydı... işler daha ileri gitmemiş olsa bile. Henüz.

"Ee... artık çıkıyor musunuz?" Heath beni kucağına çektiğinde Carly masanın diğer ucundan sordu. Orada olmak hoşuma gitmişti, beni sıkıca ve sıcak bir şekilde tutuyordu.

Royce alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki hayır. Aksi takdirde Carter partilerde Squirrel'ı karanlık dolaplara sürüklemeydi. Bu bela aramak olurdu."

Heath gerginlikten kaskatı kesildi. "Carter ne yaptı?" "Royce," diye bağırdım, "Sen *tam* bir fitneçisin."

"Tamam, şey, bugün kroket oynayacak mısın Heath?" Carly, konuyu değiştirmek için zayıf bir girişimde bulunarak çabucak sordu. "Jenkins'in dün gece o kadar çok kustuğu için hastaneye kaldırıldığını duydum, bu yüzden Nevaeh'in bir takım üyesi eksik olacak."

Heath başını salladı ve belimi tutuşunu değiştirerek başparmağıyla kalçamı okşadı. "Hayır, bu sefer oynamayacağım. Ama Nate oynayacak."

"İgh. Ondan nefret ediyorum, ama takımımız için sevindim. İyi koltuklar bulmalıyız, Ash." Carly kahvaltısının son parçasını

ağızına tikiştirdi ve kahveyle yuttu. Anlaşılan *hemen şimdi* demek istedi.

Heath ve Royce bize eşlik ederken Carly kolunu koluma taktı ve kroket oyununun oynanacağı Güney Çimlerine doğru yol gösterdi. Ancak dışarısoğuktuve yeni kalıcı donma durumum sayesinde dişlerim kısa sürede takırdamaya başladı.

"Oda anahtarını verir misin?" Heath, Royce'a sordu. "Ashley'e bir ceket getireyim."

Royce şikayet etmeden anahtarı verdi, sonra arkadaşı içeri girerken onaylayarak başını salladı. "Puan Heathcliff'e. Ama bana da kapüşonlu ceket getirmezse puan düşecek."

"Buraya gelin!" Carly, çimlerin yanında kurulan tribünlere doğru el sallayarak bize seslendi. Bunun kroket için tuhaf olduğunu söylemek istedim, ama sonra aklıma geldi ki, daha önce hiç kroket maçına gitmemiştim, o halde neyle karşılaştırabilirdim ki?

Heath ceketimi getirerek geri döndü — Royce'un ceketini getirmedi — ve maçın resmi olarak duyurulmasına kadar çevremizdeki koltuklar giderek daha fazla seyirciyle doldu. Formalitelere ve abartılı dramatik sahnelere pek dikkat etmedim, ama maç başladığı anda... kafam karıştı.

"Onlar ne... bunlar standart kroket çekiçleri değil, değil mi?" Çünkü fiziksel olarak hiç bir maça katılmamış olsam da, sopaların tek tip bir şekle sahip olması gerektiğinden oldukça emindim. Bunlar öyle değildi.

"Çekiç," diye düzeltti Heath. "Ve hayır, bu yüzden adı Jurassic Kroket. Oynamak için kendi Jurassic dönemi çekicini getirmen gerekiyor."

Bu, birisi topunu bize yakın bir çemberden geçene kadar hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadı ve ben daha iyi bakabildim. Sonra nefesim kesildi.

"Hayır. Şaka yapıyorsun, değil mi? *Cidden bunları* kullanmıyorlar..."

"Dinozor kemikleri mi?" Carter cümlemi tamamladı ve Carly ile benim aramdaki boşluğa kayarak

Carly ile benim aramdaki boşluğa kaydı... beni onunla Heath arasında sıkıştırdı. Carter Paris'ten sonra gerçek renklerini göstermemiş olsaydı, bu en kötü yer sayılmazdı.

gerçek yüzünü göstermeseydi, o kadar da kötü bir yer değildi. "Aslında kullanıyorlar. Bu eski bir DB geleneği, o kadar ki, eski aileler çocuklarının bu oyunu oynayabilmesi için kemik toplamaya başlamışlar."

Ağzım açık kaldı. "Ama neden? Bu çok... aşırı."

Carter omuz silkti, koltuğuna yaslandı ve dirseklerini arkasındaki sıraya dayadı. "DB'nin tüm dayanağı bu. Sıkılmış zengin çocuklar, sırf yapabildikleri için aşırı derecede aşırı şeyler yapıyorlar."

Heath acı bir sesle alay etti. "Kendini üstün görme, Bass. Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar bir toplum partisinde sen..."

"Eski tarih, Heathcliff," diye keskin bir sesle Carter, arkadaşının söylemek üzere olduğu şeyi keserek.

Kollarımı kavuşturup ikisinin arasında sert bir şekilde oturdum. Birdenbire kroket maçı çok daha az eğlenceli hale geldi. Kuralları anlamadığım, oyuncuların yarısının önceki gecedен sarhoş olduğu ve potansiyel olarak *gerçek dinazor kemiklerini* zarar verebilecekleri ve yok edebilecekleri gerçeği kesinlikle durumu iyileştirmiyordu.

Görünüşe göre Nevaeh'in takımı kazandı ve çocuklar tribün koltuklarının üzerinden atlayarak Nate'i sırtına samimi bir şekilde vurarak ve heyecanla bağırarak tebrik ettiler. Carly bana anlamlı bir bakış attı ve başını salladı.

"Alışırısın," dedi zayıf bir sesle, ben de burnumu kırıştırdım.

"Dürüst olmak gerekirse, alışmak istemiyorum. Sırada ne var?"

Beklendiği gibi, günün geri kalanı da aynı şekilde geçti. Tipik zengin sporları, ama aşırı abartılı bir şekilde. Polo mu? Atlarla değil, saçmalama. Hayır, oyuncular ahırlardan emu kuşları sürerek çıkıyorlardı.

Hedef atışında, muhtemelen bir zamanlar paha biçilmez olan tablolar yok ediliyordu ve her şeyden öte, minyatür midillilerle gladyatör *yarışı* yapılıyordu ve yarışmacılar deli Romalılar gibi giyinmişlerdi.

O gece, hiçbir açıklama yapmadan yastık duvarı ördüm, ama ertesi sabah uyandığımda bir şekilde yine Royce'un kollarındaydım. Neyse ki, önceki gün olduğu gibi, o hala uyuyordu ve ben fark etmeden kendimi kurtarıp duvarı yeniden ördüm.

Kendime, uyurken üşüdüğüm için onun sıcaklığını aradığımı söyleyerek bunu haklı çıkardım.

Sabah, aptalca pahalı ve israfli eğlencelerin benzer bir düzenini izledi, ardından öğleden sonra ve akşam bir kumarhane partisi vardı. Carly, ayrılmadan önce ilham verici olmayan gardırobumdan siyah bir elbise seçmeme yardım etmişti, ancak couture kıyafetlerle dolu bir denizde Tarjay'ın sunabileceği en iyi kıyafetle giyinmiş olarak göze batıyordum.

"Çok güzelsin, Squirrel," diye fısıldadı Royce kulağıma, ben ise diğer kadınların bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak kıpır kıpır duruyordum. "Sadece kıskanıyorlar, çünkü benim gibi bir yakışıklı ile çıkmak için Portia Levigne elbisesine ihtiyacın olmadığı ortada."

Gergin olmama rağmen güldüm. "Kendini çok beğenmişsin," diye mırıldandım. "Kız arkadaşın olmamasına şaşmamalı."

O ise bana o kibirli gülümsemesinden bir tane attı. "Hayır, çünkü senin aşık olduğunu itiraf etmeni ve Heathcliff'i bir çuval tuğla gibi terk etmeni bekliyorum."

"Tabii, çünkü sen asla erkek arkadaşı olan bir kızı baştan çıkarmazsın. Oh. Bekle." Parmaklarımı şıklattım, sırtarak, ve gözleri kısıldı.

"Aşağılık bir hareket. Oyunda faul. Kaba. Ne içiyorsun?" O Elini belime koyarak beni bara götürdü ve ben de barmenden bir kadeh şampanya istedim. Aslında çok içmek niyetinde değildim, ama elimde bir şey olması hoşuma gitti.

Poker masalarında Carly'yi gördük ve yanına gittik, o da pes etmeden önce elmaslarla dolu başka bir ağır keseyi temizlediğini izledik.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi, bardağımdan hızlıca bir yudum aldıktan sonra sesini alçaltarak. "Ve fazla kartları da atmam lazım."

Onun bu kadar hileci olmasına biraz hayran kalarak güldüm. "Ben de geliyorum."

Royce onu takip etmeye başladı, ama Carly göğsüne parmağını soktu. "Seni *o kadar* sıkı takip etmene gerek yok dostum. Biraz sakın ol."

"Ashley'i dışarı çıkaramam..."

"Biliyorum, biliyorum," diye tersledi Carly. "Ama gerçekten tuvalete gidiyoruz ve tüm hafta sonu hiçbir şey olmadı, değil mi?"

Royce, kararsızlık içinde saçlarını elleriyle taradı. "Carly..."
"Roycey..." diye cevapladı, onun ses tonunu taklit ederek. "Bu sana bağlı değil

."

Haklıydı. "Hemen dönerim," diye Royce'a güvence verdim. "Git Carly'nin zor kazandığı mücevherleri rulette harcayın." Tartışmaya fırsat vermeden arkadaşımın elini çektim ve tuvalet aramak için odadan çıktık.

Gürültüden uzaklaştığımızda, "Israrcı davrandıysam özür dilerim," dedi. "Royce'un nefesini ensende hissetmeden beş dakika dinlenmeye ihtiyacın olduğunu hissettim. Ama aynı zamanda *Carter'a ne olduğunu da* sormak istedim."

Burnumun köprüsünü ovuşturarak inledim. "Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Oh, burada." Günün erken saatlerinde bulduğum, ana avludan çok uzak olmayan bir tuvaleti işaret ettim. Tek bir kabin vardı, daha çok tuvalet gibiydi, bu yüzden Carly'nin önce girmesine izin verdim ve bunu önemsemedim.

Onun dediği gibi, tüm hafta sonu boyunca kötü bir şey olmamıştı. Hatta, neredeyse üç hafta önce kaçırıldığımdan beri kötü bir şey olmamıştı. Bu yüzden, dürüst olmak gerekirse, gardım düşmüştü.

Muhtemelen bu yüzden, sarımsı sarı saçlı, şık giyimli pislik herif bana yaklaşırken fark etmedim, ta ki o tam anlamıyla iki eliyle kırım tutup sıkana kadar.

"Hey, seksi şey," dedi adam, nefesinden gelen viski kokusu gözlerimi yakıyordu. "Tanışmadık, ben Bartholomew Criterion. Finans kurumu gibi. Eminim bizi duymuşsundur."

Duymuştum, ama bana fiziksel saldırıda bulunurken onun egosunu okşamamın imkanı yoktu. Göğsüne iterek, kışkırdaki ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ancak bu oldukça beyhude bir çabaydı, çünkü o bunu, sarkık penisini kalçama sürmek için bir teşvik olarak algıladı.

"İlgilenmiyorum," diye bağırdım, "ellerini benden çek. Hemen."

Beni hiç ciddiye almadan güldü. "Sen çok tatlısın.

Ve bu amcık, D'Arenberg'i bu kadar sıkı kilitlemek için uyuşturucu falan damlatıyor olmalı. Bu lanet sarayın sahibi ve misafir odalarında seninle birlikte sefalet çekiyor? Buna değiyor olmalı." Beni öpmeye çalışır gibi yaklaştı ve ben eğildim.

"Cidden. Benden uzak dur!" Artık korkmuştum, ama Carly'nin her an dışarı çıkabileceğini biliyordum, bu da aklımı başımda tutmama yardımcı oldu. Daha diplomatik bir şekilde halledilebilecek bir durumda bağırmaya gerek yoktu, değil mi?

Paris'teki olaylar aklımdan geçti ve titredim. Carter o adamı gerçekten öldürmüş müydü? Bağırırsam Bartholomew'a ne yapardı? Tabii umursarsa...

Sarhoş adam sanki oyun oynuyormuşum gibi güldü ve beni duvara sıkıştırdı. "Herkesin seni sevdiğini duydum. Nevaeh bölümündeki herkesin bacaklarını açtığını herkes konuşuyor. Neden herkesi bu kadar heyecanlandıran şeyi bana göstermiyorsun, ha?"

"Siktir git!" diye bağırdım ve mümkün olduğunca sertçe ittim. O birkaç santim bile kıpırdamayınca paniğim dramatik bir şekilde arttı. Sarhoş olsun ya da olmasın, o daha güçlü, daha iri ve daha ağırdı... ve istediğini elde etmeye kararlıydı.

Carly o anda tuvaletten çıktı ve iki kez baktı. "Hey, Bart, hemen arkadaşşımdan ellerini çek."

Bartholomew, biraz odaklanmamış bakışlarını arkadaşşıma çevirdi ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Öyle mi? Beni zorlayacak mısın Carly?"

Kaşları, onun cüretkar tavrına şaşırılmış gibi kalktı. "Hayır," diye itiraf etti, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kollarını kavuşturdu. "Ama o yapacak."

Yumruk, Bart'ın kafasına çarpmadan milisaniyeler önce geldiğini gördüm. Beni o kadar ani bıraktı ki, Carly kolumu tutup beni kapının içine çekmeseydi, onunla birlikte yere düşecektim.

Şaşkınlıkla, finans şirketi Criterion Group'un sahibi Bartholomew Criterion'un kışına tekme atılarak terbiyesi düzeltilmesini izledim. Ama şok edici olan şiddet değildi... onu uygulayan kişiydi.

Carter değil... *Nate*.

"Dur!" Sonunda bağırmaı başardım ve Carly'nin tutuşundan kurtulup araya girdim. "Yeter. Nate, *dur!*"

Nate bana dönüp öfkeyle baktı, ağır ağır nefes alıp veriyordu, sonra acı içinde inleyen ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek uzaklaşmaya çalışan Bart'a baktı. Nate gözlerini kısarak ayağıyla Bart'ı bir kez daha yere serdi.

"Nate! Yeter!" diye bağırdım ve onu uzaklaştırmak için kolunu tuttum.

Zehirli bakışları tekrar bana döndü ve uzun bir süre sadece gözlerimizi birbirine kilitledik. Hiçbir şey söylemedik. Sonra öfkeli bir ifadeyle Carly'ye döndü.

"Neredeydin lan?" diye tükürdü.

Carly'nin yüzü bembeyaz oldu. "Ben..."

"Bu onun suçu değil," diye bağırdım ve arkadaşşımanın öfkesini *uzaklaştırmak* için kolunu tekrar çektim.

O öfkesini bana yöneltti. "Hayır. Senin suçun. Royce ile aynı odayı paylaşıp gündüzleri Heath ile öpüşürken nasıl görüldüğünü bir düşün, bunun daha önce olmamasına şaşıyorum."

Şok içinde bir adım geri çekilip kolunu bıraktım. "Kurbanı suçlamak hoş bir şey değil, Essex."

Omuz silktili. "Ucuz bir fahişe gibi davranırsan, insanlar sana öyle davranınca şaşırma." Yumruklarını sıkıp açarak, tek kelime etmeden bizden uzaklaştı. Omuzları gergin kalmış, adımları zorlukla bastırdığı şiddeti patlatmak üzereydi.

Bir an için ne Carly ne de ben bir şey söylemedik. Sonra o benim elimi tuttu ve Nate'in gittiği yöne doğru beni çekti. "Hadi," dedi yumuşak bir sesle. "Royce'u bulalım."

Olaydan o kadar sarsılmıştım ki, Royce'un bize acı çektirmesi hakkında şaka bile yapamadım. Beş dakika bile gözünün önünden ayrılmamam gerektiği konusundaki haklılığını kanıtlamıştı. Ama yine de, bu toplumdaki *birinin* beni kaçırmasıyla aynı şey değildi. O, kasıtlı, planlı bir meydan okumaydı. Bart ise, izin kavramını anlamayacak kadar şımarık yetiştirilmiş, sarhoş bir pislikti.

Aynı şey değildi, ama Royce umursamayacaktı.

Onu Heath ve Carter ile birlikte rulet masasında bulduk. Nate ortalarda yoktu.

Carter beni ilk gördü ve endişeyle koltuğundan yarı kalkarak, şokumu pek iyi gizleyemediğimi anladım. Kahretsin, kendimi o kadar bitkin hissediyordum ki, muhtemelen hayalet görmüş gibi görünüyordum.

Bir an için, bana saldırıya uğradıktan sonra asansörde yaptığı gibi bana gelip beni kucaklayacağını sandım. Beni kollarına alıp güvende olduğumu fısıldadığı gibi. Ama Royce ve Heath bana doğru döndüklerinde kendini kontrol etti ve koltuğuna geri oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu Heath, endişeli bir şekilde. Ayağa fırladı ve beni kollarına aldı, gücünü bana verdi ve gözlerime yaşlar doldu. Aklımın sesine karşı gelerek, Heath'in omzunun üzerinden Carter'ın oturduğu yere baktım. O da bana baktı, ama gergin bir anın ardından bakışlarını rulet masasına çevirdi. Reddedildim.

Heath'in kollarında olduğumu düşünürsek, bu beni beklediğimden daha fazla incitti.

Carly olanları hızlıca anlattı ve Royce bize birer içki sipariş etti. Garson içkileri hızlıca getirdi... Orada bulunan ve servis bekleyen insan sayısına göre beklenenden çok daha hızlıydı. Bu da Bart'ın bana nefesini üflerken söylediği sözleri hatırlamama neden oldu. Royce bu saray benzeri mekanın *sahibi miydi*? Kesinlikle olamazdı. Ya yanlış duymuştum ya da Bart sarhoş olduğu için mantıklı konuşamıyordu.

Yine de, daha sonra Royce'a sormak için zihnimde bir not aldım.

Carly her şeyi anlatmayı bitirdiğinde Heath yumuşak bir sesle "Başka bir yere gitmek ister misin?" diye sordu. "Burada kalmak zorunda değiliz."

"Hadi yüzmeye gidelim," dedi Royce, tamamen spontane bir şekilde. Heath kaşlarını çattı. "Sadece ben ve Ashley demek istedim..."

"O da yatak odasını kastetti," diye Carly sırtarak ekledi. "Roycey, neden arkadaşlarının işine bu kadar engel oluyorsun?"

İyi bir soru sormuştu. Royce sadece yaramaz bir gülümsemeyle sırtıttı. "Bu çok açık değil mi? Ashley'nin *bana* aşık olmasını çok istiyorum, bu yüzden Heath'in onu becermesine izin vermek benim kötü planlarıma tamamen ters düşer. Ayak uydur Carly bebeğim, bu uzun bir oyun."

Onun ağır alaycılığına gözlerimi devirdim. "Neden seni henüz yastıkla boğmadığımı hatırlatır mısın?"

Sırtışı daha da genişledi. "Çünkü plan işe yarıyor."

"Yüzmeye hazırım," dedi Carter, aniden sohbetimize dahil olarak. "Gidelim."

Royce omuz silkti ve koltuğundan kalktı. "Adamın dediğini duydunuz. Ama önce bunları için." Carly ile benim aramda duran tekila shotlarını işaret etti. "Şoku atlatmanıza yardımcı olur."

Böyle bir mantık karşısında itiraz etmeye niyetim yoktu. Carly shot bardağını aldı ve benimkine çarptı. "Şerefe, kızım."

İç geçirdim, başımı salladım ve shot'ı bir dikişte içtim. Boğazımı yaktı ve öksürdüm, ama ortaya çıkan sıcaklık hoşuma gitti. Aslında, oldukça hoştu. Heath'in bana ikram ettiği sodayı da kabul ettim.

"Bu havada yüzmek pek cazip gelmiyor," diye itiraf ettim, beşimiz kumarhane partisinden ayrılırken. Çocuklar nereye gittiklerini tam olarak biliyor gibiydiler, bu da

beni hiç şaşırtmadı. Görünüşe göre bu, Devil's Backbone Society'nin yıllık gezisiydi.

Yürürken Heath kolunu belime doladı ve ben de mutlu bir şekilde ona yaslandım. "Göreceksin," dedi ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Ama mahremiyetini tercih edersen..."

Heath'in odasına geri dönüp öpüşmekten daha ileri gitmek istiyor muydum? Tanrım, evet. Hem de çok. Ama tam o anda Carter'ın omzunun üzerinden attığı sert bakış beni tereddüt ettirdi.

Sonra Nate'in sözleri kafamda yankılandı. *Ucuz bir sürtük gibi davranırsan, insanlar da sana öyle davranır.* O en üst düzeyde bir pislikti, ama belki de haklıydı.

"Sorun değil, takılmaktan memnunum. Sadece yüzmemi bekleme, çünkü gerçekten donmak istemiyorum."

Carly buna güldü ve başını salladı. Birkaç dakika sonra Royce, *ısıtılmalı kapalı* havuz odasının çift kapısını itip açtığı anda bunun mantıklı olduğu anlaşıldı. Orada zaten birkaç kişi vardı, ellerinde içecekleriyle havuzun kenarında oturuyorlardı, ama yine de kumarhane salonundan çok daha sessizdi.

"Uh, elbisenin altına mayo giymem gerektiği konusunda bir not kaçırdım mı?" diye sordum, Carter büyük bir çift kapılı buzdolabını açıp bir sürü şişe çıkardığında.

Royce sadece güldü ve takım elbisesini çıkarmaya başladı, giysilerini şezlonglardan birine attı. "Mayolar sadece süslü iç çamaşırlarıdır, Squirrel. İç çamaşırı giyiyorsun... değil mi?"

O, iç çamaşırına kadar soyunurken meraklı bakışları beni çok utandırdı. Sadece Heath'in belime koyduğu eli beni gerçek dünyaya geri getirdi ve ben zayıf bir gülümseme zorladım. "Tabii ki öyleyim, sapık."

Royce omuz silkti. "Yazık." Sonra bağırarak havuza atladı ve üzerimize büyük bir sıçrama yaptı.

Carter, Heath'e bir bira uzattı, sonra Carly ve benim için bir şişe açarken, şezlongun yanındaki küçük içki masasına bir çift şampanya kadehi koydu. Biraz tatlıydı, sanırım?

"Sen de giriyor musun?" diye sordu Heath, gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile.

Başımı salladım ve şezlongun kenarına oturdum. "Uh, ben burada iyiyim. Sen gir sen."

Bir başka şiddetli sıçrama, üzerimize yine bir su dalgası gönderdi ve Carly'yi havuzda Royce'u boğmaya çalışırken görünce sııttım. Ne kraliçe ama.

Heath kaşlarını kaldırdı ve pantolonundan gömleğini açıkça baştan çıkarıcı bir şekilde çıkardı. Dudaklarımı ıslattım ve pantolonunun kemerini açmasını izledim. "Emin misin?"

Ondan Royce'un Carly'nin yüzüne su sıçrattığı havuza baktım, sanki Carly onun sinir bozucu küçük kız kardeşiymiş gibi. Çok sevimliydi, ama Royce'un kollarında uyanınca hormonlarımın ne kadar karıştığını düşünürsek... Şu anda onunla ve Heath'le havuzda neredeyse çıplak kalmam gerekmiyordu.

"Evet. Ben burada bekleyeceğim." Onu temin ettim, sonra o pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardığında neredeyse nefesim kesildi. O da bunun farkındaydı, bana sırtarak baktıktan sonra Royce'un üzerine atlayarak suya daldı.

Carter bana bir kadeh şampanya uzattı ve sessizce, kenarında oturduğum şezlonga oturdu. Ben de tek kelime etmeden şampanyayı aldım ve gergin bir şekilde yudumladım. Yanlış bir seçim mi yapmıştım? Carter'ın diğer çocuklarla havuza gireceğini düşünmüştüm, benimle kenarda oturup gizlenmeyeceğini.

"Spark..." dedi yumuşak bir sesle, parmağıyla uyluklarımın çizgisini çok nazikçe okşadı. Hareket o kadar ince ki *kimse* fark edemezdi, ama yine de nefesim kesildi.

Başımı salladım ve sırtımı ona dönerek uzaklaştım.

"Yapma." "Elimde değil," diye mırıldandı. "Bu işkence gibi."

Sinirlenerek şampanya kadehimi bir dikişte boşalttım. "Biliyor musun? Fikrimi değiştirdim." Ayağa kalktım, ona dönüp sert bir bakış attım ve ucuz siyah elbisemin fermuarını açıp yere düşürdüm. Üzerimde sadece şeffaf dantelli sütyen ve külot kalmıştı. Carter bakarken nefesini tuttuğu belliydi. "Bu işkence nasıl?"

Yutkundum, derin mavi gözleri pişmanlıkla doluydu ama hiçbir şey söylemedi. Kafamı salladım ve orta parmağımı uzattım, sonra dönüp havuza daldım.

"Ashley burada!" Carly sevinçle bağırdı ve bana doğru yzdu. "Carter ne dedi?" Yaklaşırken sessizce sordu, havuzdan çıkan buhar etrafımızda bir mahremiyet illüzyonu yaratırken sesini alçak tuttu.

Yüzümdeki suyu silerken, su geçirmez maskara kullanıp kullanmadığımı hatırlamaya çalıştım. Carly'nin makyajı yüzünün yarısına kadar akmıştı, ama yine de güzel görünüyordu. "Hiçbir şey. Sadece eğlenceyi kaçırmak istemedim. Bekle, Royc nerede..."

şakacı kişinin beni sudan fırlatmasıyla sorum bir çığlık ile kesildi. Bir balina gibi, çok zarif bir şekilde suya düştüm ve boğulmamak için su altında glmemeye çalıştım.

Royce'un şakalarından kaçmak için su altında yüzerken, başka bir darbe etrafımızdaki suyu salladı ve su yüzüne çıktığımda kendimi Nate ile karşı karşıya buldum.

O da nereden çıkmıştı? Ama yine de, bunlar *onun* arkadaşlarıydı, bu yüzden onlarla takılmak istemesi mantıklıydı...

Kaşlarımı çatarak, o suya dalarken ellerinden kırmızı bir izin kaybolmasını izledim. O kan mıydı?

Heath yanıma kayarak beni kollarına aldı ve anında zihnimden Nate'i tamamen silmemi sağladı. Heath beni sıcak suda tutarken bacaklarımı beline doladım ve o da hayal kırıklığından küçük bir inilti çıkardı.

Gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "Belki de bu gece odana gelip bakmam gerek," diye fısıldadım ve dudaklarına alaycı bir öpücük kondurdum. Nate ve onun fahişe damgalaması canı cehenneme, Heath'le yanlış bir şey yapmıyordum.

"Siktir," diye mırıldandı ve benim hafif pcğme karşılık verdi. Elleri aşağı kayarak kıımı tuttu ve tanga giydiğimi fark edince inledi. "şimdi herkesin sana ne yaptığını görmeden sudan ıkamayacağım."

Kıkırdadım, sonra onu düzgünce öptüm. Eli başıma kaydı, parmakları ıslak salarımaya dolandı ve nerede olduğumuzu neredeyse unutturacak kadar çaresiz bir açlıkla dudaklarımı ele geçirdi.

"Havuzda sevişmek yok," dedi Royce, ikimize de su sıçratarak. "Kimyasal dengeye zararlı."

Heath inledi ve küfretti, ama aramızdaki ateşi birkaç derece düşürdü. Sanırım bunun sebebi, onun da seyircilerimizin olduğunu hatırlamasıydı.

Elbette, onun kollarında döndüğümde, birden fazla çift göz üzerimizdeydi. Ancak şaşırtıcı olan, bunun içimdeki ateşi söndürmek yerine daha da alevlendirmesi oldu. Özellikle Carter'ın bakışları.

Hepimiz bir süre daha yüzdük ve içtik ve şaşırtıcı bir şekilde Nate her zamanki gibi dayanılmaz değildi. Daha önce söylediği saçmalıklar için özür dilemedi ve ben de bunu beklemiyordum. Ama geçen yıl aralarında yaşananlar hakkında Carly'ye bir tür pişmanlık duyduğunu söylediğini duydum.

Hepimiz havluya sarınmış ve epey sarhoş bir halde odalarımıza doğru giderken, Carly o kadar şok olmuştu ki, uyuyan köpekleri uyandırmamayı kabul ettiğini duydum. Paige ve Jade'i kontrol altına alması gerektiğini de ekledi ve bu konuda taviz vermemesi beni gururlandırdı.

Nate açıkça kabul etmedi, ama *karşı* da *çıkmadı*. Sadece düşünceli bir şekilde başını salladı ve kendi odasına doğru yöneldi. Ya da belki Paige'in odasına? Onu bu hafta sonu hiç görmemiştim, ama devasa malikanenin bir yerinde olmalıydı.

"Odama geliyor musun?" Heath boynumu öperken seksi bir fısıltıyla sordu. Royce bizi ıslattığından beri daha fazla gizli öpücükler çalışıyorduk ve bu beni deli gibi tahrik ediyordu. O kadar ki, koridorlarda yürürken parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesinden bile mutlu bir şekilde orgazm olabilirdim.

Kafamın içindeki kelimeler, beni azgın bir kaltak gibi gösterecek gibi geldiği için, sadece başımı salladım.

Neredeyse Royce'un ve benim odamıza varmıştık, bu yüzden Royce'un kapısını açmak için durdum. Hâlâ *güvenlik* nedeniyle Heath'in odasında yatmamam gerektiğini savunuyordu, ama argümanı o kadar zayıftı ki ikimiz de onu görmezden geliyorduk.

"Kuru giysilerimi alayım," diye mırıldandım ve kapıyı iterek açtım. Kapı açılır açılmaz burnuma bir koku çarptı ve geriye doğru sendeledim

Geri çekildim. Çok güçlü bir koku değildi ama... farklıydı. Odamız genellikle *Royce'un* kendine özgü kolonyası sayesinde onun kokusuyla doluydu ama şu anda oda *kötü* kokuyordu.

"Ne oluyor lan?" dedi Royce, belli ki aynı kokuyu alıyordu. Işıkları açtı ve hemen önüme geçerek odanın manzarasını engellemeye çalıştı. Ama çok geç kalmıştı. Yatakta uzanmış, çok kanlı, kafası kesilmiş cesedi çoktan görmüştüm.

Kesik başın gözleri, komodinin *üzerinde* duran beni delip geçiyordu ve kurbanın kim olduğunu tanıdım.

Bart. Aşağılık Bart. Ölü ve çıplak olarak yatağımda.

Bart'ın cesedi yatağımda bulunduktan sonra, tüm tatil köyü kapatıldı. Herkes erken eve gönderildi ve ben kendimi, arabada çok farklı bir grupta birlikte Nevaeh'e doğru yedi saatlik bir yolculuğa çıkmış buldum. Royce ve Nate malikanede kalarak yetkililerle konuştular, özellikle de Nate'in birkaç saat önce Bart'ı yumrukladığını öğrendikten sonra, ama ben gölgemi beklemek için orada kalmayı reddettim. Bunun yerine, Carly ve Heath de benimle birlikte yolculuğa çıktılar... ve son anda Carter da arka koltuğa atladı.

Eve dönerken yol boyunca neredeyse hiç konuşmadık ve ben başka kimseyle sürüş görevini paylaşmayı reddettim. Ancak Prosper'a vardığımızda, Royce'un odamda olmaması beni bir ikileme karşı karşıya bıraktı.

Endişemi dile getirdiğimde Heath, "Carly'yi bırak" dedi. "Bu gece bizimle kalabilirsin."

Kafam bulanıktı ve o kadar yorgundum ki düzgün göremiyordum, bu yüzden şikayet etmeden kabul ettim. Heath'in apartmanının altına park edene kadar yaptığım hatanın farkına varmadım.

Heath'in benim yurt odamda kalmasını önermeliydim, çünkü Heath'in Carter *ile birlikte* yaşadığını yeni fark etmiştim. Ve Nate... Bart'ı öldürenin o olduğunu kuvvetle şüpheleniyordum. Cesedi bulduğumuzda bunu söyledim, Nate'in öfkesine rağmen, ama görünüşe göre sağlam bir mazereti vardı. O bize havuzda katılmadan önce, düzinelerce kişi, onun Paige'i kumarhanede rastgele bir adamla öpüşürken yakaladıktan sonra, ikisinin şiddetli bir ayrılık yaşadığını görmüştü.

Yine de, havuzda onun parmak eklemlerinden akan kanın izini unutamadım.

"Her şey yolunda mı?" Heath, tereddüt edip arabadan inmeyince sordu. Carter çoktan bagajdan çantalarımızı çıkarmıştı

ve artık buradaydık...

İç geçirdim. "Evet. Evet, sadece... yorgunum."

Arabadan inip kilitlediğimde anlayışla başını salladı. "Anlaşılabilir," diye mırıldandı. "Yine de beni getirdiğin için teşekkürler. Nate'in işini bitirip uçağa binmesini beklemek istemedim."

Gözlerimi ovuşturarak esnedim. Gece yarısı çoktan geçmişti ve yolculuğun ortasında tekila sarhoşluğum baş göstermişti. Üçümüz, onların dairesine çıkan asansörde sessizce durduk, sonra içeri girince Heath beni doğrudan odasına götürdü. Carter'ın tepkisini ne kadar görmek istesem de, ona bakma isteğine direndim. Çok yorgundum, umursamayacak kadar.

Heath bana uyumam için bir tişört ve bir çift boxer verdi, sonra duş almam için özel banyosunu kullanmamı teklif etti. Bu tek başına, yurttan kalmak yerine onunla kalma kararımı haklı çıkardı. En son istediğim şey, ortak banyolarda duş almaktı.

Zamanımı keyifle geçirdim, saçımı onun şampuanıyla yıkadım ve Heath gibi koktuğum için çok mutlu oldum, sonra onun kıyafetlerini giydim. Elbette kendi çantam da yanımdaydı, ama bu daha iyiydi.

Banyodan buhar bulutu içinde çıktığımda, onu sadece bol bir şort giymiş olarak kocaman yatağında uzanmış buldum.

"Ashley Layne," dedi alaycı bir sesle, "bakıyorsun."

Gülümsedim, pişmanlık duymadan. "Beni suçluyor musun?" Saçımı kurutmak için kullandığım havluyu bir kenara attım ve yanına, yatağa tırmandım. Sonra bacağımı onun bacağına doladım ve kucağına oturdum.

Elleri kalçalarımın altına uzandı, başparmakları büyük beden tişörtün altından belimi okşadı. "Tişörtüm sana yakışmış, ama eminim çıkarsan daha da yakışır..."

Gülerek, çünkü bu çok klişe bir laftı ve ikimiz de yarı ölüydük. Ne kadar istesek de, ikimizin de seks yapacak enerjisi olmadığına dair hiçbir yanılgımız yoktu. "Sen de benim kadar yorgun görünüyorsun, Heathcliff."

Ben ondan kalkarken yüzünü buruşturdu — ayartılmaktan kaçınarak ve ona dönmek için yanıma uzandığımda yüzünü buruşturdu. "Uykum pek iyi değil,"

itiraf etti. "Her şey biraz ağırlaşmaya başladı."

O da yanına uzanırken, ben de elimi uzatıp dağınık saçlarını okşadım. "Akademik stres mi, hayat stresi mi?" İkisi de tamamen anlaşılabilir şeylerdi.

O hafifçe omuz silkti. "Emin değilim. Sadece uykuya daldığım her seferinde korkunç kabuslar görüyor ve uyumadan öncekinden daha yorgun uyanıyorum. İnsan gelişimi dersinde pek iyi gidemiyorum, acaba sebebi bu mu? Stres kafamı çok kötü etkiliyor."

Onun için endişelenerek, başparmağımla gözünün altındaki koyu gölgeyi nazikçe sildim. "Belki," diye onayladım. "Bu beni şaşırtmaz. Tüm bu toplumsal dramalar varken, Nevaeh'den mezun olanların olması beni şaşırtıyor. Tanrı biliyor ki, şu anda derslerime zar zor yetişiyorum."

Heath uykulu bir göz kırptı. "daha fazla çalışma randevusu ihtiyacımız var.

Tercihen çok fazla kıyafet olmadan."

"Ya da Royce," diye gülümseyerek ekledim.

O sadece güldü, gözleri zaten kapalıydı. "Bilmiyorum, sanırım bu fırsatı kaçırmaz."

Dudaklarımı ıslattım ama hiçbir şey söylemedim. Royce... kafa karıştırıcıydı. Heath şaka yapıyordu, bundan emindim. Royce beni sadece meraklı bir eğlence olarak görüyordu, ama ben bu düşünceyi hiç de fena bulmuyordum. Heath neredeyse uykuya dalmış gibiydi, bu yüzden dinlenebilecekken konuşmaya devam etmek istemedim. Sessiz kaldım, nefes alışığı düzelene kadar saçlarını hafifçe okşadım, sonra dikkatlice uzanıp ışığı kapattım.

Heath'in yanında uyumak inanılmaz rahattı. Onun sıcaklığına sarıldım ve o da kolunu bana doladı, uykuya dalmış olmasına rağmen beni kendine yakın tuttu. Uykuya dalmak hiç zor olmadı.

Beklemediğim şey, kabuslarının ne kadar şiddetli olduğuydu. Anlaşılmaz şeyler haykırarak, birdenbire beni korkuyla uyandırdı. Bir an, uykulu kafamla, birinin bize saldırdığını sandım, ama kısa sürede onun bir kbusa kapıldığını anladım.

"İyi misin?" diye sordu Carter kapıdan, beni irkitti. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Derin bir nefes alıp, otururken hızlanan kalp atışlarımı kontrol etmeye çalıştım. "Hayır. Sadece beni korkuttu, hepsi bu." Heath biraz çırpındı ve kanla ilgili bir şeyler mırıldandı. "Bu sık sık oluyor mu?"

"Son zamanlarda, evet. Her gece. Bazen çok daha şiddetli oluyor. Bazen uyurgezerlikle birlikte." Sözlerinde hiçbir duygu yoktu, sadece gerçekleri söylüyordu.

Titredim, Heath'e yardım etmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Royce bu yüzden mi Heath'le uyku nöbetlerini değiştirmiyordu?"

"Sebeplerden biri, evet," diye onayladı Carter. "Onu uyandırabilirsen, tekrar uykuya dalması sorun olmaz. Kabuslar sadece gecede bir kez görünüyor."

Heath'e baktım, şafak vakti zayıf ışıktaki yüz hatlarını zorlukla seçebiliyordum. Birkaç saat önce uykuya dalmıştık. Vücudunun sarsılması ve mırıldanmalarındaki panik tonu... Rüyasında gördüğü şey her neyse, korkunç olmalıydı.

"Ben yapayım mı?" diye sordu Carter. "İstersen Royce'un yatağında uyuyabilirsin."

Keskin bir nefes aldım. "Kendi yatağını teklif etmiyor musun?"

"Kabul eder miydin?" Sorusu anlamsızdı, cevabı zaten biliyordu.

"Ben hallederim," diye cevap verdim uzun bir sessizlikten sonra. "Sen uyumaya devam et, ben ona bakarım."

Carter derin bir nefes aldı. "Bana ihtiyacın olursa..."

"Uyandırmayacağım." Yüzümü başka yöne çevirdim ve kapının kapandığını duyana kadar bekledim, sonra Heath'in yatağının başucundaki lambayı yaktım. Işığa tepki vermedi, ama kaşları derin bir şekilde çatılmıştı ve çenesi o kadar sıkılmıştı ki dişlerinin gıcırdandığını duyabiliyordum.

Uykuda yürüyenleri uyandırmamak gerektiğini duymuştum, ama Carter ne dediğini biliyor gibi görünüyordu.

Dikkatli bir şekilde Heath'in omzunu hafifçe salladım. "Heath, hey, uyan, kötü bir rüya görüyorsun." Bu sefer yine bir sarsıntı ve ağaçlarla ilgili mırıldanma, ama uyanmadı. Tekrar denedim, onu daha sert salladım. "Heath. Uyan. Sen..."

Nefes nefese gözlerini açtı, odaklanmamış bakışları, dökülmemiş gözyaşlarını ima eden camsı bir bakışla bana kilitlendi. "Ashley?"

"Evet, benim. Sen rüya görüyordun ve... *of*." Beni kucakladığı kucaklamanın şiddeti ciğerlerimdeki havayı tamamen boşalttı, ama şikayet etmiyordum. Beni sıkıca tutarken *titriyordu*, yüzü boynuma gömülmüştü.

"İyisin," diye tekrar tekrar mırıldanıyordu. "İyisin.

Buradasın. Sadece bir rüyaydı. Lanet olsun, *benim* neyim var *böyle*?"

"Hey, kes şunu," diye nazikçe azarladım, ona sarılırken sırtını okşayarak. "Senin bir sorunun yok. Beynin bazı şeyleri işlerken boktan bir yol izliyor, hepsi bu. Herkesin başına gelir."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, bana değdiğini hissedebiliyordum, bu yüzden öylece yatıp nefes alışını normale dönene kadar bana sarılmasına izin verdim.

Sonunda, kollarını biraz gevşetti. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana zarar vermedim, değil mi?"

Carter da aynı şeyi sormuştu. "Bu konuda endişeleniyor musun?" Bu, Royce'un benimle yatıya kalmak için ısrar etmesini kesinlikle açıklıyordu.

Derin bir nefes verdi, pozisyonumuzu düzeltirken nefesi saçlarımı karıştırdı. "Evet. Bu yoğun kabusların başladığı ilk gecelerden birinde, uyurgezerlik yapıyordum ve Nate'e yumruk attım."

Duruma rağmen güldüm. "Bence bu kabuslarınla değil, Nate'in yumruk atılmaya muhtaç olmasıyla ilgili."

Heath hafifçe güldü, sonra tekrar birbirimize bakacak şekilde yatabileceğimiz şekilde yer değiştirdi. Tıpkı uykuya dalmadan önceki gibi. "Nate... bak, sana karşı davranışları affedilemez ve onun için mazeret uydurmayacağım. Ama aslında o iyi bir insan, derinlerde."

"Gerçekten, *gerçekten* derinlerde mi?" şüpheyle sordum. "Neden benden bu kadar çok nefret ediyor?"

"Seninle alakası yok. Aslında yok. Sanırım... Yani, onun adına konuşamam ama bildiğim kadarıyla bu daha çok Max ve annenle ilgili, ve onların bir araya gelmesinin *onun* annesi için anlamı. Nate, ayrıldıktan sonra anne babasının tekrar bir araya geleceğinden hep çok emindi, ama sonra birdenbire Carina taşındı..."

Kaşlarımı çattım. "Yani öfkesini benden çıkarmaya mı karar verdi?"

Heath uykulu, çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Birkaç yıl önce annenle başladı, ama onu tanıyor musun? O kadın tam bir azize. Ne kadar acımasız olursa olsun, o sadece gülümser ve ona büyük duyguların her zaman üstesinden gelmenin zor olduğunu falan söylerdi. Bu onu *deli* ederdi, ama aynı zamanda onun hiçbir yere gitmeyeceğini fark etmesini sağlardı." Gözlerini ovuşturarak esnedi. "Neyse. Düğünün tarihi öne alınca o biraz... bilirsin."

"Psikotik mi?" diye sordum ve Heath sırıttı. "Bunun mantıklı olduğunu iddia etmeyeceğim, ama senin tanıdığın Nate'in benim tanıdığımdan çok farklı bir kişi olduğunu anlayabiliyorum."

"Evet," diye mırıldandı. "Öyle."

Parmağımı yüzünün yan tarafına doğru kaydırdım, kirpiklerinin titremesini ve dokunuşuma doğru eğilmesini sevdim. "Nate ile başa çıkabilirim. Ama benim kaçırılmamı planlayan kişi o çıkarsa..."

"O yapmadı," dedi Heath kararlı bir şekilde, gözlerini tekrar açarak. Omuz silktim. "Tamam. Ama eğer yaptığı ortaya çıkarsa..."

"O zaman onu kendi ellerimle öldürürüm," diye cevapladı, şaka yapma niyeti bile yoktu. "Sana bunu yapan kişi saf kötülük, Ashley, karma'nın verebileceği her şeyi hak ediyor. Ama o Nate değil."

Cevap vermedim, bunun yerine parmaklarımı saçlarına gömdüm ve onu öptüm. Çünkü *onun* Nate'e inandığını düşünüyordum... ama ben o kadar emin değildim.

"Uyu," diye fısıldadım dudaklarına.

O memnun bir ses çıkardı, kolunu belime dolayarak beni kendine çekti, bacaklarını benimkilerle birbirine doladı. "Kalacak mısın? Kabusumdan sonra bile?"

"Tabii ki kalacağım," diye cevap verdim, boynunu öperek. "Olmak istediğim başka bir yer yok."

Ve bunu içtenlikle söylüyordum. Heath'in kollarında sarılmak, hızla dünyadaki en sevdiğim yer haline geliyordu. Ama... Royce'un yanında olmaması tuhaf geliyordu. Onun sürekli yanımda olmasına oldukça alışmıştım. Umarım iyidir.

Carter, Heath'in kabusundan uyandıktan sonra iyi uyuduğu konusunda haklıydı. O kadar iyi uyuduk ki, ikimiz de öğleden sonraya kadar uyanmadık ve sonra biraz daha yatakta kalmaya karar verdik. Geri döndüğümüzde ne kadar yorgun olsak da, onunla yalnız kalmak... yatakta... kimse bizi rahatsız etmeden... tamamen yeni bir duyguydu. Bu fırsatı hiçbir şey için kaçırmayacaktım.

"Ash..." diye inledi, ben onun sert sikini boxerının üzerinden avuçladığımda. "Siktir, böyle uyanmaya alışabilirim."

Sarılarak uyanmıştık, sonra öpüşmeye başladık ve şimdi de umarım çok daha fazlasına dönüşüyordu. Onun beni becermesini o kadar çok istiyordum ki, neredeyse acıtıyordu, bu yüzden evet, işi kendi ellerime aldım. Kelimenin tam anlamıyla.

Kalçaları sallanıyordu, ince kumaşın içinden onu tahrik ederken boxerının önü ön sıvıdan ıslanmıştı. Onu daha önce sadece bir kez çıplak ve sert görmüştüm ve o zaman bakmamaya *çalışmışım*. Artık ellerim onun üzerindeyken, bu anı beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Aman Tanrım, Ashley," diye nefes nefese, pozisyonlarımızı değiştirerek beni sırt üstü yatırdı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Aramızdaki tüm giysiler çok yazık oldu, aksi takdirde bir home run yapmak için mükemmel bir pozisyonda olacaktık. "Sen..." diye mırıldandı ve başını eğerek beni derin bir öpücükle öptü. "İnanılmazsın."

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve onu tekrar ağızma çekerek öpebilmek için, onun eli ise giydiğim şortun bel kısmının altına kaydı. Kahretsin, o kadar heyecanlanmışım ki, elinin külotumun içine dokunmasıyla bile orgazm olabileceğime emindim, ama sonra parmakları daha aşağı kaydı ve...

"Günaydın, oda arkadaşım! Beni özledin mi?" Royce, kötü zamanlamaların tarihindeki en kötü zamanlamayla odaya daldı. Bulunduğumuz pozisyonu görünce kaşlarını kaldırdı, ama *gitmedi*. "Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

"Evet," diye tersledi Heath. "Çık dışarı."

Eli hala pantolonumun içindeydi ve ben istemeden kıvrandım, bu da Heath'in parmağının klitorisimi bulmasına neden oldu. Hiç istemeden inledim.

Hem Heath hem de Royce bana baktılar ve yüzüm kızardı.

"Royce..." dedim, nefes nefese görünmemeye çalışarak ama başaramadan. "Lütfen... siktir git."

O, Heath'in kapısında ne yaptığını unutmuş gibi bir anlığına bakmaya devam etti. Sonra iki kez gözlerini kırptı ve sanki kendinden gelmiş gibi göründü. "Olmaz, üzgünüm, Squirrel. Bir sorunumuz var, Heathcliff. Sikini kaldır ve giyin."

Heath inledi, başını göğsüme yasladı ve *yıkıcı bir şekilde* elini şortumdan çekti. "Birkaç dakika bekleyemez mi?"

Royce başını salladı. "Hayır. Acil bir durum. Hadi Briggs, kendine gel. Ashley büyük bir kız, eminim sensiz de kısa sürede işini halledebilir. Değil mi, Squirrel?"

Heath isteksizce yataktan kalkarken ona öfkeyle baktım. "Senden nefret ediyorum."

Onun cevap olarak attığı sırtış çok fazla kendini beğenmişçeydi. "Elbette biliyorsun, oda arkadaşım. Ama bu küçük geziye katılmak isteyebilirsin. Tabii, Carter'la burada takılmaktan memnunsan başka. Yalnız başına... Sohbet etmek, belki seyahat hakkında konuşmak için bolca vaktin olur. Sanırım sen ve Heath çoktan *tek eşlilik* konusunu konuşmuşsunuzdur ve herkes aynı fikirde, değil mi?"

O konuşma ne kadar önemli olursa olsun, siktir et. Zaten yataktan kalkmıştım, çantamdan kot pantolonumu ve temiz bir süveterimi aldım. "İki dakikaya hazır olurum," dedim, banyoya girip kapıyı sıkıca kapattım. Tuvalete gidip giyindikten sonra, Heath tamamen giyinmiş ve Royce ve Carter ile birlikte oturma odasında beni bekliyordu.

Carter'ın yoğun bakışlarından kaçınarak ayakkabılarımı giydim ve Royce ile Heath'in ardından daireden çıktım. Sürpriz bir şekilde Carter da peşimden geldi ve asansörde çok rahatsız edici bir yolculuk geçirdim çünkü bana çok fazla yaklaşıyordu.

"Umarım önemli bir şeydir," diye homurdandı Heath, esneyerek.

Royce omuz silkti. "Kendin karar ver." Asansör bodrum katındaki garajda açıldı ve o öncü olarak dışarı çıktı. Arabam misafir park yerlerinden birinde duruyordu ve birkaç yer ileride Heath'in Ducati'sinin yanında Royce'un Bugatti'sini gördüm. Yaklaşana kadar Royce'un bizi uyardığı durumu fark etmedik. Ya da... boktan durumu.

"Vay canına," diye öksürerek haykırdı Carter. "Bu..."

"Bok mu?" diye tamamladı Royce, "Evet. Hem de çok."

Heath'in Ducati'si koyu renkli, çürümüş lekelerle kaplıydı ve *kokusu* bir fili bile bayılttıracak kadar güçlüydü. Biraz öğürdüm ve burnumu ve ağzımı kapatmak için süveterimi yukarı çektim.

"Bu... lanet olsun," dedi Carter, tam da benim düşündüğümü özetleyerek.

Heath şok içinde orada durmuş, tahrip edilmiş motosikletine dehşetle bakıyordu. Aracın her yerine bulaşmış bokun yanı sıra, koltukta da mükemmel şekilli bir dışkı vardı. Şüpheli bir şekilde *insana* ait gibi görünen bir dışkı.

Sonunda derin bir nefes aldı ve şakağını ovuşturdu. "Evet. Tamam. CCTV kayıtlarını kontrol edelim o zaman."

Carter çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Adamlarımdan birini arayıp burayı temizletirim."

"Teşekkürler dostum," diye mırıldandı Heath, yüzü solgun ve gergindi. Zayıf bir hareketle asansöre dönmemizi işaret etti ve hiçbirimiz itiraz etmedik... Dikkatimizi verdiğimizde garajın tamamının korkunç koktuğunu fark ettik.

Dairelerine geri girdiğimizde, cebimdeki telefonum titredi.

"Kameralar için bina güvenliğini arayacağım," dedi Heath yorgun bir iç çekişle. "Royce... benim en sevdiğim arkadaşım olup bize kahve getirir misin?"

Royce alaycı bir şekilde güldü. "Dün gece Bart'la başa çıkmak için beni ve Nate'i yalnız bıraktıktan sonra mı? Hayal kuruyorsun."

Tüm o kan ve Bart'ın cansız gözleri birden aklıma geldi ve titreyerek kendimi kucakladım. Geri dönüş yolunda tüm bunları aklımdan uzaklaştırmaya çalışmışım, ama artık bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Bir adam

Yatağında *öldürüldü*. Bu kesinlikle kişisel bir meseleydi, başka bir açıklaması olamazdı.

"Ben açarım," dedi Carter ve kimsenin cevap vermesini beklemeden daireden çıktı.

Kapı arkasından kapandı ve Royce bana kaşlarını kaldırdı. "Eğer sana kahve getirip bana getirmezse... bana yüz dolar borçlu olursun."

"Ne? Olmaz!" diye itiraz ettim, başımı sallayarak.

Royce omuz silkti. "Peki. O zaman yerine oral seks yaparım."

Panik içinde ağzım açık kaldı, konuşamadım çünkü o sadece dalga geçiyor olsa da bunu hiç de *fena bulmazdım*. Neyse ki Heath onu duydu ve telefonunu kulağına dayayarak yanından geçerken kafasının arkasına bir şaplak attı.

"Ah! Heath, izlemekten zevk almayacaksın gibi davranma," diye alay etti Royce, teklifini ikiye katlayarak.

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu, bundan emindim, bu yüzden Lady'nin -Carter'ın köpeği- güneş ışığında uyuduğu balkona geçtim. Arkamda Heath'in Royce'u azarladığını ve Royce'un güldüğünü duydum. Pislik herif beni kıvrandırken izlemeyi seviyordu.

"Hey Lady," diye mırıldandım, onu okşamak için yapay çimlerin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm. "Beni hatırladın mı? Yatak odamı mahvettin."

Köpek sadece inledi ve karnını kaşımam için bana gösterdi. Vahşi köpek, bir anda şımarık bir prenses haline gelmişti. Şımarık küçük pislik. Karnını kaşıyarak isteğini yerine getirirken gülümsedim ve o da rahatlamış bir şekilde dilini ağzından dışarı çıkardı.

Royce ve Heath içeride bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler, ben de onları görmezden gelip Lady ile güneşin tadını çıkardım. Bir süre sonra balkon kapısı açıldı ve Carter elinde en sevdiğim kahveyle bana katıldı.

"Bunun işine yarayacağını düşündüm," dedi sessizce, kahveyi uzatarak.

Şaşkın bir şekilde *teşekkür* ettim ve camdan Royce'un oral seks taklidi yaptığını gördüm... bu da beni tekrar kızarttı. Kahretsin. Nate de eve gelmiş olmalıydı, çünkü Royce ve bana şaşkın bir bakış attı, sonra Heath'e dönüp ellerini şaşkınlıkla açtı.

"Seninle konuşmak istemiyorum, Carter," dedim yumuşak bir sesle, ona bakmaktan kaçınarak. "Ama köpeği neden aldığını bana söyleyebilir misin?"

O çömeldi ve Lady'nin karnını kaşdı, bu da onun bacağını titretmesine neden oldu. "Anlatabilirim... eğer diğer her şey için de açıklamamı dinlersen."

Dilimi şaklattım ve ayağa kalktım. Paris'ten sonra bana nasıl davrandığını düşündüğümde hâlâ *çok kızgındım*. "Açıklama özür değildir, Bassington. Mazeretlerle ilgilenmiyorum. Özellikle de..." Cümlemin geri kalanını yutkundum ve başımı salladım. "Çok az ve çok geç."

O inleyerek elini yüzüne götürdü. "Spark, bekle. Sadece..."

Ben çoktan gitmiştim, içeri girip arkamdaki sürgülü kapıyı kapatarak onun söylemek istediklerini kesmiştim. Üç hafta geçmişti lan. Bir şey *açıklamak* istiyorsa, bunu yapmak için bolca zamanı olmuştu. Paris'ten dönmeden önce açıklayabilirdi, ben de anlayabilirdim.

"İyi misin?" diye sordu Heath, dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak.

Sıkıca başımı salladım ve yanındaki kanepeye oturup kahvemi yudumladım. Cebimdeki telefonum tekrar titredi ve son mesajı kontrol etmediğimi hatırladım. Muhtemelen Carly'ydi ve Heath'e ne olduğunu soruyordu.

İçkimi masaya bırakıp telefonumu çıkardım. Sonra donakaldım.

"Ne oldu?" diye sordu Nate. Gözlerimi telefonumdan kaldırdığımda, onun bana dikkatle baktığını gördüm. "O, değil mi?"

Yutkundum, sonra başımı salladım.

"Göster bana." Bu bir rica değildi, bir emirdi. Tereddüt etmeden itaat ettim, telefonu ona uzattım ve parmaklarımız dokunduğunda irkildim.

Nate bana kaşlarını çatdı, sonra dikkatini ekrana çevirip ölen kızın iki mesajını okudu.

Bilinmeyen: Kampüse geri dön, burada güvende değilsin.

Bilinmeyen: Bart bir kazaydı. Asıl hedef sendin. Aklını kaçırma Ashley, kampüse geri dön.

Ormandan döndüğümde beri gizemli, hizmet dışı numaradan mesaj almamıştım, ama görünüşe göre benimle işi bitmemişti. Henüz bitmemişti... ve muhtemelen ben ölene kadar da bitmeyecekti.

Kahretsin. Bart benim yerime mi geçecekti? Birisi beni inziva yerinde öldürmek istemiş. Hiç mantıklı değildi. Orada ne işi vardı ki? Neden çıplaktı?

Bunu kim yapıyordu?

"Hey, Layne," dedi Nate keskin bir sesle, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak. "Korkuyorsun. Yapmayı bırak."

"Vay canına," Heath yanımda alaycı bir şekilde mırıldandı. "En iyi tavsiye, Nate. Aferin." Beni sakinleştirmek için sırtımı dairesel hareketlerle ovuşturdu. Kısa, kesik nefeslerimi duyabiliyordum ama kendimi toparlayamıyordum.

"Hiperventilasyona girecek," dedi biri, ama başım çoktan dönmeye başlamıştı ve gözlerimi kapattım. Tek düşünebildiğim ormanın soğuğu, sonsuzca yürürken ayaklarımdaki acı ve oradan çıkamayacağım korkusuydu. Her şey, yaşadığım gibi yeniden yüzeye çıkmıştı.

Kanepenin kenarına oturduğumda, birinin sert elleri başımı dizlerimin arasına bastırdı. Güçlü parmaklar saçlarımı kavradı ve nefesim yavaşlayıp derinleşmeye başlarken beni o pozisyonda tuttu.

"...onun eşyalarını al..." Royce'un söylediğini belli belirsiz duydum. "Onun arabasını okula geri götüreceğim."

"Yapmasan iyi olur," diye cevapladı Heath. "Ash kimseye arabasını sürmesine izin vermez. Arabasını burada bırakıp başka bir gün alabilir."

"Sorun değil," diye boğuk bir sesle söyledim ve saçımı tutan el gevşediğinde derin ve titrek bir nefes aldım. Yavaşça doğrulduğumda, bana yardım edenin Nate olduğunu gördüm. "Royce benim arabamı sürebilir. Ben..."

"Bir çaresine bakarız," diye sözümü kesmeden Heath beni teselli etti. "Söz veriyorum Ash, sana bir daha *bir* şey olmasına izin vermeyeceğiz. Yalnız değilsin, tamam mı? Biz varız."

Dudaklarımı ıslattım, kafamda milyonlarca soru dönüp duruyordu. Onu elde etmiştim, bundan emindim. Royce vardı, bir kızın isteyebileceği en iyi gölge. Ama Carter? Nate...? O kadar emin değildim. Ama Heath'in hepsini kastettiğine inanma arzusu, içimde rahatsız edici bir acı yaratıyordu

. Herkesin niyetini sorgulamayı bırakmak için. Kendi akıl sağlığım için.

Carter benim sorgulayan bakışlarımla karşılaştı ve ben donakaldım, gözlerimi ondan ayıramadım. Gözlerinde okunması imkansız kadar çok duygu vardı, ama bir şekilde ne demek istediğini anladım. Heath'e katılıyordu. Cinsel hayatımız bir yana, beni koruyacaktı.

Bunun için öldürmek gerekse bile.

Kampüse döndükten sonra her şey sakinleşti. Ölü bir kızdan gelen ürkütücü mesajlar, rastgele şiddet veya yıkım eylemleri yoktu... en azından haftanın geri kalanında. Herkes hafta sonu kaçamağı ve Bart'ın ölümü hiç olmamış gibi davranıyordu. Royce hariç, o *PowerPoint sunumu ile* neden yerde yatmak yerine benim yatağıma paylaşmasının iyi bir fikir olduğunu çok iyi planlanmış bir argümanla anlattı.

Dürüst olmak gerekirse, slaytlarına çok emek harcadığı için onu reddedemedim. Neyse ki, her sabah onun kollarında uyandığımda, onu uyandırmadan kayıp çıkıp yastık duvarını yeniden kurabildiğim için, daha derin uyuyor gibi görünüyordu.

Küçük merhametler. Uykumda ona sarıldığımı fark ederse, onun alaycı sözlerini düşünmek bile beni korkutuyordu.

O boktan olaydan ve Abigail'in ardından gelen mesajlardan sonra, Heath ve ben daha ciddi bir konuşma yapmak için oturduk. İkimizin de ders yükü giderek artıyordu ve dikkatimizi dağıtan pek çok şey olduğu için derslerde geri kalıyorduk. Onun kabuslarından bahsetmiyorum bile...

Orada olup ona bu sorunu aşmasında yardımcı olmak istesem de, bu durumun onun zihnini ne kadar kötü etkilediğini görebiliyordum. Terapistiyle bu konuyu konuşacağını söyledi ve ben hem şaşırdım hem de terapisti olduğu için etkilendim.

Her ne kadar işleri yavaşlatmaya karar versek de, hafta boyunca birbirimizi gördüğümüzde öpüşmekten kendimizi alamadık. Ancak seks... şu anda gündemde değildi. Libidomun büyük hayal kırıklığına rağmen. Ruh sağlığı daha önemli görünüyordu.

Kampüse döndükten bir hafta sonra, Heath terapistiyle ilerleme kaydettiğini hissediyor gibiydi. Seansına gitmeden önce benimle kahvaltı ve kahve içmek için buluştu ve ben de Royce'un seansına katıldım.

Yeni programımız sayesinde psikofarmakoloji dersine katıldık. O benim dersime katıldı ve gerçekten de dersleri beğendi gibi görünüyordu, ben de onun dersine katıldım. Şaşırtıcı bir şekilde, onun Etik Sosyal Sorumluluklar dersini gerçekten ilginç buldum ve bu ders, ormandan çıktığımda beni kurtaran Profesör Reynard tarafından veriliyordu.

Royce ile birlikte katıldığım ilk derste, dersin başlangıcını geciktirerek bana nasıl olduğumu sordu, bu çok tatlı bir davranıştı.

O dersten çıkmıştık ve Royce bir sınıf arkadaşıyla sohbet ederken, biz de kafeteryaya doğru koridorda yürüyorduk. Benim dersime bir saat vardı ve ben başımı eğmiş, yürürken Carly'ye mesaj atıyordum. Bu, Carter elimi tutana kadar onu görmememin tek mazeretti.

"Hey, ne..." diye itiraz etmeye başladım, o da parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Royce, ben devralıyorum," dedi ve beni boş bir sınıfa çekip kapıyı o kadar hızlı kapattı ki Royce'un olanları fark edip etmediğini merak ettim.

Ama fark etmişti. Gölge her zaman dikkatliydi. "Carter! Bu hiç hoş değil dostum. Hadi ama, bunu konuşmuştuk. Ashley konuşmak *istemiyor* ve sen buna saygı duymalısın." Royce kapıyı yumrukladı, ama Carter çoktan kilitlemişti.

"Hayır, saygı duymuyorum!" diye bağırdı. "Dikkat çekmeden önce siktir git. Onu sınıfına ben götürürüm."

Gözlerimi devirdim ve kollarımı kavuşturdum. "Ben senin ortak velayetinde olan bir köpek değilim."

"Squirrel," diye Royce panikle seslendi. "Söyle yeter, oda arkadaşım, bu kapıyı kıracağım."

Carter, sırtı kapıya dayalı olarak bana öfkeyle baktı. Neredeyse yardım istemem için beni *kışkırtıyordu*. Pislik. "O *iyi*, Royce," diye tersledi.

"Squirrel?" Royce tekrar sordu, bunu benden duymaya ihtiyacı vardı.

Ellerimi havaya kaldırarak iç geçirdim. "Ben iyiyim Royce. Eğer derse gelmezsem, kampüsün çöp konteynırlarında cesedimi aramayı unutma."

Carter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bu, mide bulandırıcı bir tür onay gibiydi. Ya da belki ben fazla anlam yüklüyordum ve o sadece benim

dramatik davrandığımı düşünüyordu.

Royce bir an cevap vermedi ve ben onun çoktan gitmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra kapıya vurmuş gibi bir ses duyuldu. "Bass, bunu mahvetme." Bu gizemli sözlerle, boş sınıfta uzun bir süre sessizlik hakim olduğu için, muhtemelen uzaklaşmıştı.

"Ee?" diye sordum, onun bir şey söylemesini beklerken giderek sinirlenmeye başlamıştım. "Çok uğraştın ve Royce muhtemelen daha sonra sana yumruk atacak. O yüzden söylemen gerekeni söyle."

Bana bakarken çenesini gerdi, aceleye gelmeyi reddetti. Kendine güvenen piç.

"Çocuk gibi davranıyorsun," dedi ve çenem düştü.

"Ne diyorsun sen?" diye boğuk bir sesle haykırdım. "Bu cesareti nereden buluyorsun, Bassington? Bu, siyah Amex kartının bir avantajı falan mı?"

Omzunu silkti. "Gerçekler gerçektir, Spark. Haftalardır seninle yalnız konuşmaya çalışıyorum, durumu açıklamak ve *özür dilemek* için ama sen bunu imkansız hale getiriyorsun. Evet, daha aşırı önlemler almak zorunda kaldım çünkü bu durum beni içten içe yiyip bitiriyor."

"Çünkü *sana hiçbir şey borçlu* değilim!" diye bağırdım, öfkem içimden patladı. "Sana zamanımı ya da açıklama fırsatını borçlu değilim. Anlamıyor musun lan? Sana güvendim! Paris'te bana söylediğin her şeye inandım. Döndüğümüzde beni ne kadar incittiğinin farkında mısın?"

Omuzları çöktü ve başını salladı. "Evet. Anlıyorum. Çünkü niyetim buydu, çünkü benden nefret etmenin *daha kolay olacağını* düşünmüştüm ve çok yanılmışım, Spark. Ben sadece..." Hayal kırıklığıyla sesini kesti ve ellerini yüzüne sürdü. "Özür dileme noktasını çoktan geçtim, biliyorum, ama lütfen açıklamama izin verir misin? En azından, bu berbat karışıklığın kişisel olmadığını anlamanı istiyorum."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden. "Ciddi misin sen? Carter, sen..."

"Biliyorum. Ne dediğimi ve bunun nasıl görüldüğünü *biliyorum*. Lütfen. Lütfen boşlukları doldurmam için bana izin verir misin?" Kapıdan itti ve aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzüme dokunmak için elini uzattı.

Eli bana dokunamadan, geri adım attım ve onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekildim. O da peşimden geldi.

"Spark..."

Kafamı salladım. "Bu oyunu oynama, Carter. Sevimli lakapların burada işe yaramaz."

Ben bir adım daha geri çekilip popom siyah kutu tarzı sınıfın önündeki masaya çarptığında dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bence bu doğru değil... Sana Spark dediğimde hoşuna gidiyor. Mesela..."

"Konudan saptın," diye hızlıca sözünü kestim, seksi konuşmaya başlayıp Paris'te yaşadığımız inanılmaz seksleri ve orgazm olurken benim takma adımı nasıl inlediğini hatırlatmadan önce.

O başını salladı, eli hafifçe belime konarken bakışları benimkinden uzaklaştı. Ben onu itmedim. Bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı, sonra kelimeler ağzından çıkmayınca iç geçirdi.

Ben sadece bekledim. Bu konuşmayı o kadar çok istiyordu ki, beni özel bir ortama zorla sokmaya hazırdı... Ona bir fırsat daha vermeyecektim.

"Ailem Devil's Backbone'un mirasçılarıdır," dedi sonunda yumuşak bir sesle, başparmağıyla belimi okşayarak. Sevimli bir yün etek, örgü kazak ve diz üstü çoraplar giymiştim ve Royce, giyindiğimde *çok seksi* görüldüğümü söylemişti. O anda, çelik zırh ya da en azından kot pantolon giymiş olmayı dilerdim. Kazakım bir şekilde yukarı kaymış ve Carter'ın başparmağı altındaki cildimi okşayabiliyordu, bu da *dikkatimi dağıtıyordu*.

Yutkundum ve arkamdaki masaya popomu dayayarak onun dokunuşunu görmezden gelmeye çalıştım. "Tamam... Çoğunun öyle olduğunu tahmin etmiştim."

Hafifçe başını salladı. "Annem hâlâ işlere oldukça karışıyor. Yaşlılar konseyinde değil ama birçok işe burnunu sokuyor. Neyse, biz uçağa binip yola çıkmışken, kazandığımızı ve ödül gezisini öğrendi ve... pek mutlu olmadı."

Uyandığımda tavrındaki dramatik değişimi hatırlayarak dilimi şaklattım. Nasıl eğlenceli ve ilgi çekiciyken birdenbire soğuk ve mesafeli hale geldiğini. "Çünkü ben bir sosyete mirası değilim, değil mi?" diye tahmin ettim.

O iç geçirdi. "Öyle olsan bile, o yine de aynı tepkiyi verirdi. Bu... aptalca ve çok karmaşık bir durum ve dürüst olmak gerekirse, itiraf etmekten utandığım çok şey var. Ama o bana mesafemi korumamı söyledi, ben de öyle yapmaya çalıştım."

"Ta ki ben soyulana ve sen beni kurtarana kadar," dedim yumuşak bir sesle, o geceyi tüm ayrıntılarıyla hatırlayarak. Her şey zihnimde çok netti, gözlerimi kapatıp bana *bakma* dediğinde ellerindeki kanın kokusu bile.

Kollarımı kendime sararak titredim.

Carter çok hafifçe yanıma yaklaştı ve işaret parmağıyla yüzümdeki bir tutam saçı okşadı. "Evet. Kontrolümü kaybedene kadar..."

O adamı yarı ölüme döverek kontrolünü kaybettiğini mi kastetti? Yoksa beni sokak duvarına dayayıp becerirken mi?

"Peki geri döndüğümüzde ne değişti?" diye sordum, yolculuğun geri kalanını atlayarak. Katakomplarda seviştığımızı görenleri umursamamış olması, tur rehberimizin ne yaptığımızı bilmesi, asansörde bizi görmüş olması gereken otel personelini umursamaması.

Elini yüzüne götürdü, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Paris'teki adam... Ambulans çağırmadım. Hayatım boyunca ailem için çalışan bir adamı aradım. O sorunları çözer. Ondan sorunu ortadan kaldırmasını istedim ve o da yaptı."

Ağzım kurudu. "O adam öldü, değil mi?" Hafifçe başını sallaması midemi altüst etti. "Hay sıçayım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Yalan söylememeliydim ama onun ölümünün vicdanına yük olmasını istemedim."

"Öyleyse neden şimdi söylüyorsun?" diye fısıldadım, panik ve çaresizlik içinde. Gözlerim yaşlarla doldu ve tek düşünebildiğim şey, *Abigail'in bunu nasıl öğrendiği*di.

Carter yanağını avuçladı, başparmağıyla akan gözyaşımı sildi. "Çünkü geri döndüğümüzde söylediklerimi bu yüzden söyledim. Ben çok... Lanet olsun Spark, sana o kadar takıntılıyım ki, bunun yürümesini istedim. Ama benim karışıklığımı *düzeltilmek* için aradığım adam anneme rapor veriyor. Geri döndüğümüzde, annem tehditlerini açıkça ortaya koydu."

Başım dönüyordu. Annesi ona bu tehdidi mi savuruyordu? Ne tür bir hasta ebeveyn böyle bir şey yapabilir? "Neden?"

Bunu bilmem gerekiyordu. Neden annesi onun kiminle yattığını umursuyordu?

Dudakları bir an için büzüldü ve doğru kelimeleri aradığını anlayabiliyordum. Sonunda iç geçirdi. "Benim geleceğim için planları var, iş ortaklarından birinin kızını da içeren planlar."

Şoktan dudaklarım açıldı. "Seni... evlendiriyor mu? Ne bu, 1800'ler mi? Sen bir yetişkinsin, Carter."

Kafasını salladı. "O kadar basit değil."

Annesine dehşetle baktım. "Kız kim? Jade olduğunu söylersen, benden bu kadar."

Kısa bir kahkaha attı ve dudakları lezzetli bir şekilde kıvrıldı. "Değil. Aslında dürüst olmak gerekirse, onu hiç tanımıyorum. Ve genellikle annem, ilişkimiz ciddi olmadığı sürece ne yaptığımı umursamaz. Ama seninle... durum farklıydı ve sanırım annem korktu."

Bu bir iltifat mıydı? Kesin olarak anlamak zordu.

Uzun bir nefes verip başımı salladım. "Yani annen benim soyumu beğenmedi diye bana pislik gibi davrandın, öyle mi?"

O yüzünü buruşturdu. "Esasen evet. Ama asıl demek istediğim, o saçmalığı söylediğim için kendimden nefret ediyorum ve her günün her dakikasını Paris'e geri dönebilmek için harcıyordum."

Midem altüst oldu ve beynim durdu.

Bu... beklediğim şey değildi. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum ama beklediğim şey, karşılaştığım bu içten dürüstlük değildi.

"Tamam. Söylediğin için teşekkürler, sanırım." *Kahretsin, şimdi karnımda kelebekler uçuyor.* Kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu?"

Omuz silktim. "Hepsi bu."

Derin mavi gözleri uzun ve gergin bir an boyunca benimkilere kilitlendi, sonra düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Seni öpebilir miyim?"

Çıkardığım kahkaha hiç de hanımefendiye yakışır bir kahkaha değildi. "Hayatta olmaz."

Gözleri kısıldı. "Kızarıyorsun, Spark."

"Kesinlikle kızarmıyorum. Şimdi, itirafını bitirdiysen, Royce'u bulmam gerek." Masadan kalktım ve Carter'ın yanından geçerek kapıya doğru yöneldim, ama geçerken elimi tuttu.

Hızlı bir çekişle, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi tekrar kollarının arasına döndüm. Aklım başımdan gitti ve o beni tutarken, dudakları kulağımın hemen altındaki hassas bölgemi okşarken, ben hamur gibi yumuşadım.

"Lütfen," diye fısıldadı o seksi, boğuk sesiyle. "Sen Heath'e aşık olurken ben sessizce acı çekerken, bana tutunacak bir şey ver."

Kahretsin. Yine kalbimi kırıyordu. "Lanet olsun, Carter, devam edemezsin..."

Ağzı benimkine değdi ve güneşin yüzeyinden daha sıcak bir öpücükle itirazlarımı yuttu. Ne söylemek üzereysem, beynimden tamamen silindi. *Bir anda*, yok oldu. Carter bana böyle bir etki yapıyordu ve lanet olsun, öpüşmeyi çok iyi biliyordu. Bu adamın bir kısmı iblis olmalı, çünkü tüm vücudum onun okşamalarından ateş gibi yanıyordu.

Siktir et. Bana bunu borçluydu. Düzgün bir veda. Ben de onu öptüm, kollarımı boynuna doladım ve boy farkımızı kapatmak için beni yerden kaldırmasını çok sevdim. Sonra kığım bir dakika önce oturduğum masanın üzerine geri döndü ve elleri uyluklarımın üzerindeydi...

"Carter..." O parmaklarını külotumun lastiğinin altına geçirip aşağı çekmeye başladığında nefesim kesildi. "Beni *öpebilir* misin diye sormuştun."

Külotumu bir kenara attı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. "Nereye öpeceğini belirtmedim."

Oh. Oh, *lanet olsun*. Tamam. Amımı uzun, alaycı bir çizgiyle yaladı ve ben kıvrandım, masaya geri yığıldım. Carter am yalamayı sanki işiymiş gibi yapıyordu ve bu kadar ilerlemişken onu durdurmayacaktım. Bunun yerine, bacaklarımı omuzlarına doladım ve parmaklarımı kısa saçlarına geçirdim, onu teşvik ettim.

"Aman Tanrım," diye inledim, o dişleriyle klitorisimi çekiştirirken, neredeyse aklımı kaçıracaktım. "Carter, bu *adil* değil."

"Biliyorum," diye itiraf etti ve iç uyluklarımı sevgiyle öptü. "Ama bu tatlı amcığ son kez tattığımdan beri tek düşündüğüm şey bu."

O iki parmağını içime sokarken sırtım kavis yaptı, dili klitorisimi öfkeyle yalıyordu. Beni doruğun eşiğine itip sonra uçurumdan aşağı ittiğinde, içimden engelsiz inlemeler ve inilti döküldü. Çaresizce dudaklarımı sıkıca kapatmaya çalıştım, uyluklarımla kafasını sıkıştırırken kendi çığlıklarımı bastırmaya çalıştım.

Boğuluyor olması gerekirken, bacaklarım gevşeyene ve saçlarını bırakana kadar çekilmedi. O zaman bile, iç uyluklarımı öptü ve beni bırakmak istemiyor gibiydi.

"Carter," diye nefes nefese ve başım dönerek inledim.

O da mırıldanarak cevap verdi, dizlerinden çok yavaşça kalktı ama ellerini tüm bu süre boyunca vücudumda tuttu.

"Siktir," diye fısıldadım. "Bu, uzun zamandır yaptığım en aptalca şey, ama..." Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve ben de ihtiyatı bir kenara attım. Oturup kot pantolonunun önünü tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Beni düzgün bir şekilde sikmeni istiyorum."

Sürpriz karşısında bir an donakaldı, ama fermuarını açıp sertleşmiş penisini avucuma aldığımda, birden kendine geldi.

"Kahretsin, Spark," diye tısladı ben onun penisini okşarken. "Bunu hak etmiyorum."

Cevap vermedim, çünkü haklıydı. Hak etmiyordu. Ama ben hak ediyordum, bu yüzden elimi uzatıp yüzünü tuttum, beni öpmesi için onu aşağı çekerek, o da hizalandı ve içime girdi. Hareket etmeye başladığında öpücüklerine inledim, kalçaları sallanırken, penisi beni hafif bir rahatsızlık hissine kadar doldurdu.

Beni sadece birkaç saniye öyle sikti, sonra çekildi, küfürler mırıldandı ve belimi sıkıca kavrayarak beni ters çevirdi. Ben şaşkın bir çığlık attım, ama o arkamdan tekrar içeri girip beni tamamen içine aldığı anda, çığlığım hızla bir iniltiye dönüştü. O benim amımı sert ve hızlı bir şekilde siktiğinde, masanın kenarları uyluklarımı ısırdı, bu inanılmaz his yüzünden gözlerim neredeyse kafamın içine yuvarlandı.

"Carter!" diye bağırdım, içimde başka bir orgazm oluşmaya başladığında. "Çok yaklaştım."

Hızını yavaşlattı, ama eli boğazımı kavrayarak her zamankinden daha derine vuruyor gibiydi. Tanıdık el hareketine acınası bir şekilde inledim, o kulak mememi ısırmak için eğilirken sırtımı kavisledim.

Çok tuhaf bir tetikleyiciydi, ama benim için işe yarıyordu ve Carter bunu çok iyi biliyordu.

Zirveye ulaşmam o kadar şiddetliydi ki, beni bu kadar sıkı tutmasaydı yere düşecektim. Ben yoğun zevk dalgalarının üzerinde süzülürken o bir şeyler fısıldadı, ama sözlerini anlayamadım. Sadece niyetini anladım, ki şimdi bunun tamamen anlamsız olduğunu biliyorum.

Bir an sonra o da boşaldı, penisi titreyip nabız gibi atarken benim takma adımı fısıldadı ve sıcak yükünü hala spazm geçiren içime pompaladı.

Uzun bir süre ikimiz de kıpırdamadık, oda sert, kesik kesik nefeslerimizin sert sesleriyle doldu, ama sonunda Carter ağır bir nefesle çekilene kadar masaüstünde birbirimize kilitli kaldık.

"Spark, sanırım yapamam..." diye başladı, ben eteğimi indirip ona dönerek.

Sonra uzaktan gelen bir çığlık sınıfı sarsarken, ikimiz de telaşla doğrulduk.

"O neydi?" diye sordum, sanki o benden daha fazla şey biliyormuş gibi.

Omuz silkti, hızla kıyafetlerini düzeltti ve külotumu bana geri verdi. Ben de kapıya doğru yürürken külotumu giydim. Carter elini kapıya koydu, geriye dönüp baştan aşağı beni süzdü.

Kapıyı açmadan önce düzgün giyinip giyinmediğimi kontrol ettiğini sandım, ama koridora koşarken - ana çimlere doğru acele eden diğer öğrencilere katılırken - zihninde bir fotoğraf çekip çekmediğini merak ettim... çünkü bu bir daha as/a olmayacaktı.

Dışarıdan bir ılık daha duyuldu ve öğrenciler neler olup bittiğini görmek için koridorlara koştular. Bir adam aceleyle bana çarptı ve ben tökezleyerek yere düştüm. Sert ahşap zemin dizlerime çarptığında acı içinde inledim, ama Carter hemen yanımda durmuş bana yardım etmek için elini uzatıyordu.

Elini tuttum ve beni ayağı kaldırmasına izin verdim, ama yürümeye başladığımızda elimi bırakmadı. Bu durum merak uyandırıcı ve dikkat dağıtıcıydı, ama ben çekilmeye çalışmadım.

"Biri bayrak direğine bağlanmış," diye bağırdı yakınımızdaki biri, tam kapıya ulaştığımız sırada.

Carter bana endişeli bir bakış attı ve ben hızımı artırarak dışarı çıktık ve toplanan kalabalığı takip ettik. Birkaç saniye sonra, bayrak direğinin etrafında toplanan şok olmuş ve meraklı kalabalığın arasından geçmeye çalıştık, çünkü gerçekten de, bayrak direğine tamamen çıplak bir şekilde bağlanmış ve kolayca inemeyecek kadar yüksekte duran bir adam vardı.

ılık atan oydu.

Royce ve Nate direğin yanındaydılar ve onlara doğru ilerlemeye başladığımızda Carter elimi bıraktı. Çok küçük bir hareketti, ama kalbimi anında sıkıştırdı.

"Ne oluyor?" diye sordu Carter.

Royce ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, gözleri bir oraya bir buraya kaydı, sonra içini çekip bana elini uzattı. Bu beni o kadar şaşırttı ki, elini tuttum ve onun beni kucaklamasına izin verdim.

Aramızda bir sorun olduğunu görmüş ve Carter'ı yumruklamak yerine beni teselli etmeyi tercih etmişti. En iyi gölge arkadaşımdı. Kollarımı beline doladım ve sıkıca sarıldım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, arkamızda Nate ve Carter'ın konuştuğunu belli belirsiz duyuyordum.

Royce sinirli bir ses çıkardı. "İyi değilsin."

Tamam, peki. İyî değildim. Ama Carter'ın beni ağlarken görmesine asla izin veremezdim, bu yüzden yaklaşan gözyaşlarını geri çektim ve boğazımı tıkayan duyguları yuttum.

"Başarana kadar numara yap, değil mi?" diye fısıldadım ve Royce'un vücudunu sıkan ellerimi bıraktım. "Bu adamı nasıl indireceğiz?"

Bana endişeli bir şekilde kaşlarını çattı, sonra beni bıraktı... sayılır. Kolunu omuzlarımla etrafında tuttu, sanki Carter'a bir mesaj vermek istercesine beni yanına çekti. Ashley'nin takımında olduğunu.

"Hademe merdivenle geliyor," dedi Nate, kollarını göğsünde kavuşturup bağıran adama kaşlarını çatarak. "Ama bu nasıl oldu da gün ortasında oldu? Kimse bir şey görmedi mi? Mantıklı değil."

Buz gibi bir tanıdıklık hissi omurgamdan aşağı süzöldü. "Bu ilk kez olmuyor, değil mi?"

Nate somurtkan bakışını bana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Onun tüm dikkatini üzerimde hissetmekten rahatsız olarak dudaklarımı ıslattım. "Yani, Abigail burada öğrenciyken buna çok benzer bir olaydan bahsetmişti. Ama o olay gece vaktiydi, bu yüzden bu olaydan daha kolay atlatılabilirdi."

Gözleri kısıldı. "Abigail bunu *ne zaman* söyledi?"

Kahretsin, hala bilmiyorlardı. Kimseye söylememiştim, ormandan sonra bile. "Günlüğünde," dedim sessizce. "Burada okurken olan her şeyi günlüğüne yazıyordu. Bu yüzden onun dernek tarafından öldüröldüğünü biliyorum."

Üç çift şok olmuş göz bana kilitlendi ve ben kıvrandım. Belki günlüğü daha önce söylemeliydim, ama savunmam gerekirse, hiçbirî kendilerini tamamen güvenilir olarak gösterememişti... belki Heath hariç.

"Heath nerede?" diye sordum, kapıcı merdivenle gelip onu kurmaya başladığında konuyu değiştirdim.

Nate başını salladı. "Bu küçük açıklamayı geçiştirmeye çalışma Layne, *ne günlüğü lan?*"

"Hâlâ terapide," diye cevapladı Royce. "Görünüşe göre geç başlamış, bu yüzden muhtemelen geç bitecek."

"Ne günlüğü?" diye tekrarladı Nate, sanki iri cüssesiyle beni korkutabilecekmiş gibi bir adım yaklaştı. Korkutabilirdi. Ama ben belli etmedim. "Bu

okulun ilk haftasında odandan çaldığını iddia ettiğin günlük mü?"

Ben başımı salladım ve o ellerini havaya kaldırdı.

"Anladığımı sanmıyorum, Spark," dedi Carter ve ben onun takma adını bir kez daha reddetme isteğini bastırdım. "Toplumumuzun yaptığı... korkunç şeyleri detaylı olarak anlatan bir günlüğün var mı? Ve bize hiç söylemedin mi?"

Gergin bir şekilde dudaklarımı tekrar yaladım. "Artık bende yok. Nate odama ilk girdiğinde kaybolmuştu, ben de düşündüm ki..."

"Onu benim çaldığımı düşündün," diye cevapladı Nate. "Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Çünkü sen değilsen, o zaman ben uyurken odamda başka biri vardı demektir. Ve seni ne kadar sevmesem de, bilinmeyen başka bir tehdit yerine senin yaptığını düşünmeyi tercih ederim."

Bu itiraf onu tokatlamış gibi görünüyordu ve biraz geri çekildi, yakışıklı yüzünde dehşet ve şaşkınlık belirmişti.

"Bence bunu özel olarak konuşmalıyız," dedi Royce, etrafımızdaki, duyabileceğimiz mesafede duran düzinelerce öğrenciye anlamlı bir bakış atarak. "Önce bununla ilgilenelim," dedi, yaşlı hademe tarafından sakinleştirilen ağlayan adamı işaret ederek, "sonra Ash, seyirci olmadan bize bu günlüğü anlatabilir."

Haklıydı. *Bayrak direğinin kurtarılmasını* izleyen birçok seyirci bayrak direğinin kurtarılmasını izleyenler kadar çoktu.

Carter dirseğiyle Nate'e hafifçe vurdu. "Royce haklı. Her şeyi sırayla halledelim." Bana karanlık, özlem dolu bir bakış attı ve ben gözlerimi kaçırdım. Onu tekrar hayatıma soktuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Direğin üzerindeki adam sonunda kurtuldu ve hademe tarafından merdivenden aşağıya beceriksizce indirildi. Carter yardım etmek için aceleyle yanına koştu ve solgun, çıplak, ağlayan adamı korkmuş bir kedi yavrusu gibi kollarının arasına aldı.

Nate keskin bir baş hareketiyle onayladı ve Carter adamı kalabalıktan uzaklaştırırken, muhtemelen kampüs kliniğine doğru giderken onu takip etti. Royce ve ben arkadan takip ettik ve hademe aptalca şakalar hakkında kendi kendine mırıldandı.

"Ash!" Carly, kliniğin bulunduğu idare binasına girerken seslendi. "Ne oluyor?" Koşarak bize yetişti

Carter ve Nate'in bayrak direği adamıyla birlikte kayboldukları yeri işaret ederek.

"Görünüşe göre şaka gibi bir şey," diye şüpheyile cevapladı Royce. "Ama Ashley bunun toplulukla ilgili olduğunu düşünüyor."

Onun ses tonundaki suçlamayı görmezden gelmeye çalışarak, koridordan hızla klinik odasına doğru koştum. Bayrak direği adamı, omuzlarına büyük gümüş renkli bir hipotermi battaniyesi sarılmış halde, şiltelerden birinde oturuyordu. Carter ve Nate, kollarını kavuşturmuş ve yüzlerinde en korkutucu bakışlarla onun başında duruyorlardı, bu da beni durdurdu.

"Ne oldu?" diye sordum, bir değışiklik hissederek. Endişeli, şaşkın ya da kaygılı değillerdi... *öfke*ilerdi.

"Bu sızlanan pislik," dedi Nate, titreyerek duran adama çenesini doğru sallayarak. "Heath'in onu oraya çıkarmaya karıştığını söyledi."

"Öyleydi!" diye ısrar etti adam. "Onu gördüm!" "Saçmalık," diye tükürdü Carter.

Carly yaklaşarak dirseğime dokundu. "Bu mümkün değil," dedi sessizce. "Heath'in Dr. Fox'un ofisinden berbat bir halde çıktığını gördüm. İki saatlik bir seansa girdiğini ve mahvolduğunu söyledi."

Onaylayarak başımı salladım. "Carly haklı. Pardon, adın ne?"

"Morrison," dedi adam. "Morrison Butler."

"Doğru, özür dilerim. Ama Carly'nin de az önce belirttiği gibi, Heath bütün sabah Dr. Fox'un yanındaydı. Kimsenin fark etmeden iki saatten fazla orada takıldığınızı sanmıyorum..." Bunu bir soru olarak sordum çünkü daha çılgın şeyler de olmuştu.

Morrison kaşlarını çatarak başını salladı. "Sanmıyorum... Sanmıyorum. Kafam karışık, oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum. Yatağımda uykuya daldım ve *orada* uyandım."

"Peki Heath'i nasıl suçluyorsun?" diye sordu Nate.

Morrison sinirli görünüyordu. "Çünkü onu gördüm! Uyandığımda nerede olduğumu fark ettiğimde, o çimlerin üzerinde durmuş bana bakıyordu. Sonra ben çığlık attığımda kaçtı."

Hiç mantıklı gelmiyordu. "Onu gördün mü?" diye tekrarlardım. "Yüzünü?"

Morrison tereddüt etti ve kaşlarını çatı. "Hayır, tabii ki yüzünü görmedim, o lanet olası Society maskelerinden ve cüppelerinden birini giyiyordu." Klinik sessizliğe büründü ve Morrison ne dediğinin farkına varmış gibiydi. "Heath'ti. Eminim. Oldukça belirgin bir vücut yapısı var ve, şey, ön kollarını görebiliyordum."

"*Tamam*," dedi Nate, duruşunu gevşeterek. "Siyah cüppenin altındaki vücut yapısını ve... ön kollarını mı tanıdın?"

Morrison'ın yüzü kızardı ve bakışları odanın içinde dolaştı. "Bunu kötü bir şey gibi gösteriyorsun, ama onun o olduğunu biliyorum. Ben... O *Heath Briggs*'ti, eminim."

"Butler, bunu söylememe gerek yok sanırım," dedi Carter sessiz ve ciddi bir sesle, "ama sen üst düzey bir dernek üyesine karşı çok ciddi bir suçlamada bulunuyorsun... ve kanıtın da *ön kollar*. Ki onları panik halindeyken uzaktan gördün. Bu iş daha ileri gitmeden önce ifadenizi geri çekmek ister misiniz?"

Oh. Demek Morrison Butler da dernekteydi. Bu mantıklıydı. Morrison açıkça paniklemişti, alnından ter damlarken, sanki bir müttefik arıyormuş gibi tüm erkeklere bakıyordu.

"Ama..."

"Dikkatlice düşün, Butler," dedi Nate. "Bu yolu izlemek istediğinden emin misin? Sabah boyunca Dr. Fox'la birlikte olduğunu bildiğimizi ve bunu doktordan doğrudan kolayca doğrulayabileceğimizi düşünürsek?"

Morrison yutkundu ve gümüş battaniyesinin içinde küçülmüş gibi görünüyordu. "Belki de yanılmışım."

Hepimiz iç çekerek bir nefes aldık.

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Royce. "Seni oraya nasıl çıkardıklarını veya neden kimsenin bir şey görmediğini biliyor musun? Bu iş en az iki kişinin yapabileceği bir işti."

Morrison mutsuz bir şekilde başını salladı. "Hayır. Nerede olduğumu görür görmez çılgılık attım ve sonra herkes binalardan koşarak dışarı çıktı."

Royce başını salladı. "Tamam, aklınıza bir şey gelirse lütfen bize bildirin." Omzunun üzerinden kliniğin ön tarafına baktı. "Hemşire Tracy burada. Sizi muayeneye bırakıyoruz."

Hepimiz dışarı çıktık, elinde bir dosya tutan klinik hemşiresinin şaşkın bakışlarını görmezden geldik. Nate onunla konuşmak için durdu, ama geri kalanımız binadan çıkmaya devam ettik.

Yurduma doğru yürümeye başladım, ama Nate bir dakika sonra bize yetişti ve kolumu acı verecek şekilde tuttu. "Konuşmamız lazım," dedi sert bir sesle ve beni yurdumdan uzaklaştırdı.

"Ah, Nate! Bırak beni!" diye bağırdım ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Ama o beni bırakmadı, beni sürükleyerek öğrenci otoparkına doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Carter bizi yakaladı ve Nate'in göğsüne elini koyarak onu durdurdu. "Bırak onu Nate," diye emretti. "Ashley konuşmamız gerektiğini biliyor, ona zarar vermen gerekmiyor."

Nate, şok olmuş gibi bir an Carter'a baktı, sonra kolumu bıraktı. "Peki. Layne? Lanet olası kamyonete bin." Elli metre ötedeki kamyonetini işaret etti. "Apartmanda konuşuruz."

İki saniye kadar direnip gitmeyi reddetmek üzereydim... ama o zaman dördü birden benim küçük yurt odama sıkışıp kalacaktı ve bu düşünce bile rahatsız ediciydi. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve isteksizce otoparktan geçmeye devam ettim.

Kendim sürmeyi tercih ederdim, ama herkesin gergin olduğu için kavga etmeye değmeyeceğine karar verdim. Nate'in kamyonetinin arka koltuğuna oturdum ve Royce yanıma, Carly de diğer tarafa oturduğunda rahatladım.

"Carly," Nate sürücü koltuğuna oturup onu arkada görünce sertçe seslendi. "Bu seni ilgilendirmez."

O alaycı bir şekilde, "Tabii ki ilgilendirir. Ben de o topluluğun üyesiyim ve Ash *benim* arkadaşım. Hatta bu olay seni değil, beni daha çok ilgilendiriyor. Ya çeneni kapatıp sürmeye devam et ya da Ash ve ben bu işi kendimiz hallederiz," dedi.

"Hey," diye itiraz etti Royce ve Carly gözlerini devirdi.

"Yani, ben, Ash ve Roycey bu işi kendimiz halledebiliriz." Royce'un kafasına hafifçe vurdu. "Üzgünüm ikizim."

Royce sırtıttı, çünkü birkaç gün önce kişilikleri birbirine çok benzediği için onlara ikiz demiştim ve şimdi bunu kullanıyorlardı.

Nate, sinir bozucu kadınlar hakkında bir şeyler mırıldandı ve kontağı çevirdi. Kampüsten binaya sadece beş dakikalık bir sürüş mesafesi vardı, bu yüzden hikayemi düzeltmem gerekiyordu.

Ama çok kararsızdım... Tamamen dürüst mü olacaktım? Yoksa kartlarımı saklayacak mıydım?

Her iki seçenek de kaybedilecek bir durum gibi görünüyordu, ama Abigail'in günlüğüne güvenilecekse, en kötüsü henüz gelmemişti. Belki de her şeyi erkeklere anlatıp onların yardım etmesine izin vermek, Abigail ile benim aramdaki farkı yaratacaktı. Belki de hayatta kalmamın sebebi onlar olacaktı.

Ya da her şey yanıp kül olabilir.

Bu, almam gereken bir riskti.

Biz geldiğimizde Heath çoktan eve gelmişti, kanepede uzanmış, yanında horlayan Lady'nin tüylerini dalgın dalgın okşuyordu. Hepimiz ön kapıdan içeri girdiğimizde başını kaldırıp sorgulayan bir bakış attı.

"Kardeşim," Royce yüzünü buruşturdu. "Berbat görünüyorsun."

Haksız değildi. Gözlerinin altında her zamanki koyu halkalar daha da belirginleşmiş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Hala çok yakışıklıydı, buna şüphe yoktu, ama sağlığı için endişeleniyordum.

"Çok teşekkürler," diye inledi. "Dr. Fox bugün çok acımasızdı. Sanki ezilmiş gibi hissediyorum. Kampüste ne oluyordu? Seansım bittiğinde herkes bir şey hakkında konuşuyordu."

"Öğrenmek için kalmadın mı?" diye sordu Carly, şüpheyile gözlerini kısarak. Heath ona şaşkın bir bakış attı, ben de ona dirsek attım. "Ne? Sadece bir soru."

"Heath'in Dr. Fox'un ofisinden çıktığını gören sen değil miydin?" diye sordu Carter, ama o sadece omuz silkti.

"Evet, gördüm. Ama kalmak için yeterince meraklı olmam gerekirdi. Değildim."

"Çocuklar..." Heath, oturup yüzünü buruşturarak dedi. "Ne oluyor lan?"

Bir patates bile onun başının ağrıdığını anlayabilirdi, ben de ağrı kesici aramaya giderken bayrağı direğe asma olayını açıklamayı onlara bıraktım. Heath'in yatağının yanında ağrı kesici buldum ve bir bardak suyla birlikte getirdim.

"Teşekkürler, bebeğim," diye mırıldandı, minnetle alırken. "Yani Butler beni... hiçbir şeye dayanarak suçlamaya mı çalıştı? Beni sevmiyor mu?"

"Bana sorarsan, seni biraz fazla seviyor gibi görünüyor," dedi Nate, koltuklardan birine sanki tahtıymış gibi oturmuş. "Heath'in *vücut yapısını* ve ön kollarını bildiğini ısrarla söylemesi biraz takıntılı gibi, sence de öyle değil mi?"

Carly burnunu çektirdi. "Ben de aynı Şeyi hissettim."

"Öyle olsa bile, bu suçlamadan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Heath, elini yüzüne götürerek. Masadaki telefonuna uzandı ve hoparlörden birini aradı.

Şaşkın bir şekilde Nate'e baktım, o da iç çekip başını salladı. "Senden şüphelenmiyoruz dostum, endişelenmene gerek yok..."

Heath, profesyonel bir sesle "Alo, Heath?" diye cevap veren bir adamla bağlantı kurulduğunda parmağını kaldırdı.

"Merhaba Dr. Fox," diye cevapladı Heath. "Muhtemelen duymuşsunuzdur, bugün kampüste bir taciz olayı yaşandı. Mağdur beni sorumlu tutuyor."

Telefondaki adam hafifçe homurdandı. "İmkansız. Bütün sabah benim ofisimdeydin."

Heath, güvenilir bir mazeret bulduğu için rahatlamış gibi başını salladı. "Teşekkürler, Doktor. Sadece durumu açıklığa kavuşturmak istedim."

"Sorun değil, Heath. Başka biri benim ifademi isterse bunu doğrulamakta hiçbir sakınca görmem."

Heath güldü ve telefonu masaya geri atarak görüşmeyi sonlandırdı.

"Aslında senin yaptığını düşünmedik," dedi Royce, biraz somurtarak.

Carly omuz silkti. "Yine de doğrulamak zarar vermez. Ama şimdi *bu konu* açıklığa kavuştu... Peki bunu kim yaptı? DB'lerdeki, sizin dördünüzün tanımadığı biri olduğunu mu düşünüyoruz?"

Üç çift göz bana doğru döndü ve ben Heath'in oturduğu kanepenin kolunda garip bir pozisyonda gerildim. Onların bakışları altında zorlukla yutkundum ve terli avuçlarımı eteğime sildim.

"Peki, tamam, günlüğü."

"Ne günlüğü?" Heath, hala durumu anlamaya çalışırken sordu.

Royce hoşnutsuz bir ses çıkardı. "En azından bunu sadece *bazılarımızdan* değil, hepimizden gizlemiş." Bana somurtarak baktı ve suçluluk duygusu içimi kemirdi. Royce'a güveniyordum... değil mi?

Nate, ben gergin bir şekilde kalkıp su almaya giderken, Heath ve Carly'ye bayrak direğinin altında ağızımdan kaçan belirsiz detayları hızlıca anlattı. Oturma odasına döndüğümde, kanepenin kenarına oturdum.

"Tamam, şey... Aslında buraya geldiğim ilk hafta Abigail Monstera'nın günlüğünü buldum. Odamdaki sahte panelin içinde saklıydı, sanırım o da aynı odada kalıyordu? Benimle aynı bursluydu ve günlüğünün başında, günlüğünü bulan kişi varsa, onun öldüğü anlamına geldiğini yazmıştı."

"Öyle de oldu," diye onayladı Nate. "İki yıl önce, bahar tatilinde Lake Placid'de boğuldu."

Kaşlarımı çattım. "Bahar mı?"

O başını salladı. "Evet. Bu yüzden cesedi uzun süre bulunamadı, çünkü kampüs tatil nedeniyle boştu. Cesedi o kadar şişmiş, buruşmuş ve tanınmaz hale gelmişti ki, kimliğini tespit etmek için diş kayıtlarını kullanmak zorunda kaldılar."

Gözlerimi kırpıştırarak, günlüğünü ve onun ölümüyle ilgili internette bulduğum makaleleri hatırlamaya çalıştım. Gazete çok belirsizdi, bu yüzden bu beni şaşırtmadı. Ölümü intihar olarak değerlendirildiği için, çoğunlukla hayatına odaklanmıştı. Ama...

"Günlüğü kışın bir yerinde sona eriyor," dedim yüksek sesle. "Noel'den hemen önce, sanırım? Ben sadece... onun o zaman öldüğünü varsaydım?" Ama şimdi bunu yüksek sesle söyleyince, mantıklı gelmedi. Göl donmuş olacaktı, bu yüzden buzun içine düşmedikçe boğulmuş olamazdı.

Kimse konuşmadı, açıkça benim biraz daha fazla bağlamla açıklamamı bekliyorlardı, ben de gözlerimi kapattım ve nereden başlayacağımı anlamaya çalıştım.

"Abigail başına gelen her şeyi günlüğüne yazıyordu, çünkü Devil's Backbone'un insanları öldürüp bunu örtbas ettiğine inanıyordu. Sesini yükseltmeye çalıştı ve dernekten ayrılmak istedi, ama onlar onu tehdit etti. Onu o kadar korkuttular ki, her şeyi kanıt olarak yazmaya başladı."

Birisi inanamıyormuş gibi alaycı bir ses çıkardı ve gözlerimi açtığımda bunun Royce olduğunu gördüm. "Üzgünüm, Squirrel, ama bu... doğru değil. DBS'den ayrılmak isteyen kimse tehdit edilmez."

Omuz silktim. "Hiç ayrılmayı denedin mi?"

Bu onu duraklattı. "Hayır, denemedim. Ama sen denedin."

Nate koltuğunda kıpırdadı ve dikkatimi çekti. Manşetlerini inceleme şekli beni şüphelendirdi. Gözlerim

daraldı. "Nate? Ben tehdit edilmeden Topluluktan ayrıldım... değil mi?"

Gözlerime bakamıyordu ve midem düğümlendi. "Nate?" Heath sordu. "Hallolduğunu söylemiştin."

"Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı ve bakışlarını bana çevirip somurtarak baktı. "Mesele o değil. Bize, herkesten sakladığın, kesin kanıt niteliğindeki günlüğünden bahsediyordun."

Şoktan ağzım açık kaldı, onun ima ettiği şeyi anlamaya çalışıyordum. "Nate, yapamazsın..."

"Günlük, Layne. Bize günlükten bahset. Bayrak direği olayı daha önce de yaşandığını söylemiştin, değil mi? Ne zaman?" Nate konuyu değiştirmeme izin vermiyordu ve ben de ona ölümcül bir bakış attım.

Yine de, sonunda aynı noktada buluşabilmemiz için açıklamamı bitirmem gerekiyordu. "Evet. Abigail, inisiyasyon grubundaki başka birine de aynı şeyin olduğunu yazmıştı, ama bu olay bir gecede gerçekleşmişti ve sabah kızı bulduklarında, küçük parmağı o kadar kötü donmuştu ki kesilmesi gerekmişti. Ya da... öyle bir şeydi."

"O zaman yılın ilerleyen aylarında olmalı," diye düşündü Heath düşünceli bir şekilde. "Şu anda hava soğuk ve dışarıda çıplak kalmak iyi olmaz, ama donma tehlikesi olan bir hava olduğunu sanmıyorum."

Omuz silktim. "Emin değilim. Günlüğü ilk okuduğumda, belki de uydurma olduğunu düşündüm. Kurgu ya da benzeri bir şey. Araştırmaya başlayıp detaylar birbiriyle uyuşana kadar onun kayıtlarına inanmadım."

Nate kızgın ve şaşkın görünüyordu. Çoğunlukla kızgındı, ama muhtemelen şaşkın olduğu içindi. "Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum, siz hatırlıyor musunuz?"

Diğer çocuklar ve Carly başlarını salladılar ve o anda Abigail'i tanıyor olabilecekleri aklıma geldi. Abigail okuldayken, o günlüğü yazarken, hepsi zaten Nevaeh'deydiler. Elbette onun yazdıklarını görmüşlerdi, değil mi? Ya da... olaylara karışmışlardı?

Üzerime bir ürperti çöktü ve kollarımı kendime doladım.

"Neden bize günlüğünden bahsetmedin, Ash?" diye sordu Heath nazikçe.

Aynı anda, Carter yoğun bir şekilde öne doğru eğildi. "Ormanı bu şekilde mi kurtuldun? Abigail de aynı şeyi mi yaşadı?"

Carter'ın sorusunu cevaplamayı tercih ettim, çünkü Heath'in sorusu çok daha zordu. "Evet. O hayatta kalmış ve izlediği yolun mümkün olduğunca çok detayını bırakmıştı. Muhtemelen bir düzine kez geri dönüp olayların sırasını hatırlamaya çalıştım, ama sonunda..."

"Lanet olsun," dedi Heath, zaten dağınık olan saçlarını eliyle tarayarak.

"Peki ya diğer şeyler?" Nate ısrar etti. "Olan biten başka şeyler hakkında da yazmış mı? Bart?"

Yutkundum, sonra başımı salladım. "Sayılır. Çok spesifik bir şey yazmamıştı ama bir gala etkinliği hakkında yazmıştı, orada yarışmalar yapılıyordu ve başarısız olanlar ölümüne dövülüyordu."

Carly elini ağzına götürerek nefesini tuttu. "Martin."

Carter şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "O gece cüppeli gördüğümüz DB'ler... Orada olmaları için hiçbir neden yoktu. Ben onların sadece yeni gelenlere şaka yapan mezunlar olduğunu düşünmüştüm."

Nate artık çok sinirlenmişti ve ayağa fırladı. "Yani başından beri ne olacağını biliyordun. Bizi uyabilirsin ama sen, 'hayır, nasıl olacağını bir görelim' diye düşündün. Ne oluyor lan, Ashley? O ormanda ölebilirsin ama sen sadece günlüğün doğru olup olmadığını görmek *eğlenceli* olur diye düşündün, öyle mi?"

Onun saldırgan tavrına şok olarak dudaklarım açıldı. "Sence bundan zevk mi aldım?! Neden böyle bir şeyin bana olacağını düşünsem ki? Ya da herhangi birine? Hepsi bir tesadüf olabilir ya da... ya da... Bilmiyorum!"

"Saçmalık," diye tükürdü Nate. "Bahse girerim sen..."

"Tamam, yeter!" diye bağırdı Heath. "Ash, süt ürünleri nerede? Okuyabilir miyiz?"

Kafamı salladım ve Nate'e öfkeyle baktım. "Göl partisi olduğu hafta sonu odamdan kayboldu."

"Onu benim çaldığımı sandı," diye açıkladı Nate. "Ama ben çalmadım."

"O zaman nereye gitti?" Heath, tüm ilgili bilgileri elde etmek bu kadar uzun sürdüğü için açıkça sinirli bir şekilde sordu.

Omuz silkdim. "Hiçbir fikrim yok. Nate almadıysa, o zaman... belki ben kaybettim?" Bu noktada, kendim dahil her şeyi sorgulamak zorundaydım. Ayrıca, bu alternatifinden daha rahatlatıcı bir fikirdi.

Nate alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ya. Sanki beni suçlamadan önce odanı alt üst etmemişsin gibi."

"Yani, başka biri aldı," diye sonuçlandırdı Heath. "Senin odandan, Ash, muhtemelen sen uyurken. Ve bu seni hiç korkutmadı mı? Bu bilgiyi başka kimseyle paylaşmak istemedin mi? Ya o kişi geri dönerse ve..."

Sözünü kesti, geri kalan kelimeleri açıkça geri çekerek ve bir anlığına gözlerini kapattı.

Hiçbir şey söylemedim. O yüzde yüz haklıydı ve günlüğü kendime saklamak için, o bariz gerçek dışında çok az gerekçem vardı.

"Bize güvenmedin," dedi Carter, sanki aklımı okumuş gibi. "O zamanki durum göz önüne alındığında, bu gayet normal."

"Ama o zamandan beri güveniyorsun. O zamandan beri istediğin zaman bize söyleyebilirdin," dedi Royce, kaşlarını çatarak. "Hâlâ bize güvenmiyorsun."

Onun bu farkındalığından ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görmek ne kadar acı verse de, onun yanıldığını söyleyemezdim. Bir parçam hala onlara güvenmiyordu. Hiçbirine. Bu yüzden başımı eğip parmaklarımı ovuşturdum, yalan söylemeden durumu düzeltmek için uygun kelimeleri bulamıyordum.

"Sen tam bir aptalsın Layne," diye tükürdü Nate. "Bu odada, seni korumak için mükemmel hayatlarını mahvetmeye hazır, en sadık, en kararlı ve *en iyi bağlantıları* olan adamlar var ve sen *hala* güven sorunları mı yaşıyorsun? Kafanı kışından çıkar."

Onun keskin sözlerine şaşkınlıkla baktım. "Anlamadım?"

Sol gözü öfkeyle seğirdi. "Sırada ne var, Ashley? Hmm? *Sırada* neye hazırlanmalıyız? Yatağında bir başka kafa kesme mi? Daha fazla kaçırma ve yer değiştirme mi? Ne olacak?" Ses tonu hayal kırıklığından açıkça saldırganlığa geçmişti ve bu beni biraz geri çekilmeye zorladı.

Royce ayağa kalktı ve elini uzattı. "Nate, bu kadar yeter. Demek istediğini anlattın."

Nate öfkesi yüzünden çok ileri gitmişti ve Royce'a döndü. "Tabii ki onu savunacaksın! Başka erkeklerin kız arkadaşlarına aşık olmayı bırakmalısın Royce, bir kadın için arkadaşlarını kaybetmeye değmez."

Royce soldu ve sinirli bir şekilde bana baktı. "Nate, dostum, üzgünüm. Paige sadece..."

"Paige mi?" Nate dehşetle haykırdı. "Ben Ashley ve Heath'ten bahsediyordum. *Paige'le* yattın mı?"

Royce geri çekildi, yüzünde panik ifadesiyle. "Bildiğini sanıyordum! Ash bildiğini söyledi!"

"Biliyordun," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Sadece bana inanmamayı seçti."

Nate'in kafası patlamak üzere gibiydi ve Carly'ye attığım hızlı bir bakış, onun tüm olayı o kadar dikkatle izlediğini gösterdi ki, eminim bir kez bile gözünü kırpmamıştı. Karma acımasızdır.

"Hadi ama dostum," diye araya girdi Carter, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Royce, Paige'in aldattığı tek erkek değildi."

Nate ona şaşkın şaşkın baktı. "Sen de mi?"

Carter alaycı bir şekilde güldü. "Hayatta olmaz. Kesinlikle olmaz. Çin'deki tüm çaylar için bile bu riski almam."

"Hayır," dedi Royce alaycı bir şekilde. "Ash'i isteği dışında sınıfa sürükleyip hızlıca becereceksin, sonra da işini bitirince kalbini bir kez daha kıracaksın."

"*Ne?!*" Nate ve Heath aynı anda patladılar ve öfkeyle Carter'a döndüler. Yüzüm kızardı ve panik gözyaşları gözlerimin arkasında yanıyordu. Her şey çok karışmıştı ve etrafımdaki *herkesi* incitiyordum.

Titreyerek yavaşça ayağa kalktım ve çıkışa yaklaştım. "Hepsi benim hatam," dedim sessizce. "Çok üzgünüm. Asla niyetim..."

"Tabii ki senin hatan!" diye bağırdı Nate. "Buraya gelmemiş olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Tek yaptığın *hayatları mahvetmek*, Layne. Tıpkı annen gibi."

Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Topuklarımı döndürdüm ve daireden çıktım, asansöre doğru hızlıca yürüdüm ve çağrı düğmesine defalarca bastım. Neyse ki asansör hemen oradaydı ve

ama yine de kapılar kapanana kadar gergin ve nefes kesici bir an yaşandı, çünkü erkekler beni durdurmaya çalışıyordu.

Ama onlar bunu denemediler bile. Son anda Carly asansöre girdi. Tam da gözyaşlarım akmaya başladığı anda beni kollarına aldı.

Ancak hiçbir şey söylemedi ve ben onu suçlamadım. Royce'un, onlara hala güvenmediğim yönündeki sözleri onu da kapsıyordu ve onun bunu fark etmemiş olması imkansızdı.

Ben bir felakettim. Hiçbir arkadaşlığımın uzun sürmemesine şaşmamalı. Carly daha iyisini hak ediyordu ve bu bilgi beni daha da ağlattı.

Sürpriz bir şekilde, Carly Uber bizi kampüse geri götürdükten sonra beni sıcak bir taş gibi bırakmadı. Katımıza çıkan merdivenlerde kolunu koluma doladı ve öğlen vakti olmasına rağmen pijamalarını giyip odama film izlemeye geleceğini söyledi.

Yatağımda rahatça uzanıp, dizüstü bilgisayarımda kız filmleri izledik ve erkeklerin dairesindeki karmaşık durumdan bahsetmedik. Hoş bir andı, ama sonunda itiraf etmek ve günlüğümdeki bilgileri ona güvenmediğim için özür dilemek zorunda kaldım.

İnanılmaz bir şekilde, o sadece omuz silkti. "Anlıyorum," dedi bana. "Ama ne olursa olsun, senin arkanda olduğumu bilmeni isterim."

Bu, tabii ki, beni yine duygusal bir hale getirdi ve o da konuyu değiştirerek Carter'la ne olduğunu sordu. İsteksizce ona anlattım. Sonra o kadar çok güldü ki gözlerinden yaşlar aktı ve konuşamadı.

"Ben... ben neyin komik olduğunu anlamadım," dedim, onun tuhaf davranışlarına gülümseyerek.

Bana elini salladı ama hala çok gülüyordu ve konuşamıyordu. Tuhaf kız. Onun kahkahaları bulaşıcıydı ve ben de onun çılgınlığı yüzünden kendimi gülüyor buldum.

"Çok kafam karıştı," diye itiraf ettim kıkırdayarak.

Sonunda yeterince ayıldı ve gözlerini silip nefes aldı. "Üzgünüm," dedi gülerek, "Üzgünüm, o kadar da komik değildi. Nate'in üç arkadaşının da sana aşık olduğunu fark ettiğinde *yüzündeki ifadeyi* düşünmeye başladım. Sanki altını ıslatacakmış gibi görünüyordu." Yine kıkırdamalar.

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Öyle değil. Carter muhtemelen yine benim varlığımı yok saymaya başlayacak ve Royce sadece büyük bir fitneci."

"Uh-huh," diye kıkırdadı. "Tabii. Vay canına, saat bu mu oldu? Aç olduğuma şaşmamalı."

"Sen git yemek ye. Ben en az bir yıl daha yataktan kalkacak havada değilim." Battaniyenin içine daha da gömüldüm.

"Aman Tanrım, ne drama. Sen yuvandan çıkmak zorunda kalma diye yemek sipariş edeceğim. Hey, Royce'un yatağı nereye gitti?" Yatağımın kenarından aşağıya baktı, Royce'un iki haftadır kamp yatağı olarak kullandığı yerdeki zemine baktı.

Yüzüm kızardı. Royce ile yeni uyku düzenlememden ona *da* bahsetmemiştim. "Şey, dolapta." Teknik olarak doğrudu. O benim kraliçe yatakimı paylaşmaya başladığında yedek yatak takımları orada saklanıyordu.

Carly bu cevabı sorgulamadı ve teslimat uygulamasından bize akşam yemeği sipariş etti. Aslında, erkeklerle olan ilişkimin nasıl bittiği konusunda midemde hala bir mide bulantısı hissetmeme rağmen, gerçekten çok keyifli bir gece oldu.

Geceyi benimle geçirmeyi teklif etti, ama ben kendi yatağında yatması konusunda ısrar ettim. Royce bebek bakıcılığı yaptığı süre boyunca kimse kapımı çalmamıştı, şimdi de aniden içeri girecekleri yoktu.

İsteksizce kabul etti, ama kapıyı kilitlememi istedi ve sonra bana tatlı rüyalar dilemeden önce diğer taraftan kapıyı kontrol etti.

Birdenbire, bir aydır ilk kez yalnız kalmıştım. Yalnız ve çok üzgündüm. Yatağıma girip Royce'un kendine ait olduğunu iddia ettiği tarafa kıvrıldım ve yastığı göğsüme sıkıca sarıldım. Bugün her şeyi mahvettim.

Öylece uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, kapımın açılması ve birinin içeri sızmasıyla birdenbire uyanmamdı. Koridordaki ışık, korkumu yatıştırmaya yetecek kadar uzun bir süre, içeri giren kişiyi aydınlattı.

"Royce," dedim derin bir nefes alarak, yatağıma geri uzandım.

Kapıyı tekrar kilitledi, sonra dolabı açıp yatak takımlarını çıkardı. "Uyu Ash," diye mırıldandı ve kalbim sıkıştı.

Ash. Squirrel değil.

O gece ve sonraki geceler yerde yattı. Neredeyse hiç konuşmadık, ama yine de büyük tartışmadan önceki programımızı takip etti. Sadece eğlence ve şakalar yoktu. Günün her saatinde aramızdaki hava buz gibiydi ve diğer çocuklarla karşılaşmamak için özel çaba göstermem de bu durumu hiç kolaylaştırmadı. Country kulübünde ekstra vardiyalar almak yardımcı oldu ve Royce'dan biraz uzaklaşmamı sağladı.

Heath'in mesajlarına ve aramalarına cevap vermedim — onların arkadaşlıklarını mahvettiğim için duyduğum suçluluk duygusu çok yoğundu — ve Carter da denemedi. Bunun canımı yakmadığını iddia etmek istedim, ama yaktı.

Nate muhtemelen *çok* sevinmişti.

Şükran Günü tatili öncesinde — bir hafta tatilimiz vardı, ki bu çok güzel olmalıydı — odamdaki bunaltıcı *sessizlikten* kurtulmak için Carly ile birlikte duş kabininde saklanıyordum. Birkaç saat sonra Vermont'taki büyükannesinin malikanesine gitmek için yola çıkacaktı... Heath ile birlikte. Carly'nin çok korktuğu büyük bir aile toplantısı vardı.

"Eve gitmeyeceğinden emin misin?" diye sordu, ben duş kabinindeki küçük bankta oturmuş, paket kahvemi yudumlarken. "Annen seni özlemiş olmalı."

Başımı salladım. "Eminim. Max ve Nate'in futbol maçı izleme planları olduğunu zaten söyledi, o yüzden onunla aynı çatı altında kalmak istemiyorum. Burada iyiyim. Herkes gittiğine göre, derslerimde ilerleme kaydedebilirim."

O içini çekerek saç bağını çıkarıp at kuyruğunu yeniden yaptı. "İyi, sanırım. Biraz kıskanıyorum. Royce da kalacak mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Bilmiyorum. Görmesi gereken ailesi vardır herhalde? Ben kalmasını istemedim."

"Tamam, ama *kızginken* bile koruma görevini sürdürdüğünü düşünürsek, seni on gün boyunca burada yalnız bırakmayacağını gösteriyor." Carly bugün mantıkla doluydu. Bundan hoşlanmadım.

Konuyu değiştirerek, son zamanlarda *rahatça konuştuğu* adamla neler olduğunu sordum. O bir DB *değildi*, bu ilginçti, çünkü ailesi bunu kesinlikle onaylamayacağını söylemişti. Bunun cazibesinin bir parçası olduğunu düşündüm.

Çılgınca gülümseyerek, birbirlerine gönderdikleri müstehcen mesajları anlattı ve onun için çektiği fotoğrafları gösterdi. Onlara "zevkli çıplak fotoğraflar" diyordu.

"Bekle, yani *hala* buluşmadınız mı?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Omuz silkti. "Görüşseydik duymuş olurdun. Ama... Beklemeyi seviyorum. Konuşmayı seviyorum. Hoş bir şey."

Tam ona "*awww*" diyecekken, kabin perdesi birden açıldı ve Nate ikimize de sert bir bakış attı.

"Affedersiniz!" diye bağırdım. "Duş alıyoruz! Ne kadar kaba."

"Çok komik. Carly, uçağa yetişmen gerekmiyor mu?" Kollarını kavuşturdu ve duş bankında oturan ikimize de sert bir bakış attı.

Arkadaşım saatine baktı ve küfretti. "İyi kurtardın, Essex. Şey... Eğer şimdi gidersem, Ashley bu kabinden sağ çıkabilecek mi, yoksa..."

Nate gözlerini devirdi. "Carly..."

"Ciddi bir soru," diye omuz silkti.

Sanki biz dünyadaki en dayanılmaz insanlarmışız gibi derin bir nefes aldı. "Evet, Layne bir gün daha yaşayacak. Şimdi lütfen git, Heath dışarıda seni bekliyor."

Carly beni kucaklayarak, Nate çizgiyi aşarsa ona her zaman hayalarına tekme atabileceğimi fısıldadı. Güldüm ve ona iyi yolculuklar diledim, sonra beni çok sinirli Nathaniel Essex ile baş başa bıraktı... duş kabininin içinde.

"Burada ne yaptığınızı açıklamak ister misiniz?" diye sordu bir süre sonra. "*Duş aldığınızı* söylemeyin. Royce, çok uzun süre *duş aldığınız* için boğulmuş olabileceğinizden endişelendi."

Omuz silktim. "Sana cevap vermek zorunda değilim. Ne istiyorsun?"

Yanaklarını şişirip, sinirli bir şekilde saçlarını eliyle düzelitti. "Şükran Günü için eve gelmelisin."

Kaşlarımlı kalktı. "Ev mi? *Tam olarak* nerede?" Max'in evi benim evim değildi ve annemin evini satılık olarak listelediğini ve boş olduğunu biliyordum. Yani... teknik olarak benim için evim tam burada, yurttaki idi.

Dişlerini sıktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Carina tatil için seni orada bekliyor."

"Hayır, beklemiyor, ona okulda kalacağımı söyledim bile. Ayrıca, ne zamandan beri annemin ne düşündüğünü umursuyorsun? Son baktığımda, ona da bana gösterdiğin saygısızlığı gösteriyordun."

Sol gözü seğirdi, bu da bana onun *gerçekten* sinirlendiğini ama kendini kontrol etmeye çalıştığını gösterdi. Ne eğlenceli.

"Tamam, peki. Şükran Günü için *benimle* eve gelmelisin, böylece Royce tatil boyunca burada sana bakıcılık yapmak zorunda kalmaz. Eve gitmesi gerekiyor, babası tatil için orada olacak ve onu neredeyse üç yıldır görmedi. Bu Royce için önemli, lütfen sorunlarımızı bir kenara bırakıp bir kez olsun onu düşünür müsün?"

O sözlerin acı gerçeğini acı bir hap gibi yuttum ve dizlerimi göğsüme çekerek kucakladım. "Ona kalmasını hiç istemedim. Gitmesi gerek."

Bir başka uzun iç çekiş. "Ama gitmeyecek."

"O zaman ona yalan söyle. Ya da sen yapamayacak kadar korkaksan ben söylerim." Ayağa kalktım, dışarı çıkıp Royce'a duyması gerekenleri söyleyecektim, böylece tatil için gidecekti.

Nate, kolunu bölmenin önüne uzatarak önümü kesti. "Bunu yapmayacağız," diye tersledi. "Ne istiyorsun, Layne? Hmm? Fiyatın ne?"

Şaşkın bir şekilde ona kaşlarımı çattım ve çıplak ayakla durduğuma pişman oldum. O çok uzundu, özellikle de şu anda bulunduğumuz dar alanda. "Fiyatım mı? Senin gibi dayanılmaz bir zorba ile on günlük tatil geçirmek mi?"

"Evet," diye tısladı. "Ve birbirimizden nefret etmiyormuş gibi davranmak. Ne kadara mal olacak? Yeni bir araba mı? Firebird'ün şimdiye kadar parçalanmış olması."

İnanamayan bir kahkaha içimden fışkırdı. "Ciddi olamazsın. Öncelikle, o araba lanet olası bir klasik ve senin bunu fark etmemek sadece karakter eksikliğini gösteriyor. İkincisi, ve biliyorum ki bu senin olgunlaşmamış bezelye büyüklüğündeki beyninin işlemesi için *gerçekten* zor olacak, *ben satılık değilim*. O zaman da değildim, şimdi de değilim. Hayatta her şey satın alınamaz, Essex."

Dudaklarını büzdü ve yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Yani, Royce'un arabana çizik attığı için hâlâ ona kin besliyorsun?"

Ağzım açık kaldı. "Royce mı yaptı? O *orospu çocuğu*!"

"Şu anda önemsiz, değil mi? O benim istediğimi yaptı, bu yüzden suçlu olan tek kişi benim." Kolunu indirdi ve kabinin içine doğru ilerledi, sırtını fayanslı duvara yaslayıp ellerini ceplerine soktu. "Üzgünüm. Duymak istediğin bu muydu? Değerli klasik arabayı çizdiğimiz ve seni para düşkününü bir fahişe gibi gösterdiğimiz için üzgünüm. Mutlu musun?"

Ona öfkeyle bakarak kaşlarımı çattım. "Şaka mı yapıyorsun? Bulabildiğin en iyi özür bu mu? Bu Şükran Günü gezisini yapıp yapmamamı gerçekten umursamıyorsun galiba."

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür diledim, benden daha ne istiyorsun? Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun? Al bakalım." Duşun içinde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini birleştirdi. "Lütfen Ashley, eve gelip anne babamızı mutlu eder misin?"

Lanet olsun, ne alçakça bir hareket. Özür dilemekle birlikte suçluluk duygusu uyandırmak, ondan bekleyebileceğim türden kirli bir taktikti. "Bu yeterli değil," dedim. "Eve seninle gelirim, bu özrü *daha samimi bir şekilde* tekrar etmeni ve annemden özür dilemeni istiyorum. Max'in önünde. *İçtenlikle*."

Dudakları açıldı ve gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Neyi özür dileyeyim?" Bakışlarımı sertleştirdim ve dudaklarında küçük, suçlu bir gülümseme belirdi. "Tamam, peki. Anlaştık. Başka bir şey var mı? Para? Mücevher?"

Kafamı salladım. "Hayır. Sadece insan duyguları ve pişmanlık göstergesi. Bununla başa çıkabilirsin, değil mi?" Gerçekten başa çıkabileceğinden şüpheliydim, ama Royce'un babasını görmesini engelleyen neden ben olamazdım.

Nate yanıt olarak orta parmağını uzattı. Hâlâ duş kabininin ortasında diz çökmüş durumdaydı, ben de uzanıp musluğu açtım.

"Siktir! Layne!" diye bağırdı, soğuk su üzerine dökülürken.

Gülerek, o misilleme yapamadan duştan çıktım, kötü kahkaham banyoda yankılanarak beni neşelendirdi. Okulda tek başıma geçireceğim güzel ve sakın molam suya düştü... ama annemi ve Max'i görmekten hoşlanmadığım da söylenemezdi.

Nate, farkında olmadan bana aslında bir iyilik yapmıştı. Bugün cehennem soğuk olmalı.

Nate ve ben Max'in evine giderken yol boyunca tek kelime bile konuşmadık. Sonra vardığımızda, sahte arkadaşlık numarasını o kadar iyice yaptı ki, beni gerçekten çok rahatsız etti. İlk birkaç gün onu tamamen görmezden geldim. Annemden özür dileme konusunda yaptığımız anlaşmaya sadık kaldı, bu yüzden şikayet edemedim.

Şükran Günü geldiğinde, ortalık bir şekilde değişmişti. Önceki gece annem dört çeşit turtta ve başka sürpriz ikramlar pişirmişti. Pişirme annemin en iyi yaptığı şey değildi ama itiraf etmeliyim ki turtaların kokusu *muhteşemdi*. Annem ve Max, müzik eşliğinde Şükran Günü yemeğimizi hazırlarken, mide bulandırıcı bir şekilde aşık görünüyordlardı. Şafak sökmeden kalkmışlardı ve ben aşağı indiğimde kahvaltı hazırды. Annem ve Max bu kadar iyi vakit geçirirken, ben onların öpüşmelerinden ve halka açık yerlerdeki sevgi gösterilerinden uzak durmaya çalıştım. Bu da, kendimi Nate'e masa kurmasında yardım ederken bulmamı açıklıyordu.

"Maç saat kaçta başlıyor?" diye sordum, o da büyük masadaki her yer için keten peçeteleri kuğu şeklinde katlarken. Neden kuğu şeklinde katlamaya karar verdiğini bilmiyorum. Bunu nasıl öğrendiğini de bilmiyorum. İzlemesi biraz ilginç mi? Kararsızım.

"Üçten önce başlamıyor," diye mırıldandı, üzerinde çalıştığı kuğuya kaşlarını çatarak. Kuğunun boynu sürekli sarkıyordu ve bu durum onu giderek daha fazla sinirlendiriyordu. "Bu yüzden akşam yemeğini bu kadar erken yiyoruz. Babam Carina'nın aceleye getirilmesini istemedi. İkimizin de burada olmamız onun için çok önemli."

Bana hızlıca bir bakış attı ve ben dudaklarımı büktüm. "Farkındayım." Annem geldiğimizde ve o günden beri her gün bunu söylüyordu. Nate ile iyi anlaşmamız onun için çok önemliydi.

"Sataşmak istememiştim," dedi kısa bir iç çekişle, peçete kuğusunu bırakıp yeniden başlamak için onu salladı. "Sadece demek istedim ki

belki daha sık akşam yemeğine gelsek kimse ölmez demek istedim. Ailelerimiz için."

Sesinde tuhaf bir ton vardı, ama baktığımda tüm dikkati katladığı peçeteye odaklanmış durumdaydı. Belki de hayal etmiştim?

"Evet, sanırım," diye mırıldandım. Annemle vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyordum ve son kaldığımda, Nate'i beni öldürmeye çalıştığı için suçladığımda, onun ne kadar endişelendiğini görmemek için aptal olmam gerekirdi.

Nate kuğusunu bitirdiğinde -bu sefer boynu dikti- kapı zili çaldı ve ben ona doğru kaşlarımı kaldırdım. "Başka birini mi bekliyorsun?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla, akşam yemeğinde sadece dördümüz olacaktık. Babam işinden izin alamamıştı, annemin ailesi Florida'da yaşıyordu ve Max'in ailesi de vefat etmişti.

Nate başını salladı. "Hayır. Daha fazla yer ayırmamız gerekseydi babam söylerdi. Belki de..." Sesler antreden bize ulaşmaya başlayınca sözünü yarım bıraktı. "Bu sesler..."

"Sürpriz!" Carly, yemek odasına girerek bağırdı. "Eminim beni özlemişsindir."

Nate'i tamamen görmezden gelerek bana sarıldı ve ben de ona sarılarak güldüm. Heath, biraz daha az heyecanlı bir şekilde onun ardından odaya girdi ve Nate ile erkekçe bir kucaklaşma yaptı.

"Carly ve Heath akşam yemeğine katılacaklar," dedi annem kapıdan, "biraz daha yer açabilir misin?"

"Tamam," diye cevapladı Nate, odanın yanındaki dolaba doğru yürüyerek, yemek takımlarının bulunduğu yere.

Bu sırada Carly beni kucaklamasından kurtardı ve Heath elini uzattı... beni kucaklamaya zorlamadan, ama bunu memnuniyetle karşılayacağını açıkça belli etti. Nefesim kesilirken, elini tuttum ve beni kendine çekmesine izin verdim.

Kollarını bana doladı ve kendimi *evimde* hissettim. Yanağımı göğsüne dayadım, gözlerimi kapattım ve eridim.

"Seni özledim," diye mırıldandı, başımın üstüne öpücük kondurarak.

Derin bir nefes aldım, *Heath'in* kendine özgü kokusunu içime çektim. "Özür dilerim. Aranızda bu kadar gerginlik yaratmış olmaktan nefret ediyorum. Nate bir pislik, ama geri kalanınızın ömür boyu süren dostluklarınızı mahvetmeme gerek yok."

"Hey!" Nate itiraz etti, ama ben onu görmezden geldim.

Heath, elini yüzümden çekip başımı geriye doğru eğdi ve gözlerime baktı. "Bu senin suçun değil, Ash. Arkadaşlar kavga eder, özellikle de on yıldan fazla bir süredir kardeş gibi yaşayan arkadaşlar. Bizi ayırmak için bir kavgadan çok daha fazlası gerekir."

Aramızdaki gerginliğin benimle Carter arasında da olduğunu belirtmek dilimin ucundaydı, ama bunu yuttum. Eğer isterse, bu karmaşayı daha sonra, özel olarak inceleyebilirdik.

"Heathcliff," diye seslendi Max mutfaktan, "gel de herkese içecekleri hazırlamama yardım et!"

"Evet, efendim! Geliyorum!" Heath cevapladı, sonra dudaklarıma hızlı, tatlı bir öpücük kondurdu. "Lütfen tekrar iyi olabilir miyiz? Senin tarafından görmezden gelinmek işkence gibi."

Cevabım, onun ensesini tutup, onun öptüğünden daha az tatlı ve hızlı olsa da, ona karşılık öpmek oldu.

"Heathcliff!" Max tekrar seslendi ve ben gülerek onu bıraktım.

"Tamam, git," dedim ona. "Ama bil ki, burada olduğun için mutluyum."

O yemek odasından çıktı, ben de onun gidişini izledim, sonra ona baktığımı fark ettim ve boğazımı temizledim. Kapıdan gözlerimi ayırdığımda ilk gördüğüm şey Nate'in bana dik dik bakan gözleriydi ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Ne?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hiçbir şey." Bakışlarını Carly'ye çevirdi. "Briggs ailesinin toplantısında ne oldu? Atticus, ikinizin gelmemiş olmasına pek memnun olmamıştır herhalde."

Carly omuz silkti. "Şaşırmış olacağını sanmıyorum. Babamla Nash amcamın tartışmalarını görmeliydin." Sonra bana dönerek ekledi, "O Heath'in babası. Onlar ve küçük kardeşleri Zeth arasında gerçekten sağlıklı bir rekabet var. Bu çok karmaşık bir durum. Bu kadar uzun süre dayanabilmemizin tek nedeni Zeth amcamın gelmemiş olması."

Nate yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Heath iyi mi? Nash biraz..."

Carly ona keskin bir bakış attı. "Sence neden buradayız?"

Aralarında bakışlarımı gezdirerek boşlukları doldurmaya çalıştım. "Babası ona kötü mu davranıyor?" Carly'nin yüzündeki acı ifadesi tahminimi doğruladı ve midem düğümlendi. "Bilmiyordum. Bu çok kötü."

Nate belirsiz bir şekilde başını salladı ve bir kuğu daha yaptı. "Bu yüzden Max, on bir yaşındayken onun vasisi oldu. Zaten bizimle yaşıyordu, ailesi Hong Kong'a taşındığında geçiş kolay oldu."

Max'i sevdiğimi biliyordum, ama bu gerçek onu daha da çok sevmemi sağladı. Heath için içim acıdı, ama Royce ve Carter'ın durumlarının da pek iyi olmadığını hissettim. Max, lise yıllarında dört çocuğun da vasisi olduğunu söylememiş miydi?

"Diğerlerinden haber aldın mı?" diye Nate'e gergin bir şekilde sordum.

Sorumla şaşırmış gibi görünüyordu ve kaşlarını kaldırdı. "Hayır... ama bu olağandışı bir durum değil."

Onun cevabını kabul ederek başımı salladım, çünkü erkekler genellikle duygularını ifade etmekte oldukça kötüdürler... ben de onlardan çok daha iyi sayılmam. Yine de, masayı hazırlayıp oturma odasına geçtikten sonra telefonumu çıkardım.

Aramızdaki durum garip olmaktan da öteydi, ama içimden bir ses kontrol etmem gerektiğini söylüyordu.

Kısa tuttum ve Royce ile Carter'a aynı mesajı gönderdim.

Ashley: Mutlu Şükran Günleri <3

Mesajı gönderir göndermez, içimi bir endişe seli kapladı. Carter beni açıkça görmezden gelecekti ve mesajı gönderdikten sonra onun Şükran Günü'nü kutlamadığını fark ettim. Annesi ile birlikte Avrupa'nın bir yerlerindeydi... muhtemelen görücü usulü evliliğini planlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Heath, oturma odasına taşıdığı tepside bana bir kokteyl uzattı.

İçkiyi alırken ona zoraki bir gülümseme attım. "İyiyim. Sen?" Yanımdaki kanepeye otururken ona daha yakından baktım ve elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık fark ettim.

Cevap olarak verdiği gülümseme hüznüydü ve omzuma bir öpücük kondurdu. "Şimdi iyiyim."

Telefonum elimde titredi ve kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Royce cevap vermiş olmalıydı. Dudaklarımı ısırarak ekranın kilidini açtım ve mesajın Carter'dan geldiğini görünce bir an şaşırdım.

Carter: Spark?

Aklıma geldi, ona daha önce hiç mesaj atmamıştım, bu yüzden muhtemelen numaram yoktu. Yine de... bu onun cevap vermesini sağladı.

Heath telefonuma bir göz attı ve ben gerildim. Carter konusunu konuşmamıştık ve onun yanlış bir izlenim edinmesini istemedim.

"İkisine de Mutlu Şükran Günü mesajı gönderdim," dedim sessizce, açıklamam gerektiğini hissederek. "Ne olur ne olmaz diye... şey..."

"Tatilleri benimkine benzer geçerse diye mi?" diye tahmin etti ve beni yanına soktu. "Muhtemelen iyi bir fikir." Kulağımın hemen altındaki boynuma öpücük kondurdu ve ben rahat bir nefes aldım.

Carter'a cevap vermemeye karar verdim, çünkü söyleyecek bir şeyim yoktu, Royce ile olan mesajlaşmalarımı kontrol ettim. Oda arkadaşı olması sayesinde çok daha fazla mesajlaşmıştık, ama son mesajım *okunmuş* durumdaydı.

En azından görmüştü, değil mi? Cevap vermeyecek olsa bile, bu da bir şeydi.

Telefonum yine çaldı, ama Royce'dan değildi.

Carter: Nate uslu duruyor mu? En iyi davranışını sergileyeceğine söz vermişti.

Gülümsemeyi zorla bastırdım ve mesajı kafamda Carter'ın sesiyle okudum. Nate ile olan konuşmanın nasıl geçtiğini hayal edebiliyordum... sonra Carter'ın neden bu kadar umursadığını sorgulamaya başladım.

Yine cevap vermekten kaçındım. İnanılmaz seks yapmamıza rağmen, tutumunu gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu. Benimle bir ilişki kurarak annesinin öfkesini üzerine çekmeye niyetli değildi ve açıkçası onu suçlamıyordum. Bir cinayet söz konusu olduğunda değil. Zaten *benim yüzümden* o duruma düştüğü için değil.

Carly konuşmayı sürdürdü, Heath ve o ayrılmadan önce ailesinin yaşadığı bir tartışmayı anlattı ve ben kafam başka yerdeyken dikkatimi toplamaya çalıştım.

Royce sonunda cevap verecek miydi? Carter ne yapıyordu? Koşullar berbat olsa da Heath ve Carly'nin burada olmasına seviniyordum.

Birkaç dakika sonra Heath'in telefonu çaldı ve o da cebinden telefonu çıkarmak için hareket etti. Ekranı kaydırarak açtı ve kolunu omuzlarıma doladı, ekranda görünen mesajı saklamaya hiç çalışmadı.

Carter: Max'in yerinde misin? Ash ile birlikte mi?

Heath cevap yazmadan önce bana hızlıca bir bakış attı.

Heathcliff: Evet, nereden bildin?

Carter: Motosikletin garaj yolunda duruyor, gerizekalı, ondan bildi. Kapıyı aç.

Heath yüksek sesle güldü. "Carter geldi."

Nate gülümsedi — gerçek, *samimi bir gülümseme* — ve ayağa kalktı. "Er ya da geç geleceğini biliyordum. Baba! Carter bize katılıyor!"

Max'in kahkahası mutfaktan yankılandı. "Söylemiştim. Carina bana elli dolar borçlu."

Kafam karışmış bir şekilde Heath'e bir açıklama bekledim. O sadece omuz silkti. "Carter'ın annesi dayanılmaz bir cadaloz," dedi.

"Heathcliff," diye azarladı annem, elinde bir tepsi atıştırmalıkla içeri girerken.

Heath sadece omuz silkti. "Ama doğru. O da ona hiç zaman ayırmıyor. Carter tatil boyunca dayanamayıp eve dönüyor."

Carter, saraydan dönen karanlık bir prens gibi odaya girerken Heath kanepeden kalktı. Lanet olsun, çok yakışıklıydı. Heath'e erkekçe sarılırken bana attığı ateşli bakış beni de neredeyse ateşe veriyordu. İkisinin sarılması beni gerçekten tahrik mi ediyordu? Evet, görünüşe göre öyle.

Bu gerçeği zihnimde kabul ettiğim anda, hayal gücüm beni o kucaklaşmanın arasına soktu. Çıplak olarak. *Kahretsin*.

Yanağımı ısırarak, kızardığının belli olmaması için dua ettim ve Carter'a selam vermek için küçük bir gülümseme attım.

"Hadi ama Spark, bu kadar mı?" diye taklit bir öfkeyle sordu. "Bugün Şükran Günü!" Elini uzattı ve ben Heath'e hızlıca bir bakış attım. O gülümsüyordu, yüzündeki ifade *aylardır* görmediğim kadar rahat ve mutluydu, ben de iç geçirdim ve Carter'ın beni koltuktan kaldırıp kucaklamasına izin verdim.

Onun kucaklamasına gömüldüğümde nefesim kesildi ve boğazımda acı bir duygu belirdi. Bu adil değildi. İlk seferinde beni incittiği için özür dilemişti, sonra aynı şeyi tekrar yaptı.

"Çok üzgünüm, Spark," diye fısıldadı kulağıma, sözleri sadece bana yönelikti, başkasına değil. Aklımı mı okumuştı, yoksa düşüncelerim o kadar açık mıydı? "Lütfen beni affet, seni bırakamam."

Bu ne anlama geliyordu?

Max ve annem bize katıldıkları için cevap vermek zorunda kalmadım. Carter yanağıma bir öpücük kondurarak beni serbest bıraktı, sonra coşkuyla Max'i selamlamaya döndü. Artık yiyeceklerin fazlalığı çok daha mantıklı geliyordu. Max, çocukların gelebileceğini biliyordu ve hazırlıklı olmak istemişti.

"Royce'dan haber alan var mı?" diye sordu annem, çocuklara bakarak.

Hepsi başlarını salladılar. "Albay beş günlük izinliydi, bu yüzden onunla biraz zaman geçirmek istiyordu," dedi Nate. "Mike üsse döndüğünde ondan haber alacağımızdan eminim."

Max ve diğerleri bunu anladılar ve Royce'un mesajımı okuduktan sonra cevap vermemesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Sadece babasıyla vakit geçirmekle meşguldü... Albay ile.

Carly birkaç masa oyunu çıkardığında ve annem yemekler pişerken mutfaktan gelip giderken herkesin keyfi yerinde görünüyordu. Hepimiz Monopoly oynadık, ta ki bankacımız Nate, Max tarafından zimmete para geçirmekle suçlanana kadar.

Ben de eğlenmeye çalıştım, ama Royce'un cevap vermesini umarak sürekli telefonumu kontrol ediyordum. Bir beğeni bile yeterdi. Sadece... bir şey. Aramızın iyi olup olmadığını bilmiyordum, ama en azından onun iyi olup olmadığını bilmek için can atıyordum.

Hepimiz yemeği yemek masasına taşımaya yardım ettik — artık yedi kişilik masaya — ve annem hepimize şampanya doldurdu. Max

Carly, Heath ile daha sonra oynayacak takımlar hakkında sohbet ederken, Max hindiye kesmeye başladı. Carly, rekabeti benden çok daha fazla seviyordu. Carter, masanın diğer ucundan bana flörtöz gülümsemeler atarak, beni utandırmayı bir eğlence haline getirmiş gibiydi.

Sonra kapı zili çaldı.

Ne yaptığımı fark etmeden kapıya koştum ve Royce'u orada görünce neredeyse ağlayacaktım. Omuzları çökmüş, gözleri kızarmış ve şişmişti. Buruşuk gömleğinden yoğun bir viski kokusu geliyordu, ama o öne çıkıp beni neredeyse kaburgalarımı kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladığında tereddüt etmedim.

"Bu gece seninle yatabilir miyim, oda arkadaşım?" diye saçlarıma mırıldandı ve beni kucaklamasının şiddetiyle yerden kaldırdı. "Yalnız kalmayı sevmiyorum."

Kalbim parçalandı. "Ben de yalnız kalmayı sevmiyorum."

Derin bir titreme onu sardı ve ben de ona sarıldım. Arkamızda biri hayal kırıklığıyla küfretti, ama Royce'un ortaya çıkmasına şaşırılmış başka kimse olmadığını biliyordum.

Planları suya düştüğü için çocuklar için çok üzülsem de, Max'in hepsinin eve dönebilecekleri böyle güvenli bir ortam yaratmış olmasına çok sevindim. Ve annemin de artık bu sıcaklığın bir parçası olmasına. İyi bir seçim yapmıştı, her ne kadar babam için üzülsem de... Onun kimi vardı ki?

Ben de mutluydum çünkü hepsi benimle birlikteydi.

Nate, tatil için beni eve getirerek bana büyük bir iyilik yaptı. Her nasılsa, tüm arkadaşlarımla ve en yakın arkadaşımın da olduğu o son birkaç gün, okulda Devil's Backbone Society ile yaşadığım tüm korkunç olayları neredeyse unutturdu. Abigail'den ürkütücü mesajlar gelmedi, yatağымda çıplak, kafası kesilmiş adamlar ortaya çıkmadı, sadece *eğlenceli bir tatil* oldu.

Royce, sanki bir haftadır süren soğukluk hiç olmamış gibi yatağımın diğer yarısını işgal etti ve bunun Heath ile Carter arasında seçim yapmak zorunda kalmamı önlediğini söyledi. Haksız da değildi. İkisi de benim ikisine de ilgi duyduğum gerçeğini tamamen kabullenmiş görünüyordu ve annemin evinde olduğumuzu ve bu nedenle evin her yerinde sevişmenin söz konusu olamayacağını bilmelerine rağmen, utanmadan flört etmeye devam ettiler. Nate'in büyük hoşnutsuzluğuna rağmen.

Royce Şükran Günü'nde biraz ayıldığında, babası Albay'ın gelmediğini söyledi. Tek oğluna eve gelmeyeceğini bildiren bir telefon ya da mesaj yoktu... sadece gelmemiştii. İlk tepkim bir şey olup olmadığını kontrol etmektii, ama Max bunun ilk kez olmadığını ve son kez de olmayacağını hemen söyledi.

Carter annesiyle olanlar hakkında konuşmayı reddetti, ama *ne* olursa olsun, bu olay aramızdaki ilişkiyi kökünden değiştirmişti. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Max'in evinde geçirdiğimiz birkaç günün en iyi yanı neydi? Heath daha iyi uyuyor gibiydi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar hafiflemiş ve kendi zihninin yükü onu sürekli boğmadan daha rahat nefes alıyor gibiydi.

Ancak okula döndüğümüzde her şey değişti.

Erkeklerden kaçmak için gönüllü olarak çalıştığım ülke kulübündeki iş yükümün son zamanlarda artması sayesinde, hiç

Heath ile ders çalışmak için zamanım yoktu, ya da iş, uyku ve derslere katılmak dışında başka bir şey yapmak için zamanım yoktu. Royce benimle aynı yatağı paylaşmasaydı, arkadaşlarımı hiç göremezdim.

Tatilden döndükten bir hafta sonra işten sonra yurda geri döndüğümde, Nate'in odamda beni beklediğini görünce şaşırdım. *Kilitli* odamda.

Yine.

"Senin de kendi anahtarın mı var?" diye sordum, kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış attım. Max'in evinde kaldığımız süre boyunca bir tür ateşkes yapmıştık ama geri döndüğümüz anda, o da iyi adam rolünü bir deniz ayısı derisi gibi üzerinden attı. Ruh hali değişimleri beni çok şaşırttı ve ona karşı hiç sabrım kalmadı.

Nate yine o uzun süreli iç çekişlerinden birini yaptı. "Tabii ki var. Bunu yeni mi fark ettin? Bursu nasıl kazandığını tekrar hatırlar mısın?"

"Nate... siktir git. Son dakikada bir iş arkadaşım hastalandığı için on saat aralıksız çalıştım ve bitkin durumdayım. Uyuyana kadar senin bu saçma sapan zorbalıklarına ara vermelisin."

Çenesi gerildi. "Evet, şey, mesele de bu zaten. Royce nerede?"

"Vardiyam uzadıkça ona eve gitmesini söyledim," omuz silkerek cevap verdim. "Saatlerce beklemesi mantıklı değildi. Uber ile eve gittim, böylece Ashley görevinden biraz uzaklaşabilirdi." Teknik olarak, ona eve gitmesini söylediğimde kabul ettiğim şey bu değildi. Benim arabam onda olduğu için, işim bittiğinde beni almaya gelmesi için onu aramam gerekiyordu.

Nate omuz silkti. "Neyse. Heath ile konuşman gerekiyor."

İçimde bir endişe uyandı. "Neden, ne oldu?"

"Henüz bir şey yok, ama... endişeliyim. Hepimiz endişeliyiz. Bütün hafta boyunca bir saatten fazla uyumadı, zombi gibi. Sen... şey... bilmiyorum. Onunla konuşabilir *misin*, ya da belki onu uyumaya ikna edebilir misin?"

Suçluluk duygusu beni boğuyordu. İş yüküm nedeniyle onu günlerdir görmemiştik, ama mesajlaşıyorduk. Sanırım mesajlaşırken mutlu bir yüz takınması kolaydı. "Tabii, elbette. Şu anda nerede?"

Nate o kadar rahat bir nefes aldı ki, bu benim stresimi daha da artırdı. *Benden* yardım istemesine bakılırsa durum kötü olmalıydı. "Kütüphane, sanırım. Az önce ona uyku hapi almasını önerdiğimde bana çok sinirlendi ve bisikletiyle gitti. İnsan Gelişimi ödevi yüzünden çok stresliydi, bu yüzden kütüphaneye gittiğini düşünüyorum."

Başımı salladım, çantamı yere bırakıp dolabıma doğru yürüdüm ve temiz kıyafetlerimi aldım. Hâlâ spa üniformam üzerimdeydi ve ellerimi kaç kez yıkamış olsam da aromaterapi yağlarının kokusu üzerimde kalmıştı. "Onu bulacağım," dedim, üniformamı çıkarmak için arkamı dönmeden. Sütyen giyiyordum ve Nate beni havuzda daha az giyinik görmüştü, bu yüzden şimdi sahte bir alçakgönüllülük göstermenin sırası değildi.

"Tanrım, Layne," diye mırıldandı Nate, elini yüzüne sürerek. Temiz bir triko süveter giyerken kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Kafasını salladı ve acı çekmiş gibi içini çekti. "Hiçbir şey. Onu kütüphanede görürsen bana haber verir misin? Eve gidip orada mı diye bakacağım."

"Tabii, elbette." Gevşek siyah pantolonumu çıkardım ve kot pantolonumu aldım, Nate'in dudaklarının tiksinti dolu kıvrımını görmezden geldim. "Döndüğümüzden beri Dr. Fox'u gördü mü?" Dışarısı soğuk olduğu için yatağımın kenarına oturup sıcak botlarımı giydim.

Nate başını salladı. "İki kez. Ama bunun bir faydası olduğunu sanmıyorum. Hatta bu hafta her zamankinden daha kötü. Sanki zihni, geçen hafta çok mutlu olduğu için onu cezalandırıyor gibi. Bilmiyorum, sadece çok endişeliyim. Beni haberdar eder misin?"

Ceketimi ve anahtarlarımı aldım ve ona benden önce odadan çıkması için işaret ettim. "Tabii ki. Royce'a bu gece izinli olduğunu söyle, Heath'i burada yatırıp yatıramayacağımı bir bakayım."

"Kabus görürse..." diye uyarmaya başladı, ama ben elimi sallayarak onu susturdum.

"Biliyorum, biliyorum, onu uyandırırırsan sonra daha iyi uyur."

"Hayır," diye homurdandı ve asansör düğmesine basarken dikkatimi çekmek için kolumu tuttu. "Bazen saldırganlaşır. Rüyasında senin bir canavar olduğunu düşünürse, sana zarar verebilir."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. "Neden umursadığın gibi bariz bir soruyu atlayıp, doğrudan cevabıma geçeceğim: *Ben büyük bir kızım,*

iyi olacağım."

Asansöre bindiğimizde sinirli bir ses çıkardı. Zemin kata hızlıca indik ve dışarı çıktığımızda kütüphaneye doğru yürümeye başladım. Ancak Nate, kolumu sinir bozucu bir şekilde tutarak beni durdurdu.

"Ne?" diye bağırdım ve ona dönüp öfkeyle baktım.

Sol gözü seğirdi. "Sadece *dikkatli ol*, seni pervasız aptal. Yardıma ihtiyacın olursa..."

"Ben hallederim."

Kolumu onun elinden kurtardım ve soğuktan korunmak için paltomu kapattım, sonra çimlerin üzerinden koşarak geçtim. Yurtumdan kütüphaneye giden en hızlı yol buydu, yol boyunca omurgamdan bir korku titremesi geçse de. Pazar akşamı kampüs *sessizdi*, ama Royce her zaman benimle olduğu için bu sessizliğin ne kadar sessiz olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Büyük bir rahatlama ile, çalıların arasından zombiler çıkmadan kütüphaneye ulaştım, ancak ana girişten geçerken ellerimin titrediğini fark ettim. Bu sadece soğuktan değil, yine cüppeli, maskeli tuhaf tipler tarafından kaçırılma korkusunu zorla bastırmamdan kaynaklanıyordu.

Masada çalışan öğrencilere nazikçe merhaba dedikten sonra, Heath ile her zaman buluştuğumuz çalışma yerime ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

İlk başta masanın boş olduğunu sandım ve hayal kırıklığı beni üşüttü. Sonra düzensiz bir nefes sesi duydum ve tekrar baktım.

"Heath!" diye bağırdım ve köşede oturduğu yere koştum. Dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını etrafına dolamıştı. "Hey, benim. Ne yapıyorsun?"

Çalışma notları ve kitapları etrafına dağılmıştı, ama bunlar stratejik bir düzenle yerleştirilmişten çok, vazgeçip fırlatmış gibi görünüyordu.

"Ashley," diye bağırdı, başını dizlerinden kaldırarak. "Kahretsin. Şey... burada ne yapıyorsun? Royce nerede?" Arkamda gizlenmiş gölgemi görmeyi bekleyerek arkama baktı.

Geçen hafta içinde ne kadar kötüleştiğini görmek için nefesimi tuttum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar geri dönmüştü ve gözleri o kadar

kan çanağına d6nmüştü ki ona bakmak bile acı veriyordu.

"Heath, neden daha 6nce aramadın?" diye sordum, pişmanlık ve suçluluk duygusuyla derin bir nefes alarak. Ellerim titreyerek, o şaşkınlıkla izlerken notlarını toplamaya başladım.

Kafasını salladı ve elini yüzüne sürdü. "Um, ben iyiyim. Sadece çok yorgundum, o yüzden yere otursam iyi olur diye düşündüm. Ama gerçekten iyiyim. İş nasıl gitti?"

Sözleri dışında hiçbir şey onun *iyi* olduğunu göstermiyordu ve sözleri bile boğuk ve zayıftı. Nate'in beni daha 6nce aramamış olmasına 6fke dalgası kapladı beni. Ya da Carter'ın.

"İşler uzadı," diye cevapladım, tüm kitaplarını ve notlarını çantasına doldurup omzuma astım, "ve yorgunum. Sen de yorgun görünüyorsun. Bu gece benim odamda kalır mısın?"

Heath'in yüzü soldu. "Royce nerede?"

Gölümsedim, ona elimi uzattım ve ayağa kaldırdım. "şakalarına gülmediğim için benden bıktı ve eve gitti. Savunmam gerekirse, şakaları komik değildi."

Kaşlarını çattı, biraz şaşkın görünüyordu. "Seni yalnız mı bıraktı? Anlaşmamız öyle değildi."

Omuz silktim. "Evet, ama zaten seninle vakit geçirmeyi tercih ederim. Sorun olur mu?"

"Tabii ki," dedi ve ben kolumu beline dolarken o da kolunu bana doladı. "Uyumayacağım ama o 6fkesini atana kadar sana eşlik edebilirim."

Dudaklarımı ısırarak endişelerimi bastırdım. "Bu harika olur. Hadi, bana ne okuduğunu anlat."

Bu, onun tüm yol boyunca konuşmasını -ya da mırıldanmasını- sağladı, böylece Royce ile olan garip program değişikliğini daha fazla sorguladı. Odama girince, kot pantolonumu çıkarıp rahat bir pijama pantolonu giydim ve Heath'in kıyafetlerimi çıkardığımı fark etmediğini sessizce fark ettim. Bu endişe vericiydi.

"Hey, postayla yeni bitkisel masaj yağı aldım," dedim, yalan söyleyerek, "omzunda deneyebilir miyim?"

Yarı uykulu bir şekilde başını salladı ve gömleğini çıkardıktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "İşten yeni çıkmadın mı? Ellerin yorgun olmalı

yorgun olmalı."

"Hayır, iyiler. Uzan bakalım tatlım." Dinlendirici uyku için papatya, lavanta ve neroli içeren bir şişe yağ buldum.

"Mmm, bana az önce tatlım mı dedin?" diye sordu, yüzüstü yatarak.

Kıçına hafifçe vurdum. "Kot pantolonunu da çıkar."

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Peki, hanımefendi. Beni çıplak görmek isteseydin, öyle söyleyebilirdin."

Ona gülümsedim. "İtiraz etmiyorum. Evet, sana *tatlım* dedim. Çünkü sen tatlısın ve adın H ile başlıyor, o yüzden... Bilmiyorum. Takma adlar konusunda pek iyi değilim."

Kot pantolonunu çıkarıp bir kenara attı ve tekrar rahat bir pozisyon aldı. "Hoşuma gitti," diye mırıldandı, yanağını yastığıma dayayarak. "Eğer aliterasyon kullanıyorsak, Nate ne oluyor?"

Bir an düşündüm. "Neandertal, tabii ki." Kıkırdadı. "Sert."

"O bana az önce *Reckless Shithead* dedi, ben de ona kıyasla nazik davranıyorum." Ellerime biraz yağ sıkıp ısıttım ve Heath'in muhteşem sırtına masaj yapmaya başladım. "Basınç nasıl?" diye sordum, çok kolay bir şekilde iş moduna geçtim.

Cevabı uzun bir iniltiydi ve ben gülümsedim.

"Lavanta kokuyor," diye mırıldandı birkaç dakika sonra. "Ben... Burada uykuya dalmam iyi olmaz, Ash."

Onun için ne kadar endişelendiğimi belli etmemek için dudaklarımı ısırdım. "Neden? Daha önce de aynı yatakta yatmıştık. Hoş bir deneyimdi."

O içini çekti, kasları ellerimin altında gevşedi. "Kabuslar daha da kötüleşti. Ben..." Durdu, yutkundu. "Şu anda kendi zihninden korkuyorum."

Kahretsin. Bu itiraf beni mahvetti. Bunu daha önce fark edemediğim için kendimi çok kötü hissettim.

"Dr. Fox ile konuştun mu?" diye nazikçe sordum, hiç durmadan masaj yapmaya devam ettim. Yeterince gevşeyebilirse uyuyacaktı. Bundan emindim.

"Mmm," diye mırıldandı. "Sadece stres olduğunu söyledi."

Bu beni kaşlarımı çatmaya itti. Sadece stres mi? İmkanı yok. Heath kendi zihninden korktuğunu itiraf etmişti ama terapisti bunun

sadece stres olduğunu mu söyledi?

"Yeni bir terapistle ihtiyacın var," dedim yüksek sesle.

O sadece mırıldanarak cevap verdi, nefes alışını zaten derinleşmişti. İyi. O kadar çok uykuya ihtiyacı vardı ki, ona bakmak bile bana acı veriyordu. Ve eğer kabusla uyanırsa, ona güvende olduğunu söyleyip, umarım onu gerçekten dinlendirici bir uykuya ikna edebilirim.

Onun bayıldığını anladıktan sonra bile gergin kaslarını masaj yapmaya devam ettim, çünkü lanet olsun, çok gergindi. Uyanık olup bu hissin tadını çıkaramasa da, vücudu buna ihtiyaç duyuyordu.

Bu hafta bana ihtiyacı vardı ama ben yanında değildim. Şimdi buradaydım ve hiçbir yere gitmeyecektim. Bir gecelik uyku ya da bir masaj sorunu çözmeyecekti ama bu bir başlangıçtı.

Uyanık kalıp Heath'i gözetlemek için elimden gelen tüm çabalarımın rağmen, başaramadım. Ona sarılmak çok cazip geliyordu ve uykusunda bana uzanarak beni kucağına çekti. Sonra bir baktım ki, uyanmışım ve o çırpınıp duruyor ve defalarca *"hayır"* diye bağıyor.

"... Yapmak istemiyorum..." diye inledi, sanki bir şeyden korkmuş gibi titreyerek, kollarını sallayarak.

"Heath," dedim yüksek sesle, dizlerimin üzerine çöküp sallanan kolunu tuttum. "Hey, Heath, uyan."

"... Ona zarar vermek istemiyorum! Dur! Yapma! Neden durduramıyorum?" Sözleri çaresiz bir hıçkırıkla dökülüyordu, gözleri sıkıca kapalı olsa da yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Endişe göğsümü kapladı ve elimi omzuna kaydırdım. "Heath, uyan! Bu bir rüya."

Ancak bana cevap vermiyordu, kafası gecelerini rahatsız eden karanlık bir döngüye hapsolmuştu ve bir sonraki çırpınışında bacaklarını tekmeledi. Yatağımdan düşeceğinden korktuğum için bacağımı kalçalarının üzerine attım, ellerimle yüzünü kavrayarak üstüne oturdum.

"Heath, tatlım, bana geri dön. Sadece rüya görüyorsun. Benimle birlikte güvendesin." Onu uyandırmak ama incitmemek için hafifçe tokatladım.

Büyük bir rahatlama ile, işe yaradı. Çırpınışları azaldı ve kaşlarındaki gergin çizgiler düzeldi. Bir an için, huzurlu bir uykuya daldığını sandım, ama sonra koyu kirpikleri açıldı ve odaklanamayan bakışları loş odamda dolaşmaya başladı. Böyle bir durum için, nerede olduğunu görmesi gerekirse diye çalışma lambamı duvara dönük olarak açık bırakmışım.

"Ash?" diye boğuk bir sesle konuştu, sonunda bana odaklandı. "Sen... ne oluyor? Senin yatağında mıyım?"

Gülümsedim, korku içimden akıp gitti ve geride beni biraz titrek bıraktı. "Evet, öylesin. Seni kütüphanede buldum, hatırladın mı?"

Kafasını salladı, kaşlarını çatarak. "Pek sayılmaz. Yani... biraz? Rüya gibi geliyor." Sonra, sadece külot ve tişört giymiş halde onun üzerine oturduğumu fark etti. Elleri kalçalarımı kavradı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Aslında *bu* rüya gibi geliyor."

Ona hafifçe öpmek için eğildiğimde içimden küçük bir kahkaha çıktı. "Düşeceğinden korktum. Üzerine oturmak güvenli bir seçenek gibi göründü."

O inleyerek kalçalarımı aşağı doğru yönlendirdi, ta ki ben onun sert penisine sürtünene kadar. "Bu kararını kabul ediyorum. Mantıklı, değil mi? Her gece böyle uyanacak olsam, belki de kabuslarımı sorun etmezdi."

Onun kalçaları hareketlenince, eğlencem bir anda nefes kesici bir heyecana dönüştü. Royce tarafından *bu kadar uzun süre* engellenmişken, işleri daha ileri götürmek gerçekten o kadar kötü mü olurdu?

Kahretsin, plan bu değildi.

"Heath," diye inledim, sonra, söylemek üzere olduğum şeyin aksine, dudaklarımı tekrar onun dudaklarına yapıştırdım ve çok daha az nazik bir öpücük verdim. Elleri kalçalarımın kayarak tişörtümün altına girdi ve göğüs kafesimin üzerinde, beni arzuyla kıvrandıracak şekilde okşadı.

O da beni derin bir öpücükle karşıladı, sesli olmayan itirazlarımı sanki hiç var olmamış gibi etkili bir şekilde bastırdı.

Ne yapmamız gerekiyordu? Ah, doğru.

Uyumak.

"Kahretsin, Heath, sana uyumana yardım etmem gerekiyordu," pişmanlıkla itiraf ettim. "Seninle *yatmam*. Sen yorgunsun ve..."

"Ve ben *her zaman*, şey, yaptığımda daha iyi uyurum..." Ne dediğinin farkına varmış gibi göründü ve başka bir mantık bulmaya çalışarak sözünü yarım bıraktı.

Gülerek, onun sakallı çenesini öptüm. "Boşaldığında mı, tatlım? Söylemek istediğin bu muydu?"

Acı çekmiş gibi homurdandı. "Bu pek seksi gelmedi. Şey, demek istediğim... demek istediğim... şey... uh, *senin*

"Anlıyorum," dedim gülerek. Sonra birdenbire, sanki sihirli bir

"Anlıyorum," dedim gülerek. Sonra birdenbire, sanki sihirli bir şekilde gömleğim başımın üzerinden çıkarıldı ve bir kenara atıldı. "İyi hamle, Heathcliff."

Gülümsedi, koyu halkalar hala durmasına rağmen yüzündeki yorgunluk izleri tamamen kaybolmuştu. "Teşekkürler, bunu bir süredir düşünüyordum." Sonra çıplak göğüslerimi elleriyle kavradı ve ben istemediğim kadar yüksek sesle inledim.

"Royce'u haftalar önce kovmalıydım," diye nefes nefese söyledim, o benim meme uçlarımı çimdikleyip, tüm vücudumu titretirecek şekilde onlarla oynarken. "Siktir, Heath... Benim sana bakmam gerek, senden yararlanmamam..."

Eli saçlarıma kaydı ve yüzümü geri çekerek öptü. "Eğer *gerçekten* bana bakmak istiyorsan..." Şakacı bir şekilde, şaka olarak söyledi. Aptal adam beni daha iyi tanımalıydı.

Öpücüklerim dudaklarından çenesine, sonra boğazına... göğsüne... karın kaslarına...

"Ash..." diye inledi. "Şaka yapıyordum."

"Öyle miydi?" diye meydan okudum, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Heathcliff... Senin sikini gerçekten, *gerçekten* emmek istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Çenesi düştü. Sonra kelimeler yetersiz kalmış gibi hızla başını salladı.

Gülümsedim ve yatağın kenarına kayarak boxerını çıkardım. Sertleşmiş penisini avuçladığımda nefesini tuttu ve boxerını engel olmayacak kadar aşağı çektim.

"Ash," diye inledi, ben elimi yavaşça pompalarken, gözlerimi kocaman açarak onun büyüklüğünü içime çekiyordum.

"Şşş," diye küçük bir kıkırdama ile onu susturdum. "Bırak da oynayayım."

O inledi, ben onun ucunu yalarken parmakları saçlarıma dolandı. Elimde titredi ve ben gülümsedim, onun vücudu üzerinde yaratabildiğim etkiyi severek. Dudaklarımı ıslatarak, dilimi onun kalın ucunun etrafında dolaştırdım ve onu sevgiyle öptüm.

Ondan gelen bir başka inilti beni ödüllendirdi ve parmakları saçlarımı sıkıca kavradı, sanki beni aceleye getirmek istermiş gibi, ama zar zor kendini tuttu. Heath yatakta sert davranan türden bir adam mıydı acaba? İçimde küçük bir his vardı

kıyafetler çıkarıldığında, tüm kibar ve saygılı Heathcliff Briggs'in pencereden uçup gittiği konusunda.

Yine de, onu daha fazla bekletmeye sabrım yoktu ve onu ağzımın içine daha da aldım. Dudaklarım onun etrafını kapattı, hafifçe emdim ve kalçalarının yataktan yukarı doğru sıçramasından zevk aldım. Mükemmeldi.

Ben yumruğumla onun tabanını kavradığımda, dudaklarımı daha da aşağı kaydırarak o ekstra uzunluğu pompalarken, o boğazımın arkasına sıkıca yerleşene kadar daha fazla ve daha fazla aldığımda, o nefes nefese kaldı.

Yutkunduğumda boğazım onun etrafında kasılırken, "Siktir" diye bağırdı. "Vay canına, Ash." Parmakları yine saçlarımı kavradı ve ağzım bu kadar dolu olmasaydı gülümserdim. O kıvranıp nefes nefese kalırken, ben birkaç saniye boyunca onun üzerinde yukarı aşağı hareket ettim, sonra bir şey onun kontrolünü kırdı.

Elini kafamda sıkıca tuttu, parmakları saçlarımın köklerini bükerek kalçalarını salladı ve penisini boğazımın derinliklerine daha da sertçe soktu. Ben öğürürken, o daha da derine girdi.

"Siktir, lanet olsun, Ash, yapamıyorum..." diye kekeledi ve ben cesaret vermek için kalçalarını sıktım. Boğazımın *sikilmesinden* rahatsız olmadığımı ona gösterdim. Çünkü olan buydu. Ben onun sikini emmiyordum, o benim ağzımı sikiyordu. Gerçekten beklenmedik bir şeydi, ama hiç de hoş olmayan bir şey değildi.

Sikinin altındaki kalın damar dilime karşı atıyordu ve ben onun boşalmak üzere olduğunu düşündüm. Bunun yerine, sert bir nefesle ağzımdan çıktı.

"Ash, lanet olsun, özür dilerim," diye nefes nefese söyledi, parmakları saçımı bıraktı.

Kafamı salladım, kaygan, şişmiş dudaklarımı yaladım. "Ben değilim. Ama neden durdun?"

Gözlerini kocaman açarak bana baktı... sonra ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çünkü boğazından aşağı inmek istemiyorum, bebeğim."

"Öyle mi?" diye sordum, gülümseyerek ellerimi göğsünün iki yanına koyarak yüz yüze geldik. "Daha iyi uyumak için... nerede yapmak istersin?"

Alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi, gözleri ağırlaşmış bir şekilde ellerini yanlarımdan yukarı doğru kaydırdı. Sonra bizi ters çevirdi, sırtım yatağa çarptı. "Prezervatifim yok," diye mırıldandı,

"Ama bu tatlı amcığın içine boşalmak istiyorum..."

Carter'ın ona hiçbir zaman korunmadığımızı söylemiş olup olmadığı konusunda küçük, çok kısa bir soru aklımdan geçti. Ama Heath ve benim pratikte çıkıyor olmamızı düşünürsek, bu çok pislikçe bir davranış olurdu.

"Yap şunu," diye kabul ettim, nefes nefese. Ona doğum kontrol için rahim içi araç taktığımı ve ikimizin de bulaşıcı bir hastalığı olmadığına *güvenmemiz* gerektiğini söyleyebilirdim ama... o anın heyecanı ve her şey... Heath'in de ikna edilmeye ihtiyacı yoktu, penisinin ucunu am dudaklarımın arasına yerleştirip tek bir derin hareketle içeri girdi. Bağırdım, vücudum bu *büyük* müdahaleye şokla gerildi ama ben buna fazlasıyla hazırdım, zaten heyecandan sıırılsıklam olmuşum.

Heath, tamamen içeri girince durakladı ve nefesi titredi. "Ash, lanet olsun, ben..."

"Sorun değil," diye onu küçük bir kahkaha ile sakinleştirdim. "Zaten çok yakındın."

Bu izinle, kalçalarını sadece birkaç kez salladı, nefes nefese homurdanarak içime girerken, penisi titreyip nabız gibi atarak sıcak tohumunu içime boşalttı.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve nefes nefese kalmış olmasına rağmen dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp onu öptüm. O da beni öptü, sonra inleyerek başını salladı.

"Bu... benim planım değildi," diye mırıldandı. Sonra geri çekildi ve yataktan aşağı kayarak bacaklarımı omuzlarına doladı.

Nefes nefese, ona inanamadan baktım. "Heath, yapamazsın —sen tam anlamıyla az önce—"

"Biliyorum," diye cevapladı, parmaklarıyla kıvrımlarımı açarak az önce bıraktığı dağınıklığı yakından inceledi. "Siktir, bu çok seksi."

Sonra dilini hemen oraya soktu.

Şokla ciyakladım, ama aynı zamanda... vay canına. Evet.

Ağzıyla işe koyuldu, her milimetremi yaladı, dilinden başka hiçbir şey kullanmadan beni temizledi, ta ki ben titreyip inleyen bir halde kalana kadar. Sonra klitorisimi emdi ve...

beni bitirmek için iki parmağını amımın içine soktu. *Kemiklerimi titreten yoğun* orgazmımın ortasında, daha fazlasını istedim ve o da üçüncü parmağını ekledi. Bu beni belirgin bir şekilde gerdi, ama bu his beni daha uzun, daha dünyadan kopuk bir orgazma sürükledi ve kelimenin tam anlamıyla yıldızları görmemi sağladı.

Vücudum artçı sarsıntılarla titrerken her şey birkaç saniye bulanıklaştı ve Heath, en inanılmaz sonrasındaki hazda rahatça ona yaslanana kadar pozisyonumuzu değiştirdi.

"Mmm, seni bilmem," diye mırıldandım, sesim kalınlaşmıştı, "ama ben şimdi iyi uyuyacağım."

O gülerek boynumun arkasını öptü. "Kesinlikle."

Nefesimiz ve kalp atışlarımız normale dönene kadar biraz zaman geçti, ama ikimiz de aceleyle bir yere gitmek istemiyorduk. Heath'in kollarında çıplak olmak, mutluluk verici bir rahatlıktı.

Bir ara ikimiz de uykuya dalmış olmalıyız. Sıcak ve güvende olduğumu, uykumda tamamen huzurlu olduğumu hatırlıyorum, ama sonra şafak sökmeden biraz önce, güneş ufukta görünmeye başlamışken, Heath birdenbire doğruldu ve beni uyandırdı.

"Heath?" diye mırıldandım, gözlerimi elimin tersiyle ovuşturarak. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi, sadece sessizce yataktan kalktı ve pantolonunu ve gömleğini giydi. Ben esnedim ve onun bıraktığı sıcak yatağın içine tekrar kıvrıldım. Muhtemelen tuvalete gitmesi gerekiyordu ve ortak bir tuvalet olduğu için giyinmesi mantıklıydı.

Gözlerim tekrar kapandı ve uykuya dalmış olmalıyım. Ama sonra endişeyle tekrar uyandım. Gökyüzü hala karanlıktı ama telefonum yarım saat geçtiğini gösteriyordu ve Heath geri dönmemişti.

Panik içinde, giyinmeye bile vakit ayırmadan tuvalete koştum. Ancak Heath ortalıkta yoktu, tuvalet karanlık ve boştu. Odama geri koşarak birkaç giysi giydim, botlarımı giydim ve paltomu üstüme attım.

Uykulu zihnim yeterince *hızlı* çalışmıyordu ve asansöre koşarken telefonumu düşürdüm. Asansör zemin kattan geldi, bu da Heath'in dışarı çıktığını düşündürdü. Belki de tesadüftü, binada aynı asansörü kullanan bir sürü insan vardı ama... içimden bir his vardı.

İlk düşüncem Heath'i aramaktı, ama odamdan gelen zayıf zil sesi, telefonunu evde bıraktığını gösteriyordu. Kahretsin.

Royce'un numarası çaldı, sesli mesaja düştü ve aramayı iptal ettim. Sırada Carter vardı, sonuç aynıydı. Sonunda Nate'i denedim.

"Nathaniel Essex'e ulaştınız, lütfen mesajınızı bırakın..." Hayal kırıklığıyla homurdanarak aramayı sonlandırdım.

Tabii ki cevap vermeyeceklerdi. Saat sabahın dört buçuğu, hepsi uyuyor olmalıydı. Peki Heath nereye gitmişti? Çıplaktı, giyinirken yatakimin yanında spor ayakkabılarını görmüştüm ve dışarısı çok soğuktu.

Asansörün lobide durması bir yıl sürmüş gibi geldi, sonra dışarıya o kadar hızlı çıktım ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum.

"Heath?" Karanlığa doğru seslendim, bir şekilde çok uzağa gitmemiş olmasını umarak. Uyurgezer miydi?

Soğuk kararlılıkla tenime işliyordu ve titreyerek paltomu üzerime çektim. Eğer uyurgezerlik yapıyorsa, her yerde olabilir. Ama ya yapmıyorsa? Ya sadece... Lanet olsun, hiçbir fikrim yoktu. Ama içgüdülerim, birinin onun kafasını karıştırdığını, belki de iradesine karşı bir şey yapmaya zorladığını söylüyordu.

Eğer öyleyse, bahse girerim bunun arkasında Devil's Backbone vardır.

Daha iyi bir fikrim olmadığı için, sessiz ve boş kampüsü geçip tiyatro bölümüne doğru aceleyle yürümeye başladım. Tek ipucum buydu ve onu orada bulamazsam... Belki kütüphanede? Ya da dairesine gitmiş mi diye bakmalı mıydım?

Nate beni öldürürdü. Benden bir kez yardım istedi ve ben her şeyi mahvettim.

"Heath?" diye seslendim yürürken, umutsuzca onun cevap vermesini umarak. Tek aldığım kendi sesimin yankısıydı ve bu da endişemi daha da artırdı.

Titreyerek, tiyatro bölümünün ana kapısını çektim ve kapının kilitli olmadığını fark ettiğimde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bu iyi bir işaretti, değil mi? Bu, doğru yerde olduğum anlamına geliyordu, değil mi?

"Heath?" Biraz endişeyle karanlık binaya girerken tekrar seslendim. Kahretsin, korku filmlerinde kadınlar böyle ölürdü. Ben de onlardan biri mi olacaktım? Evet. Heath için... evet. "Heathcliff, burada mısın? Tatlım, hava soğuk. Yatağa geri dönelim..." Sesime sakinlik ve rahatlık katmaya çalıştım, ama korkudan titrediğimi ben bile duyabiliyordum.

Karanlık koridorda ilerlerken adımlarım uğursuz bir şekilde yankılanıyordu. Royce'un tüm bu karışıklığın başlangıcında yaralarımı saracağı soyunma odasına doğru gidiyordum. Bu benim tek ipucumdu çünkü gizemli kulüp binasının gerçekte nerede olduğunu bilmiyordum. O kadar uzağa hiç gitmemiştim.

Soyunma odasının ışıkları açıldı, ama içerisi boştu.

"Heath?" Bir ihtimal diye tekrar denedim... Ne ihtimali? Masada saklanıyor olması ihtimali mi? Hadi *ama* Ashley.

Dudaklarımı ıslatarak etrafa bakındım ve şimdi ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. O da bu tiyatro binasında mıydı? Yoksa tüm bunlar bir tesadüf müydü?

İnkar edilemez umutsuzluk duygusunu bastırarak, binadan bir kez daha çıktım ve arkamdan kapıları kapattım. Şimdi ne yapmalı? Belki kütüphaneye gitmeliyim, çünkü onu orada bulduğumda biraz sersemlemiş durumdaydı. Bir nedenden dolayı geri dönmüş olabilir mi?

Kahretsin, bilmiyordum. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Telefonumu çıkardım ve Nate'i tekrar aradım. Eğer biri uyanıp yardım edecekse... bu kesinlikle oydu. Endişelerini bana ileten oydu, belki de benim aramamı bekliyordu. Ancak sinir bozucu bir şekilde, yine sesli mesaja düştü.

İçerideyken soğuk daha da şiddetini artırmış gibiydi, çünkü kampüsü geçip kütüphaneye ulaşmak için yürürken nefesim ejderha nefesleri gibi buharlaşıyordu. Sadece birkaç dakika sürdü, ama nedense Heath'i orada sersemlemiş ve kafası karışmış halde bulacağımı umut ettim. Bu yüzden kapılara yaklaştığımda ve kapıların sıkıca kilitli olduğunu gördüğümde, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Siktir!" diye bağırdım. Sonra Nate'i tekrar aramaya çalıştım. Belki yeterince rahatsız edersem uyanır ve telefonuma cevap verir diye düşündüm.

Yine sesli mesaj.

Tekrar aradım.

Bu sefer telefon çalarken, yakınlarda bir yerden telefonun çaldığını duydum.

"Nate?" Şafak sökmeden önceki yarı karanlıkta seslendim. Neden bu saatte burada olduğunu bilmiyordum ama... Numarasını tekrar çevirdim, ancak bu sefer telefonu kulağımdan uzak tutarak dinleyebilmek için.

Yine duyuldu. Cep telefonu zil sesinin neşeli melodisi. Sesin geldiği belirsiz yöne doğru koştum, kütüphane binasının yan tarafına doğru koştum ve ses kesildiğinde aniden durdum. Etrafı aradım ama kimseyi görmedim. Kesinlikle kimse yoktu.

Tekrar aradım, ama bu sefer... zil sesi yankılanmadı. Hayal mi görmüştüm?

Çimlerin üzerinden geçmeye başladım, gerçek bir amacım olmadan ve nereye bakacağımı bilmeden dolaştım, ta ki vazgeçmeye hazır olana kadar. Erkeklerin dairesine gidip onları uyandırmam gerekiyordu. Dört çift göz, bir çift gözden daha iyi olmalıydı ve belki şanslıysak, Heath uyurgezerlik yapıp eve dönmüştü.

Yenilgiye uğramış bir iç çekişle arabama doğru döndüm. Sonra nefesim kesildi ve olduğum yerde durdum. Uzakta, şafak ışığıyla aydınlatılmış, üç cüppeli figür çimlerin üzerinde yavaşça yürüyordu ve... ağır bir şey mi taşıyorlardı?

Heath'in cüppeli aptallardan biri olup olmadığını görmek için seslenmek istedim, ama Abigail'in günlüğündeki görüntüler beynimi doldurdu. Bart'ın kesik kafasının yatağında olduğu görüntüler. Bu, ağzımı kapalı tutmam için yeterliydi, ama yine de yaklaşmaya devam ettim.

Birkaç dakika boyunca sessizce onları takip ettim. Hiçbiri arkalarından takip edildiğimi fark etmemiş gibiydi ve yaklaştıkça durum daha netleşiyordu. Hepsi Devil's Backbone törenlerinde giyilen siyah cüppeler ve maskeler giymişti ve her biri iki gaz bidonu taşıyordu.

Bunu fark ettiğimde içimi bir endişe kapladı. Bir şeye ateş mi vereceklerdi? Müdahale etmem gerekiyordu... değil mi?

Yoksa... sonunda kendimi incitecek miydim? Heath bile olmayabilirdi, sadece bir tesadüf olabilirdi. Lanet olsun, bir gecede kaç tane tesadüf çok fazla olurdu? Sonra ayaklarını gördüm. Cüppesinin altındaki çıplak ayaklarını.

"Heath!" diye bağırdım, ne kadar aptalca davrandığımı umursamadan.

Tepki vermedi. Hiçbiri tepki vermedi.

Aceleyle yanına yaklaştım ve tekrar adını seslendim, ama yine de tepki vermedi. Kafamda şüpheler dolaşmaya başladı, ama onları görmezden gelerek üç ürkütücü figüre yaklaştım ve çıplak ayaklı olanın kolunu tuttum.

"Heath, ne yapıyorsun?" diye sordum ve uyurgezerlik ihtimaline karşı kolunu hafifçe salladım.

Cevap yoktu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım. "Hey! Heath!"

Sanki ben yokmuşum gibi yürümeye devam etti. Hepsi öyle yaptı. Sanki lanet olası *zombiler* gibi.

Panik içinde ve korkmuş bir halde, ona yetişmek için acele ettim, önünden dolaşarak maskesine uzandım. *Emin* olmak için onu görmem gerekiyordu.

"Heath!" diye bağırdım ve maskesini bir kenara attım, gerçekten Heathcliff Briggs olduğu için biraz rahatlamıştım. Onu bulmuştum, *şükürler olsun*, onu bulmuştum! "Hey, tatlım, uyan. Uyurgezerlik yapıyorsun." *Sanırım?* Her ne kadar benim hayal edebileceğim hiçbir uyurgezerliğe benzemese de. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve benden ötesine sabitlenmişti.

Nereye bakıyorlardı?

Şaşkınlıkla omzumun üzerinden baktım ve eski fen salonunu gördüm. Oraya mı gidiyorlardı? Belki... belki uzak tarafta yakıt ihtiyacı olan bozuk bir kamyon vardı? Ya da belki uygulamalı fen derslerinden biri deney için bir sürü benzin ihtiyacı vardı ve DB'lerden onu teslim etmelerini istemişlerdi? Lanet olsun, bilmiyordum.

Heath beni orada görmedi, kolunu çekti ama durmadı, tek yapabildiğim üç cüppeli zombinin bilim binasının içinde kaybolmasını dehşetle izlemektir. Onları takip etmedim, çünkü çok korkmuştum. Nerede olduğunu biliyordum, şimdi tek yapmam gereken...

Yakıtın dumanı burnuma ulaştı ve korku içimi kapladı.

Nefesimi tuttum, oraya koşup Heath'i ne pahasına olursa olsun dışarı çıkarmaya hazırlandım, ama adım atamadan biri beni yakaladı.

Boğazımdan bir çığlık çıktı ve adrenalin ve saf çaresizlikle dolup taşarak tekmeledim ve vurdum, ama beni yakalayan kişi beni yerden kaldırıp sıkıca tuttu ve mahvolmuş binadan *uzaklaşmaya başladı*.

Bir an sürdü, ama sonra...

"Nate?" diye nefes nefese sordum, bir şekilde onun kokusunu tanıdım. Çok sık giyip yıkamadığım kapüşonlu sweatshirt'ümün kokusuyla aynıydı. "Dur, dur! Bırak beni! Heath..."

"Biliyorum," diye homurdandı, çimlerin üzerinde *koşarken* beni o kadar sıkı tutuyordu ki canım acıyordu. "Onları durduramazsın ve yaptıkları şeye karışamazsın. Bu güvenli değil."

Başım döndü. "Ne demek istiyorsun? Nate, biz öylece..."

"Yapabiliriz!" diye bağırdı, sesinde gerçek *bir korku* vardı. "Yapabiliriz Ashley, ve yapacağız da. Eğer tekrar yaralanırsan, sence bu ona ne yapar? Onun vicdanına bu yükü yüklemek ister misin? Sana şimdiden söyleyebilirim, ben istemem."

Bu beni susturdu. En azından Nate binanın lobisinin kapısından içeri girip asansör düğmesine ayağıyla basana kadar. Asansörün kapıları kapanana kadar beni kendi ayaklarımın üzerine indirmedir. Muhtemelen tehlikeye geri koştumam için.

"Anlamıyorum," dedim küçük bir sesle, o küçük alanda endişeyle volta atarken kollarımı kendime doladım.

O başını salladı. "Biliyorum."

İşte bu kadar. Asansör benim kata ulaştı ve o elimi tuttu, beni koridorda sürükleyerek kendi anahtarıyla kapımı açtı. Buna kızmadım bile, çünkü parmaklarım çok soğuktu ve cebimden anahtarlarımı çıkaramıyordum.

"İçeri gir," diye emretti ve ben sessizce itaat ettim.

Nate arkamdan içeri girdi ve kapıyı sıkıca kapatıp kilitledi. Sonra, ancak o zaman, derin bir nefes aldı ve sırtını kapıya dayayarak yere çöktü.

Ancak o zaman fark ettim... O da Devil's Backbone Society'nin siyah cüppesini giyiyordu.

Dumanın olduğu yerde ateş vardır. Sevgili okuyucu, içgüdülerine güven... Herkes yalan söyler. Sana en yakın olanlar bile. Ben bilirim.

"N ate," dedim titrek bir sesle, "ne giyiyorsun?"

Başını dizlerinin üzerine koyduğu yerden birden kaldırdı, sanki benim orada olduğumu tamamen unutmuş ve sorumla onu şaşırtmışım gibi. Heath'i kütüphanede bulduğum anla olan benzerlik korkutucuydu ve şimdi dikkat ettiğimde... Nate de oldukça kötü görünüyordu. Hiç de her zamanki hali gibi değildi.

"Ne?" diye sordu, kafasını boşaltmaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırarak. "Ne giyiyorsun?" diye tekrarlardım, bornozunu işaret ederek. "Bu

Bu, benim engellediğim çılgın bir DB şakası mıydı?"

Giyilerine baktı, sonra telaşla bornozu çıkardı ve sanki örümceklerden yapılmış gibi top haline getirdi. Nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bornozu kendinden uzağa attı. Kötü bir şeyler oluyordu ve tüm vücudum korkudan titriyordu.

"Nate," dedim tekrar, dikkatini çekmeye çalışarak. "Orada ne oldu? Heath..."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, başını sallayarak. "Hayır. Bu... bu DB şakası değil. Ben... ne olduğunu bilmiyorum." Sesindeki belirsizlik beni sarsmıştı. Nate'in kendinden emin olmadığını *hiç* duymamıştım, ama şimdi burada, kafası karışık ve korkmuş bir şekilde yerimde oturuyordu.

Dudaklarımı ıslatarak, yere dizlerimin üzerine çöktüm. "Hey, Nate... bir saniye bana bak."

Gözleri yerden kalkıp benimkilere kilitlendi. Genelde gizemli olan viski rengi kahverengi gözleri tamamen değişmişti. Onun tehlikeli bir şeye karıştığına dair korkumu bir kenara itmem için bu yeterliydi

tehlikeye bulaştığı korkusunu bir kenara itmem için yeterliydi ve ellerini tutabilene kadar öne doğru süründüm.

"Hey. Bir saniye bana odaklan, tamam mı? Garip bir şeyler oluyor. Ne biliyorsun? Dışarıda neler oluyor?" Pencereden dışarı bakıp, imkansız olduğunu bilsem de uzaktan Heath'i görmeye çalışmak istedim... ama şu anda Nate'in sakinleşmesi gerekiyordu.

Kafasını hafifçe salladı, yüzünde karışıklık vardı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Yemin ederim... Hiçbir fikrim yok."

Yutkundum, başka bir taktik denedim ve çaresizce sakin kalmaya çalıştım. "Tamam, dün gecedен başlayalım. Benden Heath'i bulmamı istemiştin, hatırladın mı? Buradaydın ve ben kütüphaneye gittiğimde gittin, değil mi?"

Kafasını salladı, kaşlarının üzerinde küçük bir kırıksıklık belirdi. "Evet. Eve gittim ve onu bulup bulmadığını söylemen için aramanı bekledim... ama aramadın. Endişelendim, bu yüzden buraya geldim ve sizler derin uykudaydınız."

Bu beni sinirlendirdi. "Yine zorla mı girdin?"

Nate somurtarak, "Heath'in iyi olduğunu mesajla bildirmiş olsaydın, buna gerek kalmazdı," dedi.

Haklı. Ama yine de...

"Tamam, ucube. Ondan sonra ne oldu?"

O içini çekerek saçlarını elleriyle taradı. Diğer eli hala benim elimi bir can simidi gibi sıkıca tutuyordu. "*Sonunda* uykuya daldığında onu uyandırmak istemedim, bu yüzden eve gidip yatağıma yattım. Sonra... işler tuhaflaşmaya başladı. Telefonum durmadan çalışıyordu, sanki hiç susmayacakmış gibi. Ama ben yatağımda değildim. Nevaeh'in güney bahçesindeydim, tam DB kostümü giymiştim ve... Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Ya da neden gittiğimi."

Dudaklarımı yaladım. "O bendim, seni aramaya çalışıyordum."

O hafifçe başını salladı. "Biliyorum. Çok kafam karıştı, sonra tüm cevapsız aramalarını gördüm, sonra diğerlerini cüppeleriyle gördüm ve..." Sesi kesildi, uzun bir nefes verdi. "Bilinçsiz oldukları ya da en azından tepki vermedikleri çok açıktı. Telefonumu sessize aldım ve yardım istemek için koşmaya başladım, sonra seni duydum."

"Ve ben Heath'i takip edemeden beni yakaladın," dedim sessizce. "Ya yaralanırsa? O uyurgezerdi."

Nate başını salladı. "Sanmıyorum. O durum farklıydı." "Nate! *Ya Heath yaralanırsa?*" Önemli kısmı tekrarlardım. "Ya *sen* yaralanırsan?" diye karşılık verdi. "Bunun ona... onlara ne yapacağını tam olarak

bunun ona... hepsine ne yapacağını tam olarak anlamıyorsun."

Bu beni artan paniğimden çıkardı. "Ne?"

Nate kaşlarını kaldırdı. "Carter ve Royce... Onlar da oradaydı.

Fark etmedin mi?"

Dudaklarım açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Heath'in yanında rastgele birkaç DB olduğunu düşünmüştüm, onların olduğunu aklıma bile gelmemişti.

"Onların... bizim ne yaptığımızı bilmiyorum, ama parçaları birleştirmek için roket bilimcisi olmaya gerek yok," diye devam etti Nate. "Nedenini ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama onların kendilerine gelmediklerini biliyorum ve onların birinin sana vurmasını istemedim."

O anda yanağında ve kaşında belirgin bir kızarıklık fark ettim. Birisi ona *çok* yakın zamanda yumruk atmıştı. Kahretsin.

"Nate, onları durdurmalıyız," diye yalvardım. "Onları uyandırmalıyız ya da dışarı çıkarmalıyız ya da... bir şey yapmalıyız! *Bir* şey yapmalıyız!"

Kafasını salladı. "Bir şey yapıyorum. *Seni* güvende tutuyorum güvende tutuyorum!"

Sinirlenerek, elini bıraktım ve ayağa kalktım.

Belki bir şey görebilirdim...

"Bu duman mı?" diye sordum, havayı koklayarak.

Nate de ayağa kalktı, yüzünde somurtkan bir ifadeyle pencereye yanıma geldi. "Kahretsin," diye fısıldadı. Uzaklarda, açıkça görülebilen bir yangın parıltısı vardı. Büyük bir yangın.

O kapıdan uzaklaştığında, kilidi açtım ve koridora koştum, o kapımdan çıkamadan asansör çağırma düğmesine bastım.

"Ashley! Lanet olsun!" diye bağırdı, yetişmek için koşarak kapılar kapanmadan bir an önce içeri girdi, sonra öfkesini bana yöneltti. "Şimdi ne yapabileceğini sanıyorsun? Son baktığımda, sen itfaiyeci değildin, park yerinde su tankeri de yoktu!"

"Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Belki hiçbir şey! *Bilmiyorum*. Ama odamda oturup beklemek, beni endişeden deliye çevirir. Sen öyle olmaz mıydın?"

Bana bakakaldı, konuşmadı. Sonra asansör zemin kata ulaştığında ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Ama *Tanrı* aşkına Layne, benimle kal." Bu noktayı vurgulamak için, elimi tuttu ve bir kez daha çimlerin üzerinde koşmaya başladık.

Oraya vardığımızda bina alevler içindeydi, alevler o kadar yüksekti ki şaşırtıcıydı. Nate acil servisi aradı ve ben de gölgelerin arasında kundakçının izini bulmak için çalgınca aradım.

Nate telefon görüşmesini bitirdiğinde "Drama binası mı?" diye sordum.

Onun cevabı, elimi hala sıkıca tutarak o yöne doğru koşmaya başlamak oldu ve çok daha kısa bacaklarımla ona yetişmeye çalışırken beni arkasında sürükledi.

Giyinme odası boştu, ama duman kokusu o kadar yoğundu ki ikimiz de öksürdük. Oradaydılar, ama artık yoklardı. "Şimdi nereye?" diye sordu

Nate, yüzünü ve saçını sinirli bir şekilde ovuşturarak. "Siktir!" diye bağırdı, sandalyeyi tekmeledi ve çok yenilmiş görünüyordu.

Onu anlayabiliyordum.

"Senin dairenize gidelim," dedim ve onu sakinleştirmek için yine sessizce elini tuttum. Sanki bu, ona bizim bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatıyormuş gibi. "Eğer... Bilmiyorum. Sadece oraya bir bakalım diyorum. Belki uyurgezer olduklarını düşünerek eve gitmişlerdir? Ya da burada uyanıp kafaları karışmış ve eve gitmişlerdir?"

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet. Evet, bu iyi bir fikir. Tamam, gidelim." Kampüsü geçip arabamın park edildiği otoparka doğru koşarken elimi tutmaya devam etti. Neyse ki anahtarlarım cebimdeydi, böylece sadece altı dakika içinde Nate'in dairesinin altındaki yer altı otoparkına girdik.

O yine stresli bir aslan gibi asansörde volta atarken, ben kollarımı kendime doladım, bulabileceklerimizi düşünerek korku içindeydim. Ya da bulamayacaklarımızı. Eğer çocuklar burada değillerse... hâlâ yanan binanın içinde miydiler?

Aklım bu fikri tamamen iğrenç buldu, ama... ya dışarı çıkamamışlarsa? Ya hepsi orada yanarak ölmüşlerse,

Bu düşünce boğazımı yakarken, Nate ön kapının kilidini açıp kapıyı açtığı anda neredeyse Nate'in sırtına tırmandım.

"Hey, sakin olun," Royce mutfaktan inleyerek, bize gözlerini kısarak baktı. "Yangın nerede?"

Rahatlama beni o kadar sert vurdu ki neredeyse yere yığılacaktım ve Nate de aynı şekilde nutku tutulmuş gibiydi.

"Sen... sen iyisin," diye kekeledim sonunda, mutfak adasına doğru yürüdüm, o da duştan yeni çıkmış, havluyla sarılmış halde duruyordu. Nate'e baktım, kafam allak bullak olmuştu. Yanılmış mıydı? Royce hiç orada olmamış mıydı?

Royce, bizim tuhaf davranışlarımızı fark etmemiş gibi homurdandı. "İyiyim demek biraz abartı olur. Dün gece beni Briggs için terk etmen iyi olmuş, Squirrel. Başım çok ağrıyor. Bir şeyim var galiba."

Nate, ön kapıyı kapatıp daha dikkatli bir şekilde yaklaşarak bize uzun uzun baktı. "Bu sabah Heath'i gördün mü?"

Royce kaşlarını çatarak ikimize birden baktı. "Hayır, neden göreyim ki? Onun ve Ash'in sonunda ilişkilerini tamamladıklarını sanıyordum. Bekle, *siz ikiniz* neden birliktesiniz?"

Dudaklarımı ıslattım ve başımı salladım. "Önemli değil." Royce kaşlarını kaldırdı. "Anlaşamadık."

O konuyu daha fazla uzatmadan, Carter uykulu bir şekilde mutfığa girdi ve gözlerini ovuşturdu. Sonra beni gördü ve tembel bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Spark burada," diye sesli olarak fark etti ve yönünü değiştirerek bana kocaman bir kucaklaşma ile selam verdi.

Ben de ona sarıldım, derin bir nefes aldım ve öksürdüm. Sigara kokuyordu. Ve benzin.

"Carter, neden..." diye sormaya başladım, ama Heath'in yatak odasından gelen bir gürültü sözümü kesti.

Nate'in kaşları yukarı kalktı. "Carter, dostum, Heath dün gece buraya geri mi geldi?"

Yarı uykulu, yakışıklı sigara tiryakisi başını salladı. "Sanmıyorum."

Ancak içimde bir aciliyet hissettim ve onun gözleri yaşartan koku bulutundan sıyrıldım. "Yatak odasına bakacağım. Belki siz ikiniz uyurken içeri girmiştir... ya da başka bir şey."

Geri çekilip, Carter arkasını dönene kadar bekledim, sonra Nate'e onu koklaması için işaret ettim. Sonra Heath'in kapısını hafifçe çaldım ve kolu çevirdim.

"Heath, tatlım?" diye seslendim, "Burada mısınız?"

Kapı açıldı ve boğazımdan bir çığlık çıktı. Ellerim kapı çerçevesine tutunarak, aksi takdirde dehşet içinde yere yığılacığımdan beni ayakta tuttu.

Duyduğumuz gürültü, sandalyenin düşmesinden kaynaklanıyordu.

Güzel, sorunlu oğlum odanın ortasında duruyordu, boynuna geçici bir ilmek geçirilmiş, tavan vantilatörüne asılmıştı.

DEVAMI GELECEK...

Arkanı Kolla

Devils Backbone #2

Madison Kate serisinin ilk kitabı *Hate* ile Tate James'i daha yakından tanıyın.

Burada olmamalıyım.

Babam bilseydi...

Ama bu dövüşü izlemek için bu riskleri göze alırdım. Bu *dövüşçüyü*.

Yanımdaki hoparlörden müzik çınladı ve kalabalık daha da gürültülü hale geldi. Daha çılgın ve sabırsız. Adrenalin damarlarımdan akıyordu, heyecanımı o kadar yükseltti ki, yerinde duramıyordum. Çığlık atmamak ya da bayılmamak için ayaklarımın ucunda hafifçe zıplamaya başladım.

Dudaklarım gülümsedi ve tanıdık melodiye başımı salladım. "Klişe bir seçim ama daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldandım. Drowning Pool'un "Bodies" şarkısı çalmaya devam etti ve ben parmak uçlarımda yükselerek, berbat Halloween partisini es geçmemizin nedenlerinden birini görmeye çalıştım.

"MK, anlamıyorum," en iyi arkadaşım Bree yanımda sızlanıyordu. Elleriyle kulaklarını kapatmış, narin yüzü fiziksel acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. "Neden buradayız ki? Burası bizim semtimizden çok uzak, korkutucu. Gerçekten korkutucu. Artık *gidebilir miyiz?*"

"Ne?" diye bağırdım, ona kaşlarını çatarak ve kesinlikle onu yanlış duyduğumu düşünerek. "Şimdi gidemeyiz, dövüş daha başlamadı bile!" Beni duyması için bağırmanın gerektiği ve o yine irkildi. Bunun için bir nedeni vardı. Çoğunlukla erkeklerin, iri yarı erkeklerin oluşturduğu kalabalıkta, Bree ve benim dövüşçüleri görmemiz bir yana, sekizgeni görmemiz bile imkansızdı. Ya da dürüst olmak gerekirse, özellikle bir dövüşçüyü görmemiz. Bu yüzden daha iyi görebilmek için devasa endüstriyel jeneratörlerden birinin üzerine tırmandık.

Seçtiğimiz jeneratörün üzerinde bir hoparlör vardı ve müziğin sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

"Bebeğim, bir saattir buradayız," diye şikayet etti Bree. "Yorgunum ve ayıldım, ayaklarım ağrıyor ve terliyorum. Gidebilir miyiz *lütfe*?" Bana sert bir bakış atmaya çalıştı, ama yüzünde hala kedi burnu ve bıyıkları olduğu için etkisi tamamen bozuldu — kışına bağlanmış kabarık kuyruğu saymıyorum bile.

Benim kostümüm "seksi cadı"ydı, ama en azından sivri şapkamı çıkarmıştım. Şimdi sadece ucuz, siyah dantelli mini bir elbise ve rügan stiletto botlar giyiyordum.

31 Ekim gecesı, saat gece yarısını geçmişti ve arkadaşımız Veronica'nın her yıl düzenlediğı Cadılar Bayramı partisinde olmamız gerekiyordu. Ancak Bree ve ben, partiden kaçıp son derece yasadışı bir karma dövüş sanatları gecesine katılmanın daha iyi bir fikir olacağına karar vermiştik. Daha da iyisi, bu etkinlik uzun süredir terk edilmiş olan The Laughing Clown adlı eğlence parkının büyük çadırında düzenleniyordu.

Sanki bu, Rolex saatli bir çocuğun bana asılmasından ve onun Bentley'inin arka koltuğunda üç dakika geçirmekten çok daha iyi bir gece geçirme şekli değilmiş gibi.

Evet, Veronica'nın partileri hep aynı şekilde bitiyordu ve ben, şahsen, bundan bıkmıştım.

"Bree, seni benimle gelmeye zorlamadım," diye cevap verdim, onun ısrarlarından rahatsız olarak. "Sen gelmek *istedin*. Hatırladın mı?"

Ağızı öfkeyle açıldı. "Evet, böylece bölünmüş yolu otostopla geçmeye çalışırken soyulmaz ya da öldürölmezsin! MK, senin neşeli kışını kurtardım, bunu biliyorsun."

Onun dramatik tavırlarına gözlerimi devirdim. "Otoyola otostop çekmeyecektim, Uber'e binecektim. Ve West Shadow Grove tam olarak cehennemin yedinci çemberi sayılmaz."

Kavgaları izlemek için toplanan kalabalığa bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle sayılabilir. West Shadow Grove'da *her gün* kaç kişinin öldürölüğünü biliyor musun?"

Gözlerimi kısarak onun blöfünü gördüm. "Aslında bilmiyorum. Kaç kişi?"

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama çok fazla." Sanki bu, sözlerini daha ikna edici hale getirecekmiş gibi bana başını salladı ve ben güldüm.

Beni ayrılmaya ikna etmek için söylemeyi planladığı diğer her şey, dövüş yorumcusunun sesi tarafından bastırıldı. Dikkatim bir anda Bree'den uzaklaştı ve sekizgeni görebilmek için zorladım. Jeneratör kutusunun üzerine çıkarak yükseklik kazansak da, hala yeterince uzaktaydık ve görüşümüz berbattı.

Heyecanım doruğa ulaşmış, terli ellerimi elbisenin esnek kumaşında ovuştururken içimde şampanya gibi köpürüyordu. Yorumcu şimdi istatistiklerini sıralıyordu.

1,93 metre boyunda, 92 kilo ağırlığında, 23 galibiyet, 0 beraberlik, 0 mağlubiyet.

Sıfır mağlubiyet. Bu adam MMA için doğmuştu.

Bu resmi bir dövüş değildi, tam tersine. Bu yüzden daha fazla ayrıntıya girmediler. Yaşı, memleketi, antrenman yaptığı spor salonu... hiçbir şeyden bahsedilmedi. Adı bile. Sadece...

"Lütfen alkışlarınızla karşılayın" — yorumcu dramatik bir duraklama yaptı ve kalabalığı coşturdu — "gizemli, yenilmez, *Okçu!*" Dövüşçünün lakabını haykırdı ve kalabalık çılgına döndü. Ben de dahil.

I Prevail'in "Paranoid" şarkısı yanıımızdaki hoparlörden çalmaya başladı ve uzun boylu, kapüşonlu figür ekibiyle birlikte kalabalığın içinden geçene kadar, bağarmaktan boğazım kurumuş ve kaşınmıştı. Bu mesafeden bile, heyecandan titriyordum ve ona bir ağaç gibi tırmanmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Çıplak olmayı saymazsak.

"Sanırım bu yüzden buraya geldik?" diye sordu Bree kuru bir sesle, burnunu kırıstırıp kedi bıyıklarını seğırtti. Kostümü o kadar da absürt değildi, çünkü kalabalığın çoğu bir tür Cadılar Bayramı kostümü giymişti. Bu geceki dövüşçüler bile tam yüz maskesi takmışlardı ve yorumcu Azrail kılığına girmişti.

"Biliyorsun ki öyle," diye karşılık verdim, gözlerimi sekizgen ringden bir saniye bile ayırmadan. Bir şeyi kaçırmaktan korktuğum için gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemedim.

Destek ekibinden biri — benzer bir dövüşçü fiziğine sahip, yüzünü gizleyen bir beyzbol şapkası takmış, boyu onunkinden biraz daha kısa bir adam — omuzlarından bornozu çıkardı ve nefesim boğazımda takıldı

. Bize sırtı dönüktü, ama vücudunun her sert yüzeyi dövmelele süslenmişti. Ayrıntıları görebilmek için çok uzaktaydık, ama sınırda takıntılı sayılabilecek takipçiliğimden dolayı, sırtındaki en büyük dövmenin oklarla vurulmuş geometrik bir geyik olduğunu biliyordum. Bu dövme ona lakabını kazandırmıştı. Geyik, burcunu temsil ediyordu: Yay burcu, Okçu.

"Vay canına," diye haykırdı Bree ve ona bakmadan bile MMA'ya olan sevgisini aniden keşfettiğini anladım.

"UFC için keşfedildiğini söylüyorlar," diye gevezelik ettim, "ama tüm yeraltı kafes dövüşlerini bırakması gerektiğini söylediler ve görünüşe göre o da onlara siktirip gitmelerini söylemiş."

Bree onaylayan bir ses çıkardı, ama onu tanıdığım kadarıyla, UFC'nin ne olduğunu bile bilmiyordu, genç bir dövüşçü için bunun ne kadar inanılmaz bir başarı olduğunu anlaması ise hiç mümkün değildi.

"Şşş," dedim, o konuşmamış olmasına rağmen. "Başlıyor."

Geçici sekizgen ringde, Archer ve rakibi — ikisi de sadece şort ve sade bir maske giymişti — eldivenlerini birbirine vurdular ve dövüş resmen başladı.

TATE JAMES'İN DİĞER YAZILARI

Madison Kate

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE

#4.5 VAULT (Hades serisinden sonra okunmalıdır)

Hades

#1 7. Çember

#2 Anarşi

#3 Kulüp 22

#4 Timber

Lonca

#1 Bal Tuzağı

#2 Ölü Damla

#3 Öldürme Emri

Valenshek Mirası

#1 Soygun

#2 Sahtecilik

#3 Restorasyon

Bluebell House Düeti

#1 Zorunlu Yakınlık

#2 Travma Bağlantısı (TBD)

Bellerose'un Oğulları

#1 Zehirli Güller

#2 Kirli Gerçekler

#3 Parçalanmış Hayaller

#4 Güzel Dikenler

Kraliyet Denemeleri

#1 Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Varis

Kit Davenport

#1 Dişi Tilkinin

İpuçları #2 Ejderhanın

Kanadı #3 Kaplanın

Pusu

#4 Engerek Yuvası

#5 Kargaların Cinayeti

#6 Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeğinin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Tam Seri

Karanlık Miras

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

#4 Dylan (bağımsız)

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi

#1 Prenses Oyu

#2 Playboy Prensler

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem

#1 Yaramazlık Unsurları

#2 Yıkım Unsurları

#3 Arzu Unsurları

Vahşi Av Motosiklet Kulübü

#1 Karanlık Parıltı

#2 Zalim Cazibe (TBC)

#3 Yırtık Örgü (TBC)

Foxfire Burning

#1 Dokuz

#2 Kuyruk Oyunu (TBC)

#3 TBC (TBC)

Gizli Günahkarlar

#1 Ateşle Değişen

#2 Kurşunla Değişen

#3 Acı Tarafından Değiştirilmiş (TBC)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
İçerik Uyarısı	
İçindekiler	
İthaf Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Tate James'in diğer eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

